

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

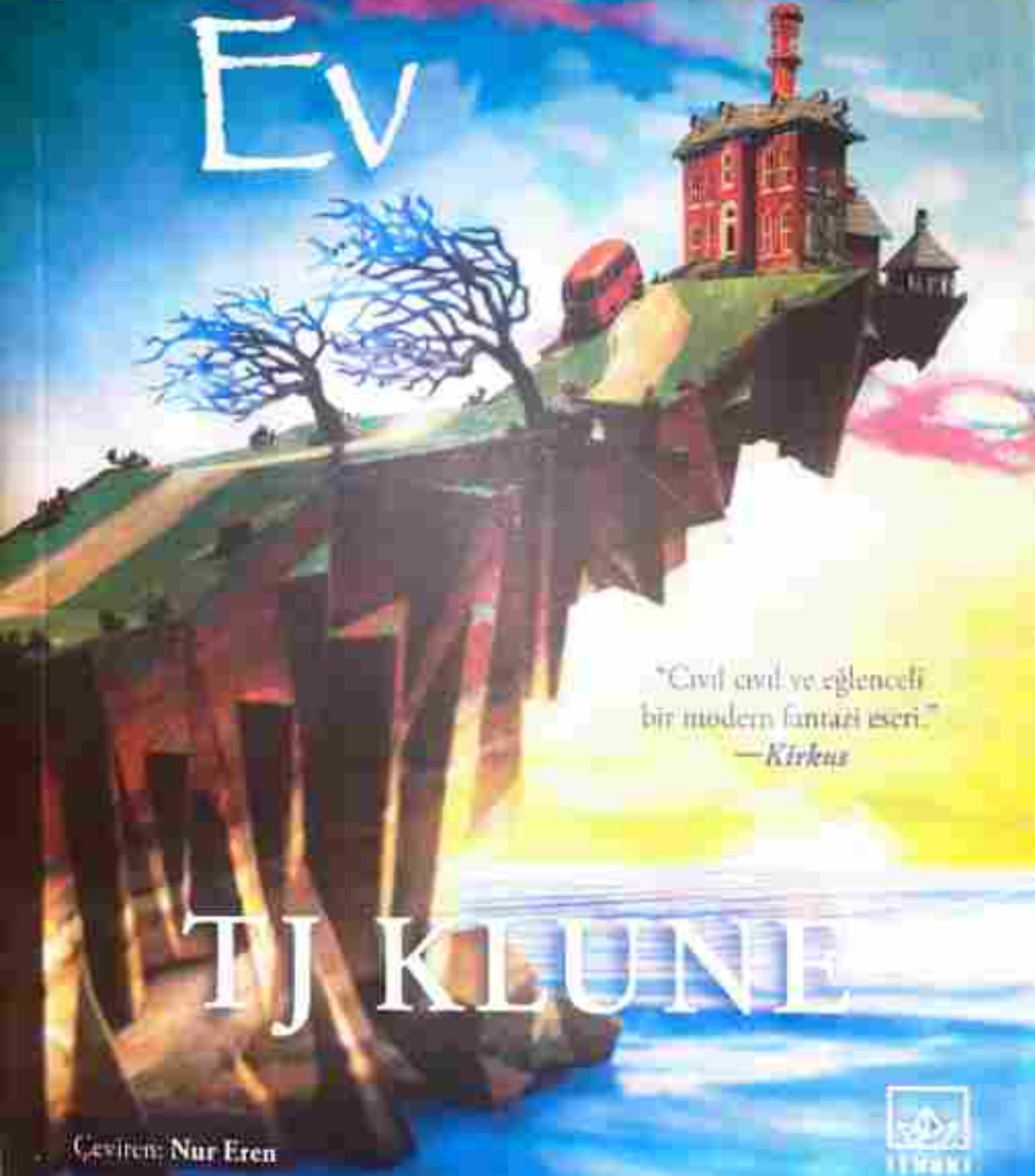
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gök Mavisi Denizdeki Ev

"Civıl civıl ve eğlenceli
bir modern fantezi eseri."

—Kirkus

T.J. KLUNE

Çeviren: Nur Eren

Gök Mavisi Denizdeki Ev

TJ Klune

Original Adı: *The House in the Cerulean Sea*

Ithaki Yayınları - 2446

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca

Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Yayın Sorumlusu: Emre Aygün

Yayına Hazırlayan: Eren Abaha

Düzeltili: Gülten Zuhâl Beleşoğlu

Kapak Görsel: Red Nose Studio

Kapak Tasarım: Hamdi Akçay

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balım

1. Baskı, Temmuz 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-179-7

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Nur Eren, 2023

© Ithaki, 2023

© TJ Klune, 2020

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
yapılan anlaşmayla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ithaki™ Ithaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayin grubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamuceller@gmail.com

Sertifika No: 48625

TJ KLUNE

Gök Mavisi Denizdeki Ev

ÇEVİREN
NUR EREN

Gök A. 1111 Denizgölü

Başından beri benimle birlikte olanlara:
Bakın neler yaptık. Teşekkürler.

“Amanın,” dedi Linus Baker alnındaki teri silerek. “Bu oldukça sıradışı.”

Bu, yetersiz bir ifadeydi. On bir yaşındaki Daisy isimli bir kız, başının üstünde tahta bloklar uçururken Linus mest olmuş bir ifadeyle onu izliyordu. Bloklar yavaş, eşmerkezli bir şekilde dönüyordu. Daisy derin bir odaklanmışlıkla kaşlarını çatmıştı, dilinin ucu dişlerinin arasından çıkıyordu. Bir dakika kadar daha bu şekilde devam ettikten sonra bloklar yere indi. Kızın kontrol düzeyi hayret vericiydi.

“Pekâlâ,” dedi Linus hızla defterine bir şeyler yazarak. Devlet dairelerine has bir kahverengi halı ile eski mobilyaların bulunduğu bir müdire odasındalardı. Düzenli bir odaydı. Duvarlar çeşitli pozlarda korkunç lemur resimleriyle doluydu. Müdire onları gururla göstermiş, Linus’a resmin onun tutkusu olduğunu ve bu özel yetimhanede müdür olmasa lemur eğitimcisi olarak bir sirke katılıp dünyayı gezeceğini, hatta eserlerini dünyayla paylaşmak için bir sanat galerisi bile açabileceğini söylemişti. Linus resimler bu odadayken dünyanın daha iyi bir yer olduğuna inanıyordu ama bu düşüncesini kendine sakladı. Orada amatör sanat eleştirileri yapmak için bulunmuyordu. “Peki, ne sıklıkla... ee, bilirsiniz, bir şeyler uçurur?”

Yetimhane müdiresi, kıvrır kıvrır saçları olan kısa fakat yapılı kadın, öne çıktı. “Ah, hiç de sık değil,” dedi çabucak. Ellerini

ovalıyor, gözleri bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. "Belki bir ya da iki kez... senede yani?"

Linus öksürdü.

"Ayda," diye düzeltti kadın. "Aptal kafam. Neden senede dedim bilmiyorum. Dilim sürçtü herhalde. Evet, ayda bir ya da iki kez. Nasıldır bilirsiniz, çocuklar büyüdükçe daha çok... şey yaparlar."

"Bu, doğru mu?" diye sordu Linus, Daisy'ye.

"Ee, evet," dedi Daisy. "Ayda bir ya da iki kez, kesinlikle daha fazla değil." Güzelce gülümsedi ve Linus cevapların önceden ezberletilip ezberletilmediğini düşündü. Bu ilk olmazdı ve son olacağından da şüpheliydi.

"Pekâlâ," dedi Linus. Kalemî kâğıdın tepesinde hareket ederken diğerleri onu bekliyordu. Linus bakışların üstünde olduğunu hissetse de dikkatini kelimelerinden ayırmadı. Doğruluk dikkat isterdi. Linus son derece özenli biriydi ve bu özel yetimhaneye olan ziyareti en hafif tabiriyle aydınlatıcı olacaktı. Ofise döndüğünde nihai raporunu tamamlamak için elinden geldigince çok ayrıntıyı not etmeliydi.

Müdür, Daisy'nin etrafında dönüp duruyor; onun dağınık, siyah saçlarını çekiştirip plastik kelebeklerle tutturuyordu. Çalı gibi kaşları seğiren Daisy ise yeniden uçmalarını istemiş gibi üzgünce yerdeki bloklara bakıyordu.

"Kontrol edebiliyor musun?" diye sordu Linus.

Daisy daha ağzını açamadan müdire lafa girdi. "Elbette edebiliyor. Yoksa asla izin—"

Linus elini kaldırdı. "Daisy'den duyarsam sevinirim, hanımefendi. Onun için en iyisini istediğinize şüphem yok fakat Daisy gibi çocukların daha... açıkyürekli olmaya yatkın olduklarını düşünüyorum."

Müdür yeniden konuşmaya başlayacakmış gibi görünse de Linus kaşını kaldırıncı başını onaylarcasına sallayıp sustu ve Daisy'den bir adım uzaklaştı.

Son bir not daha karaladıktan sonra Linus kaleminin ka-

pağını kapattı ve defteriyle birlikte evrak çantasına koydu. Sandalyeden kalkıp dizlerinin gıcırtilı itirazlarına rağmen Daisy'nin önünde diz çöktü.

Daisy gözlerini kocaman açmış, altdudağını kemiriyordu. "Daisy? Kontrol edebiliyor musun?"

Kız yavaşça başını salladı. "Sanırım? Buraya getirildiğimden beri kimseye zarar vermedim." Ağzı aşağı doğru büküldü. "Marcus'a kadar. İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum."

Linus neredeyse inanacaktı. "Kimse hoşlandığını söylemedi. Ama bazen... bize verilen bu yetenekleri kontrol edemeyebiliriz. Ve bu, illa yetenekleri olan kişinin suçu olmayabilir."

Daisy kendini daha iyi hissediyor gibi görünmüyordu. "Kimin suçudur öyleyse?"

Linus gözlerini kırıştırdı. "Şey, sanırım pek çok faktör var. Son araştırmalar kuvvetli duyguların bunu gibi durumları tetikleyebileceğini söylüyor. Üzüntü. Öfke. Hatta mutluluk bile. Belki o kadar mutlu oldun ki yanlışlıkla arkadaşın Marcus'a sandalye fırlattın?" Buraya gönderilmesinin başlıca nedeni buydu. Marcus, kuyruğuyla ilgilenilmesi için hastaneye götürülmüştü. Kuyruk garip bir açıyla bükülmüştü ve hastane, olması gerektiği gibi konuyu doğruca Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim'e iletmmişti. Rapor, soruşturmanın açılmasına neden olmuş, Linus da bu özel yetimhaneyi ziyaret etmekle görevlendirilmişti.

"Evet," dedi Daisy. "Aynen öyle. Marcus renkli kalemle mi çaldığında o kadar mutlu oldum ki kazara ona sandalye fırlattım."

"Anlıyorum," dedi Linus. "Özür diledin mi peki?"

Kız ayak değiştirip tekrar bloklara baktı. "Evet. Bana kızmadığını söyledi. Hatta kalemle geri vermeden önce uçlarını sivriltti. Bu konuda benden daha iyi."

"Ne kadar düşünceli bir hareket," dedi Linus. Uzanıp kızın omzuna dokunmayı düşündü ama bu uygun olmazdı. "Ona gerçekten zarar vermek istemediğini biliyorum. Belki ilerde

duygularımızın bizi kontrol etmesine izin vermeden önce durup biraz düşünürüz. Bu kulağa nasıl geliyor?"

Kız şevkle başını onaylarcasına salladı. "Ah, evet. Bir daha zihin gücümle sandalye fırlatmadan önce durup düşüneceğime söz veriyorum."

Linus içini çekti. "Bu tam olarak söylediğim şey olmasa da—"

Eski evin iç taraflarında bir yerden zil sesi yükseldi.

"Bisküvi," dedi Daisy hemen, ardından kapıya doğru fırladı.

"Sadece bir tane," diye seslendi müdire arkasından. "Akşam yemeğinden önce iştahını kaçırma!"

"Kaçırmam!" diye bağırdı Daisy kapıyı arkasından çarpmadan hemen önce. Linus mutfaka koşan kızın küçük ayaklarının patırtısını duyabiliyordu.

"Kaçırarak," diye mırıldandı müdire masanın arkasındaki sandalyesine çökerken. "Hep kaçırır."

"Bence bunu hak etti," dedi Linus.

Müdire eliyle yüzünü sıvazlayıp ihtiyatla Linus'ı süzdü. "Güzel, hepsi bu kadar o zaman. Bütün çocuklarla görüştünüz. Evi incelediniz. Marcus'un iyi olduğunu gördünüz. Ve her ne kadar... sandalye mevzusu olsa da Daisy'nin zarar vermeye meyilli olmadığını gördünüz."

Linus kadının haklı olduğuna inanıyordu. Marcus, Daisy'nin başını belaya sokmaktan çok Linus'a kuyruk alçısını imzalatmakla ilgilenmiş ve Linus uygun olmayacağını söyleyip onu reddettiğindeyse hayal kırıklığına uğrasa bile neredeyse anında kendini toparlamıştı. Çocukların her şeye rağmen bu kadar çabuk toparlanabiliyor olmaları bir kez daha Linus'ı hayrete düşürmüştü – zaman zaman olduğu gibi. "Doğru."

"Raporunuza ne yazacağınızı bana söylemezsiniz sanırım—"

Linus aniden diklendi. "Kesinlikle olmaz. Sizin de bildiğiniz üzere ben raporumu tamamladığımda tarafınıza bir kop-

yası gönderilecek. İçeriği ancak o zaman öğreneceksiniz, bir saniye dahi öncesinde değil."

"Elbette," dedi müdire apar topar. "Öyle bir şey talep etme—"

"Anlayışınız için teşekkürler," dedi Linus. "Eminim BÜGESİB de müteşekkîr olacaktır." Kendisini evrak çantasıyla meşgul edip içindeki eşyaları tatmin olana kadar düzenlemeye başladı. Sonunda kapağını kapattı ve çat diye kilitleri yerlerine oturttu. "Şimdi, başka bir şey yoksa artık gidip—"

"Çocuklar sizi seviyor."

"Ben de onları seviyorum," dedi. "Sevmesem bu işi yapmazdım."

"Hep sizin gibi olmuyorlar." Müdire boğazını temizledi. "Diğer sosyal hizmet görevlileri yani."

Linus özlemle kapıya baktı. Çıkmak için çok yaklaşmıştı. Çantasını kalkan gibi önünde tutarak arkasına döndü.

Müdire sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaştı. Linus bilinçsizce bir adım geri çekildi fakat kadın daha fazla yaklaşmak yerine masasına yaslandı. "Başkaları da gelmişti."

"Öyle mi? Beklenebilir bir şey tabii ama—"

"Çocukları görmüyorlar," dedi kadın. "Onların kim olduklarına değil, neler yapabildiklerine bakıyorlar."

"Onlara şans verilmeli, tüm çocuklara verilmesi gerektiği gibi. Korkulması gereken şeyler gibi davranılırlarsa evlat edinilmeyi nasıl umut edecekler?"

Müdire hıhladı. "Evlat edinilmek."

Linus gözlerini kıstı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, beni affedin. Siz yeni-siniz, yolun başındasınız. İyimserliğiniz heyecan verici."

"Tam anlamıyla neşe kaynağıyım," dedi Linus duygusuzca. "Şimdi, başka bir şey yoksa yolu kendim—"

"Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?" diye sordu kadın. Sonra kendi söylediklerine inanamıyormuşçasına rengi attı.

"Neyi kastettiğinizi anlamadım."

"BÜGESİB için çalışmayı yani."

Boynunun arkasından gömleğinin yakasına doğru bir damla ter süzüldü. Bu oda korkunç sıcaktı. Uzun zamandır ilk kez dışarda, yağmurun altında olmayı diledi. "Nesi varmış BÜGESİB'in?"

Kadın tereddüt etti. "Kötü bir niyetim yoktu."

"Umarım yoktur."

"Ben sadece..." Masasından doğruldu, kolları hâlâ bağlıydı. "Hiç merak etmiyor musunuz?"

"Hiç etmedim," dedi Linus hemen. Sonra ekledi, "Neyi?"

"Siz raporunuzu gönderdiğinizde bunun gibi yerlere ne olduğunu. Çocuklara ne olduğunu."

"Eğer geri çağırılmamışsam, ta ki mutlu ve başarılı yetişkinler olana kadar mutlu ve başarılı çocuklar olarak hayatlarına devam ettiklerini ümit ediyorum."

"Oldukları şey yüzünden hükümetin sürekli gözetim altında tuttuğu yetişkinler diyorsunuz yani."

Linus kendini köşeye sıkışmış hissetti. Buna hazırlıklı değildi. "Büyülü Yetişkinlerden Sorumlu İdari Birim için çalışmıyorum. Konuyla ilgili endişeniz varsa BÜYESİB'le görüşmenizi tavsiye ederim. Ben yalnızca çocukların durumuyla ilgileniyorum, hepsi bu."

Müdürle hüzünle gülümsedi. "Asla çocuk olarak kalmazlar, Bay Baker. Eninde sonunda büyürler."

"Ve evlat edinilmeden yetimhaneden ayrılma yaşına gelirlerseniz sizin gibi insanların onlara sağladıkları imkânlar sayesinde bunu yapmış olurlar." Kapıya doğru bir adım daha geriledi. "Şimdi sakıncası yoksa yetişmem gereken bir otobüs var. Eve gidiş yolum epey uzun ve o otobüsü kaçırmayı gerçekten hiç istemem. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Ve tekrar belirteyim, rapor sunulduğunda kendi kayıtlarınıza dahil edebilmeniz için size bir kopyası gönderilecek. Herhangi bir sorunuz olursa bizimle iletişime geçebilirsiniz."

"Aslında bir sorum daha—"

“Yazılı olarak,” dedi Linus, çoktan kapıya dönmüştü. “Sabırsızlıkla bekleyeceğim.” Kapıyı arkasından kapattı, kili-di yerine oturdu. Derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verdi. “Başına belayı sardın, koca oğlan. Kadın şimdi yüzlerce soru gönderecek.”

“Sizi hâlâ duyabiliyorum,” dedi müdire kapının arkasından.

Linus sıçrayıp aceleyle koridor boyunca aceleyle ilerledi.

Mutfaktan gelen neşeli kahkahaları duyup durakladığında ön kapıdan çıkmak üzereydi. Doğru bir davranış olmadığını biliyordu, yine de parmak uçlarında sese doğru ilerledi. Daha önce ziyaret ettiği tüm BÜGESİB onaylı yetimhanelerde de asılı olan posterlerin önünden geçti. Gülümseyen çocukların altında şu sözler yazıyordu: SORUMLU KİŞİLERİ DİNLEDİĞİMİZDE EN MUTLU BİZ OLURUZ, SESSİZ ÇOCUK SAĞLIKLI ÇOCUKTUR ve HAYAL GÜCÜ VARKEN SİHRE KİM İHTİYAÇ DUYAR?

Mutfak kapısının aralığından başını uzattı.

Geniş bir ahşap masanın etrafına bir grup çocuk oturmuştu.

Kollarında mavi tüyler büyüyen bir oğlan vardı.

Cadı gibi kesik kesik gülen bir kız vardı – dosyasında yazılanlar düşünüldüğünde bu gayet uygun görünüyordu.

Yaşı biraz daha büyük bir kız vardı – kız o kadar baştan çıkarıcı bir sesle şarkı söyleyebiliyordu ki gemilerin kıyıya vurmasına sebep oluyordu. Linus bunu okuduğunda inanamamıştı.

Bir de selkie* vardı, omuzlarında kürkü olan genç bir oğlan.

Ve Daisy ile Marcus elbette. Yan yana oturmuşlardı, Daisy ağzı bisküviyle dolu hâlde Marcus’un kuyruk alçısının tepesinden bağıyordu. Marcus ona sırtıttı, yüzü âdeta turuncu çiller tarlasıydı, kuyruğu ise masada duruyordu. Çocuk, Daisy’den

* İskandinav mitolojisinde fok-insan. Karaya çıkuklarında insan, suya indiklerinde fok formunu aldıklarına inanılır. –çn.

alçısına renkli kalemleriyle bir resim daha çizmesini isterken Linus onları izledi. Daisy hemen kabul etti. “Çiçek,” dedi. “Ya da sivri dişleri ve iğnesi olan bir böcek.”

“Ooo,” diye nefesini verdi Marcus. “Böcek. Kesinlikle böcek.”

Linus gördüklerinden memnun kalarak onları kendi hâllerine bıraktı.

Bir kez daha kapıya yöneldi. Yine şemsiyesini unuttuğunu fark edince içini çekti. “Hay bin...”

Kapıyı açtı ve eve giden uzun yolculuğuna başlamak üzere yağmura adım attı.

“Bay Baker!”

Linus inledi. Bugün çok iyi gidiyordu. İyi sayılırdı yani. Beyaz gömleğine kantinden aldığı cıvık salatanın turuncu sosu damlamıştı; ovalayıp çıkarmaya çalıştığında iyice sıvanan, inatçı lekelerdendi. Yağmur tepesindeki çatıyı dövüyordu ve yakın zamanda dineceğe hiç benzemiyordu. Şemsiyesini yine evde unutmuştu.

Ama bunların dışında günü iyiydi.

Büyük oranda yani.

Bayan Jenkins yaklaşırken etraftaki klavye tıkırtıları sessizliğe büründü. Sert bir kadındı, saçları başının arkasında öyle haşince toplanmıştı ki bitişik kaşları alnının ortasına çıkmıştı. Linus bazen onun hiç gülüp gülmediğini merak ediyordu. Gülmediğini düşünüyordu. Sinirli bir yılanın yaradılışına sahip, aksi bir kadındı.

Aynı zamanda amiriydi ve Linus onunla ters düşmeye asla cesaret edemezdi.

Bayan Jenkins topuklarını soğuk, taş zemine vurarak masaların arasından yaklaşırken Linus gergince gömleğinin yakasını çekiştirdi. Asistanı, Gunther isimli sevimsiz adam, hemen arkasındaydı; elinde not defteri ve işten kaytarıyor gibi görünenlerin listesini tutarken kullandığı o sinir bozucu derecede uzun kalem vardı. Listeler gün sonunda toplanıyor, çarpılar haftalık listeye ekleniyordu. Haftanın sonunda beş veya daha

fazla çarpısı olanların kişisel dosyasına işleniyordu. Bunu kimse istemezdi.

Bayan Jenkins ve Gunther'in yanından geçtiği kişiler başlarını kaldırmadılar. Çalışıyor gibi yapıyorlardı. Linus çalışmadıklarını çok iyi biliyordu; neyi yanlış yaptığını, cezasının ne olacağını duymak için can kulağıyla dinliyorlardı. Muhtemelen erken çıkmaya zorlanacak ve maaşı kesilecekti. Ya da mesaiye bırakılacak ve yine maaşı kesilecekti. En kötü senaryoda kovulacak, profesyonel hayatı sona erecek ve kesilecek bir maaşı olmayacaktı.

Bugünün daha çarşamba olduğuna inanamıyordu.

Ve aslında salı olduğunu fark ettiğinde daha da beter hissetti.

Aklına yanlış yaptığı tek bir şey bile gelmiyordu, tabii on beş dakikalık öğle arasından bir dakika geç dönmediyse veya raporu tatmin edici değildiyse. Akli son sürat çalıştı. Sos lekesini çıkarmakla fazla mı zaman harcamıştı? Raporunda yazım hatası mı vardı? Tabii ki yoktu. Raporu kusursuzdu. Gömleğinin aksine.

Ancak Bayan Jenkins'in yüzünde Linus için hiç de hayırlı şeyler vadetmeyen, can sıkıcı bir ifade vardı. Her zaman buz gibi olduğunu düşündüğü oda, şimdi rahatsız edici derecede sıcak geliyordu. Havalandırma iyi olmasına rağmen boynunun arkasından süzülen terleri engellemiyordu ve korkunç hava durumu her şeyi daha da beter hale getiriyordu. Bilgisayarının ekranında parlayan yeşil ışık fazla parlaktı sanki. Linus nefes alıp verişlerini yavaş ve sabit tutmaya çalıştı. Doktoru son muayenesinde tansiyonunun çok yüksek olduğunu, stres kaynaklarını hayatından çıkarması gerektiğini söylemişti.

Bayan Jenkins bir stres kaynağıydı.

Bu düşünceyi kendine sakladı.

Küçük masası, her biri on dört masadan oluşan yirmi altı sıranın bulunduğu odanın neredeyse ortasındaydı: L Sırası, Masa 7. Zayıf biri masaların arasından geçmekte zorlanmazdı

ama göbek çevresinde birkaç kilo (birkaç burada anahtar kelime tabii ki) fazlası olan biri? Masalarında süs eşyası bulundurmalarına izin veriliyor olsaydı bu, Linus gibi biri için muhtemelen bu bir faciayla sonlanırdı. Ancak bu kurallara aykırı olduğundan genellikle geniş kalçalarıyla masalara çarpıyor ve üzerine çektiği kızgın bakışlar için alelacele özür diliyordu. Mesai çıkışında odanın boşalmasını beklemesinin sebeplerinden biri buydu. Bu ve kırkına basmış olmasına rağmen küçük bir ev, muhtemelen herkesi gömecek kadar yaşayacak huysuz bir kedi ve doktorunun diyet yapmanın mucizeleri hakkında laklak ederken tuhaf bir neşeyle dürtüklediği, sürekli genişleyen bel çevresi dışında hiçbir şeyinin olmaması.

Cıvık kantin salatasının sebebi de buydu.

Tepelerindeki korkunç neşeli tabelalarda şöyle yazıyordu: İYİ GİDİYORSUN. GÜNÜN HER DAKİKASININ HAKKINI VER ÇÜNKÜ BOŞA GEÇEN BİR DAKIKA BOŞA GİDER. Linus bu tabelalardan nefret ediyordu.

Tırnaklarını avuçlarına batırmayı kesmek için elini masaya koydu. L Sırası, Masa 6'da oturan Bay Tremblay hafifçe sırtıttı. Görünürde işinden zevk alan, ondan çok daha genç bir adamdı Tremblay. "Bela geliyor," diye fısıldadı Linus'a.

Bayan Jenkins, Linus'ın masasına ulaştı. Ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı. Makyajı her zamanki gibi karanlıkta ve bir aynanın nimetlerinden faydalanmaksızın özgürce yapılmış gibi görünüyordu. Yanaklarındaki ağır allık çingene pembesi, ruju kan kırmızısıydı. Düğmeleri çenesine kadar iliklenmiş siyah bir pantolon-cekete takımı giymişti. Gerçek olamayacak kadar zayıftı, aşırı gergin bir deriyle kaplanmış sivri kemiklerden oluşuyordu sanki.

Diğer yandan Gunther, Bay Tremblay kadar genç yüzlü biriydi. Söylentilere göre Önemli Biri'nin, muhtemelen Aşırı Üst Yönetim'den birinin oğluydu. Linus iş arkadaşlarıyla pek sohbet etmese de dedikoduları duyardı. Hiç iletişim kurmazsa insanların onun orada olduğunu, hatta var olduğunu bile sık sık

unuttuklarını hayatının erken safhalarında öğrenmişti. Annesi bir keresinde küçükken duvar kâğıdının önünde gözden kaybolabildiğini ve ancak biri orada olduğunu hatırlattığında görülebildiğini söylemişti.

“Bay Baker,” dedi Bayan Jenkins tekrar, bu kez neredeyse hırlayarak.

Gunther yanında duruyor, ona gülümsüyordu. Hoş bir gülümseme değildi. Dişleri mükemmel ölçüde beyaz ve düzgündü, çenesinde gamzeler vardı. Ürpertici şekilde yakışıklıydı. Gülümsemesi gözlerine ulaşıp sıcak olabilirdi fakat ulaşmıyordu. Linus’ın Gunther’in gülümsemesinin gerçek olduğunu söyleyebileceği tek zaman, beklenmedik teftişler yapıp uzun kalemiyle not defterine çarpı üstüne çarpı attığı zamandı.

Belki de beklenen an gelmişti. Belki Linus, Gunther ve onun değerlendirme sisteminin gelişinden beri mucizevi bir şekilde kaçınmayı başardığı o ilk çarpısını alacaktı. Sürekli gözlendiklerini biliyordu. Tavanda her şeyi kaydeden büyük kameralar vardı. Eğer biri yanlış bir şey yaparken yakalanırsa duvarlardaki koca hoparlörler canlanıp K Sırası, Masa 2 ya da Z Sırası, Masa 13 için çarpılar işlendiğini duyuruyordu.

Linus hiç zamanını hatalı bir şekilde değerlendirirken yalanlanmamıştı. Bunu yapmayacak kadar zeki idi. Ve bir o kadar korkak.

Gerçi, yeterince zeki veya korkak değildi demek ki.

Şimdi bir çarpı alacaktı.

Hatta belki beş çarpı alacak, çarpılar kişisel dosyasına işlenecekti; işyerindeki on yedi yıllık hizmetine sürülen kara bir leke. Belki salata sosunu görmüşlerdi. Profesyonel görünümle ilgili sıkı kurallar vardı. Kurallar, Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim çalışanlarının el kitabı olan *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*’in 242-246 sayfalarında son derece detaylı bir biçimde listelenmişti. Ya da belki biri lekeyi görüp onu ihbar etmişti? Bu, Linus’ı azıcık bile şaşırtmazdı. Hem, çok daha küçük şeyler için insanlar işten atılmamış mıydı?

Atıldıklarını biliyordu.

“Bayan Jenkins,” dedi sesi fısıltıdan birazcık daha yüksekti. “Sizi görmek ne güzel.” Yalandı bu. Bayan Jenkins’i görmek hiçbir zaman güzel olmazdı. “Sizin için ne yapabilirim?”

Gunther’in gülümsemesi genişledi. On çarpı muhtemelen. Sos turuncuydu ne de olsa. Karton kutuya ihtiyacı olmayacaktı. Ona ait eşyalar sadece üstündeki giysiler, fare altlığı ve dünyanın en mavi okyanusuna sahip beyaz kumlu sahilin solmuş fotoğrafıydı. Fotoğrafın üstünde şöyle yazıyordu: BURADA OLMAK İSTEMEZ MİYDİN?

İsterdi. Her gün.

Bayan Jenkins, Linus’ın selamına yanıt vermeye niyetli değildi. “Sen ne yaptın?” diye sordu, kaşları saç çizgisine o kadar yakındı ki bu fiziksel olarak imkânsız görünüyordu.

Linus sertçe yutkundu. “Beni affedin ama neyi kastettiğini zi hiç bilmiyorum.”

“Buna inanmam çok zor.”

“Ee... pardon?”

Gunther not defterine bir şeyler karaladı. Muhtemelen koltukaltlarındaki açıkça görülebilir ter lekeleri için bir çarpı daha koyuyordu. Linus şu an ter lekeleri için bir şey yapamazdı.

Bayan Jenkins özrü kabul etmiş gibi görünmüyordu. “Bir şey yapmış olmalısın.” Son derece ısrarcıydı.

Belki sos lekesini itiraf etmeliydi. Hızlıca yara bandını çıkarmak gibi. Geveleyip durmak yerine bir kerede yapmak daha iyiydi. “Evet. Şey, ee, sağlıklı beslenmeye çalışıyorum da. Diyet gibi.”

Bayan Jenkins kaşlarını çattı. “Diyet mi?”

Linus beceriksizce başını salladı. “Doktor tavsiyesi.”

“Birkaç kilo fazlan var, değil mi?” diye sordu Gunther, bu fikir karşısında fazla memnun olmuş görünüyordu.

Linus kızardı. “Sanırım.”

Gunther anlayışlı bir ses çıkardı. “Fark etmiştim. Zavallı

sen. Geç olsun güç olmasın.” Not defterinin kenarıyla kendi düz karnına vurdu.

Gunther pisliğin tekiydi. Linus bu düşünceyi de kendine sakladı. “Ne kadar güzel.”

“Hâlâ soruma cevap vermedin,” diye çıkıştı Bayan Jenkins. “Ne yapmış olabilirsin?”

Söyleyip kurtulmak en iyisiydi. “Bir hata. Benim sakarlığım işte. Salata yemeye çalışıyordum ama kıvırcık salata başka bir şey yapmak istiyormuş demek ki, pat diye çatalımdan—”

“Ne geveleyip durduğunu bilmiyorum,” dedi Bayan Jenkins öne eğilip ellerini masasına koyarak. Tırnakları siyaha boyanmıştı, Jenkins onları masada tıkırdattı. Kulağa kemiklerin takırdaması gibi geliyordu. “Konuşmayı kes.”

“Emredersiniz, hanımefendi.”

Kadın dik dik ona baktı.

Linus’ın midesi şiddetle büzüştü.

“Yarın,” dedi yavaşça, “Aşırı Üst Yönetim’le görüşmek üzere çağrıldın.”

İşte bunu beklemiyordu. Azıcık bile. Hatta Bedelia Jenkins’in şu an söyleyebileceği onca şey arasında bu, en az muhtemel olanıydı.

Gözlerini kırptırdı. “Efendim?”

Kadın doğrulup kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve kendi dirseklerini kavradı. “Raporlarını okuyorum. En iyi tabirle ucu ucuna yeterliler. Linus Baker’ın görüşmeye çağırıldığını söyleyen bir bildiri aldığımda ne kadar şaşırdığımı sen düşün.”

Linus üşümüş hissediyordu. Kariyeri boyunca hiç Aşırı Üst Yönetim’le görüşmeye çağırılmamıştı. Aşırı Üst Yönetim’i gerçekten gördüğü tek an, yaz tatillerindeki beş çayıydı; odanın önünde tek sıra hâlinde durup folyo tabaklarla koyulmuş kuru pastırma ve topaklı patates püresi dağıtır, tüm astlarına sırtarak onlara bu güzel yemeği çalışkanlıkları sayesinde kazandıklarını söylerlerdi. Elbette bunları çalışma masalarında

yemek zorundaydılar, zaten on beş dakikalık beş çayı molası da sırada beklemekle geçerci ama olsundu.

Eylül ayındalardı. Tatile daha aylar vardı.

Bayan Jenkins'in dediğine göre onu şahsen görmek istiyorlardı. Linus daha önce böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştı. İyi bir anlama geliyor olamazdı.

Bayan Jenkins cevap bekler gibi bakıyordu. Linus ne diyeceğini bilemedi. "Belki bir yanlışlık olmuştur."

"Yanlışlık," diye tekrarladı Bayan Jenkins. "Yanlışlık."

"E-evet?"

"Aşırı Üst Yönetim yanlış yapmaz," dedi Gunther yapmacık bir gülümsemeyle.

Haklıydı, evet. "O zaman bilmiyorum."

Bayan Jenkins cevaptan memnun kalmamıştı. Linus o an Jenkins'in de ona söyledikleri dışında hiçbir şey bilmediğini anladı ve çeşitli sebeplerden ötürü kurcalamak istemedi; bu düşünce ona arsız bir heyecan verdi. Kabul, içine hayal edilemez bir dehşet de salıyordu ama yine de oradaydı işte. Bunun kendini nasıl bir insan yaptığından emin değildi.

"Ah, Linus," demişti annesi bir keresinde, "insanların acısıyla eğlenmek hiç terbiyeli bir davranış değil. Korkunç bir şey bu."

O eğlenmek için kendine hiç izin vermezdi.

"Bilmiyorsun," dedi Bayan Jenkins, sesine bakılırsa sanki saldırmak için gücünü topluyordu. "Belki bir tür şikâyet iletti mişsindir? Belki benim yönetim tekniklerimden hoşlanmıyordur ve üstüme çıkabileceğini düşünmüşsündür? Öyle mi Bay Baker?"

"Hayır, hanımefendi."

"Benim yönetim tekniklerimi beğeniyor musun peki?"

Kesinlikle hayır. "Evet."

Gunther kalemini not defterine götürdü.

"Nesini beğeniyorsun *tam olarak*?" diye sordu Bayan Jenkins.

İkilem. Linus hiçbir şey hakkında yalan söylemekten hoşlanmazdı. Küçük, beyaz yalanlar bile başına bela açmıştı hep. Ve bir kez yalan söylemeye başladınız mı tekrar yapmak kolay gelirdi, ta ki bir arada tutmanız gereken yüzlerce yalan birikene kadar. Dürüst olmak daha kolaydı.

Ama bazen o çok gerekli an geliveriyordu işte, tıpkı şimdiki gibi. Ama yalan söylemek zorunda değildi, tam olarak yani. Gerçek eğilip bükülebilirdi ve yine de gerçeğe benzerdi. "Çok otoriter."

Kaşlar saç çizgisine kalktı. "Öyle gerçekten, değil mi?"

"Tamamen."

Kadın bir elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. Gunther notlarını karıştırdı ve krem renkli bir kâğıt parçası bulup ona verdi. Jenkins sayfayı vücudunun başka bir yerine değerse sancılı bir enfeksiyona sebep olacakmış gibi iki parmağının arasında tuttu. "Yarın, saat tam dokuzda, Bay Baker. Geç kalırsan Tanrı yardımcın olsun. Çalışmadığın saatleri daha sonra telafi edeceksin tabii. Gerekirse hafta sonu da. En az bir hafta saha çalışman yok."

"Elbette," diye onayladı Linus çabucak.

Jenkins tekrar eğildi, neredeyse fısıldıyordu. "Ve eğer beni şikâyet ettiğini öğrenirsem hayatını cehenneme çeviririm. Beni anladın mı?"

Anlamıştı. "Evet, hanımefendi."

Jenkins'in masasına bıraktığı kâğıt köşeye uçtu, az kalsın yere düşecekti. Linus uzanıp almaya cesaret edemedi, Jenkins hâlâ başında dikilirken olmazdı.

Ardından Jenkins topuklarının üstünde dönerek herkese çalışsalar iyi olacağını bağırdı.

Klavye takırtıları anında yeniden başlamıştı.

Gunther hâlâ masasının yanında duruyor, tuhaf tuhaf Linus'a bakıyordu.

Linus telaşla sandalyesine segirtti.

"Seni neden çağırırsınlar hiç anlamıyorum," dedi sonun-

da Gunther, o korkunç gülümsemesi dönmüştü. "Eminim daha... uygun insanlar vardır. Ah, bu arada, Bay Baker?"

"Evet?"

"Gömleğinizde leke var. Bu kabul edilemez. Bir çarpı. Bir daha olmayacağından emin olun." Ardından dönüp Bayan Jenkins'in peşinden gitti.

Linus, onlar B sırasına ulaşana kadar nefesini tuttu ve ardından patlarcasına bıraktı. Ter lekelerini çıkarmak istiyorsa eve gider gitmez bu gömleği yıkaması gerekecekti. Elini yüzünde gezdirdi, nasıl hissettiğinden emin değildi. Keyifsizdi, orası kesin. Ve büyük ihtimalle korkmuş.

Yan masasındaki Bay Tremblay, Bayan Jenkins'in bıraktığı kâğıtta ne yazdığını okumak için boynunu uzattığını gizlemeye bile çalışmıyordu. Linus kenarlarını buruşturmamaya dikkat ederek kâğıdı çekip aldı.

"Demiştim, değil mi?" dedi Bay Tremblay duruma haddinden fazla neşelenerek. "Yeni masa komşum kim olacak merak ediyorum."

Linus onu duymazdan geldi.

Bilgisayar ekranının yeşil ışığı sayfaya arkasından vuruyor, kalın harfleri daha da uğursuz gösteriyordu.

Kâğıtta şöyle yazıyordu:

AŞIRI ÜST YÖNETİM'DEN BÜYÜLÜ GENÇLERDEN
SORUMLU İDARİ BİRİM'E

CC: BEDELIA JENKINS

6 EYLÜL ÇARŞAMBA GÜNÜ BAY LINUS BAKER'IN
SABAH SAAT DOKUZDA AŞIRI ÜST YÖNETİM'E
MÜRACAAT ETMESİ BEKLENMEKTEDİR.
YALNIZ OLARAK.

Ve hepsi bu kadardı.

"Amanın."

Öğleden sonra saat beşi vurdugunda Linus'in etrafındaki insanlar bilgisayarlarını kapatıp kabanlarını giymeye başlamışlardı. Odadan çıkarken sohbet ediyorlardı. Biri bile Linus'a iyi akşamlar dilemedi. Aksine, çoğu çıkarken dik dik baktı. Bayan Jenkins'in söylediklerini duyamayacak kadar uzakta olanlar da büyük olasılıkla su sebillerinin başında yapılan spekülatif fısıldaşmalar aracılığıyla doldurulmuşlardı. Dedikodular muhtemelen çılgın ve tamamen gerçekdişiydi fakat Linus neden çağırıldığını bilmediği için söylenenlere karşı çıkamıyordu.

İş gününü sonlandırmaya başlamadan önce beş buçuğa kadar bekledi. Oda o zamana kadar büyük oranda boşalmıştı ancak Bayan Jenkins'in en uçtaki odasının ışığını hâlâ görebiliyordu. Çıkarken önünden geçmek zorunda olmadığına memnundu. Bugün onunla bir kez daha yüz yüze gelmeyi kalıdırabileceğini sanmıyordu.

Bilgisayar ekranı karardığında ayağa kalktı ve sandalyenin arkasından paltosunu aldı. Şemsiyesini evde unuttuğunu hatırlayıp homurdanarak paltoyu üzerine geçirdi. Sese bakılırsa yağmur hâlâ dinmemişti. Acele ederse otobüse yetişebilirdi.

Çıkarken yolunun üzerindeki dört farklı sırada yer alan altı farklı masaya çarptı sadece fakat hepsini düzeltti.

Bu gece yine salata yemesi gerekecekti. Sossuz.

Otobüsü kaçırmıştı.

Sokakta gürültüyle giden otobüsün ancak arka lambalarını görebilmişti. Gülümseyen bir kadının üstündeki **BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN! İHBAR HERKESİ KORUR!** yazısı yağmura rağmen açıkça seçilebiliyordu.

"Elbette," diye mırıldandı kendi kendine.

On beş dakika içinde başka bir otobüs gelecekti.

Evrak çantasını başının üstüne kaldırıp beklemeye başladı.

...

Evinden birkaç blok ötedeki durakta otobüsten (on dakika gecikmişti tabii) indi.

“Dışarısı ıslak,” dedi şoför.

“İyi bir gözlem,” diye yanıtladı Linus kaldırıma inerken. “Gerçekten. Ben teşekkür—”

Kapılar arkasından kapandı ve otobüs hareket etti. Sağ arka lastik epey büyük bir su birikintisine girince Linus’ın pantolonu dizlerine kadar ıslandı.

Linus iç çekerek eve yürümeye başladı.

Mahalle sessizdi, sokak lambalarıyla aydınlanmıştı ve soğuk yağmurda bile davetkârdı. Evler küçüktü, cadde renkleri değişmeye başlayan ağaçlarla doluydu; soluk yeşiller, yerlerini daha da soluk bir kırmızı ve altın rengine bırakıyordu. 167 Lakewood’da sessizce açan gül ağaçları vardı. 193 Lakewood’da onu her gördüğünde heyecanla havlayan bir köpek vardı. 207 Lakewood ağaca asılı bir lastik salıncağa sahipti – fakat görünüşe bakılırsa burada yaşayan çocuklar artık onu kullanamayacak kadar büyük olduklarına karar vermişlerdi. Linus’ın daha önce hiç lastik salıncağı olmamıştı. Hep bir tane istemişti ama annesi çok tehlikeli olduğunu söylerdi.

Daha küçük bir sokağa döndü ve işte, sol tarafındaydı, 86 Hermes Yolu.

Evi.

Çok bir şey değildi. Küçüktü ve arka çitin değiştirilmesi gerekiyordu. Ama bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız oturup günün geçişini izleyebileceğiniz sevimli bir verandası vardı. Ön taraftaki çiçek tarhında uzun ayçiçekleri duruyordu, yaklaşan gece ve kasvetli yağmur yüzünden şimdi kapanmış olsalar da serin meltemlerde sallanırlardı. Haftalardır durmaksızın yağmur yağıyordu, çoğunlukla rahatsız edici aralıklara bölünmüş bıkırtıcı sağanaklardı.

Çok bir şey değildi. Ama onundu, sadece onun.

Girişteki posta kutusunun önünde durdu ve günün pos-

tasını aldı. Tüm reklamlar hiç de kişisel olmayan bir şekilde ALICI'ya gönderilmişti. En son ne zaman mektup aldığını hatırlamıyordu.

Verandaya çıktı. Yan evden biri adını seslendiğinde nafile çabayla ceketindeki suyu silkelemeye çalışıyordu. Duymamış gibi yapıp içeri girsem kurtulur muyum acaba diye düşündü.

"Aklından bile geçirme, Baker," dedi kadın.

"Ne demek istediğinizi anlamadım, Bayan Klapper."

Yaşı belirsiz bir kadın olan Edith Klapper (gerçi Linus onun yaşlı faslını tamamlayıp *antik* denebilecek efsanevi diyara geçtiğini düşünüyordu) havlu bornozuyla verandasında oturuyordu. Her zamanki gibi piposu elinde tütüyor, kabarık kafasının etrafında dönen dumanlar saçıyordu. Muhtemelen bir saat önce çöpe atılmış olması gereken bir peçeteye doğru ıslak ıslak öksürdü. "Kedin yine bahçemde sincap kovalıyordu. Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Calliope ne isterse onu yapar," diye hatırlattı Linus. "Onu kontrol edemem."

"Belki *denemen* gerekiyordur," diye çıkıştı Bayan Klapper.

"Haklısınız. Hemen konuyla ilgileneceğim."

"Beni kafaya mı alıyorsun sen?"

"Hayalimde bile yapmam." Sık sık yapıyordu.

"Bence de yapamazsın. Akşam evde misin?"

"Evet, Bayan Klapper."

"Yine randevu yok, ha?"

Eli, evrak çantasının sapında gerildi. "Yok."

"Şanslı hanım arkadaş yok mu hiç?" Puposundan bir fırt aldı ve kalın dumanı burnundan üfledi. "Ah. Pardon. Aklından çıkıvermiş. Hanımlar senin tarzın değildi, değil mi?"

Aklından çıkıvermemişti. "Doğru, Bayan Klapper."

"Torunum muhasebeci. Pek sebatlıdır. Genelde yani. Alkolizme eğilimi var ama ben kim oluyorum ki onun kusurlarını yargılayayım? Muhasebe zor iş. Bütün o sayılar falan. Söyleyeyim de arasın seni."

"Aramamasını tercih ederim."

Bayan Klapper kıkırdadı. "Ona göre fazla mı iyisin?"

Linus kekeleydi. "Ben... ben... benim böyle şeyler için zamanım yok."

Bayan Klapper alayla hıhladı. "Belki zaman ayırmayı düşünmelisin, Baker. Senin yaşında birinin yalnız olması hiç sağlıklı değil. Kafayı üşütürsen neler olacağını bile düşünmek istemiyorum. Bütün mahallenin satış değeri düşer."

"Depresyonda değilim!"

Bayan Klapper onu tepeden turnağa süzdü. "Değil misin? Neden?"

"Başka bir şey var mı, Bayan Klapper?" diye sordu Linus sıkıdığı dişlerinin arasından.

Bayan Klapper küçümsercesine elini salladı. "İyi. Git. Git de eski pikabını açıp pijamalarınla dans et."

"Beni dikizlememenizi rica etmiştim!"

"Tabii ettin." Klapper arkasına yaslandı ve piposunu dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Tabii ettin."

Linus anahtarı kapı deligine sokarken, "İyi geceler, Bayan Klapper," diye seslendi.

Cevabını beklemedi. Kapıyı arkasından kapatıp sıkıca kilitledi.

Calliope, o şeytani hayvan, yatağının kenarında oturuyor; parlak yeşil gözlerle onu izleyip siyah kuyruğunu sallıyordu. Mırlamaya başladı. Çoğu kedi için bu yatıştırıcı bir sestir. Calliope söz konusu olduğunda ise hain eylemler içeren sinsî bir komploya işaret ediyordu.

"Yan bahçede olmaman gerekiyordu," diye azarladı Linus onu ceketinden sıyrılırken.

Calliope mırlamaya devam etti.

Linus onu neredeyse on yıl önce, verandasının altında kuyruğu alev almış gibi çılgık atan küçük bir yavruyken bulmuştu. Neyse ki kuyruğunun yandığı yoktu ama Linus verandanın al-

tına girer girmez sırtındaki tüyleri dikip gerilerek tıslamaya başlamıştı. Tırmalama izleriyle dolu bir surata sahip olmak yerine çabucak çekilip evine dönmüş, yeterince uzun süre görmezden gelirse hayvanın kendi yoluna gideceğine karar vermişti.

Ama öyle olmamıştı.

Calliope gecenin çoğunu orada ciyaklayarak geçirmişti. Linus o sırada uyumaya çalışıyordu. Fakat kedi çok gürültü-lüydü. Yastığı başının üstüne çekse de fayda etmiyordu. Sonunda kedi gidene kadar onu dürtüklemeye kararlı şekilde bir el feneri ile bir süpürge kaptı. Fakat kedi verandada, kapının önüne oturmuş onu bekliyordu. Linus o kadar şaşırmıştı ki süpürgesini düşürmüştü.

Ve Calliope ona aitmiş gibi evden içeri girmişti.

Ve Linus ne kadar tehdit etse, ne kadar kovalasa da bir türlü gitmemişti. Altı ay sonra nihayet pes etmişti. O zamana kadar evin içi oyuncaklar, kum kutuları ve önünde Calliope yazan küçük mama-su kaplarıyla dolmuştu. Linus bütün bunların nasıl olduğuna tam olarak emin olamıyordu ama olmuştu işte.

“Bir gün Bayan Klapper seni yakalayacak,” dedi ıslak giysilerini çıkarırken. “Ve ben seni kurtarmaya gelmeyeceğim. Sen sincapla kendine ziyafet çekerken o gelip... Şey, ne yapar bilmiyorum. Ama bir şey olacak yani. Ve ben azıcık bile üzül-meyeceğim.”

Calliope yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Linus içini çekti. “İyi, tamam. Biraz üzülürüm.”

Pijamalarını giyip önünü ilikledi. Göğsünde bir LB harfle-rinden oluşan bir desen vardı, on beş yıllık hizmetinden sonra işyerinden verdikleri bir hediye. Onları o gün eline tutuştur-dukları bir katalogdan seçmişti. Katalogun iki sayfası vardı ve bir sayfa pijamalara, diğeri şamdanlara ayrılmıştı.

Linus pijamaları seçmişti. Hep adının baş harflerini taşıyan bir şeyi olsun istemişti.

Islak giysilerini alıp odadan çıktı. Arkasından gelen patırtı ona takip edildiğini söylüyordu.

Kirli iş giysilerini çamaşır makinesine attı ve akşam yemeğini hazırlarken suda beklemeleri için orada bıraktı.

“Bir muhasebeciye ihtiyacım yok,” dedi Calliope bacaklarına sürtünürken. “Düşünmem gereken başka şeyler var. Yarın gibi mesela. Neden hep yarınlar için endişelenmem gerekiyor?”

Alışkanlıktan eski Victrola pikabına gitti. İstedikini bulana kadar pikabın altındaki çekmeceyi karıştırdı. Ardından plağı kabından çıkardı ve tablaya yerleştirip iğneyi indirdi.

Çok geçmeden Everly Brothers, tek yapmaları gerekenin hayal kurmak olduğunu söylemeye başlamıştı.

Mutfığa giderken bir ileri bir geri salınıyordu.

Calliope için kuru mama.

Kendi için paket salata.

Verdiği sözü bozmuştu ama birazcık.

Bir parça sos kimseye zarar vermezdi.

“Ne zaman arzulasam seni,” diye şakıdı sessizce. “Tek yapmam gereken düşlemek.”

Biri Linus Baker’a yalnız olup olmadığını sorsa Linus’ın gözleri şaşkınlıkla açılırdı. Bu düşünce acayip, neredeyse şoke ediciydi. Ve her ne kadar yalnız olsa da, hatta çaresizce öyle olsa da ve en küçük yalan dahi başını ağrıtırıp midesini bulandırsa da Linus Baker hayır cevabını verirdi.

Ve belki bir parçası buna inanırdı. Yüreği ne kadar iyi olursa olsun, ne kadar çok severse sevsin, bazı insanların hep yalnız olacaklarını uzun zaman önce kabullenmişti. Hayattan paylarına düşen buydu ve Linus kendinin de böyle olduğunu yirmi yedi yaşında anlamıştı.

Ah, bu düşünce tarzını ortaya çıkaran belirli bir olay yoktu. Sadece... kendini diğerlerinden daha sönük hissediyordu. San-ki berrak gibi bir dünyada bir o soluk kalmış gibi. Görülmek için yaratılmamış gibi.

Bunu daha o zamanlar kabul etmişti ve şimdi kırk yaşın-

daydı, yüksek tansiyonu ve bel çevresinde yedek lastik benzeri bir yağ şeridi vardı. Elbette aynada gözünü dikip kendine baktığı, başkalarının göremediği bir şey var mı diye düşündüğü zamanlar oluyordu. Solgundu. Siyah saçlarını kısa ve bakımlı tutmaya özen gösterse de tepesi hafiften açılmıştı. Ağzının ve gözlerinin çevresinde çizgiler vardı. Yanakları dolgundu. Yedek lastiği bir scooter'a uyacak ebatlardaydı ama dikkatli olmazsa bir kamyonu uyabilecek hâle gelebilirdi. Şey görünüyordu... Eh.

Kırk yaşına gelmiş diğer herkes gibi.

Everly Brothers, Küçük Susie'nin uyanmasını, uyanmasını, uyanmasını isterken; küçük evinin küçük mutfağında bir ya da iki kaşıkçık sos koyulmuş salatasını yer ve Aşırı Üst Yönetim konusunda yarının ne getireceğine dair endişelenirken yalnızlık düşüncesi Linus Baker'ın aklından bile geçmedi.

Ne de olsa onun sahip olduğundan çok daha azına sahip insanlar vardı. Başının üstünde bir çatı, midesinde tavşan yemi kadar yemeği ve pijamalarında adının baş harfleri vardı.

Ayrıca bunun önemi yoktu.

Sessizlik içinde oturup böyle manasız düşüncelere dalacak zamanı yoktu. Bazen sessizlik her şeyden daha gürültülü olabiliyordu. Ve bu da hiç iyi olmuyordu.

Düşüncelerinin başıboş dolaşmasına izin vermek yerine *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*'in evinde tuttuğu nüshasını aldı (947 sayfasının tamamı, neredeyse iki yüz dolara satın almıştı onu; işyerinde de bir nüshası vardı fakat evde bir tane daha olması doğru gelmişti) ve küçük yazıları okumaya başladı. Yarın her ne getirecekse hazırlıklı olmak en iyisiydi.

Ertesi sabah ofise neredeyse iki saat erken geldi. Henüz kimse yoktu; muhtemelen herkes hâlâ yataklarında, dünyayı umursamadan güven içinde uyuyordu.

Masasına gitti ve oturup bilgisayarını açtı. Tanıdık yeşil ışık onu rahatlatmaya yetmiyordu.

Yukardaki saatin her saniyesinin bilincinde olarak elinden geldiğince çok iş yapmaya çalıştı.

Sekize çeyrek kala oda dolmaya başladı. Bayan Jenkins saat tam sekizde, topuklarıyla zemini döverek geldi. Linus koltuğuna gömüldü fakat kadının bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Çalışmaya çabaladı. Gerçekten denedi. Yeşil kelimeler önündeki ekranda bulanıklıktan ibaretti. *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER* bile onu sakinleştiremiyordu.

Saat tam sekiz kırk beşte sandalyesinden kalktı.

Çevresindeki masalardan insanlar dönüp ona baktılar.

Linus onları görmezden gelerek evrak çantasını aldı ve sıraların arasında ilerlemeye başladı. Yutkundu.

Çarptığı her masada, "Pardon," diye mırıldanıyordu, "özür dilerim. Çok üzgünüm. Bana mı öyle geliyor yoksa bu masalar gittikçe birbirine mi yaklaşıyor? Affedersiniz. Çok üzgünüm."

Çıkarken Bayan Jenkins, uzun kalemıyla not defterine çiziktirmekte olan Gunther'le birlikte odasının kapısında dikiyordu.

Aşırı Üst Yönetim ofisleri, Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim'in beşinci katındaydı. Linus daha önce beşinci kata dair dedikodular duymuştu, çoğu resmen dehşete düşürücüydü. Oraya hiç gitmemişti ama en azından *bazı* söylentilerin doğru olması gerektiğini varsayıyordu.

Basmayı hiç beklemediği o düğmeye basarken asansörde tek başınaydı.

Parlak, altın renkli beş.

Asansör yükselmeye başladı. Midesi bodrum katta kalmıştı sanki. Hayatında geçirdiği en uzun asansör yolculuğuydu bu, en az iki dakika sürmüştü. Birinci katta tekrar durması, kapılarının açılması, insanlarla dolmaya başlaması da pek yardımcı olmamıştı. İnsanlar ondan ikiye, üçe ve dörde basmasını istediler; kimse beşe basmasını istemedi.

İkinci katta bir avuç insan indi. Üçüncüsünde daha fazla. Ve kalanlar da dördte indi. Hepsi inerken dönüp merakla ona baktılar. Gülümsemeye çalıştı fakat yaptığı şeyin daha çok yüz buruşturma gibi göründüğüne adı gibi emindi.

Asansör tekrar yukarı çıkmaya başladığında yalnızdı.

Beşinci katın kapıları açıldı, ter içindeydi.

Asansörün uzun, soğuk bir koridora açılması; zeminin taş döşeme olması, duvarlardaki altın apliklerin loş bir ışık vermesi de her şeyin üstüne tuz biber ekmişti. Koridorun onun bulunduğu ucunda asansör sıraları vardı. Diğer ucunda ise iki yanında jaluzili camları olan bir çift geniş, ahşap kapı. Üstlerindeki metal tabelada şöyle yazıyordu:

AŞIRI ÜST YÖNETİM
YALNIZCA RANDEVULU GÖRÜŞMELER KABUL
EDİLİR

“Pekâlâ, koca oğlan,” diye fısıldadı. “Başarabilirsin.”

Ancak ayakları mesajı almamıştı. Yere sıkıca yapışmış hâlde durmaya devam ettiler.

Asansör kapıları kapanmaya başladı. Linus kapanmalarına izin verdi. Asansör hareket etmedi.

O anda birinci kata geri dönmeyi, BÜGESİB binasından çıkmayı ve adım atamayacak hâle gelene kadar yürümeyi düşündü, sırf nereye kadar gidebileceğini görmek için.

Kulağa hoş geliyordu.

Bunun yerine tekrar beşe bastı. Kapılar açıldı.

Öksürdü. Koridorda öksürüğü yankılandı.

“Korkaklık edecek zaman değil,” diye azarladı kendini sessizce. “Kaldır kafanı. Hem nereden biliyorsun, belki terfidir. Büyük bir terfi. Daha yüksek maaşlı bir şey, belki hep o hayalini kurduğun tatile nihayet gidebileceksindir. Sahildeki kumlar. Masmavi okyanus. Orada olmak istemez misin?”

İsterdi. Çok isterdi.

Yavaşça koridorda yürümeye başladı. Yağmur sol tarafındaki pencereleri dövüyordu. Sağındaki apliklerin ışığı hafifçe titreşti. Ayakkabıları zeminde gıcırıyordu. Kravatını çekiştirirdi.

Koridorun diğer ucuna vardığında dört dakika geçmişti. Saatine göre şu an dokuza beş vardı.

Kapıları açmaya çalıştı.

Kilitliydi.

Kapıların yanındaki pencerelerde içerden indirilmiş metal kepenkler vardı. Kenarda üzerinde küçük bir düğme olan, yine metal bir plaka bulunuyordu.

Kısa bir an düşündü ve düğmeye bastı. Metal kepenklerin diğer tarafında gürültülü bir zilin çaldığını duydu, bekledi.

Penceredeki yansımasını görebiliyordu. İri iri açılmış gözleri olan şaşkın adam ona bakıyordu. Saçlarının her zamanki gibi yanlardan kalkan tellerini aceleyle düzeltti. Pek işe yaramamıştı. Kravatını düzeltti, omuzlarını kaldırdı, karnını içine çekti.

Sonra metal kepenk yukarı kaydı.

Diğer tarafta parlak kırmızı dudaklarının çevrelediği ağzında pembe bir sakız geveleyen, bikkın görünen, genç bir kadın belirdi. Kadın pembe bir balon şişirdi ve balon, o daha ağzına geri çekmeden patladı. Ardından sarı buklelerini omuzlarında hoplatarak başını yana eğdi. "Yardım edebilir miyim?"

Linus konuşmaya çalıştı fakat sesi çıkmıyordu. Boğazını temizleyip tekrar denedi. "Evet. Dokuzda randevum var."

"Kiminle?"

Cevabını bilmediği, ilginç bir soruydu bu. "Ben... tam olarak bilmiyorum."

Bayan Sakız ona baktı. "Randevunuz var ama kiminle olduğunı bilmiyor musunuz?"

Kulaga neredeyse doğru geliyordu. "Evet?"

"İsim?"

"Linus Baker."

"Çok hoş," dedi, mükemmel manikürlü turnaklarını klavyede tıkırdatarak. "Linus Baker. Linus Baker. Linus—" Gözleri büyüdü. "Ha, Anlıyorum. Bir dakika lütfen."

Kadın metal kepengi tekrar indirdi. Linus ne yapacağına karar veremedi, gözlerini kırıştırdı. Bekledi.

Bir dakika geçti.

Sonra bir dakika daha.

Ve bir tane daha.

Ve sonra...

Metal kepenk geri açıldı. Bayan Sakız şimdi ona daha yoğun bir ilgiyle bakıyordu. Yüzü onları ayıran cama neredeyse değene kadar eğildi. Nefesi camı hafifçe buğulandırıyordu. "Sizi bekliyorlar."

Linus bir adım geri çekildi. "Kimler?"

"Hepsi," dedi onu baştan aşağı süzerek. "Bütün Aşırı Üst Yönetim."

"Ah," dedi Linus zayıf bir şekilde. "Ne güzel, ne güzel. Çağrıldıkları kişinin ben olduğuma emin miyiz?"

“Linus Baker sizsiniz, değil mi?”

Öyle umuyordu çünkü nasıl başka biri olunur bilmiyordu.

“Evet.”

Başka bir zil çaldı ve Linus yandaki kapılardan birinin tıkradığını duydu. Sessiz menteşelerin üzerinde kayarak açıldılar. “O zaman evet, Bay Baker,” dedi yanağı sakız yüzünden hafifçe şişik duran kadın, “Çağırdıkları kişi sizsiniz. Ve yerinizde olsam acele ederdim. Aşırı Üst Yönetim bekletilmekten hoşlanmaz.”

“Doğru,” dedi Linus. “Nasıl görünüyorum?” Karnını biraz daha içine çekti.

“Ne yaptığınıza dair hiçbir fikriniz yokmuş gibi,” dedi ve metal kepengi tekrar indirdi.

Linus koridorun diğer ucundaki asansörlere özlemle baktı.

Burada olmak istemez miydin? diyorlardı âdeta.

İsterdi. Hem de çok isterdi.

Pencereden uzaklaşıp açık kapıya doğru adım attı.

İçerisi dairesel bir odaydı. Tepesinde camdan bir kubbe, merkezinde ise taştan yapılmış, açılmış ellerinden sular süzülen, pelerinli bir erkek heykelinin olduğu bir çeşme vardı. Heykel soğuk, gri gözlerle tavana bakıyordu. Çevresinde bacaklarına tutunmuş küçük, taştan çocuklar vardı, başlarından aşağı su akıyordu.

Linus’ın sağında bir kapı açıldı ve Bayan Sakız kabininden çıktı. Sakızını yüksek sesle patlatarak elbisesini düzeltti. “İçeriden görüldüğünüzden daha kısaymışsınız.”

Linus ne cevap vereceğini bilemedi, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

Kadın içini çekti. “Beni takip edin lütfen.” Kuş gibi hareket ediyordu, adımları küçük ve hızlıydı. Odanın ortasına gelince arkasına dönüp Linus’a baktı. “Bu bir öneri değildi.”

“Doğru,” dedi Linus, aceleyle ona yetişmeye çalışırken neredeyse kendi ayağına takılacaktı. “Özür dilerim. Ben... daha önce hiç buraya gelmedim de.”

“Belli.”

Linus hakarete uğradığını düşündü fakat nasıl olduğunu tam olarak kavrayamadı. "Acaba... hepsi mi içerde?"

"Garip, değil mi?" Bir balon daha patlattı ki bu seferki nazikçeydi. "Üstelik sizin için – onca insan varken. Şu âna kadar varlığınızdaki haberim bile yoktu."

"Bunu hep duyarım."

"Neden acaba?"

Evet, kesinlikle hakarete uğruyordu. "Nasıl birileridir? Onları sadece topaklı patates püresi servis ederlerken gördüm."

Bayan Sakız aniden durdu ve omzunun üstünden bakmak için başını döndürdü. Linus, kadının aklına koyarsa başını tamamen arkaya çevirebileceğini düşündü. "Topaklı patates püresi."

"Tatil yemeğindeki hani?"

"O patatesleri ben yapıyorum. Yetiştirmesi dahil."

Linus'ın rengi soldu. "Şey, ben... zevk meselesi tabii... eminim siz—"

Bayan Sakız memnuniyetsizce homurdandı ve tekrar yürümeye başladı.

Linus iyi bir başlangıç yapmamıştı.

Yuvarlak yapının diğer tarafındaki başka bir kapıya ulaştılar. Siyah, tepesinin hemen altına altın bir isim plakası tutturulmuş bir kapıydı. Plaka boştu. Bayan Sakız uzanıp tırnağıyla üç kez kapıya vurdu.

Bir ses oldu, sonra bir tane daha ve sonra...

Kapı yavaşça açıldı.

İçerisi karanlıktı.

Zifiri karanlık.

Bayan Sakız ona dönüp kenara çekildi. "Buyurun."

Linus karanlığa baktı. "Eee, şey, belki görüşmeyi başka bir zamana erteleyebiliriz. Çok meşgulüm, tahmin edersiniz. Tamamlamam gereken çok rapor var—"

"İçeri girin, Bay Baker," diyerek açık kapıdan bir ses gürledi.

Bayan Sakız gülümsedi.

Linus uzanıp alnını sildi. Neredeyse evrak çantasını düşürecekti. "O zaman gireceğim herhalde."

"Öyle görünüyor," dedi Bayan Sakız.

Ve Linus öyle yaptı.

Kapının arkasından çarparak kapanacağını tahmin etmeliydi elbette ama yine de irkildi, hatta az kalsın yerinden zıplayacaktı. Evrak çantasını kaldırıp çanta onu koruyabilirmiş gibi göğsüne siper etti. Karanlıkta olmak ruh hâlini bozuyordu; bunun bir tuzak olduğundan, kalan günlerini görme becerisinden mahrum bir hâlde etrafta dolaşarak geçireceğinden emindi. Neredeyse kovulmak kadar kötüydü.

Ama sonra ayaklarının dibinde ışıklar parıldayıp önündeki yolu aydınlatmaya başladılar. Yumuşak ve sarı tondalardı, tuğlaya benziyorlardı. Temkinli bir adımla kapıdan uzaklaştı. Hiçbir şeye takılmayınca bir adım daha attı.

Işıklar onu beklediğinden çok daha uzağa götürdü ve ayaklarının dibinde bir daire oluşturdular. Linus durdu, nereye gideceğinden emin olamıyordu. Korkunç bir şeyden kaçmak zorunda kalmayacağını umdu.

Bu seferki çok daha parlak olan başka bir ışık başının üzerinde belirdi. Gözlerini kısıp baktı. Spot gibi görünüyordu, onu aydınlatan bir spot.

"Çantanızı bırakabilirsiniz," dedi derin bir ses üstünde bir yerden.

"Yok, sorun değil," dedi Linus sıkıca tutarak.

Sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi, daha fazla ışık parlamaya başladı ve Linus'ın Aşırı Üst Yönetim olarak bildiği dört kişinin yüzlerini aydınlattı. Linus'ın epey yukarısında, büyük bir taş duvarın tepesinde oturuyor ve farklı ilgi ifadeleriyle tünelerinden aşağı bakıyorlardı.

Üç erkek ve bir kadın vardı, Linus isimlerini BÜGESİB kariyerinin daha ilk günlerinde öğrenmişti ancak şimdi ne kadar uğraşırsa uğraşsın hatırlamıyordu. Aklı teknik zorluklar ya-

şadığına ve karıncalı bir görüntü dışında hiçbir şey sunamayacağına karar vermişti sanki.

Soldan başlayarak her birine baktı ve bunu yaparken ifadesini tarafsız tutmaya çalışıp hepsine baş selamı verdi.

Kadının saçı kısa bir küt modelde kesilmişti ve büyük, yarıdöner kabuklu bir bok böceği broşu takıyordu.

Adamlardan biri keldi ve gıdısı boynuna sarkıyordu. Cep mendiline doğru öksürerek boğazını balgamdan arındırdı.

İkinci adam kibrit çöpü kadar inceydi. Linus onun yan dönurse gözden kaybolabileceğini düşündü. Yarım ay şeklinde, yüzüne göre fazla büyük gelen gözlükler takıyordu.

Son adam diğerlerinden daha gençti, muhtemelen Linus'ın yaşlarında, fakat kesin bir şey söylemek zordu. Saçları dalgalıydı ve korkutucu derecede yakışıklıydı. Linus onun gülümseyerek kuru jambon servis eden kişi olduğunu hemen anladı.

İlk konuşan o oldu. "Bu görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler, Bay Baker."

Linus'ın ağzı kurumuştur. Dudaklarını yaladı. "Rica... edebilirim?"

Kadın öne eğildi. "Kişisel dosyanızda on yedi yıldır Birim'de çalıştığınız yazıyor."

"Evet, hanımefendi."

"Ve bunca zaman mevcut konumunuzu korumuşsunuz."

"Evet, hanımefendi."

"Neden?"

Çünkü başka hiçbir beklentisi yoktu ve yönetici olma arzusunda değildi. "Yaptığım işten zevk alıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu kadın başını kaldırarak.

"Evet."

"Neden?"

"Ben bir sosyal hizmet görevlisiyim," dedi, parmakları evrak çantasından hafifçe kaydı. "Bundan daha önemli bir görev düşünemiyorum." Gözleri genişledi. "Sizin göreviniz dışında tabii. Ben tahmin bile edemem sizin—"

Gözlüklü adam önündeki kâğıtları karıştırdı. "Elimde son altı raporunuz bulunuyor, Bay Baker. Ne gördüğümü bilmek ister misiniz?"

Hayır, istemezdi. "Lütfen."

"Çok titiz biri görüyorum. Saçmalığa tahammülü olmayan, sarsıcı derecede objektif biri."

Linus bunun iltifat olduğundan emin değildi. Kulağa kesinlikle öyle gelmiyordu. Görev bilinci içinde, "Bir sosyal hizmet görevlisi belli ölçüde mesafeli olmalıdır," diye alıntı yaptı.

Gıdılı burnunu çekti. "Öyle mi? Nereden alıntı bu? Kulağa tanıdık geliyor."

"KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'den," dedi Yakışıklı. "Ve umarım tanıdık geliyordur. Çoğunu sen yazdın."

Gıdılı mendiline sümkürdü. "Doğru. Biliyordum zaten."

"Belli ölçüde mesafeli olmak neden önemlidir?" diye sordu kadın, hâlâ dimdik ona bakıyordu.

"Çünkü birlikte çalıştığım çocuklara bağlanmam işimizi zora sokar," dedi Linus. "Denetlediğim yetimhanelerin en iyi durumda olduğundan emin olmak için oralarda bulunuyorum, ötesi üzerime vazife değil. Refahları önemli ama bir bütün olarak. Bireysel etkileşim iyi sonuçlar doğurmaz. Algımı çarpıtabilir."

"Ama çocuklarla görüşüyorsunuz," dedi Yakışıklı.

"Evet," diye onayladı Linus. "Görüşüyorum. Ama büyü gücü olan gençlerle uğraşırken de profesyonel olunabilir."

"On yedi yıllık iş hayatınızda herhangi bir yetimhanenin kapatılmasını tavsiye ettiniz mi, Bay Baker?" diye sordu gözlüklü adam.

Cevabı zaten biliyor olmaları gerekiyordu. "Evet. Beş kez."

"Neden?"

"Ortamları güvenli değildi."

"Yani bunu umursuyorsunuz."

Linus telaşlanmaya başlamıştı. "Umursamadığımı asla söylemedim. Ben sadece benden isteneni yapıyorum. Bağ kur-

makla empati kurmak arasında fark var. Bu çocuklar... Kim-seleri yok. Yetimhanelerde olmalarının sebebi bu. Aç yatmak zorunda kalmamalılar, bir deri bir kemik kalana kadar çalıştırılmaktan endişelenmemeliler. Bu yetimlerin normal çocuklardan ayrı tutulmaları, onlara farklı davranılması gerektiği anlamına gelmez. Tüm çocuklar, her ne... eğilime veya yeteneğe sahip olursa olsun, bedel gözetilmeksizin korunmalıdır."

Gıdılı ıslak ıslak öksürdü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Peki kapattığınız yetimhanelerdeki çocuklara ne oldu?"

Linus gözlerini kırptırdı. "Bu, Yönetim'in bileceği iş. Ben tavsiyemi sunarım, sonrasını Yönetim halleder. Büyük ihtimalle BÜGESİB'in işlettiği diğer okullara yerleştirilmişlerdir."

Yakışıklı koltuğuna yaslanıp diğerlerine baktı. "O mükemmel."

"Katılıyorum," dedi Gıdılı. "Bu kadar... hassas bir konu için başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Gözlüklü adam Linus'a baktı. "Gizlilikten anlar mısınız, Bay Baker?"

Linus hakarete uğramış hissetti. Amaçladığından daha sert bir şekilde, "Ben her günümü gizli tutulan gençlerle çalışarak geçiriyorum," diye karşılık verdi. "Ben bir kasayım. Benden hiçbir şey çıkmaz."

"Ve görünüşe göre hiçbir şey girmez," dedi kadın. "İşe uygun."

"Affedin fakat tam olarak neyden bahsettiğinizi sorabilir miyim? Hangi iş için uygunum?"

Yakışıklı yüzünü ovaladı. "Bu noktadan sonra söylenenler bu odadan çıkmayacak, Bay Baker. Anlıyor musunuz? Bu, dördüncü seviyede gizliliğe sahip bir mesele."

Linus kekeleyerek nefes aldı. Dördüncü seviye, en üst gizlilik seviyesiydi. Teoride var olduğunu biliyordu fakat kullanıldığından haberi yoktu. Daha önce sadece bir kez üçüncü

seviye bir vakada yer almıştı ve o da en sorunlu vakası olmuştu. Yetimhanelerden birinde *banshee*, yani ölüm perisi olduğu ortaya çıkan bir kız vardı. Diğer çocuklara öleceklerini söylemeye başlayınca BÜGESİB çağrılmıştı. Sorun, tabii ki, haklı olduğunun ortaya çıkmasıydı. Yetimhanenin müdürü, çocukları bir tür pagan kurban töreninin parçası olarak kullanmaya karar vermişti. Linus çocukları ve kendi canını zor kurtarmıştı. Vakanın ardından iki gün tatil izni vermişlerdi ki bu yıllardır yaptığı en uzun tatildi.

“Neden ben?” diye sordu fısıldar gibi.

“Çünkü gerçekten güvenebileceğimiz başka kimse yok,” dedi kadın basitçe.

Linus gururlanmış olmalıydı ama midesinde kıvranan korku dışında hiçbir şey hissetmiyordu.

Gözlüklü adam, “Bunu genel bir kontrol olarak düşünün,” dedi. “Herhangi bir sorun olduğuna dair haber almadık ama gideceğiniz yetimhane... özel, Bay Baker. Geleneksel yetimhanelerden değil ve orada yaşayan altı çocuk, daha önce gördüğünüz her şeyden çok farklı; bazıları diğerlerinden daha da farklı. Onlar... sorunlu.”

“Sorunlu mu? Bu da ne anlama—”

“Göreviniz, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak olacak,” dedi Yakışıklı, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. “Çok önemli, anlayacaksınız. Bu özel yetimhanenin müdürü Arthur Parnassus, kesinlikle bazı niteliklere sahip fakat... kendisine dair endişelerimiz var. Söz konusu altı çocuk aşırı türden çocuklar ve Bay Parnassus’un onları yönetmeye devam edebileceğinden emin olmamız gerek. Tek bir tanesini idare etmek bile zor olmalı, ya altı tanesi?”

Linus aklını kurcaladı. Bölgedeki tüm müdürleri duyduğuna emindi ama... “Bay Parnassus’u hiç duymadım.”

“Evet, duyduğunuzu sanmıyorum,” dedi kadın. “Dördüncü seviye gizliliğe sahip olduğunu belirtmiştik. Duymuş olsaydınız sızıntı olduğu anlamına gelirdi. Sızıntılarla aramız iyi

degildir, Bay Baker. Anlatabiliyor muyum? Sızıntıların icabına bakılması gerekir. İvedilikle."

"Evet, evet," dedi aceleyle. "Elbette. Ben de istemezdim—"

"Elbette istemezsiniz," dedi Gıdılı. "Sizi seçme nedenlerimizden biri de bu. Bir ay, Bay Baker. Yetimhanenin bulunduğu adada bir ay geçireceksiniz. Haftalık raporlar göndermenizi bekliyoruz. Müdahale edilmesi gerektiren her mevzu derhal bize bildirilmeli."

Linus gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bir ay mı? Bir aylığına gidemem. Görevlerim var!"

"Mevcut dosyalarınız diğer çalışanlara aktarılacak," dedi Gözlüklü. "Aslında, çoktan aktarıldı bile." Başka bir kâğıda geçti. "Ve burada son derece yalnız olduğunuz yazıyor. Eş yok. Çocuk yok. Uzun süre ayrılmak durumunda kalırsanız sizi özleyecek kimse yok."

Bu sözler canını tahmin edeceğinden fazla yakmıştı. O da bunların farkındaydı elbette ama bu kadar açık bir şekilde ortaya dökülmeleri kalbinin burulmasına neden oldu. Yine de... "Kedim var!"

Yakışıklı alaycı şekilde hıhladı. "Kediler yalnızlığı seven yaratıklardır Bay Baker. Eminim gittiğinizin farkına bile varmaz."

"Raporlarınız Aşırı Üst Yönetim'e gelecek," dedi kadın. "Yazdıklarınızı Bay Werner denetleyecek." Başını Yakışıklı'ya doğru salladı. "Fakat sürece hepimiz dahil olacağız. Ve raporların geçmişte yazdığınız raporlar kadar kapsamlı olmasını bekliyoruz. Hatta bu konuda ıstarcıyız. Gerekli görürseniz daha kapsamlı bile olabilir."

"Bayan Jenkins—"

"Özel göreviniz konusunda bilgilendirilecek," diye temin etti Yakışıklı – Bay Werner. "Ancak ayrıntılar minimumda tutulacak. Bunu bir terfi olarak düşünün, Bay Baker. Bana kalırsa uzun zaman önce almanız gereken bir terfi."

"Benim söz hakkım yok mu?"

“Zorunlu bir terfi olarak düşünün,” diye düzeltti Bay Werner. “Sizden büyük işler bekliyoruz. Hem her şey yolunda giderse bunun sizi nereye götüreceğini kim bilebilir? Lütfen bizi hayal kırıklığına uğratmayın. Şimdi, günün geri kalanını işlerinizi düzene sokmak için kullanmaktan çekinmeyin. Treniniz yarın, sabah erkenden kalkacak. Sormak istediğiniz bir şey var mı?”

Onlarca. Onlarca sorusu vardı. “Evet! Peki ya—”

“Mükemmel,” dedi Bay Werner ellerini çırparak. “Size güvenebileceğimizi biliyordum, Bay Baker. Adadaki durumlardan haberdar olmayı dört gözle bekliyoruz. En hafif tabiriyle ilginç olacak. Şimdi, bütün bu gevezelikler boğazımı kuruttu. Çay zamanının geldiğini düşünüyorum. Sekreterimiz size çıkış yolunu gösterecektir. Sizinle tanışmak güzeldi.”

Aşırı Üst Yönetim yekvücut ayağa kalktı, baş selamı verdi ve ardından tüm ışıklar söndü.

Linus ciyakladı. Tam karanlıkta tökezlemek üzereydi ki duvarın tepesindeki ışıklardan biri tekrar yandı. Gözlerini kırıştırdı. Bay Werner, yüzünde meraklı bir ifadeyle ona bakıyordu. Diğerleri gitmişti.

“Başka bir şey mi vardı?” diye sordu Linus gergin bir şekilde.

“Dikkatli olun, Bay Baker,” dedi Werner.

Bu kesinlikle uğursuz bir uyarıydı. “Dikkatli?”

Werner başını onaylayarak salladı. “Kendinizi hazırlamalısınız. Bu görevin ne kadar önemli olduğunu anlatamaya kelimelerim yetmiyor. Hiçbir ayrıntıyı atlamayın, ne kadar küçük veya önemsiz görünürse görünsün.”

Linus kaşlarını çatı. Hazır olup olmadığını sorgulamak bir şeydi, raporlarının eksiksizliğini sorgulamak başka bir şey. “Ben her zaman—”

“Şu kadarını söyleyeyim, bulgularınızdan kişisel bir menfaatim olacak,” dedi Bay Werner, Linus’ın cızırdayan öfkesini görmezden gelerek, “bu sadece merakın ötesinde.” Gülümsedi

fakat gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Hayal kırıklığına uğratılmaktan hoşlanmam, Bay Baker. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratmayın."

"Neden orası?" diye sordu Linus çaresizce. "Bu yetimhanenin ilginizi çekmesinin sebebi nedir? Yani neden bir sosyal hizmet görevlisinin denetimi gerekti? Müdür bir şey mi yapıyorsa—"

"Bir şey yapmadı desek daha doğru olur," dedi Bay Werner. "Aylık raporları... eksik, özellikle kimlerden sorumlu olduğunu düşünülürse. Daha fazlasını bilmemiz gerek Bay Baker. Düzen ancak kusursuz bir şeffaflık varsa işler. Yoksa kaos riskiyle karşı karşıya kalırız. Başka bir şey?"

"Ne? Evet! Ben—"

"Güzel," dedi Bay Werner. "Size iyi şanslar diliyorum. Sanırım buna ihtiyacınız olacak."

Ve ardından ışık bir kez daha söndü.

"Amanın," dedi Linus.

Yerdeki altın rengi ışıklar bir kez daha belirdi.

"Bitti mi?" dedi kulagının yanında bir ses.

Aksini gösteren deliller olsa da kesinlikle çılgılık atmamıştı.

Bayan Sakız arkasında duruyor, sakızını şaklatıyordu. "Bu taraftan, Bay Baker." Elbisesini uçuşturarak kendi etrafında döndü ve çıkışa doğru ilerledi.

Linus omzunun üzerinden sadece bir kez karanlığa baktıktan sonra hızla onun peşinden gitti.

Kadın odanın hemen dışında, ayağını sabırsızca yere vurarak onu bekliyordu. Linus açık kapıdan geçtiğinde nefes nefese kalmıştı. Az önce olanlar gerçek mi yoksa ateşi çıktığı için gördüğü bir rüya mı, emin olamıyordu. Ateşi çıkmış gibi hissediyordu. Bayan Sakız'ın, daha önce teşhis edilememiş bir hastalıktan kaynaklanan bir halüsinasyon olması gayet mümkündü.

Kalın dosyayı kucağına iteklerken az kalsın evrak çantasını

düşürmesine sebep olacağından hayli ısrarcı bir halüsinasyondu. “Tren bileti içinde,” dedi. “Ayrıca ihtiyaç duyacağınız dosyaların bulunduğu mühürlü bir zarf bulacaksınız. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Burnumu sokmamak için para alıyorum, inanır mısınız? Varış noktanıza ulaşip trenden inene kadar kadar zarfı açmamanız gerekiyor.”

“Sanırım oturmalıyım,” dedi Linus zayıfça.

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. “Elbette oturabilirsiniz. Buradan uzak bir yerde oturduğunuza emin olun yeter. Treniniz yarın sabah yedide kalkıyor. Geç kalmayın. Geç kalırsanız Aşırı Üst Yönetim hiç memnun olmayacaktır.”

“Masama dönmem gerekiyor ve—”

“Kesinlikle olmaz, Bay Baker. Benden vakit kaybetmeden size binayı terk etmenizi söylemem istendi. Kimseyle konuşmayacaksınız. Bunun sizin için bir sorun olacağını sanmıyorum ama söylemek zorundayım tabii.”

“Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok,” dedi Linus. “Şu an burada olup olmadığımdan bile emin değilim.”

“Evet,” dedi Bayan Sakız anlayışla. “Kulağa varoluşsal bir kriz geçiriyormuşsunuz gibi geliyor. Belki başka yerde geçirmeyi düşünmelisiniz.”

Asansörlerin önünde duruyorlardı. Linus hareket ettiklerini bile fark etmemişti. Kapılar önünde kayarak açıldı. Bayan Sakız onu içeri itti ve birinci katın düğmesine uzandı. Ardından asansörden çıktı. “Aşırı Üst Yönetim ofislerini ziyaretiniz için teşekkür ederiz,” dedi neşeyle. “Fantastik bir gün geçirmeniz dileğiyle.”

Linus tek kelime edemedi kapılar kayarak kapandı.

Hâlâ yağmur yağdığının güçbela farkındaydı.

Bir an Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim’in önündeydi, bir an sonra verandasına giden taş yolda.

Oraya nasıl geldiğini bilmiyordu fakat endişelerinin en küçüğüdü bu.

Bayan Klapper seslendiğinde yerinden sıçradı. "Erken dönmüşsün Baker. Sepetlediler mi seni? Ya da belki sağlığınla ilgili korkunç bir haber almışsındır ve makûs geleceğini kabul etmek için zamana ihtiyacın vardır?" Piposundan çıkan dumanlar kabarık kafasının etrafında döndü. "Bunu duyduğuma çok üzuldüm. Özleneceksin."

"Ölmüyorum," demeyi başardı Linus.

"Deme be. O zaman geriye sadece kovulma ihtimalin kalıyor. Vah vah. Nasıl geçineceksin şimdi? Hele bu ekonomide. Evini satıp şehrin ücra köşelerinde iç karartıcı bir baraka bulman gerekecek demek ki." Başını iki yana salladı. "Muhtemelen öldürülürsün de şimdi. Suç oranları artıyor, biliyorsun."

"Kovulmadım!"

Kadın alaycı şekilde hıhladı. "Kovulmamışmış. Ben de yedim." Linus öfkeyle homurdandı.

Bayan Klapper sallanan sandalyesinde öne eğildi. "Torunum muhasebe firmasına özel sekreter arıyor. Bu senin hayatının fırsatı olabilir, Baker. Aynen böyle başlayan hikâyeler okuduğuma eminim. Düşünsene. Dibe vurmuşsun, yeni bir başlangıç yapman gerekiyor ve o da seni gerçek aşkına götürüyor. Hikâye kendi kendini yazdı yahu!"

"İyi günler, Bayan Klapper!" diye bağırdı Linus tökezleyerek merdiveni çıkarken.

"Sen şu işi bir düşün!" diye arkasından bağırdı kadın, "Her şey yolunda giderse aile olabiliriz—"

Linus kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Calliope her zamanki yerinde oturmuş kuyrugunu sallıyordu, erken döndüğüne şaşırmamış gibiydi.

Linus kapıya yaslandı, sonra bacakları pes etti ve kapıdan kayıp haliya yığıldı.

"Biliyor musun," dedi, "günümün çok iyi geçip geçmediğini bilmiyorum. Hayır, iyi bir gün geçirdiğimi bile sanmıyorum."

Calliope, her zamanki gibi sadece mırladı.

Uzun süre o şekilde kaldılar.

Tren, taşraya geldiğinde boşalmıştı. İnip binen insanlar yanındaki boş koltuğa yerleştirdiği büyük, plastikten kafesli sandıkla 6A'da oturan bu şapşal adama açık bir merakla bakıyordu. Kafesin içindeki iri kedi ona sevgi göstermek için eğilen herkese pis bakışlar atıyordu. Çocuğun biri kafesin parmaklıkları arasından parmağını sokmaya kalkınca neredeyse o parmağı kaybedecekti.

Adam, 86 Hermes Yolu'ndan gelen Linus Baker, zar zor fark ediliyordu.

Önceki gece iyi uyuyamamış, yatağında dönüp durmuş, ardından pes ederek vaktini oturma odasında volta atarak geçirmenin daha iyi olacağına karar vermişti. Bir ayacı kırık, eski, yıpranmış valizi kapının yanında duruyor, onunla alay ediyordu sanki. Linus uyumaya çalışmadan önce doldurmuştu onu, sabah bunun için vakti olmayacağına emindi.

Uykusu kaçmaya devam ettiğinden sonuç olarak dünyadaki tüm zamana sahipti.

Altı buçukta trene bindiğinde sersemlemiş hâldeydi, gözlerinin altındaki torbalar belirginleşmiş, ağzı aşağı kıvrılmıştı. Bir eli Calliope'nin öfke saçtığı kafesin üzerinde, dümdüz ileri bakıyordu. Calliope'nin seyahatlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ama Linus'ın başka seçeneği yoktu. Bayan Klapper'dan yokluğunda onunla ilgilenmesini istemeyi düşünmüştü fakat

sincap fiyaskosu sayesinde Calliope'nin bu ayı zarar görmeden geçirme olasılığı büyük oranda düşmüştü.

Çocukların hiçbirinin kediye alerjisi olmadığını umuyordu.

Tren boş tarlalar ve büyük, yaşlı ağaçların oluşturduğu ormanların arasından hızla ilerlerken pencerelerden yağmur damlaları süzülüyordu. Ortalığın ne kadar sessiz olduğunu fark ettiğinde neredeyse sekiz saattir trendeydi.

Fazla sessiz.

Evden getirdiği KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'den başını kaldırdı.

Vagonda sadece o kalmıştı.

Son kişinin ne zaman indiğini fark etmemişti bile.

"Hah," dedi kendi kendine. "Durağı kaçırısam çok komik olmaz mı? Tren nereye kadar gidiyor merak ediyorum. Belki sonsuza kadar gidiyordur, asla bir sona ulaşmıyordur."

Calliope'nin bu konuda şu ya da bu şekilde hiçbir fikri yoktu.

Hakikaten durağı kaçırdığı konusunda endişelenmek üzereydi ki (Linus profesyonel bir evhamlıydı) şık üniformalı bir görevli, vagonun sonundaki kapıyı kaydırarak açtı. Kendi kendine, sessizce mırıldanıyordu fakat Linus'ı fark edince sustu. "Merhaba," dedi sevecen bir şekilde. "Burada birinin olmasını beklemiyordum! Bu güzel cumartesi gününde epey uzun bir yolculuğa çıkmış olmalısınız."

"Biletim var," dedi Linus. "Görmek isterseniz."

"Lütfen. Nereye gidiyorsunuz?"

Linus bir an hatırlayamadı. Biletini almak için paltosuna uzandı, neredeyse kucagındaki koca ciltli kitabı düşürecekti. Bilet hafifçe buruşmuştu, Linus onu teslim etmeden önce düzeltmeye çabaladı. Görevli, bilete bakmadan evvel ona gülümsedi ve ardından alçak sesle ıslık çaldı. "Marsyas. Yolun sonu." Delgeçle bilete bir delik açtı. "Eh, o zaman iyi haber. İki durak sonra orada olacaksınız. Hatta eğer... Ah evet, bakın." Pencereye işaret etti.

Linus başını çevirdi ve nefesi boğazında kaldı.

Sanki yağmur bulutları ulaşabilecekleri son noktaya gelmişlerdi. Gri karanlık, yerini Linus'ın daha önce hiç görmediği parlak ve muhteşem bir maviye bırakıyordu. Fırtınadan güneşe çıkışlarında yağmur durdu. Bir süre gözlerini kapatıp camdan süzülen sıcaklığı yüzünde hissetti. En son ne zaman güneş ışığını hissettiğini hatırlamıyordu. Gözlerini tekrar açtığında ise uzaklarda onu gördü.

Yeşildi. Dalgalanan çimenlerin parlak ve güzel yeşillikleri ile çiçeklerin pembe, mor ve altın renkleri. İllerde, beyaz kumların kıyısında kayboluyorlardı. Ve beyazın ötesi gök mavisiydi.

KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'in büyük bir patırtıyla tren zeminine düştüğünü zar zor fark etti.

Burada olmak istemez miydin?

"O okyanus mu?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi görevli. "Muhteşem bir manzara, değil mi? Aman siz sanki hiç... Yoksa daha önce okyanusu hiç görmediniz mi?"

Linus başını hafifçe iki yana salladı. "Sadece fotoğraflarda. Düşündüğümde çok daha büyük."

Görevli güldü. "Ve bu sadece küçük bir kısmı. Sanırım trenden inince biraz daha fazlasını göreceksiniz. Kasabanın yakınında bir ada var. İsterseniz oraya gitmek için feribota binebilirsiniz. Çoğu kişi istemez."

"Ben isterim," dedi Linus hâlâ bir kaybolup bir beliren denize bakarak.

Görevli, gözlerini Linus'tan sandığa çevirerek sordu, "Peki burada kim varmış?"

Calliope tısladı.

Adam hızla doğruldu. "Kendi hâline bıraksam daha iyi olacak sanırım."

"Muhtemelen en iyisi."

"İki durak sonra, efendim," dedi adam vagonun diğer ucundaki kapıya yönelerek. "İyi eğlenceler!"

Linus onun gittiğini bile duymadı.

"Gerçekten orada," dedi sessizce. "Gerçekten, gerçekten orada. Hiç aklıma gelmezdi..." İçini çekti. "Belki o kadar da kötü olmaz."

Kötü değildi.

Felaketti.

Fakat Linus bunun farkına o an varamadı. Bir elinde kedi kafesi, diğerinde bavuluyla trenden iner inmez havadaki tuz kokusunu aldı ve deniz kuşlarının sesini duydu. Bir esinti saçlarını dağıttı, yüzünü güneşe çevirdi. Sıcaklığın tadını çıkarmak için kendine bir süre izin verdi. Tren, düdüğünü öttürüp uzaklaşmaya başlayana dek etrafına bakmamıştı.

Yükseltilmiş bir platformda duruyordu. Önündeki çıkmanın altında metal banklar vardı. Çıkma, mavi-beyaz çizgilerle boyanmıştı. Platformun kenarlarında ve görebildiği diğer her yerde kum tepelerinin üstünde büyüyen sahilotlarından vardı. Uzaklardan gelen, dalgaların çarpışını andıran bir ses duydu. Hiç bu kadar parlak bir şey görmemişti. Bu yer hiç yağmur bulutu görmemiş gibiydi.

Tren bir dönemeçte gözden kayboldu ve Linus Baker tamamen yalnız olduğunu fark etti. Kum tepelerinin arasında kaybolan küçük, arnavutkaldırımli bir yol vardı fakat nereye gittiğini göremiyordu. O yol boyunca yürümek zorunda kalmayacağını umdu, özellikle de bavul ve kızgın bir kedi taşıırken.

"Ne yapsak?" dedi yüksek sesle.

Kimse cevap vermedi ki muhtemelen iyi bir şeydi bu. Eğer biri cevap verseydi Linus herhalde—

Yüksek bir zil sesi onu sıçratıp düşüncelerinden kopardı. Etrafına bakındı.

Orada, tren platformunun yanında asılı duran parlak turuncu bir telefon vardı.

"Açmalı mıyım?" diye sordu Calliope'ye, başını kafesin önüne eğerek.

Calliope arkasını dönüp ona poposunu takdim etti.

Alabileceği en iyi cevabın bu olduğunu biliyordu.

Bavulunu olduğu yerde bırakıp telefona doğru ilerledi. Kafesi gölgeye bırakmıştı. Bir anlığına çalan telefona baktı, ardından kendini hazırlayıp cevap verdi.

“Alo?”

“Ah, hele şükür,” dedi bir ses yanıt olarak. “Geciktiniz.”

“Ben mi?”

“Evet. Son bir saat içinde dört kez aradım. Gerçekten geleceğinizden emin olamadığım için orada olduğunuzu bilmeden adadan ayrılmak istemedim.”

“Linus Baker’ı arıyorsunuz, değil mi?”

Kadın alaycı şekilde hıhladı. “Başka kimi arıyor olabilirim?”

Rahatlamış hissetti. “Linus Baker benim.”

“Ne mutlu.”

Linus kaşlarını çatı. “Pardon?”

“Bir saat içinde orada olacağım, Bay Baker.” Arka planda bir fısıltı duydu. “Artık geldiğinize göre açmanız gereken bir zarf olduğu söylendi bana. O zarfı açsanız iyi olur. Böylece her şey daha mantıklı gelecektir.”

“Siz nereden biliyorsunuz—”

“Hoşça kalın, Bay Baker, az sonra görüşmek üzere.”

Hat kesildi ve Linus çevir sesiyle baş başa kaldı.

Ahizeyi ait olduğu yere koymadan önce bir süre ona baktı. Başını iki yana sallamadan önce de bir süre baktı.

“Peki, o zaman,” dedi Calliope’ye, oflayarak banka otururken. Bavulunu kendine doğru çekti. “Bütün bu gizliliğin sebebi neymiş bir bakalım, ne dersin?”

Calliope onu duymazdan geldi.

Çantasının fermuarını en üste yerleştirdiği zarfı çıkarmasına yetecek kadar açtı. Zarf kalındı, neredeyse patlayacak gibiydi. Arkasındaki mühür kan kırmızısı mumdan yapılmıştı ve üzerine BÜGESİB yazısı damgalanmıştı. Mührü kırdı, balmumu kucağına ufalanıp yere dökülmüştü.

Deri bir kayışla tutturulmuş kâğıt destesini çıkardı.
En üstte ona hitaben, düzgün ve okunaklı şekilde yazılmış
bir mektup vardı.

BÜYÜLÜ GENÇLERDEN SORUMLU İDARI BİRİM
AŞIRI ÜST YÖNETİMİ'nden

Sayın Bay Baker,

Görevlerin en önemlisi için seçilmiş bulunmaktasınız.
Bir hatırlatma, bu görev DÖRDÜNCÜ SEVİYE GİZLİ-
LİK içermektedir. Gerekli sınıflandırma seviyesinde bu-
lunmayan kişilere bilgi aktaran taraflar derhal görevden
alınmaktan on yıl hapse kadar uygun cezaya çarptırıl-
acaktır.

İlişikte yedi dosya bulacaksınız.

Dosyaların altısı Marsyas Adası Yetimhanesi'ndeki ço-
cuklara ait.

Yedincisi Yetimhane Müdürü Arthur Parnassus'a ait.

Dosyaların içeriği Marsyas Adası Yetimhanesi sakinle-
riyle kati suretle paylaşılmamalıdır. Dosyalar yalnız ve
yalnızca sizin içindir.

Bulunacağınız yetimhane daha önce ziyaret ettikleriniz-
den farklı, Bay Baker. Kendinizi korumak için elinizden
gelenin en iyisini yapmanız önemli. Süreç içinde ada-
daki konukevinde konaklayacaksınız, geceleri önlem
olarak tüm kapı ve pencereleri kilitli tutmanızı öneririz,
herhangi bir... rahatsızlığa karşı.

"Amanın," dedi endişeyle Linus.

Marsyas'taki göreviniz büyük önem arz etmektedir. Ra-
porlarınız bize yetimhanenin açık kalıp kalmayacağına
karar vermek için gerekli bilgileri sağlayacak. Arthur
Parnassus'a büyük bir sorumluluk verildi ancak bu gü-

veni hak edip etmediği hâlâ belirsizliğini korumakta. Gözünüz kulağınız açık olsun, Bay Baker. Her zaman. Sizden tanınmış olduğunuz yakıcı dürüstlüğü göstermenizi bekliyoruz. Düzen dışı görünen her şey derhal bize iletilmelidir. İşlerin kusursuz bir şekilde yolunda gitmesini sağlamaktan daha önemli hiçbir şey yok. Ve çocukların güvende olduğundan da emin olmanız gerek elbette. Birbirlerinden ve kendilerinden korunmalılar. Özellikle bir tanesi. İlk göreceğiniz dosya onun ki olacak.

Olağanüstü kapsamlı raporlarınızı sabırsızlıkla bekliyoruz.

Saygılarımla,

CHARLES WERNER
AŞIRI ÜST YÖNETİM

“Neye bulaştım ben böyle?” diye fısıldadı, esinti elindeki mektubu hışırdatıyordu.

Satır aralarını anlamaya çalışarak mektubu ikinci kez okudu fakat cevaplardan çok yeni sorular buldu. Elindeki dosyalara geçmeden önce mektubu katlayıp göğüs cebine yerleştirdi. “Bunu yapmak için en iyi zaman şimdi bence,” dedi Calliope’ye. “Bakalım büyük sır neymiş. Biraz abartıldığına eminim. Beklenti ne kadar yüksek olursa hayal kırıklığı o kadar büyük olur.”

İlk dosyayı açtı.

En üste altı yedi yaşlarında, küçük bir çocuğun fotoğrafı ilıştırılmışti. Son derece şeytani bir ifadeyle gülümsüyordu. İki ön dişi eksikti, saçları dağınık, üstü başı pejmürde hâldeydi ve gözleri...

Pekâlâ. Kırmızı-göz meselesinden mustarip gibi görünüyordu, daha gözbebekleri tepki veremedi flaş patlayıvermişti muhtemelen. Kırmızı irislerin etrafında mavi halkalar

vardı. Bu kesinlikle t   ler   rperticiydi ama Linus bunu daha önce pek çok kez g  rm    . Yalnızca     k hilesi. Hepsi buydu     .

  ocugun ismi fotoğrafin altında, kalın harflerle yazıyordu.
LUCY.

"Lucy adında bir oğlan," dedi Linus. "       bu kesinlikle bir ilk. Acaba neden... bu ismi seçmişler... Lucy..."

Son kelime ağızından boğulurcasına   ıktı.

Orada, apaçık bir ifadeyle, tam olarak neden bu ismin se  ildiğ   yazıyordu.

    le diyordu:

ADI: LUCIFER (TAKMA ADI LUCY)

YAŞ: ALTI YIL, ALTI AY, ALTI GÜNLÜK (RAPORUN
HAZIRLANDIĞ   TARİHTE)

SA   RENGİ: SIYAH

GÖZ RENGİ: MAVİ/KIRMIZI

ANNE: BİLİNMIYOR (ÖLDÜĞÜNE İNANILIYOR)

BABA: ŞEYTAN

G    TÜRÜ: DECCAL

Linus Baker düşüp bayıldı.

"Git başımdan," diye mırıldandı yanagında bir dokunuş hissettiginde. "Kahvaltı zamanı değ  l, Calliope."

Calliope'ye ait olmadığı belli olan bir ses, "  ğrendiğ  m iyi oldu," dedi. "  zellikle öğleden sonra olduğ  nu düşünürsek.   hirde kahvaltıyı geç yapıyor olabilirler gerçi. Ama ben bilemem. O tür yerlerden uzak durmaya çalışıyorum. Benim zevkime göre fazla gürültü."

Linus gözlerini açıp yavaşça kırpıştırdı.

Güneş yüzünden sadece siluetini se  ebildiğ   bir kadın ona bakıyordu. Linus hızla doğrulup oturdu. "Neredeyim ben?"

Kadın bir adım geri çekildi, yüzünde soğuk bir keyif ifadesi

vardı. "Marsyas Tren İstasyonu elbette. Kestirmek için tuhaf bir yer ama herhangi bir yer kadar iş görmüş sanırım."

Linus kendini platformun zemininden kaldırdı. Tatsız ve rahatsız hissediyordu. Başında bir ağrı vardı ve sırtına epey kum dolmuştu. Çılgınca etrafına bakınırken üstünü silkeledi. Calliope kafesinde oturuyor, kuyruğunu sallayarak ihtiyatla onu izliyordu. Valizi hemen yanındaydı.

Ve dosya yığını oturduğu bankta duruyordu.

"Tüm eşyanız bu kadar mı?" diye sordu kadın ve Linus dikkatini tekrar ona çevirdi. Yaşını tam olarak tahmin edemeyince hemen endişeyle doldu. Saçları başının üstünde beyaz, kabarık bir bulut gibiydi ve üstüne parlak çiçekler ilâştirilmişti. Teni koyu tonda ve hoştu fakat Linus'ın aklını en çok karıştıran gözleri oldu. Görünüşünün kalanından çok daha yaşlı birine ait gözlerdi. Parlak güneş ışığının oyunu olmalıydı ama neredeyse menekşe rengindelerdi. Linus neden kadının bu kadar tanıdık geldiğini anlayamadı.

Ona bol gelen, incecik, uçuşan bir gömlek giymişti. Pantolonu kahverengiydi ve diz altında bitiyordu. Ayakları çıplaktı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Bayan Chapelwhite elbette," dedi kadın bilmesi gereken bir şeymiş gibi. "Marsyas Adası bekçisi."

"Bekçi," diye tekrarladı Linus.

"Tüm eşyanız bu kadar mı?" diye sordu kadın tekrar.

"Evet ama—"

"Herkesin yükü kendine göre tabii," dedi kadın. Yanından geçip sanki içi tüyle doluymuşçasına bavulunu kaldırırken Linus şaşkınlıkla ona baktı. O bavulu trene çıkarana kadar kanter içinde kalmıştı, kadının ise öyle bir sorunu yok gibiydi. "Kağıtlarınızı ve devasa kedinizi alın, Bay Baker. Vaktimi çarçur etmeyi sevmem ve beklediğimden de geç geldiniz zaten. Benim de sorumluluklarım var, anlarsınız ya."

"Bir saniye," diye başladı Linus fakat kadın onu duymazdan gelerek platformun kenarındaki merdivenlere yöneldi. Havada

yürüyormuşçasına zarafetle basamakları indi. Ancak o zaman Linus yolun kenarında bekleyen küçük arabayı fark etti. Tavarı sökülmüş de koltukları açıkta kalmış gibi görünüyordu. Linus daha önce hiç gerçek bir üstü açık araba görmemişti.

Bir an ciddi ciddi Calliope'yi alıp tren yolu boyunca koşarak kaçmayı düşündü.

Onun yerine dosyalarını toplayıp kafesi aldı ve tuhaf kadının peşine düştü.

Arabaya vardığında kadın çoktan valizi bagaja yerleştirmişti. Önce ona, sonra kafese baktı. "O şeyi arkaya koymama müsaade etmezsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Linus hafifçe gücenerek. "Bu zalimlik olur."

"Doğru," diye mırıldandı kadın. "Pekâlâ. O zaman kucagınızda taşımanız gerekecek. Ya da isterseniz kaputa bağlayabiliriz."

Linus dehşete düşmüştü. "Buna çok kızacaktır."

Bayan Chapelwhite omuz silkti. "Bence üstesinden gelirdi."

"Onu kaputa falan bağlamayacağım!"

"Siz bilirsiniz. Binin öyleyse, Bay Baker. Acele etmemiz gerekecek. Merle'e hemen döneceğimizi söyledim."

Linus'ın başı dönüyordu. "Merle?"

"Feribot kaptanı," dedi kapıyı açıp arabaya binerken. "Bizi adaya o götürecekt."

"Adaya gitmek istediğime emin değilim."

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Neden buradasınız o zaman?"

Linus kızgınlıkla homurdanarak, "Çünkü... çünkü bana... bu hiç..."

Bayan Chapelwhite arabanın önüne uzanıp kocaman, beyaz güneş gözlüğünü aldı. "Binin ya da gidin, Bay Baker. Dürüst olmak gerekirse ben gitmenizi tercih ederim. Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim baştan aşağı saçmalık ve siz de her şeyden habersiz bir dalkavuşa benziyorsunuz. Sizi bu-

rada bırakmaktan hiç gocunmam. Eminim tren bir noktada geri dönecektir. Hep döner.”

Bu, Linus’ı beklediğinden daha fazla kızdırdı. “Benim işim kesinlikle saçmalık değil!”

Motor sabit bir ritimle çalışmaya başlamadan önce güm-bürtüyle patırdadı. Egzoz borusundan dışarı siyah dumanlar kivrılıyordu.

“Bunu,” dedi Bayan Chapelwhite, “göreceğiz. Biniyor musunuz, gidiyor musunuz?”

Linus bindi.

Bayan Chapelwhite bir dönemeci son hızla dönerken Linus’ın attığı çığlıklardan fazlasıyla zevk alıyor gibi görünüyordu. Her ne kadar arabayı ustaca kullansa da Linus bir delinin arabasına bindiğine emindi.

Rüzgâr ikisinin de saçlarını uçuşturuyordu ve Linus kadının saçlarındaki sūs çiçeklerinin fırlayıp gideceğini düşündü fakat savrulup sarsılsalar da yerlerinde duruyorlardı. Arabanın arkasına savrulmalarını istemediği için dosyalarını kafesin üstüne koymuş sıkıca tutuyordu.

Yükselip alçalan kum tepelerinin arasındaki dar bir yolda ilerlediler. Kum dağları alçaldığında okyanusu görüyordu, şimdi trendekinden çok daha yakındı. Linus bu manzarayla dikkatini dağıtmamaya çalışsa da fena hâlde çuvalliyordu. Ölmek üzere olduğunu bilse bile bu görülmesi gereken bir mucizeydi.

Bir başka dönemeci dönerken kapıya çarpınca kendine geldi. “Biraz yavaş olur musunuz?”

Ve hayretler olsun ki kadın yavaşladı. “Eğleniyordum sadece.”

“Hayatım pahasına!”

Chapelwhite dik dik ona baktı, saçları başının etrafında savruluyordu. “Amma gerginmişsiniz.”

Linus dikleşti. “Hayatta kalmak istemek gerginlik değildir.”

"Kravatınız yamulmuş."

"Yamulmuş mu? Ah, teşekkür ederim. Ben dağınık görünmekten hiç hoşlanmam... Bu hiç komik değil."

Linus onun gülümsediğinde dişlerinin parıltısını gördü. "Belki sizin için biraz umut vardır. Çok değil, azıcık." Tekrar gülümsedi, Linus'ın sağlıklı olduğunu düşündüğünden daha uzun süre. "Beklediğim gibi görünmüyorsunuz."

Linus ne cevap vereceğini bilemedi. Daha önce hiç gerçekten fark edilmemişti. "Nasıl yani?"

"Yani görünüşünüz beklenmedik."

"Sık sık bir şey söylemeden konuşur musunuz?"

"Oldukça sık yaparım. Ama bu sefer değil, Bay Baker." Çok daha düşük hızla başka bir virajı aldı. "Daha genç olacağınızı düşünmüştüm. Sizinkiler genelde öyle oluyor."

"Bizinkiler?"

"Sosyal hizmet görevlileri. Uzun zamandır mı bu işi yapıyorsunuz?"

Linus kaşlarını çatı. "Yeterince uzun zamandır."

"İşinizden zevk alıyor musunuz, Bay Baker?"

"İşimde iyiyimdir."

"Sorum bu değildi."

"Aynı şey."

Bayan Chapelwhite başını iki yana salladı. "Neden platformda uyuyordunuz? Trende yapamaz mıydınız?"

"Uyumuyordum. Ben..." Birden kaba bir şekilde uyandırıldığından beri aklına gelmeyen şeyi hatırlayıverdi. "Amanın."

"Nasıl?"

"Amanın." Nefes alamıyordu.

Bayan Chapelwhite panige kapıldı. "Kalp krizi mi geçiriyorsunuz?"

Linus bunu bilmiyordu. Daha önce hiç geçirmemişti ve nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Ama kırk yaşında, fazla kilolu ve yüksek tansiyonu olduğu düşünülürse bu kesinlikle mümkündü.

Frene basıp arabayı kenara çekerken Bayan Chapelwhite'ın tekrar tekrar, "Lanet olsun," diye mırıldandığını duydu.

Linus alnını Calliope'nin kafesine dayadı, nefes almakta zorlanıyordu. Görüşü kararmıştı ve kulakları uğulduyordu. Soğuk bir elin ensesine bastırıldığını hissettiği sırada tekrar bayılacağından emindi (ya da muhtemelen kalp krizinden öleceğinden). Nabızı yavaşlarken derin bir nefes almayı başardı.

Bayan Chapelwhite'ın konuştuğunu duydu, "İşte," diyordu, "böyle çok daha iyi. Bir nefes daha, Bay Baker. İşte bu kadar."

"Dosya," demeyi başardı. "Dosyayı okudum."

Bayan Chapelwhite bir kez daha ensesini sıkıp bıraktı. "Lucy'yi mi?"

"Evet. Bunu beklemiyordum."

"Evet, beklediğinizi sanmam."

"Yazılanlar..."

"Doğru mu, mu?"

Linus başını onaylarcasına salladı, yüzü hâlâ kafese dayalıydı.

Bayan Chapelwhite cevap vermedi.

Linus başını kaldırıp ona baktı.

Kadın elleri kucagında, dümdüz karşıya bakıyordu. "Evet," dedi sonunda. "Doğru."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bayan Chapelwhite başını iki yana salladı. "Değil... o sizin düşündüğünüz gibi değil. Hiçbiri değil."

Linus irkildi. "Daha diğer dosyalara bakmadım bile." Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Diğerleri daha mı kötü?"

Bayan Chapelwhite güneş gözlüklerini çıkarıp sertçe ona baktı. "Ortada kötülük falan yok, o çocukların hiçbir sorunu yok. Onlar çocuk."

"Evet ama—"

"Aması falan yok," diye çıkıştı kadın. "Yapmanız gereken bir iş olduğunu biliyorum, Bay Baker. Ve bunu iyi yaptığınızı

da biliyorum. Fazla iyi, bana sorarsanız. BÜGESİB sizi buraya yolladığına göre. Biz geleneksel yetimhanelerden değiliz pek.”

“Öyle olmadığınızı söylemek zorundayım. Adanızda *Decal* var.”

“Lucy hiç de...” Kadın tekrar başını iki yana salladı, kızdığı belliydi. “Neden buradasınız?”

“Çocukların güvende olduğundan emin olmak için,” dedi otomatik bir cevap verircesine. “Tüm gereksinimlerinin karşılandığından emin olmak için. Gerekli ilgiyi gördüklerinden emin olmak için. Ve ne kendileri ne de başkaları tarafından tehlikeye atılmadıklarını görmek için.”

“Ve bu tüm çocuklar için geçerli, doğru mu?”

“Evet ama—”

“Ama yok. Nereden geldiği önemli değil. Ya da ne olduğu. O bir çocuk ve sizin işiniz, tıpkı benim ya da Arthur’un olduğu gibi, onu korumak. Ve tüm diğerlerini elbette.”

Linus ağzı bir karış açık hâlde ona baktı.

Chapelwhite güneş gözlüklerini tekrar gözüne taktı. “Ağzınızı kapatın, Bay Baker. Sinek yutmak istemezsiniz.”

Motoru tekrar çalıştırdı ve yola çıktı.

“Yedi dosya,” dedi Linus birkaç dakika sonra sersemliğinden sıyrılarak.

“Ne?”

“Yedi dosya. Bana yedi dosya verildi. Altı çocuk. Bir yetimhanenin müdürü. Yedi eder.”

“Temel sayma becerisi BÜGESİB’de önemli tabii, değil mi?”

Linus duymazdan geldi. “Sizin dosyanız yok.” İllerdeki tepenin üstünde yaklaşmakta olan bir tabela gördü.

“Elbette yok. Ben BÜGESİB tarafından işe alınmadım. Size söylemiştim. Ben bekçiyim.”

“Evin mi yani?”

“Evin ve ayrıca adanın. Aile mesleğimizdir. Nesillerdir devam ettiririz.”

Linus Baker uzun zamandır bu işte çalışıyordu. Ve evet, işinde iyiydi. Analitik düşünebilir, başkalarının göremeyeceği küçük detayları fark edebilirdi. Bu yüzden, diye düşündü, bu görev için seçilmişti.

Yine bu yüzden, daha platformda gözlerini açar açmaz aslında fark etmesi gerekirdi. Hayatının şokunu geçirip bayılmış olması mazeret olmamalıydı.

Gözlerindeki menekşe rengi onu ele vermeliydi. Işık oyunu olamazlardı.

“Siz perisiniz,” dedi. “Bir ada perisi.”

Chapelwhite’ı şaşırtmıştı. Kadın gizlemeye çalıştı ve Linus ne araması gerektiğini bilmesine asla anlamazdı. “Neden öyle düşündünüz?” diye sordu dümdüz bir sesle.

“Bir bekçisiniz.”

“Bu hiçbir anlama gelmez.”

“Gözleriniz.”

“Olağandışı, evet ama görülmemiş şey değil.”

“Valizimi taşımanız—”

“Ah, özür dilerim. Toksik erkeklik anlayışınızı zedeleyeceğimi bilsem asla yardım—”

“Yalınayaksınız.”

Bu, kadının duraksamasına neden oldu. “Okyanus kıyısında yaşıyorum,” dedi yavaşça. “Belki hep yalınayağımdır.”

Linus başını iki yana salladı. “Güneş tam tepede. Yol çok sıcak olmalı. Ama siz hiçbir önemi yokmuş gibi yürüdünüz. Periler ayakkabı sevmez. Kısıtlayıcı olduğunu düşünürler. Ve hiçbir şey onların ayaklarına zarar veremez. Sıcak asfalt bile.”

Chapelwhite içini çekti. “Göründüğünüzden daha zekisiniz. Bunun hayra alamet olmasına imkân yok.”

“Kayıtlı mısınız?” diye sordu. “BÜGESİB biliyor mu sizin—”

Chapelwhite dişlerini gösterdi. “Ben hiçbir zaman sisteme kaydolmadım, Bay Baker. Soyum siz insanların yasalarından çok daha eskiye dayanır. Bütün büyümlü varlıklar doğada takip edilsin diye etiketlenmelerine karar vermiş olmanız, beni veya

yasal statümü sorgulama hakkına sahip olduğunuz anlamına gelmez."

Linus'ın rengi attı. "Şey... Siz haklısınız. Öyle söylememeliydim."

"Bu bir özür mü?"

"Öyle galiba."

"İyi. Bir daha durumumu sormayın."

"Ben sadece... Daha önce hiç ada perisiyle tanışmamıştım. Su perisi, evet. Hatta bir seferinde mağara perisi bile. Sizi de bu şekilde tanıyabildim. Varlığınıza haberim yoktu."

Chapelwhite alaycı şekilde hıhladı. "Var olmakla ilgili bilmediğiniz pek çok şey olduğuna eminim Bay Baker. Ah. İşte. Feribota neredeyse vardık."

Linus işaret ettiği yere baktı. Tepeyi tırmanırken uzaktan gördüğü tabela ileride, yaklaşıyordu. Üstünde bir palmiye ağacı ve okyanus dalgaları vardı, tepesinde MARSYAS KASABASI yazıyordu.

Arabayla yanından geçerlerken, "Burayı daha önce hiç duymamıştım," diye itiraf etti. "Kasabayı yani. Güzel midir?"

"Güzellik anlayışınıza bağlı. Sizin için öyle olacaktır muhtemelen. Bana göre hayır."

Tepenin zirvesine ulaşırlar. Altılarında, okyanus kıyısı boyunca, rüzgârlarla zaman içinde bükülmüş uzun ağaçların arasına kondurulmuş canlı renklerdeki evlerin oluşturduğu kümeler vardı. Linus evlerin ormana doğru yayılışını görebiliyordu, hepsi pastel tonlarında ve saz çatılıydı. Hep hayalini kurduğu o okyanus kıyısı köy gibiydi. Bu, içinin sızlamasına neden oldu.

"Kasabada mola veremeyiz, boş yere istemeyin," diye uyardı Chapelwhite. "Bundan hoşlanmıyorlar."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Herkes sizin kadar açık fikirli değil, Bay Baker," dedi ve Linus onunla alay edildiğini biliyordu. "Marsyas halkı türümüzü sevmez."

Bu onu şaşırttı. "Perileri mi?"

Chapelwhite tekrar güldü fakat gülüşünde ağır bir hüzün vardı. "Hiçbir büyülü varlığı, Bay Baker."

Onun ne demek istediğini anlaması uzun sürmedi. Ana yoldan çıkıp kasabaya girer girmez sokaklardaki, dükkânlardaki insanlar arabanın sesini duyunca dönüp bakmaya başladılar. Linus hayatında pek çok kez onaylamayan bakışla karşılaşmıştı fakat hiçbiri bu kadar düşmanlık dolu değildi. Şortlu, bikini, ayaklarında parmak arası lastik terlikleri olan insanlar onlar geçerken dik dik bakıyorlardı. Linus birkaçına el sallamayı denedi ancak pek faydası olmadı. Hatta balıkçı barakasına benzeyen bir yerdeki adamın onlar geçerken uzanıp kapıyı kilitletiğini bile gördü.

"Şey, hiç bu türden bir şeyle karşılaşmamıştım," dedi Linus burnunu çekerek.

"Alışsınız," dedi Bayan Chapelwhite. "Şaşırtıcı bir şekilde."

"Neden böyleler?"

Bir kadın kaldırımdaki tumbul, ciyaklayan çocuklarını arabadan uzaklaştırınca elleri direksiyonun etrafında gerildi. "İnsanların aklından geçeni biliyormuşum gibi davranmam," dedi, "ama anlamadıkları şeylerden korkuyorlar. Ve bu korku da azıcık bile anlamadıklarına emin olduğum nedenlerle nefrete dönüşüyor. Çocukları anlamadıkları ve hepsinden korktukları için onlardan nefret ediyorlar. Bu durumla ilk kez karşılaşılıyor olamazsınız. Her yerde yaşanır."

"Ben hiçbir şeyden nefret etmiyorum," dedi Linus.

"Yalan söylüyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Nefret zaman kaybıdır. Bir şeyden nefret edemeyecek kadar meşgulüm. Ben böyle tercih ediyorum."

Chapelwhite ona baktı, ifadesi güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti. Ağzını açtı -ne demek için, Linus bilmiyordu- fakat sonra fikrini değiştirmişti. Onun yerine, "Geldik," dedi. "Arabada kalın."

Iskelenin kenarına park etti ve Linus tek kelime edemedi kadın arabadan indi. Küçük bir feribotun yanında bir adam duruyor, sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Linus, adamın arkasında bir adanın belli belirsiz hatlarını gördüğünü düşündü. Bayan Chapelwhite yaklaşıırken, "Vakit geç oluyor," diye kızdı aynı adam, sesi Linus'a kadar geliyordu. "Hava karardıktan sonra adada olamayacağımı biliyorsun."

"Sorun yok, Merle. Sana bir şey olmasına izin vermem."

"Bu, sandığın kadar rahatlatıcı değil." Iskelenin kenarından suya tükürdü ve omzunun üstünden Linus'a baktı. "Öyleyse bu o mu?"

Chapelwhite da dönüp Linus'a baktı. "O."

"Daha genç olur diye düşünmüştüm."

"Ben de öyle dedim."

"Pekâlâ. Hadi o zaman. Parnassus'a fiyatımın iki katına çıktığını söylersin."

Chapelwhite içini çekti. "Söylerim."

Merle başını onaylayarak salladı, Linus'a son bir bakış attı ve dönüp ustaca feribotuna atladı. Bayan Chapelwhite arabaya yöneldi.

Linus kedisine dönüp, "Bence inanmamızı istediklerinden daha büyük bir şeyin içine düşmüş olabiliriz," diye fısıldadı.

Calliope cevap olarak mırıldandı.

Chapelwhite tekrar arabaya binerken Linus, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Her şeyin yolunda olduğunu sanmıyordu, Merle sıkıntılı birine benziyordu.

"Yolunda," diye mırıldandı Bayan Chapelwhite. Arabayı tekrar çalıştırdı, Merle rampayı indirdiğinde ilerledi. Rampa, ağırlıklarının altında gıcırdayıp inleyince bir an Linus'ın midesi ağzına geldi fakat o daha tepki veremeden düzeldi.

Bayan Chapelwhite park etti ve bir düğmeye bastı. Arabanın arkasında dişli sesleri gümürdeyince Linus irkildi. Vinyl bir tavanın üstlerine kapandığını görmek için tam zamanında döndü. Korkunç bir kesinlikle tavan yerine sabitlendi. Bayan

Chapelwhite arabayı durdurup Linus'a döndü. "Bakın, Bay Baker. Sanırım kötü bir başlangıç yaptık."

"Her zaman bu kadar neşe kaynağı olmadığınızı mı söylüyorsunuz? Az kalsın beni kandırıyordunuz."

Chapelwhite dik dik ona baktı. "Ben bir periyim, bu da bana ait olan şeyler konusunda hayli koruyucu olduğum anlamına gelir."

"Ada yani," dedi Linus.

Kadın başını onaylarcasına salladı. "Ve bütün sakinleri."

Linus tereddüt etti, sonra devam etti, "Siz ve şu Bay Parnassus..."

Bayan Chapelwhite bir kaşını kaldırdı.

Linus öksürüp bakışlarını kaçırırken kızarmıştı. "Neyse, önemi yok."

Chapelwhite güldü, neyse ki düşmanca değildi. "Hayır. Öyle bir şey asla olmaz dediğimde bana güvenebilirsiniz."

"Ah. Peki. Öğrendiğim iyi oldu."

"Yapmanız gereken bir iş olduğunu biliyorum," diye devam etti kadın. "Ve bunun daha önce yaptığınız işlere hiç benzemediğini siz de göreceksiniz ama sizden tek istediğim onlara bir şans vermeniz. Onlar dosyalarında yazanlardan çok daha fazlası."

"Bana işimi nasıl yapacağımı mı anlatıyorsunuz?" diye sordu Linus gergince.

"Sadece biraz şefkat göstermenizi istiyorum."

"Şefkatin ne olduğunu biliyorum, Bayan Chapelwhite. Bu yüzden bu işi yapıyorum."

"Buna gerçekten inanıyorsunuz, değil mi?"

Linus ters ters ona baktı. "Bu da ne demek?"

Bayan Chapelwhite başını iki yana salladı. "Benim hakkımda bir dosya yok çünkü var olmamam gerekiyordu. Arthur – Bay Parnassus– beni size iyi niyet göstergesi olarak gönderdi. Ne kadar ciddi olduğunu göstermem için. Nasıl bir insan olabileceğinizi biliyor. Burada o insan olabileceğinizi umuyor."

Linus omurgasının k  k  nde bir korku k  p  rt  s   hissetti. "Benim hakkımda ne biliyor olabilir ki? Göreve kimin atandı-
ğını bilemez. D  ne kadar *ben* bile bilmiyordum."

Chapelwhite omuz silkti. "Kendi yöntemleri var. Adaya v  -
rana kadarki vaktinizi kalan dosyaları gözden ge  cirmek için
kullansanız iyi olur. Başlamadan önce neyle karşılaşacağınızı
bilmeniz en iyisi. Daha güvenli olur, sanırım."

"Kimin için?"

Cevap yoktu.

Linus dönüp baktığında sürücü koltuğunun boş olduğunu
gördü, sanki orada kimse var olmamıştı.

"Gıcık," diye mırıldandı.

Ona söyleneni yapmayı düşündü. Hazırlıklı olmak iyiydi ama
Lucy'nin dosyasında öğrendiklerinden sonra diğer dosyaları
okumaya bir türlü cesaret edemiyordu, sadece daha kötü ola-
caklarından korkuyordu. Ada sakinlerinin daha önce gördüğü
hiçbir şeye benzemediğine dair o korkunç uyarıları düşünür-
sek Aşırı   st Yönetim de i  ini hiç kolayla  tırmamı  tı. Bayan
Chapelwhite da bunu doğrular gibi g  r  nm    tı. Bir an ona
gereğinden fazlasını söyleyip söylemediğini düşündü, plat-
formda yatarken dosyalara göz atmış olabilir miydi? Her ikisi
de muhtemel görünüyordu ve bundan sonra kendine daha te-
tikte olması gerektiğini hatırlattı.

Bilincini açık tutma konusunda kendine g  venmediğin-
den, dosyaları kucağına alıp oturdu. Parmakları seğiriyor, neye
bulaştığını bilme dürtüsü, akıl sağlığını sağlam tutma arzusu
kar  sısında küçülüp siniyordu.   rk  t  c   biçimde keskin di  le-
re sahip korkunç canavarlardan cehennem azabına kadar her
  eyi düşündü. Sonra kendine, onlar   ocuk, dedi ama çocuklar
bile kı  kırtıldıklarında ısırabilirlerdi. Ve eğer düşündüğünden
de fenalarsa Linus bunu önden bilmemeyi tercih ederdi, aksi
hâlde feribottan inmeyebilirdi.

Yine de...

Özellikle bir tanesini arayarak dosyaları karıştırdı. Lucy'ninkini gördüğünde sertçe içini çekip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geçti ve istediği dosyayı bulana kadar devam etti.

Yetimhane müdürü.

Arthur Parnassus.

Dosya inceydi, mavi arka plan önünde duran cılız bir adamın bulanık fotoğrafı ve tek bir sayfa yazıdan oluşuyordu. Kesinlikle... normal görünüyordu ama görünüş yanıltıcı olabilirdi.

Dosya (bu kadar ince bir şey için dosya denilebilirse tabii) pek fazla şey anlatmıyordu, bazı yerleri yeniden düzenlenmişti ve kalan kısmında da dişe dokunur bir şey yoktu. Yaşı (kırk beş) ve Marsyas'taki görev süresince önemli bir sorun yaşamadığı dışında öğrenebileceği pek bir şey yazmıyordu. Linus hayal kırıklığına mı uğrasın, rahatlasın mı bilemedi.

Adaya vardıklarını belirten bir zil çaldığında güneş batmaya başlamıştı. Feribot sarsılınca Linus düşüncelerinden sıyrıldı, arka pencereden baktı ve feribot rampasının küçük bir iskeleye inmekte olduğunu gördü.

Döndüğünde ön cama bir gölge düşmüştü. "Burada iniyorsun!" diye bağırdı bir ses.

Linus ön camdan baktı.

Merle elleri kalçasında, tepesinde duruyordu. "Iniyorsun," diye tekrarladı.

"Ama—"

"In lanet tekнемden!"

"Pislik herif," diye mırıldandı Linus. Anahtar hâlâ kontak-taydı, en azından buna şükretmesi gerektiğini düşündü. Yolcu kapısını açtı, az kalsın düşüyordu. Calliope'yi ve kendini son anda kurtardı – gerçi Calliope akrobasi becerilerini pek takdir etmemişti. Onu tekrar koltuğa yerleştirdi ve tıslayan suratına kapıyı kapattı. Arabanın etrafından dolaştı ve Merle'e neşeli bir selam verdi.

Merle cevap vermedi.

"Kesinlikle nahoş bir başlangıç," dedi sessizce. Sürücü kapısı gıcırdayarak arkasından kapandı. Araba sürmeyeli epey olmuştu. Hiç kendine ait bir arabası olmamıştı. Şehirde çok zahmetli oluyordu. Bir keresinde, yıllar önce, hafta sonunu şehirden uzakta geçirmeyi planlayarak araba kiralamıştı ama son dakikada işe çağırılmış ve arabayı aldıktan sadece bir saat sonra teslim etmek zorunda kalmıştı.

Koltuğu geri itip anahtarı çevirdi.

Araba gümbürtüyle çalıştı.

"Pekâlâ," dedi Calliope'ye, elleri direksiyonda ter içinde kalmıştı. "Bakalım neler göreceğiz, olur mu?"

Hangi yöne gidileceğini gösteren bir tabela yoktu ama zaten tek bir yol olduğu için Linus onu takip etmesi gerektiğine karar verdi. Feribot iskelesinden sadece birkaç dakika uzaklaşmıştı ki kendini, pembelere-turunculara bürünmüş dallarıyla gökyüzünü neredeyse tamamen kapatan devasa ağaçların olduğu, eski bir ormanda buldu. Ağaçların dallarından sarmaşıklar sarkıyor, kuşlar görünmeyen tünelerinde ötüyordu.

Girdikleri orman gittikçe derinleşip daha da karanlık hâle gelirken Linus, "Bu bir tür tuzak değildir herhalde?" dedi Calliope'ye. "Belki de kovulan herkes buraya geliyordur. Üst düzey bir görev aldıklarını sanıp hiçliğin ortasında kurban ediliyorlardır."

Hoş bir düşünce değildi, o yüzden aklından uzaklaştırdı.

Far kolunu bulamadığı için ön cama olabildiğince yaklaşıyordu. Akşam karanlığı çöküyordu. Midesi guruldadı fakat hayatında yemek yemeyi hiç bu kadar az istememişti. Calliope'nin yakında tuvalet ihtiyacı olacağını biliyordu ama nerede olduğuna dair bir fikir edinmeden durmak istemiyordu. Zaten ondaki bu şansla Calliope ormana kaçarsa, Linus da peşinden koşmak zorunda kalırdı.

"Ve muhtemelen koşmazdım," dedi Linus ona. "Kendi başının çaresine bakman için seni oracıkta bıraktım."

Böyle bir şey yapmazdı ancak Calliope'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Kilometre sayacı üç kilometre daha gittiklerini söylüyor-
du ve Linus paniklemeye başlamak üzereydi —sonuçta ada o
kadar büyük olamazdı, değil mi?— ki etrafını saran ormandan
sıyrıldı ve onu gördü.

Tam karşısında, kaybolmakta olan güneşin önünde, bir ev
vardı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Ev, okyanusa bakan bir uçurumun üstündeki tepeye inşa
edilmişti. En az yüz yaşında görünüyordu. Tuğladan yapılmış-
tı ve çatısının tam ortasında büyük bir kule vardı. Evin ona
bakan tarafı, birden fazla beyaz pencerenin etrafını saran yeşil
sarmaşıklarla kaplıydı. Yan tarafta bir çardağın hatlarını görür
gibi oldu ve bahçe de var mı acaba diye merak etti. Olmasını
çok isterdi, etrafında gezinirdi, havadaki tuz kokusunu içine
çekerti ve—

Başını iki yana salladı. Buraya böyle şeyler yapmak için gel-
memiştir. Keyif yapacak vakit yoktu. Yapması gereken bir iş
vardı ve onu en düzgün şekilde yapacaktı.

Arabayı belli ki eve giden araç yoluna doğru yöne çevirdi.
Yaklaştıkça ev büyüdü ve Linus burayı nasıl olup da hiç duy-
madığını merak etti. Ah, yetimhaneyi değil, Aşırı Üst Yönetim
kimsenin bilmesini istemiyorsa yetimhaneyi kimse bilmezdi.
Ama bu ada, bu ev, kesinlikle biliyor olmalıydı. Hafızasını zor-
ladı fakat hiçbir şeye ulaşamadı.

Tepenin zirvesinin yakınlarında araba yolu genişledi. Ye-
timhanenin yan tarafını saran sarmaşıkla kaplı boş süs havu-
zunun yanına bir araç daha park edilmişti. Altı çocuk ve ye-
timhane müdürü için yeterince büyük, kırmızı bir minibüstü.
Sık sık seyahat edip etmediklerini düşündü. Kasabaya gidiyor
olamazlardı elbette, oradaki insanlar pek davetkâr değildi.

Ancak yaklaştıkça minibüsün bir süredir hareket etmediği-
ni fark etti. Tekerlerin etrafında yabancı otlar büyümüştü.

Demek pek sık seyahat etmiyorlardı, hiç ettilerse tabii.

Bir an Linus'ın içi acıdı, üzüntüye yakın bir histi bu. Bir elini göğsüne sürterek onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Yine de haklıydı. Bir bahçe vardı. Güneşin son ışıkları evin yan tarafındaki çiçekleri aydınlatıyor gibi görünüyordu. Bir hareket gördüğünü sanıp gözlerini kırıştırdı, ani bir parlama belirip kaybolmuştu.

Pencereyi, sadece sesinin duyulmasına yetecek kadar hafifçe araladı.

“Merhaba?” diye seslendi.

Cevap yoktu.

Biraz daha cesur hissederek pencereyi yarıya kadar indirdi. Okyanusun yoğun kokusu burnuna doldu. Ağaçların dallarında yapraklar hışırdadı. “Merhaba?”

Hiçbir şey.

“Pekâlâ,” dedi. “Eh. Belki yarına kadar burada kalabiliriz.”

Sonra bir çocuk kıkırtısı duydu.

“Ya da belki gitmeliyiz,” dedi zayıfça.

Calliope kafesin önünü tırmaladı.

“Biliyorum, biliyorum. Ama dışarıda bir şeyler var gibi ve yemek olmak ister miyiz, emin değilim.”

Kedi tekrar tırmaladı.

Linus iç çekti. Calliope yolun çoğunda iyi davranmıştı. Yolculuk uzun sürmüştü ve onu kapalı tutmak adil değildi.

“Tamam, tamam. Ama sessiz olacaksın ve ben de bildiğim her şeyden uzaktaki o yabancı evden gelen çocuk kahkahalarını görmezden gelmeye çalışarak oturup düşüneceğim.”

Kutuyu açıp onu kucağına çekerken Calliope direnmedi. Asil bir şekilde oturdu ve kocaman gözlerle pencereden dışarı baktı. Linus sırtını sıvazlarken hiç sesini çıkarmadı.

“Pekâlâ,” dedi Linus. “Durumu gözden geçirelim. Yapmamı istedikleri şeyi yapabilirim ya da tercihen tüm ıvır zıvırlarımın olduğu burada oturup aklıma daha iyi bir fikrin gelmesini umarak bekleyebilirim.”

Calliope pençelerini Linus'ın uyluklarına geçirdi.

Linus yüzünü buruşturdu. "Evet, evet. Sanırım haklısın. Bu gerçekten korkakça ama aynı zamanda hayatta kalacağımız anlamına geliyor."

Calliope yavaşça patisini yalayıp yüzüne sürdü.

"Kaba olmana gerek yok," diye homurdandı Linus. "İyi. Madem başka çare yok." Kapı koluna uzandı. "Bunu yapabiliyim. Bunu yapacağım. Sen burada kal, ben de gidip—"

Tepki verecek zamanı olmadı. Kapıyı açtığı gibi Calliope kucağından fırlayıp gidiverdi ve yere iner inmez bahçeye doğru koşmaya başladı.

"Bak sen... Aptal kedi! Burada bırakacağım seni!"

Böyle bir şey yapmazdı ama boş tehditler savurmak, hiçbir tehdit savurmamaktan daha iyi hissettiriyordu.

Calliope ustaca budanmış bir dizi çalının arkasında kayboldu. Linus bir an onun kuyruğunu gördüğünü sandı ama gitmişti bile.

Linus Baker aptal değildi. Bu açıdan kendiyse gurur duyuyordu. Bir insan olarak sınırlarının gayet farkındaydı. Hava karardığında baş harfleriyle süslenmiş pijamalarını giyip Victrola'sına bir plak koymayı, eline sıcak içeceğini alıp evinin güvenliğinde kilitli kalmayı tercih ederdi.

Bununla birlikte Calliope onun koca dünyadaki tek arkadaşıydı.

Bu yüzden arabadan çıkıp ayağının altındaki taşları gıcırdatarak araç yoluna inmesinin sebebi, bazen değer verilen şeyler için tatsız şeyler yapmak gerektiğini bilmesiydi.

Fazla uzaklaşmadığını umarak kaçtığı yöne doğru yürüdü. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve içeride ışıklar yanmaya başlasa da evin kendisi hâlâ kötülük alameti gibi duruyordu. Gökyüzü daha önce gördüğünü bile sanmadığı, en azından bir arada görmediği renklerle aydınlanmıştı. Uçurumun eteklerine vuran dalgaları, tepesinde öten martıları duyabiliyordu.

Calliope'nin aralarına dalıp kaybolduğu çalılıklara geldi.

Daha önce bahçe olduğunu düşündüğü yere giden küçük bir taş yol vardı, girmeden önce kısa bir an tereddüt etti.

Bahçe buraya gelirken gördüğünden çok daha büyüktü. Yoldan gördüğü çardak çok daha uzaktaydı ve meltem eşliğinde sallanan kırmızı, turuncu kâğıt fenerlerle çevriliydi. Fenerlerin ışıkları hafifçe titreşiyor, uzaklardan çan sesleri geliyordu.

Bahçe vahşice çiçek açmıştı. Linus ayçiçeği görmedi ama gelinçiçeği ve zambaklar vardı. Yıldızçiçekleri. Horozibikleri. Kasımpatı, turuncu gerbera papatyaları ve çan çiçekleri. Mor inci çalıları bile vardı, çocukluğundan beri görmemişti. Hava yoğun ve hoş kokuluydu, bu hafifçe başını döndürdü.

"Calliope," diye seslendi usulca. "Hadi gel. Daha fazla zorlaştırma."

Calliope ortaya çıkmadı.

"İyi o zaman," dedi sinirle. "Ben de yeni bir arkadaş edim. Sahiplenilmesi gereken onca kedi var sonuçta. Yeni bir yavru kedi bu sorunumuzu kolayca çözebilir. Seni de burada bırakırım. En iyisi bu."

Böyle bir şey yapmazdı elbette. Devam etti.

Evin yanında büyüyen bir elma ağacı vardı, Linus kırmızı, yeşil ve pembemsi elmaları görünce gözlerini kırıştırdı, bütün farklı türler aynı daldaydı. Yukardan aşağı doğru ağacın gövdesini süzdü ve bir şey gördü...

Küçük bir heykel.

Bir bahçe cücesi.

"Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı ağaca doğru ilerlerken.

Heykel daha önce gördüklerinden daha büyüktü, sivri başlığının ucu beline kadar geliyordu. Beyaz bir sakalı vardı ve elleri önünde kenetlenmişti. Üstündeki boyama son derece ayrıntılıydı, gittikçe solan ışığın altında neredeyse gerçek gibi görünüyordu. Gözleri parlak mavi, yanakları pembeydi.

"Tuhaf bir heykelsin, değil mi?" dedi önünde eğilerek.

Linus'ın aklı yerinde olsa o gözleri fark ederdi. Ancak yorgundu, hâlsizdi ve kedisi için endişeleniyordu.

O yûzden gnom gözünü kırpıp oldukça kibirli bir şekilde, "Başkalarına öyle şeyler söylenmez. Çok kaba bir davranış. Hiçbir şey bilmez misin sen?" dediğinde çıkardığı ses pek de şaşırtıcı değildi.

Sırtüstü yere düşüp parmaklarını altındaki çime saplarken çığlığı boğuldu.

Gnom burnundan soluk verdi. "Amma gürültülüsün. İnsanların bahçemde gürültü yapmasını sevmem. Gürültü yaparsan çiçeklerin konuştuğunu duyamazsın." Ve kadın (sakalı falan vardı ama dişiydi) uzanıp şapkasını düzeltti. "Bahçeler sessiz yerlerdir."

Linus konuşmakta zorlanıyordu. "Sen... sensin..."

Gnom kaşlarını çatı. "Herhalde ben benim. Başka kim olacaktım?"

Linus başını iki yana sallayıp zihnindeki örümcek ağlarından kurtulmadan önce bir ismi kavrayıverdi. "Sen bir gnom-sun."

Kadın baykuş gibi gözlerini kırptı. "Evet. Öyleyim. Adım Talia." Egildi ve çimenlerin üstünde duran küçük bir küreği eline aldı. "Sen Bay Baker mısın? Eğer öyleysen, seni bekliyorduk. Değilsen, izinsiz bahçeme girdin ve seni hemen buraya, bahçeme gömmeden önce gitmelisin. Yoksa kökler bağırsakların ile kemiklerini yer, kimse buraya geldiğini bile bilmez." Kaşlarını çatı. "Bence yani. Daha önce kimseyi gömmedim. İkimiz için de eğitici bir deneyim olur."

"Linus Baker benim!"

Talia içini çekti, sesi inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış geliyordu. "Tabii ki öylesin. Bunun için bağırmama gerek yoktu. Ama izinsiz giren birine soru sormak çok mu? Hep insanlardan iyi gübre olup olmayacağını merak etmişimdir. Olur gibi görünüyorlar." Aç bakışlarla onu süzdü. "Bunca etle."

"Amanın," demeyi başardı Linus.

Kadın ofladı. "İzinsiz girenleri almıyoruz. Ancak... bir kedi

gördüm. Eve hediye olarak mı getirdin? Lucy buna çok sevi-
necek. Hem belki onunla işi bittiğinde kalanları kullanmama
izin verir. İnsan gibi olmaz ama iş göreceğine eminim.”

“O bir ikramlık değil,” dedi Linus dehşete düşmüş şekilde.
“Benim kedim.”

“Aa. Tüh ya.”

“Ve adı da Calliope!”

“Eh, o zaman onu diğerlerinden önce bulsak iyi olur. Onun
hakkında ne düşünürlersiz bilmiyorum.” Sırıttı, dişleri iri ve kö-
şeliydi. “Lezzetli görünmesi dışında yani.”

Linus ciyakladı.

Kadın, küt bacaklarını hızla hareket ettirerek ona doğru yü-
rüdü. “Bütün gece orada mı yatacaksın? Kalk bakayım. Kalk!”

Linus kalktı. Bir şekilde başarmıştı.

Gnomun peşinde bahçeye doğru ilerlerken sicim gibi ter-
liyor, onun kendi kendine söylenişini dinliyordu. Gnomca
konuşuyor gibiydi, homurdanmaları alçak sesli ve gırtlaktan
gelen cinstendi fakat Linus daha önce hiç gnomca duymadığı
için emin olamadı.

Çardağa vardılar, üstüne çıktıklarında gıcırdamaya baş-
lamıştı. Kâğıt fenerler şimdi daha parlaktı ve iplerin ucunda
sallanıyorlardı. Kalın, rahat minderli sandalyeler vardı. Altla-
rında kenarları kıvrılmış, işlemeli bir halı duruyordu.

Talia kenara koyulmuş küçük bir sandığa gitti. Kapağını
itererek açtı ve küreğini yan tarafındaki kancaya, diğer bahçe
aletlerinin yanına astı. Her şeyin yerli yerinde olduğuna emin
olduktan sonra başını salladı ve kapağı kapattı.

Linus’a döndü. “Şimdi, ben kedi olsam nereye giderdim?”

“Ben... bilmem ki.”

Gnom gözlerini devirdi. “Herhalde bilmezsin. Kediler kur-
naz ve gizemlidir. Gördüğüm kadarıyla bu senin anlayabilece-
ğin bir şey değil.”

“Pardon ama...”

Gnom sakalını sıvazladı. “Yardıma ihtiyacımız var. Neyse ki

kime gideceğimi biliyorum." Çardağın çatısına baktı. "Theodore!"

Linus dehşet içinde incelememiş dosyaları düşündü. Ah, nasıl da aptallık etmişti. "Theodore. O kim acaba—"

Yukarda bir yerden Linus'ın tüylerini ürperten bir cıglık geldi.

Talia'nın gözleri parladı. "Geliyor. O ne yapılacağını bilir. Her şeyi bulabilir."

Linus bir adım geriledi, gerekirse Talia'yı tutup kaçmaya hazırdı.

Karanlık bir şekil çardağa dalıp beceriksizce yere indi. Fazlasıyla büyük kanatları takılıp Linus'ın bacaklarına ulaşana kadar yerde yuvarlanırken öfkeyle öttü. Linus viyaklamamak için elinden geleni yaptı fakat ne yazık ki elinden gelen yeterince iyi değildi.

Pullu bir kuyruk havada sallanırken kuyruğun sahibi parlak turuncu gözlerle Linus'a baktı.

Linus daha önce hiç kanlı canlı bir wyvern görmemişti. Oldukça nadir bulunurlardı ve bir ev kedisinden azıcık büyük olmalarına rağmen soylarının zamanında yeryüzünde yaşamış eski sürüngenlerden geldiği düşünülüyordu. Birçoğu onların başa bela olduklarını düşünmüştü; uzun yıllar boyunca avlanmış, başları zafer hatırası olarak kullanılmış, derilerinden şık ayakkabılar yapılmıştı. Tüm büyülü yaratıkların korunması gerektiğini belirten yasalar çıkana kadar bu barbarca eylemler devam etmişti ancak bu olduğunda artık çok geçti; özellikle wyvern ırkının insanlarınkinden bile üstün bir karmaşık duygusal muhakeme yeteneğine sahip olduklarını gösteren ampirik kanıtlar düşünüldüğünde. Sayıları ürkütücü derecede azalmıştı.

O yüzden bir kuyruk, ayak bileğini sarmaya başladığında Linus ayağının dibindeki wyvern'e hayranlıkla (biraz da korkuyla elbette) baktı.

O şey —o bir erkek, diye hatırlattı kendine— Calliope'de

küçüktü, çok değil ama yine de küçük. Pulları yanardönerdi, tepelerindeki fenerlerden gelen ışık bir renk kaleydoskopu oluşturuyordu. Arka bacakları epey kaslıydı, ayaklarının ucundaki pençeler siyahtı ve jilet gibi keskindi. Ön bacakları yoktu; onun yerine yaralarının gibi uzun ve deri kanatları vardı. Başı aşağı doğru kıvrıktı, burnu ise yan yana iki yarıkla bitiyordu. Dili dışarı çıktı ve Linus'ın mokasen ayakkabılarını yalamaya başladı.

Ardından turuncu gözleri yavaşça kırptı. Başını kaldırdı ve... cıvıladı.

Linus'ın kalbi göğsünde gumbürdüyordu. "Theodore, sanırım?"

Wyvern tekrar cıvıladı. Kuş sesine benziyordu. Çok büyük, pullu bir kuş.

"Ee?" diye sordu Talia.

Wyvern'i tekmelemeyip uzaklaştırmanın kabalık olup olmayacağını düşünmekte olan Linus boğuk bir sesle, "Ee, ne?" dedi. Kuyruk bacağı sıkıca sarmıştı ve Theodore'un dişleri korkunç derecede büyüktü.

"Para istiyor," dedi Talia sanki gün gibi açık bir şey söyler gibi.

"Para... mı?"

"İstifine eklemek için," dedi Talia sanki Linus biraz ahmakmış gibi. "Sana yardım edecek ama önce ödeme yapmak zorundasın."

"Bu hiç... ben hiç..."

"Haaa," dedi Talia. "Paran mı yok? Bu hiç iyi değil."

Linus panikle ona baktı. "Ne? Neden ki?"

"Belki sonunda insan gübrem olur," dedi Talia uğursuzca.

Linus hemen ceplerine uzandı. Olması lazımdı... bir şeyler olmalıydı...

Aha!

Elini bir zafer edasıyla cebinden çıkardı. "İşte!" dedi sevinçle. "Bir... düğme mi?"

Evet, bir düğmeydi. Küçüktü, pirinçtendi ve Linus, hayatı pahasına, onun nereden geldiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Hiç onun tarzı değildi. Onun mat renklere ilgisi vardı ve bu parlak, gösterişli ve—

Theodore genzinden bir ses çıkardı. Neredeyse mırlıyor gibiydi.

Linus aşağıya baktı ve Theodore'un yerden kalktığını gördü. Biraz sorun yaşıyormuş gibi görünüyordu; kanatları onun boyutlarında biri için fazla büyüktü. Bacakları sürekli onlara takılıp sendelemesine neden oluyordu. Linus'ın baldırına doladığı kuyruğunu destek olarak kullanmadan önce öfkeyle cıvıladı. Linus'ı bırakmadan önce dengesini sağlamayı başarmıştı, gözlerini ise düğmeden ayırmıyordu. Ayaga kalkar kalkmaz ağzını açıp kapatarak bacaklarının üstünde zıplamaya, Linus'ın etrafında dönmeye başladı.

"E hadi, versene," dedi Talia. "Bir wyvern'e hediye sunup sonra ondan saklayamazsın. En son biri bunu yaptığında onu ateşe vermişti."

Linus sertçe ona baktı. "Wyvernler ateş püskürtemez."

Talia tekrar sırttı. "Göründüğün kadar saf değilsin. Ve gerçekten saf görünüyorsun. Bunu unutmayayım."

Theodore kanatlarını çırparak daha da yükseğe zıplıyor, Linus'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Tiz bir sesle cıvıladı, gözleri alev alevdi.

"Tamam, tamam," dedi Linus. "Düğmeyi alacaksın ama yaygara çıkarmana izin veremem. Sabır, önemli bir erdemdir."

Theodore yere indi ve kendi etrafında bir daire çizip boyununu Linus'a doğru kaldırdı. Ağzını açıp bekledi.

Dişleri çok büyüktü. Ve çok keskin.

"Ağzına koymalısın," diye fısıldadı Talia. "Muhtemelen bütün elini."

Linus onu duymazdan geldi. Yavaşça yutkunup eğildi ve düğmenin ucunu Theodore'un ağzına koydu. Wyvern düğmeyi alıp yavaşça ağzını kapattı. Linus elini çekerken Theodore

sırtüstü düştü, kanatları yere serilmişti. Karnı soluk renkliydi ve yumuşak görünüyordu. Kaldırdığı ayaklarını düğmeyi kavramak için ağzına uzattı. Pençeleriyle onu tutup başının üstüne kaldırdı, iki tarafını da görmek için çevirerek dikkatlice inceledi. Kendi etrafında dönerken gürültüyle cıvıldıyordu. Kanatlarını açıp beceriksizce havalanmadan önce Linus'a baktı. Neredeyse takılıp düşecekti ama son anda eve doğru uçmayı başardı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Linus sessizce.

"İstifine eklemeye götürüyor," dedi Talia. "Asla bulamayacağın bir şey o, bu yüzden aklından bile geçirme. Bir wyvern biriktirdiklerine çok düşkündür ve onu ele geçirmeye çalışan herkesi sakat bırakır." Duraksayıp düşündü. "Oturma odasındaki kanepenin altında. Git kendin gör."

"Ama az önce dedin ki... ah. Anladım."

Talia masumca ona baktı.

"Calliope'yi bulmamıza yardım etmesi gerekiyordu," diye hatırlattı Linus.

"Öyle miydi? Ona söylemedim ki. Sadece ne vereceğini görmek istedim. Neden cebinde düğme var? Olmaları gereken yer orası değil." Gözlerini kısarak baktı. "Bunu da mı bilmiyordun?"

"Nerede olmaları gerektiğini biliyorum..." Linus başını iki yana salladı. "Hayır. Yapmayacağım. Yardımın olsun ya da olmasın, gidip kedimi bulacağım. Ve bunu yapmak için bahçenin altını üstüne getirmem gerekiyorsa da yaparım."

"Cesaret edemezsin."

"Öyle mi?"

Talia burnunu çekti. "Phee."

"Çok yaşa," dedi Linus.

"Ne? Hapşırmadım ki. Ben sadece... Phee!"

"Evet, evet," dedi başka bir ses. "İlk seferinde duymuştum zaten."

Linus hızla arkasına döndü.

Arkalarında on yaşlarında, pis bir kız duruyordu. Yüzünd solgun tenindeki parlak çilleri neredeyse tamamen kaplaya çamur lekeleri vardı. Kız nefesini verdi ve alnından bir tuta ateş kırmızısı saç dalgalandı. Şort ve atlet giymişti. Yalınayak ve ayak tırnaklarının içi pislik doluydu.

Ama Linus'ın dikkatini en çok çeken şey sırtından yük selen ince kanatlardı. Saydamlardı, damarlarla kaplılardı v omuz hizasından kıvrılıyorlardı, onun boyutlarındaki birind görmeyi bekleyeceğinden çok daha büyüklerdi.

Tıpkı Bayan Chapelwhite gibi bir peri, yine de aralarında be lırgin farklar vardı. Kız etrafına Linus'a eve ulaşmak için arala rından geçtiği yoğun ve sık ağaçları hatırlatan topraksı bir koku yayıyordu. Linus ormanın onun işi olabileceğini düşündü.

Bir orman perisi.

Daha önce sadece bir avuç periyle tanışmıştı. Yalnızlıktan hoşlanan yaratıklardı ve ne kadar gençlerse o kadar tehlikeli oluyorlardı. Gençler sihirlerine tam olarak hâkim olamıyordu. Bir keresinde bir teknedeki insanlar tarafından tehdit edildiğini hisseden genç bir göl perisinin yaptıklarının sonucunu görmüştü. Su seviyesi neredeyse iki metre yükselmişti ve tek-neden geriye kalanlar, dalgalı göl yüzeyinde parçalar hâlinde yüzüyordu.

Raporunu yazdıktan sonra o periye ne olduğunu bilmiyor-du. Bu bilgi onun rütbesini aşıyordu.

Ancak bu peri -Phee- ona yıllar önceki göl perisini hatırlatmıştı. Kanatları seğiriyor, kuşkuyla Linus'a bakıyordu. "Bu, o mu?" diye sordu. "Pek öyle gibi görünmüyor."

"Saftirik değil," dedi Talia. "En azından o açıdan iyi. Bir kedi getirmiş ama kaçmış."

"Onu Lucy'nin bulmasına izin vermesen iyi olur. Ne yapar biliyorsun."

Linus durumun kontrolünü geri almak zorundaydı. Sonuçta onlar sadece birer çocuktur. "Adım Linus Baker. Kedinin adı da Calliope. Ben..."

Phee yanından geçerken onu duymazdan geldi, sol kanadının ucu da Linus'ın yüzüne vurmuştu. "Ormanda değil," dedi Talia'ya doğru.

Talia içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm ama sorayım dedim."

"Gidip temizlenmem gerek," dedi Phee. "İşim bitene kadar bulamamış olursan gelip yardım ederim." Çardaktan çıkıp eve doğru yürümeden önce Linus'a bir göz attı.

"Seni sevmedi," dedi Talia. "Ama çok takılma, çoğu insanı sevmez. Kişisel bir şey değil, sanmıyorum yani. Sadece burada olmamanı tercih ederdi. Ya da ölmeni."

"Eminim öyledir," dedi Linus gergince. "Şimdi, eğer bana kedimin ne yöne gittiğini gösterirsen—"

Talia ellerini sakalının önünde çırttı. "İşte bu! Nereye bakmamız gerektiğini biliyorum! Senin için hazırlamaları gerekiyordu, bahse girerim onu Sal almıştır. Kaçaklarla arası iyidir."

Çardağın diğer tarafına doğru badi badi yürüdü, durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Hadisene! Kedini bulmak istemiyor musun?"

Linus istiyordu.

Böylece takip etti.

Talia onları Linus'ın yoldan göremediği, evin yan tarafındaki bir bahçenin içinden geçirdi. Gün kararıyordu ve Linus tepelerinde yıldızların belirdiğini görebiliyordu. Hava artık serinlemişti, ürperdi.

Talia ise karşılaştıkları her çiçeği tek tek gösterip onların isimlerini ve ne zaman diktiğini söylüyordu. Onlara dokunmaması için Linus'ı uyardı, yoksa kürekle kafasına vurmak zorunda kalırdı.

Linus onu sınamaya kalkışmadı. Şiddete meyilli olduğu her hâlden belliydi ve raporu için bunu aklında tutması gerekiyordu. Bu soruşturma iyi bir başlangıç yapmamıştı. Linus'ın

pek çok endişesi vardı. Özellikle tüm bu çocukların gelişigüzel bir şekilde etrafa dağılmış olmaları konusunda.

"Müdürünüz nerede?" diye sordu Linus bahçeyi arkalarının da bırakırlarken. "Neden size göz kulak olmuyor?"

"Arthur mu?" diye sordu Talia. "Neden olsun ki?"

"Bay Parnassus," diye altını çizdi Linus. "Kibarlık gereği ondan düzgün bir şekilde bahsetmek gerekir. Ve sen de öyle yapmalısın çünkü çocuksun."

"Ben 263 yaşındayım!"

"Ve gnomlar beş yüz yaşına gelene kadar olgunluğa ulaşmış sayılmaz," dedi Linus. "Aptal olduğumu düşünebilirsin ama bu bir hata olur."

Talia, Linus'ın artık gnomca olduğuna kanaat getirdiği bir şeyler homurdandı. "Öğleden sonra beşten yediye kadar kişisel ilgi alanlarımızla uğraşmamız için bize zaman tanınır. Arthur—ah, *affedersiniz*, Bay Parnassus—bizi ilgilendiren her şeyi keşfetmemiz gerektiğine inanıyor."

"Son derece sıradışı," diye mırıldandı Linus.

Talia ona baktı. "Öyle mi? İşini bitirdikten sonra sevdiğin şeyleri yapmaz mısın?"

Şey... evet. Evet, yapardı. Ama o bir yetişkindi ve bu farklıydı. "Ya kişisel ilgi alanlarınızı keşfederken biriniz yaralanırsa? O içerde tembellik ederken siz burada—"

"O tembellik etmiyor!" diye bağırdı Talia. "Dünyanın sonunu getirmediğinden emin olmak için Lucy'yle birlikte çalışıyor!"

Tam o anda... o çocuğun düşüncesi karşısında Linus, görüş alanının yeniden grileştiğini hissetti. Lucy. Böyle bir yaratığın varlığından habersiz olduğuna inanamıyordu. Dünyanın ondan habersiz olduğuna inanamıyordu. Ah, neden gizli tutulduğunu anlıyordu, hatta buna neden ihtiyaç duyulduğunu bile anlayabiliyordu. Ama altı yaşındaki bir çocuğun vücudunda kitle imha silahı olduğu ve dünyanın buna hazırlıklı olmadığı gerçeği tek kelimeyle şok ediciydi.

“Rengin acayip soldu,” dedi Talia ona gözlerini kısarak baskarken. “Ve sallanıyorsun. Hasta mısın? Eğer öyleysen bence bahçeye geri dönmeliyiz, böylece orada ölürsün. Seni tüm yol boyunca geri sürüklemek zorunda kalmak istemiyorum. Gerçekten çok ağır görünüyorsun.” Uzanıp karnını dürttü. “Çok da yumuşak.”

Garip bir şekilde o basit hareket, görüşünün toparlanmasını sağlamıştı. “Hasta değilim,” diye terslendi. “Sadece... anlamaya çalışıyorum.”

“Ah. Bu çok kötü. Sol kolunun üst kısmı ağrımaya başlarsa bana haber verir misin?”

“Neden ben öyle bir şey... bu bir kalp krizi belirtisi, değil mi?”

Talia başını onaylarcasına salladı.

“Beni hemen Bay Parnassus’a götürmeni istiyorum!”

Talia başını yana eğdi. “Ama kedin ne olacak? Birileri onu yemeden ve yenemeyecek kadar tüylü olduğu için geriye sadece kuyruğu kalmadan önce onu bulmak istemiyor musun?”

“Burada her şey fazlasıyla düzensiz ve son derece endişe verici. Eğer bu yetimhane bu şekilde yönetiliyorsa bunu rapor etme—”

Talia’nın gözleri genişledi ve Linus’ın elini tutup onu çekmeye başladı. “Biz iyiyiz! Baksana, her şey yolunda. Ben ölmedim, sen ölmedin, kimse yaralanmadı! Feribottan başka bir giriş çıkış yolu olmayan bir adadayız zaten. Evin elektriği ve çalışan tuvaletleri var; bu, gurur duyduğumuz bir şey! Kime ne olabilir ki? Hem Bay Parnassus’un başka işlerle uğraşması gerektiğinde Zoe bize göz kulak oluyor.”

“Zoe?” diye sordu Linus. “O da kim—”

“Ah! Bayan Chapelwhite’i kastetmiştim,” dedi Talia aceleyle. “Harika biridir. Çok anaçtır. Herkes öyle olduğunu söylüyor. Hem Dimitri adında bir peri kralla uzaktan akraba, harika değil mi? Ama kral buralardan değil.”

Linus’ın aklı allak bullak olmuştu. “Ne demek istiyorsun, peri kral da ne? Daha önce hiç—”

“Gördün mü, endişelenecek hiçbir şey yok. Yaptığımız her şey, her zaman izlenir, o yüzden herhangi bir şeyi birilerine bildirmemize gerek yok. Ve şuna bak! Sal’in kedini bulacağını biliyordum. Hayvanlar onu sever. O en iyisidir. Gördün mü? Calliope çok mutlu görünüyor, değil mi?”

Gerçekten öyle görünüyordu. Büyük evden uzaktaki küçük bir evin verandasında oturan iri, siyahi bir çocuğun bacaklarına sürtünüyordu; çocuk parmağını onun omurgasında gezdirirken Calliope sırtını gerdi ve tembelce kuyruğunu iki yana salladı. Çocuk ona gülümsedi ve hayretler olsun ki Calliope ağzını açıp ona *miyavladı*, Linus daha önce bu sesi çıkardığını hiç hatırlamıyordu. Çatallı ve derin bir sestir ve neredeyse tökezlemesine sebep olacaktı. Ara sıra mırıldanırdı elbette –genellikle bir şeyden hoşlanmadığında– ama hiç konuşmazdı.

“Evet,” dedi çocuk alçak sesle. “Sen çok iyi bir kızsın, değil mi? Evet, öylesin. Güzel kız.”

“Pekâlâ,” dedi Talia sessizce. “Ani hareketler yok, tamam mı? Gerçekten onu...”

“O benim kedim!” diye bağırdı Linus. “Sen! Ona bunu nasıl yaptırdın?”

“...korkutmak istemezsin,” diye bitirdi Talia içini çekerek. “Al işte.”

Çocuk, Linus’ın sesini duyunca korkuyla başını kaldırıp baktı. Ardından omuzları kamburlaştı ve vücudu *içine doğru* çöküyormuş gibi görünmeye başladı. Bir an orada koyu renk gözlü, yakışıklı bir oğlan vardı ama sonra onları giyen kişi yüzünden silinivermişçesine verandaya düşen kıyafetler.

Linus ağzı açık kalakaldı.

Derken giysi yığını kımıldanmaya başladı. Beyaz tüyler belirdi, sonra giysiler kenara düştü.

Sal, en az 70 kiloluk koca oğlan, gitmişti.

Ama tamamen değil.

Beş kiloluk bir Pomeranian’a dönüşmüştü.

Pofidik, beş kiloluk bir Pomeranian. Başının etrafındaki tüyler beyazdı, sırtına ve bacaklarına uzanan kısımda pas rengi benekler vardı. Kuyruğu arkasında kıvrılıyordu. Linus karşısında gerçek bir şekil değiştirici olduğunu anlayamadan Sal, tiz bir şekilde havlayıp arkasına dönerek konukevine kaçtı.

"Daha neler," diye nefes aldı Linus. "Bu... bu..." Nasıl biteceğini bilemiyordu.

"Sana onu korkutma demiştim," dedi Talia ters ters. "Gördüğün gibi ürkektir. Yabancıları ve gürültüyü sevmez ki sen burada ikisi de oluyorsun."

Calliope de aynı fikirde gibi görünüyordu, kızgın kızgın Linus'a baktı ve merdivenleri tırmanıp o da evin içine doğru gözden kayboldu.

Ev minicikti, Linus'ın evinden bile daha küçük. Veranda sallanan sandalyeye yetecek kadar büyük olmasa da çekici görünüyordu, içlerinden sıcak ve davetkâr bir ışık süzülen pencerelerin altında çiçekler büyümüşü. Burası da ana bina gibi tuğladan yapılmıştı ama Linus'ın gelirken hissettiği o korkutuculuk yoktu.

Evin içinden gelen havlamaları duyabiliyordu. Ona cevap ben tiz ve anlaşılmaz bir ses geldi, sanki biri ıslak bir süngerini durmadan yere atıyordu.

"Chauncey de burada," dedi Talia, sesi memnun olmuş gibiydi. "Biz bahçedeyken valizlerini getirmiştir. Çok misafirperverdir göreceksin. Yaşlanınca belboy olmak istiyor. Küçük şapkalı üniformasıyla falan." Geniş, masum gözlerle ona bakışında Linus anında şüpheyi doldu. "Sizce bunu başarabilir mi, Bay Baker?"

Ve Linus her ne kadar Chauncey'nin ne tür bir varlık olabileceğini merak etse de pozitif düşüncenin gücüne inandığı için cevap verdi, "Neden olmasın?"

Talia tek kelimesine bile inanmamış gibi tatlı tatlı gülümsedi.

Evin içi de en az dışı kadar sevimliydi. Tuğla bir şöminenin karşısında rahat görünen bir koltuğu olan oturma odasında, pencerelerden birinin önündeki kuytu alana yerleştirilmiş bir masa da vardı. Havlama sesi koridorun diğer tarafından geliyordu. Bir an Linus afalladı çünkü burada—

"Mutfak nerde?" diye sordu.

Talia omuz silkti. "Yok. Evin önceki sahibi her kimse yemeği herkesin ana binada, birlikte yemesi gerektiğini düşünmüş galiba. Bizimle yemek yiyeceksin. En iyisi bu zaten, böylece hep sağlıklı yiyecekler yediğimizi, ne kadar medeni falan olduğumuzu görebilirsin."

"Ama—"

"Bayım!" diye haykırdı ıslak ve nağmeli bir ses arkasından. "Paltonuzu alabilir miyim?"

Linus döndü ve gördüğü şey—

"Chauncey!" dedi Talia sevinmiş gibi.

Orada, koridorda duran (oturan?), parlak kırmızı dudaklı, şekilsiz, yeşil renkli bir topak vardı. Ve siyah dişli. Ve gözleri başının üstünde, birbirinden bağımsız hareket ediyormuş gibi görünen çıkıntıların ucundaydı. Ucunda vantuzlar olan küçük dokunaçlar dışında kolları yoktu. İçi görünüyordu, tamamen değil ama Linus onun arkasında saklanan Sal'in belli belirsiz hatlarını seçebiliyordu.

Her ne kadar beynine bir şey söylemesi için talimat vermiş olmasa da kendi ağzından dökülen, "Palto giymedim," sözünü duydu.

Chauncey kaşlarını çatı. "Ah. Bu... üzücü oldu." Gözleri etrafta dolaşırken aydınlanıyormuş gibi görünüyordu. Yani kelimenin tam anlamında aydınlanmış, çünkü şimdi yeşilin daha açık tonuydu. "Önemli değil! Bavulunuzla çoktan ilgilendim, efendim! Tüm eşyalarınız şu anda yastığınızda uyan kediniz için olduğunu düşündüğüm barbar kafesinizle birlikte odanıza yerleştirildi." Dokunaçlarından birini uzattı.

Linus dokunaca baktı.

“Öhöm,” diye öksürdü Chauncey dokunacının ucunu iki kez ona doğru dürterek.

“Bahşış vermen gerek,” diye tısladı Talia arkasından.

Yine, herhangi bir talimattan bağımsız olarak, Linus elinin cüzdanına uzandığını hissetti. Cüzdanı açtı, bozuk para bulup ona verdi. Chauncey’nin dokunaçları üzerine kapanırken para anında sırlıslam olmuştu. “Vay canına,” diye fısıldadı parayı kendine doğru çekerken, gözleri ona bakmak için antenlerin ucundan aşağı sarkıyordu. “Başardım. Artık bir belboyum.”

Linus buna cevap veremeden bir ses duydular, sanki her yerden geliyordu. Havadan, yerden, etraflarındaki duvarlardan bile.

“Ben, şeytanın vücut bulmuş hâliyim,” dedi ses habis bir şekilde. “Ben, bu dünyanın üstündeki belayım! Ve tüm dünyaya diz çöktüreceğim. Kıyamet için hazırlanın! Vaktiniz geldi ve nehirlerde masumların kanı akacak!”

Talia içini çekti. “Tam bir ilgi manyağı.”

Linus Baker ne olursa olsun gözlemlemekle görevlendirildiği çocukları önemserdi. Önemsemeyen birinin empati sahibi olamayacağını ve bu işini yapamayacağını düşünürdü. Gerçi Bayan Jenkins gibi birinin müdürlüğe terfi ettirilmeden önce nasıl bir sosyal hizmet görevlisi olduğunu anlayamıyordu.

Ve böylece bir tehditle karşı karşıya geldiğinde, her ne kadar her şey altüst olmuş gibi görünse de Linus yapabileceği tek şeyi yaptı: Çocukları korumak için harekete geçti.

Talia'yı hızla arkasına, Sal ve Chauncey'ye doğru çekti. Talia öfkeyle ciyakladı. "Ne yapıyorsun be?"

Linus onu umursamadı, adaya geldiğinden beri duyduğu kulak çınlaması şimdi dev bir kükremeye dönüşmüştü. Açık kapıya doğru bir adım attı ve sahip olduğu her şeyin üstüne yemin edebilirdi ki dışarıdaki karanlık, bir şekilde öncekinden *daha* karanlıktı. Eğer verandaya çıksa yukarıda yıldızların söndüğünü ve geriye sadece sonsuz bir gece kaldığını göreceğine inanıyordu.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Chauncey arkasından.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Talia sinirlice.

Sal tiz bir sesle gergin bir şekilde havladı.

"Muhtemelen," dedi Talia.

Linus kapıya doğru bir adım attı. Bu görevi kabul etmenin yapacağı son şey olacağını anlaması gerekirdi. Lucy'nin ana binadaki diğer insanları (ya da varlıkları) ve Bay Parnassus'u ele

geçirip geçirmediğini merak etti. Aşırı Üst Yönetim'in ona bildirmediği başka şeyler olup olmadığından emin olamıyordu. Önündeki yol açık olsa belki çocukları arabaya götürebilirdi. Calliope'yi kafesine sokması gerekirdi ama bir şeytanla uğraşmaktansa öfkeli bir kediyle uğraşmayı tercih ederdi. Onları adadan nasıl çıkaracağını bilmiyordu ama—

Verandaya çıktı.

Gerçekten daha karanlıktı, belki daha önce hiç görmediği kadar karanlık. Verandanın önündeki çiçekleri zar zor seçebiliyordu. Kalan her şey karanlıkta kaybolmuştu. Sanki gece, yaşayan bir şeydi ve tüm dünyayı tüketmişti. Linus derisinin elektriklendiğini hissetti.

“Merhaba,” dedi tatlı bir ses yan tarafından.

Linus'ın nefesi kesildi ve başını çevirdi.

Orada, verandanın ucunda duran bir çocuk vardı.

Lucy tam olarak fotoğraftaki gibi görünüyordu. Siyah saçları rüzgârda dağılmıştı, gözleri ise kırmızıydı ve mavi halkalarla çevrilmişti. Çok *küçük* görünüyordu fakat yüzündeki gülümseme alaycı bir hâle büründü ve parmakları vücudunun yanlarında seğirmeye başladı, uzanıp Linus'ı uzuvlarına ayırmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

Lucy kıkırdamadan önce, “Sizi görmek çok güzel,” dedi şarkı söylercesine. “Geleceğinizi biliyordum, Bay Baker. Ama sizinle işim bittiğinde gelmemiş olmayı dileyeceksiniz.” Gülümsemesi suratını ikiye ayıracakmış gibi görünene kadar genişledi. Arkasında alevler yükselmeye başladı fakat evi yakmıyor gibi görünüyorlardı, üstelik Linus alevlerden gelmesi gereken ısıyı da hissetmiyordu. “O kadar zevkli olacak ki—”

“Bu kadar yeter, Lucy.”

Ve bu sözle birlikte her şey normale döndü.

Lucy sızlandı ve gözlerindeki kırmızılık kayboldu. Ateş de küçülmüştü. Sonra karanlık titreşti ve günbatımından kalan ışıklar tekrar ufukta belirdi. Yıldızlar parlaktı ve Linus yolun karşısındaki ana binayı görebiliyordu.

"Sadece biraz eğleniyordum," dedi Lucy ayakkabısını verandaya sürterek. "Ben cehennem ateşiyim. Ben dünyanın en karanlık yanlarının—"

"Öyle de olsan, akşam yemeginden sonra banyo yapman gerekiyor," dedi ses ve Linus kalbinin teklediğini hissetti. "Cehennem ateşi ve dünyanın en karanlık yanlarını yarına saklayabiliriz."

Lucy omuz silkti. "Tamam." Sonra Linus'ın yanından koşarak eve girdi ve Talia ile Chauncey'ye bağırdı. "Ne yaptığımı gördünüz mü? Ne biçim *kor*ktu!"

Linus verandadan dışarı baktı.

Orada, çimenlikte duran bir adam vardı.

Daha önce gördüğü hiç kimseye benzemiyordu. Zayıf. Açık renk saçları dağınık, tuhaf açılarla yukarı doğru kıvrıktı ve şakaklarından ağarmaya başlamıştı. Koyu renk gözleri parlaktı, yarı karanlıkta parlıyorlardı. İri sayılabilecek burnunun ortasında uzun zaman önce kırılmış ve doğru iyileşmemiş gibi görünen bir yumru vardı. Ellerini önünde kavuşturmuş gülümsüyordu; parmakları uzun ve zarifti, başparmakları birbirleriyle oynuyordu. Yeşil bir denizci paltosu giymiş ve deniz rüzgarına karşı yakasını kaldırmıştı. Uzun bacaklarına göre pantolonu biraz fazla kısaydı; paçaları ayak bileklerinin üstünde bitmişti, alındaki kırmızı çoraplar açıkça görülebiliyordu. Ayakkabıları siyah-beyaz, sivri burunluydu.

"Merhabalar, Bay Baker," dedi Arthur Parnassus, "Marsyas Adası'na hoş geldiniz." Sesi neşeli geliyordu, Linus'ın beklediğinden daha hafifti, sanki her kelimesinin arkasında müzik notaları vardı. "Umarım seyahatiniz keyifli geçmiştir. Okyanus geçerken bazen zorlu olabiliyor. Merle de... Merle işte. Ne de olsa kasabadan biri."

Linus afallamıştı. Dosyadaki bulanık fotoğrafı hatırladı. Fotoğrafta Bay Parnassus mavi bir arka planın önünde duruyordu ve gülümsemiyordu. Ama kaşında neşeli bir kavis vardı

ve Linus o fotoğrafa muhtemelen gereğinden fazla uzun süre bakmıştı.

Gerçekte daha genç görünüyordu, kırk beş yaşında birinin görünmesi gerektiğinden çok daha genç. BÜGESİB'e yıldızlı dereceleri ve işlerin nasıl yürümesi gerektiğine dair fikirleriyle gelen gençler kadar taze yüzlüydü. Gençler hizaya girmeyi çabucak öğrenirlerdi. Devlet işlerinde idealizmin yeri yoktu.

Linus başını iki yana sallayarak düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı. Onun konumundaki birinin oturup yetimhane müdürüne aval aval bakması hoş değildi. Linus Baker her şeyden çok bir profesyoneldi ve yapması gereken bir iş vardı.

Durumun kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak, "Misafirlerinizi sık sık ölüm ve yıkım tehditleriyle karşılar mısınız, Bay Parnassus?" diye sordu sertçe.

Bay Parnassus kıkırdadı. "Genellikle hayır ama pek misafir ağırlamadığımızı söylemem gerek. Lütfen bana Arthur deyin."

Linus gerilmişti, arkasında yapılan gevezelikleri duyabiliyordu. Arkasında Lucy gibi birinin olması ve onu görememek Linus'ı tedirgin ediyordu. "Bay Parnassus kâfi. Ben de burada bulunduğum süreç içerisinde Bay Baker olacağım. Sizin için de çocuklar için de."

Bay Parnassus pek de gizlemediği bir hoşnutlukla başını salladı. Linus bu durumun tam olarak nesinin böyle bir tepkiye sebep olabileceğini anlayamadı. Bir şekilde alay edilip edilmediğini düşündü ve içinde bir öfke dalgası kabardığını hissetti fakat ifadesini bozmadan önce onu bastırmayı başardı.

"Nasıl isterseniz. Sizi şahsen karşılayamadığım için kusura bakmayın." Linus'ın omzunun üstünden arkasındaki eve baktı ve tekrar ona döndü. "Lucy ile başka işlerim vardı, gerçi sizin varlığınızı benden saklamaya çalıştığımı düşünüyorum."

Linus'ın ağzı açık kaldı. "Böyle bir şey... yapabilir mi?"

Bay Parnassus omuz silkti. "Birçok şey yapabilir. Ama bunları kendiniz keşfedersiniz diye umuyorum. Burada olmanızın

sebebi bu, değil mi? Phee geldiğinizi bizi bildirdi ve Lucy de sizi kendi özel yöntemiyle karşılamaya karar verdi."

"Özel," dedi Linus zayıfça. "Demek böyle adlandırıyorsunuz."

Müdür, verandaya doğru bir adım attı. "Burası alışılmadık bir yerdir, daha önce tanık olduğunuzu düşünmediğim şeylerle dolu. Önyargılarınızı geride bırakmanız en iyisi, Bay Baker. Bunu yapabilirsiniz ziyaretiniz çok daha keyifli geçecektir."

Linus kaşlarını çatı. "Ben eğlenmeye gelmedim, Bay Parnassus. Bu bir tatil değil. Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim'in emriyle Marsyas Yetimhanesi olduğu gibi mi kalmalı yoksa başka önlemler mi alınmalı bunu belirlemek için buradayım. Bunu aklınızdan çıkarmasanız iyi edersiniz. Ayrıca çocukların denetimsizce deliler gibi etrafta koşturması yapılabilecek en iyi başlangıç değil."

Bay Parnassus pek de etkilenmiş görünmüyordu. "Deliler gibi etrafta koşturmak demek? Enteresan. Ayrıca ne için burada olduğunuzun farkındayım. Sadece siz farkında mısınız, onu bilmiyorum."

"Bu da ne demek?"

"Theodore'a bir düğme vermişsiniz."

Linus bunu beklemiyordu, gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

Bay Parnassus basamakların dibindeydi. Linus onu yalnızca bir parça yukardan görüyordu. "Bir düğme," diye tekrarladı yavaşça. "Pirinçten. Onu Theodore'a vermişsiniz."

"Evet, şey, cebimden ilk o çıktı."

"Nereden geldi peki?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Düğme, Bay Baker," dedi. "Düğme cebinize nereden geldi?"

Linus bir adım geri attı. "Ben... ben ne demek istediğinizi tam olarak anlamadım."

Bay Parnassus başını aşağı yukarı salladı. "Küçük şeyler."

Nereden geldiğini bilmeksizin buluverdiğimiz küçük hazineler. Ve hiç beklemediğimiz anlarda gelirler. Çok güzeller, şöyle bir düşününce. Theodore çok sevdi. Çok nazıksınız.”

“Ona vermem neredeyse emredildi!”

“Öyle mi? Bakın şu işe.” Şimdi verandada, Linus’ın önündeydi. Uzundu, hem de evin önündeki çimenlerde görüldüğünden çok daha uzun. Linus onun bakışlarını karşılamak için başını geriye yatırmak zorunda kalıyordu. Sol gözünün altında neredeyse kalp şeklinde bir çil vardı. Alnına bir tutam saç düşmüştü.

Bay Parnassus elini uzatınca Linus hafifçe irkildi. Bir an ele baktı, sonra kendini toparladı ve uzatılan eli sıktı. Teni serin ve kuruydu, parmakları onun elini sararken Linus zihninde bir sıcaklık hissetti. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Bay Parnassus. “Burada olma sebebiniz ne olursa olsun.”

Linus elini çekti, avuç içi karıncalanıyordu. “Sizden tek ricam görevimi yerine getirirken herhangi bir müdahalede bulunulmaması.”

“Çocukların iyiliği için.”

“Evet,” dedi Linus. “Çocuklar için. Neticede en önemli değerlerimiz onlar.”

Bay Parnassus onu inceledi, ne aradığına dair Linus’ın hiçbir fikri yoktu. “Güzel,” dedi, “böylesine harika bir başlangıç yaptığımıza çok memnunum. Bu, iyiye işaret. Kesinlikle aydınlatıcı bir ay olacak.”

“Ben harika demezdim—”

“Çocuklar!” diye seslendi Bay Parnassus. Ustaca eğilip Sal’in yere düşen kıyafetlerini eline aldı. “Hadi gelin!”

Linus’ın arkasında bazıları kulağa ağır, bazıları ıslak gelen ayak patırtıları duyuldu. Koşup yanından geçerlerken Linus’ı bir o yana bir bu yana iteklediler.

İlk gelen Sal oldu, hâlâ minik Pomeranian formundaydı. Gergince havladı ve Linus’a geniş bir alan bırakarak etrafından dolanıp kuyruğunu sallayarak Bay Parnassus’un üstüne

atladı. "Merhaba Sal," dedi Bay Parnassus ona bakarak. Sonra olağandışı bir şekilde, tiz bir sesle havladı. Sal bir dizi havlamayla ona cevap verdi ve ardından eve doğru koşup gözden kayboldu. "Bir kedi mi getirdiniz?"

Linus ağzı beş karış açık ona baktı. "Onunla konuşabiliyorsun..."

"Sal'le mi?" dedi Bay Parnassus. "Elbette. O benim çocuklarımdan biri. Bu önemli... Talia. Konuğumuza araziyi gösterdiğin için teşekkürler. Çok nazik bir davranış. Ve Chauncey Dünyada senden daha iyi bir belboy olduğundan şüpheliyim."

"Gerçekten mi?" diye şakıdı Chauncey, gözleri antenlerinin üstünde sallanıyordu. "Tüm dünyada mı?" Göğsünü şişirdi. Daha doğrusu göğsünü şişiriyor gibi göründü. Linus onun göğsünün olup olmadığından emin değildi. "Duydun mu, Talia? Tüm dünya."

Talia alaycı şekilde nefesini verdi. "Duydum. Sen daha ne olduğunu bile anlamadan kendi otelin olacak." Sakalını okşarken Linus'a baktı. "Fırsatım varken kürekle beyninizi dağıtmadığım için teşekkür gerek yok." Bay Parnassus boğuluyormuş gibi alçak, gırtlaktan gelen seslerle konuştuğunda Talia hafifçe yüzünü buruşturdu.

Gnomca konuştuğunu anlaması için Linus'a biraz zaman gerekti.

Talia uzun, gösterişli bir şekilde iç çekti. "Özür dilerim, Bay Baker. Söz veriyorum küregimle beyninizi dağıtmayacağım. Bugün."

Ve bununla birlikte o ve Chauncey de merdivenlerden inip ana binaya yöneldiler.

Linus arkasındaki döşemenin gıcırdadığını duyduğunda sırtından aşağı bir damla soğuk terin süzüldüğünü hissetti. Lucy yanında belirmiş, deli gibi gülümsüyordu. Hiç gözünü kırpmıyordu.

"Evet?" dedi Linus boğazı sıkılmış gibi. "Ee, yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır," dedi Lucy gülümsemesini genişleterek. "Olamazsın. Kimse olamaz. Ben yılanların babasıyım. Ben içindeki boşluk—"

"Bu kadar yeter," dedi Bay Parnassus hafifçe. "Lucy, mutfakta Bayan Chapelwhite'a yardım etme sırası sende. Ve çoktan geç kaldın. Koş bakalım."

Lucy ofladı. "Yine mi ya?"

"Yine," dedi Bay Parnassus, uzanıp omzunu okşayarak. "Acele et. Sorumluluklarından kaçmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Lucy merdivenlerden atlarken homurdanıyordu. En alt basamağa vardığında dönüp omzunun üstünden Linus'a baktı. Linus dizlerinin titrediğini hissetti.

"Numara yapıyor," dedi Bay Parnassus. "Mutfakta çalışmayı çok sever. Sanırım size özel bir gösteri sundu. Nasıl da küçük bir şovmen."

"Sanırım oturmam gerek," dedi Linus kendini uyuşmuş hissederek.

"Elbette," dedi Bay Parnassus. "Uzun bir gün geçirmişsinizdir." Paltosunun kol yenini sıvayıp büyük bir saat ortaya çıkardı. "Akşam yemeği yedi buçukta, yani yerleşmeniz için biraz zamanınız var. Bayan Chapelwhite, Marsyas'a gelişinizi kutlamak için sizin şerefinize bir ziyafet hazırladı. Tatlı olarak turtia yapılacağı söylendi bana. Turtaya bayılırım." Tekrar Linus'ın elini eline aldı ve nazıkçe sıktı. Linus ona baktı. "Neden burada olduğunuzu biliyorum," dedi sessizce. "Ve sahip olduğunuz gücü de biliyorum. Sizden tek istediğim önyargılı olmamanız, Bay Baker. Bunu benim için yapabilir misiniz?"

Linus, kendini dengesi bozulmuş gibi hissederek elini çekti. "Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım."

Bay Parnassus başını salladı. Bir an başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra başını iki yana salladı. Döndü, verandadan indi ve çocukların peşinden karanlığa daldı.

Arkasına bakmadı.

Linus koridordan geçip yatak odasına geldiğini zorbela hatırlıyordu. Nasıl kurtulacağını bilmediğı tuhaf bir rüyaya hap-solmuştu sanki. Ufak banyoyu geçerken aynı his devam etti. Sonra kendi banyo malzemelerinin aynanın altındaki bir rafa yerleştirildiğini gördü.

“Nasıl?” diye sordu birine hitap etmeksizin.

Koridorun sonundaki yatak odası küçük fakat işlevseldi. Denize bakan uçuruma açılan pencerenin önünde bir çalışma masası vardı. Karşısına bir sandalye yerleştirilmişti. Giyinme odası kapısı gibi görünen şeyin yanında küçük bir komodin vardı. Kocaman yorganlı yatak karşı duvara yaslanmıştı. Calliope yastığın üstündeydi, kuyruğı etrafına kıvrılmıştı. Linus içeri girince tek gözünü açıp hareketlerini takip etti.

Linus ağzını açıp onunla konuşmaya niyetlenmişti ki kelimeler boğazına takıldı.

Bavulu yatağın üzerinde, açık ve boş bir şekilde duruyordu.

Ona doğru koştu. “Eşyalarım nerede?”

Calliope esnedi ve yüzünü patilerine gömerek derin derin soludu.

Çocuklar ve Bay Parnassus’a ait dosyalar hâlâ güvenli gözdeydi, fermuarı kapalıydı. Karıştırılmış gibi görünmüyorlardı. Ama kıyafetleri gitmişti ve...

Çılgınca etrafına bakındı.

Yere, masanın hemen yanına, Calliope’nin kâseleri yerleştirilmişti. Biri suyla, diğeri mamayla doluydu ve mama poşeti masanın yanına bırakılmıştı. **KURALLAR VE YÖNETMELİKLER** masanın üstünde duruyordu.

Dolaba gidip kapakları açtı.

Gömlekleri, kravatları ve pantolonları dikkatlice askılara asılmıştı. Getirdiğı tek palto yanda duruyordu, gerçi Linus buna ihtiyacı olacağını sanmıyordu.

Yedek mokasen ayakkabıları yerdeydi.

Kapıyı açık bırakıp komodine doğru ilerledi. Çorapları ve iç çamaşırları düzgünce yerleştirilmişti.

Bir sonraki çekmecede pijamaları ve iş elbiseleri dışında getirdiği tek iş dışı kıyafeti vardı, pantolon ve bir polo tişört.

Komodinden geri geri uzaklaştı. Bacakları yatağın kenarına değince sertçe oturdu ve çekmecelere, açık dolaba baktı.

"Sanırım," dedi Calliope'ye, "boyumu aşan bir durumdayım."

Öyle ya da böyle, Calliope'nin bir fikri yoktu.

Başını iki yana sallayarak valizine uzandı ve dosyaları çıkarıp kucagina koydu.

"Aptal," diye mırıldandı. "Bir dahaki sefere neye bulaştığımı iyi öğren."

En üstteki dosyayı açmadan önce derin bir nefes aldı.

Theodore adındaki wyvern hakkında yazılanları okurken "Ou," dedi nefesi kesilerek.

Sal adında, on dört yaşında çocuğun dosyasını okurken "Ne?" dedi az kalsın boğularak.

Talia için hiçbir şey söyleyemedi ama alnından bir damla ter akmıştı.

Phee konusunda haklıydı. Bir orman perisi, hem de epey güçlüsünden.

Chauncey adındaki çocuk için yazılanları gördüğünde irkildi. On yaşındaydı ve Anne ibaresinin yanında *BİLİNMIYOR* yazıyordu. Babası için de. Ve türü için de. Görünüşe göre kimse Chauncey'nin gerçekte ne olduğunu bilmiyor gibiydi. Linus onu bizzat görmüştü ve o da emin değildi.

Aşırı Üst Yönetim haklıydı.

Çocuklar daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Akşam yemeği davetini görmezden gelip ağır yorganı başının üzerine çekmeyi, kendini içinde buluverdiği bu garip dünyadan uzaklaşmayı düşündü. Belki uyursa uyandığı zaman her şey daha anlamlı hâle gelirdi.

Ama sonra midesi guruldadı ve aç olduğunu fark etti.
Kurt gibi aç hatta.

Dikkate değer büyüklükteki karnını dürttü. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

Yine gurladı.

İçini çekti.

İşte bu yüzden kendini ana binanın ön kapısında cesaretle konuşması yaparken buldu. "Diğer görevlerden hiçbir farkı yok," diye mırıldandı kendi kendine. "Daha önce de bu durumları yaşadın. Hadi, koca oğlan. Bunu yapabilirsin."

Uzandı ve metal tokmağı kapıya üç kez vurdu.

Ve bekledi.

Bir dakika sonra tekrar çaldı. Hâlâ cevap yoktu.

Bir adım geri çekilip evin yan tarafına bakarken alnındaki teri sildi. Pencereelerde ışık yanıyordu ama kapıya gelen kimse görünmüyordu.

Başını iki yana sallayıp tekrar kapıya ilerledi. Bir anlık kararsızlıktan sonra kapı topuzuna uzandı. Topuz kolayca elinin altında döndü ve onu itti.

Kapı açıldı.

İçeride ikinci kata çıkan geniş merdivenlere açılan bir antre vardı. Korkuluklar ahşap ve pürüzsüzdü. Antrenin üzerinde büyük bir avize asılıydı, kristalleri ışıpta parlıyordu. Kafasını kapıdan uzatıp dinledi.

Bu duyduğu şey... müzik miydi? Belli belirsizdi ama yine de vardı. Şarkıyı çıkaramadı fakat bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Merhaba?" diye seslendi.

Kimse cevap vermedi.

Eve girip kapıyı arkasından kapattı.

Sağında oturma odası vardı; karanlık bir şöminenin karşısında fazla kabarık, geniş bir kanepede duruyordu. Şöminenin üstünde dönen girdaplardan oluşan tuhaf bir resmin olduğu tablo asılmıştı. Bir an kanepenin fırfırlı eteğinin kımlıdadığını

gördüğünü sandı, ne var ki loş ışığın hilesi olup olmadığından emin olamamıştı.

Merdiven ilerdeydi.

Solunda resmi bir yemek odası vardı fakat kullanılmıyor gibi görünüyordu. Masanın üstündeki küçük avize karanlıktı ve masa, eski görünümlü kitaplarla doluydu.

“Merhaba?” dedi tekrar deneyerek.

Kimse cevap vermedi.

Linus yapabileceği tek şeyi yaptı.

Müziği takip etti.

Yaklaştıkça daha çok nota belirginleşti; derin trompet sesleri ve keskin, hoş bir erkeksi sesin denizin ötesinde bir yerde, o kadının onu izlediğini söyleyen şarkısı.

Bu plaktan Linus'ta da vardı. Hatta çok severdi.

Bobby Darin altın kumlardan gemileri izlemekle ilgili şarkısına devam ederken Linus hayallere daldı. Parmakları masanın üstündeki kitaplarda geziniyordu. İsimlerine bakmıyordu bile, plağa kazınmış o hikâyeyle kendinden geçmişti.

Sonra üstlerinde daire şeklinde pencereleri olan, iki kanatlı bir sallanan kapıya geldi.

Parmak uçlarına yükselip pencerelerden içeri baktı.

Mutfak aydınlık ve havadardı. Daha önce gördüğü tüm mutfaklardan daha büyüktü. Konukevinin tamamının buraya sığacağına, hatta yer bile kalacağına emindi. Tavandan akvaryumlara benzer cam kürelerin içine yerleştirilmiş ışıklar sarkıyordu. Sanayi tipi fırının yanında devasa bir buzdolabı gördü. Granit tezgâhlar pırıl pırıldı ve—

Ağzı açık kalıverdi.

Bayan Chapelwhite mutfakta bir o yana bir bu yana gidiyor, ayakları neredeyse hiç yere değmiyordu. Arkasında kanatlar parlıyordu, Phee'ninkinden çok daha parlaklardı ve attığı her adımda titreşiyorlardı.

Ama Linus'ın asıl dikkatini çeken şey mutfaktaki diğer kişiydi.

Lucy tezgâhın önündeki bir taburenin üstündeydi. Elinde plastik bıçak vardı ve domates dilimliyor, dilimleri de solundaki büyük, pembe kâseye atıyordu.

Ve Bobby Darin şarkısı eşliğinde dans ediyordu. Şarkının ortasında orkestra yükselir, davullar çalar, trompet güm-bürderken Lucy, müzikle birlikte tüm vücudunu sallıyordu. Bobby tekrar söze girdi ve kalbinin onu oraya götüreceğinden şüphesinin olmadığını söyledi.

Ve Lucy başını arkaya atıp şarkı sözlerini haykırarak dans etti.

Bayan Chapelwhite da onunla birlikte şarkı söylüyor, bir görünüp bir kaybolarak mutfakta dolaşıyordu.

O an Linus'ı bir gerçekdışılık duygusu sardı, onu içine çekiyor gibi gelen tuhaf bir dalgaydı. Düzgün nefes alamıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı bir ses.

Linus boğuk bir çığlık attı ve dönüp Phee ile Talia'nın arkasında durduğunu gördü. Phee temizlenmişti, kızıl saçları ateş gibiydi ve çilleri şimdi daha belirgindi. Kanatları arkasında kıvrılmıştı.

Talia farklı bir kıyafet giymişti ama şapkayı saymazsanız önceki kıyafetine çok benziyordu. Sakalıyla aynı şatafatlı renkteki uzun, beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu.

İkisi de şüpheyle ona bakıyordu.

Linus ne diyeceğini bilemedi. "Ben..."

"Casusluk mu yapıyordun?" diye önerdi Phee.

Linus kaskatı kesildi. "Kesinlikle hayır—"

"Biz burada casuslardan hoşlanmayız," dedi Talia uğursuzca. "Evimize sızmaya çalışan son casustan bir daha haber alınamadı." Gözlerini kısıp öne doğru eğildi. "Çünkü onu pişirip yedik."

"Öyle bir şey yapmadın," dedi Bay Parnassus birdenbire ortaya çıkarak. Linus bunun onun sık sık yaptığı bir şey olduğunu anlamaya başlamıştı. Bir noktada paltosunu çıkarmış, yenileri ellerinin üstüne düşen kalın bir süveter giymişti. "Çünkü

biz hiç casusumuz olacak kadar şanslı olmadık. Casus, niyetini belli etmeden sızma yeteneğine sahip kişilere denir. Buraya gelen herkes niyetini gayet net bir şekilde ortaya koydu. Öyle değil mi, Bay Baker?"

"Evet," dedi Linus. "Elbette."

Bay Parnassus gülümsedi. "Ayrıca biz misafirlerimize zarar vermeyiz. Kesinlikle öldürme noktasına kadar değil. Bu kabalık olurdu."

Bu, Linus'ın kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

"Beyond the Sea" bitmiş, yerini Bobby'nin onun olmasını istediği, böylece tek başına hayal kurmak zorunda kalmayacağı bir kızdaki bahsedene şarkıya bırakmıştı.

"Devam edelim mi?" dedi Bay Parnassus.

Linus başıyla onayladı.

Hepsi ona bakıyordu.

Linus'ın kapının ağzında durduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Kenara çekildi. Phee ve Talia kapıları itip mutfaka girdiler. Bay Parnassus omzunun üstünden arkaya seslendi, "Theodore! Yemek!"

Linus oturma odasından gelen bir patırtı duydu. Theodore'un kanepenin altından fırlayıp kendi kanatlarına takıldığını görmek için tam zamanında Bay Parnassus'un arkasına bakmıştı. Theodore tekrar tekrar devrilirken hırladı, kuyruğu yeri dövüyordu. Bir an sırtüstü yattı ve durdu, nefes nefese kalmıştı.

"Yavaş ve emin adımlarla, Theodore," dedi Bay Parnassus nazikçe. "Yemeğe asla sensiz başlamayız."

Theodore içini çekti (muhtemelen - Linus emin olamıyordu) ve kendini hazırladı. Temkinli bir şekilde arka ayaklarının üstünde doğrulurken cıvıladı, kanatlarını arkasında büyük bir dikkatle katladı, önce sağ ve sonra sol. Öne doğru çekingen bir adım attı ancak o daha tutunacak yer bulamadan pencereleri ahşap zeminde kayıvermişti.

"Her yere uçarak gitmeyi tercih ediyor," diye fısıldadı Bay

Parnassus, Linus'a. "Ama ben yemek saatlerinde yürümesini rica ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü ayaklarının yere basmasına alışması gerek. Tüm zamanını uçarak geçiremez. Yorulur, hele bu yaşta. Kendini tehlikede bulursa kanatlarını olduğu kadar bacaklarını da kullanabilmesi gerek."

Linus irkildi. "Tehlike mi, neden o tehlikede—"

"Dünyada kaç wyvern kaldı, Bay Baker?"

Bu, Linus'ın ağzını çabucak kapatmasına yetmişti. Cevap, kesin rakam veremese de fazla kalmadıklarıydı.

Bay Parnassus onaylayarak başını salladı. "Kesinlikle."

Theodore başı yana eğip onlara doğru abartılı adımlarla yürüdü. Ayaklarının dibine vardığında başını kaldırıp Bay Parnassus'a baktı, cıvıladı ve kanatlarını açtı.

"Evet, evet," dedi Bay Parnassus eğilip parmağını onun burnunda gezdirerek. "Çok etkileyiciydi. Seninle gurur duyuyorum, Theodore."

Theodore tekrar kanatlarını katladı, sonra Linus'a baktı, eğildi ve nazikçe ayakbaşılarından birinin ucunu ısırdı.

Bay Parnassus beklentiyle ona baktı.

Linus neden baktığından emin değildi.

"Düğme için teşekkür ediyor."

Linus minnettarlık gösterisi için kemirilmemeyi tercih ederdi ancak iş işten geçmişti. "Ah. Şey. Rica... ederim?"

Theodore tekrar cıvıladı ve Bay Parnassus'un onun için açık tuttuğu kapıdan içeri girdi.

"Biz de katılalım mı?"

Linus başıyla onayladı ve kapıdan geçip mutfığa girdi.

Mutfığın diğer ucunda bir masa daha vardı. Buradaki, yemek odasındakinden daha çok kullanılmış görünüyordu. Üstündeki az da olsa yıpranmış örtü, yemek takımlarıyla olduğu yere sabitlenmişti. Bir tarafta üç, diğer tarafa dört takımı vardı fakat

birinde kaşık ya da çatal yoktu. Ayrıca masanın iki başına da servis açılmıştı. Mumlar yakılmış, titreyiyorlardı.

Ortada tepeleme dolu tabaklar duruyordu. Linus soslu patates, ekmek ve tanımlayamadığı bir çeşit et gördü. Yeşillikler vardı; Lucy'nin doğradığı domatesler mum ışığında kırmızı böceklerle benziyordu.

Bir ziyafet, öyle söylemişlerdi, onun şerefine.

Linus yemeklerin zehirli olup olmadığını merak etti.

Çocukların çoğu çoktan masaya yerleşmişti. Chauncey ortada, Phee ve Talia iki yanındaydı. Karşılarında Theodore (çatal-kaşık olmayan tabağın önündeki sandalyeye tırmanmaya çalışıyordu) ve Bayan Chapelwhite oturuyordu. Bayan Chapelwhite'in yanında boş bir sandalye vardı ve onun yanındaki Sal oturuyordu. Oğlan, Linus'a baktı, izlendiğini fark etti ve çabucak önüne dönüp başını eğerek masa örtüsüyle oynamaya başladı.

Bay Parnassus masanın karşı ucuna oturdu.

Sal'in yanına oturamayacağı düşünülürse, ki oturursa zavallı çocuk ağzına bir lokma bile koyamazdı, Linus'a tek bir seçenek kalıyordu.

O yaklaşırken kimse konuşmadı. Sandalyesini çekti, epey gürültü çıkmıştı. Linus yüzünü buruşturdu, sonra boğazını temizledi ve yerine oturdu. Keşke Bobby şarkı söylese, dikkatini bu acayip durumdan uzaklaştırsaydı ama hiçbir yerde pikap göremiyordu.

Tabağının yanındaki kumaş peçeteyi açıp kucığına yaydı.

Herkes ona bakıyordu.

Linus sandalyesinde kıpırdandı.

Aniden Lucy yanında belirmiş, Linus'ın oturduğu yerde sıçramasına neden olmuştu. "Amanın," dedi.

"Bay Baker," dedi Lucy tatlı bir şekilde. "İçecek bir şey alırmıydınız? Meyve suyu? Çay?" Öne eğilip sesini alçalttı. "Dolunay zamanı mezarlıkta doğmuş bebek kanı?"

"Lucy," diye uyardı Bay Parnassus.

Lucy, Linus'a bakıp fısıldadı, "İstemeniz yeter."

Linus güçsüzce öksürdü. "Su. Su yeterli."

"Bir bardak su, hemen geliyor!" Lucy uzanıp Linus'ın tabağının yanındaki boş bardağı aldı. Lavaboya gitti, taburesine tırmandı. Musluğu açarken derin bir odaklanmışlıkla dili dışarı (önceden iki ön dişinin olduğu boşluktan) çıkmıştı. Bardak dolduğunda onu iki eliyle birden tutarak taburesinden aşağı indi. Bardağı Linus'a uzatırken bir damlasını bile dökmemişti.

"İşte," dedi. "Rica ederim! Üstelik ruhunuzu ebedi lanete mahkûm etmeyi bile düşünmedim!"

"Teşekkür ederim," demeyi başardı Linus. "Çok naziksin."

Lucy, Linus'ın hayatının kalanı boyunca aklından çıkarmayacağına emin olduğu bir sesle güldü ve kalan tek sandalyeye gitti. Sal sandalyeyi onun için çekti. Üstüne bir yükseltici koyulmuştu. Lucy sandalyesine tırmandı ve Sal bakışlarını yere indirerek onu masaya doğru itti.

Bay Parnassus çocuklara gülümsedi. "Mükemmel. Hepinizin bildiği üzere, birisi gelişini benden saklamaya çalışsa da bir konugumuz var."

Lucy yükseltici koltuğunda azıcık aşağı kaydı.

"Bay Baker, sizin sağlıklı ve mutlu olduğunuzdan emin olmak için burada," diye devam etti Bay Parnassus. "Ona, bana ya da Bayan Chapelwhite'a davrandığınız gibi davranmanızı rica ediyorum. Yani saygıyla. Herhangi birinizin... uygun-suz... bir şey yaptığını öğrenirsem ayrıcalıklarınızdan mahrum kalırsınız. Anlaştık mı?"

Çocuklar başlarını onaylayarak salladılar, Theodore da dahil.

"Güzel," dedi Bay Parnassus sessizce gülümseyerek. "Şimdi, yemeğe geçmeden önce, bugün öğrendiğimiz bir şey Phee?"

Phee, "Yaprakları nasıl daha kalın yapacağımı öğrendim," dedi. "Çok konsantre olmam gerekti ama başardım."

"Harika. Yapabileceğini biliyordum. Chauncey?"

Chauncey'nin gözleri birbirine çarptı. "Bavulları tek başıma açabiliyorum! Ve bahşış aldım!"

"Çok etkileyici. Daha önce bir bavulun senin açtığın kadar iyi açıldığını hiç sanmıyorum. Talia, lütfen."

Talia sakalını sıvazladı. "Gerçekten hareketsiz durursam yabancılar beni heykel sanıyor."

Linus dilini yutacaktı.

"Aydınlatıcı bir tecrübe," dedi Bay Parnassus gözlerinin içi gülerek. "Theodore?"

Theodore cıvıladı, gürledi ve başını masanın üstüne koydu. Herkes güldü.

Linus hariç herkes çünkü o hiçbir şey anlamamıştı.

Bayan Chapelwhite, Theodore'a sevgiyle bakarak, "Düğmelerin dünyadaki en harika şeyler olduğunu öğrenmiş," dedi. "Ve ben de hâlâ insanları dış görünüşlerine göre yargıladığımı öğrendim, yanlış olduğunu bilmeme rağmen."

Linus *kimin* kastedildiğini biliyordu ve bunun Bayan Chapelwhite'tan alabileceği özre en yakın şey olduğunu düşündü.

"Bazen," dedi Bay Parnassus, "önyargılarımız, en beklenmedik anda düşüncelerimizi renklendirir. Bunu fark edip ders çıkarabilirsek daha iyi insanlar olabiliriz. Lucy?"

Linus ağzının kuruduğunu hissetti. Su bardağını aldı.

Lucy tavana baktı ve monoton bir sesle, "Ölüm getiren ve dünyaları yok eden olduğumu öğrendim," dedi.

Linus önüne su püskürttü.

Herkes yavaşça dönüp tekrar ona baktı.

"Özür dilerim," dedi hızlıca. Peçeteyi kucağından alıp tabağını sildi. "Genzime kaçtı."

"Doğrudur," dedi Bay Parnassus. "Neredeyse planlı gibi oldu. Lucy? Bir kez daha deneyelim mi?"

Lucy içini çekti. "Bir kez daha sadece birkaç özelliğimin toplamı olmadığımı öğrendim."

"Tabii ki değilsin. Çok daha fazlasısın. Sal?"

Sal, Linus'a baktı, sonra bakışlarını aşağı çevirdi. Dudakları kımıldadı ancak Linus onun ne dediğini anlayamadı.

Bay Parnassus da anlamamıştı, en azından öyle görünüyordu. "Daha yüksek sesle lütfen. Böylece seni duyabiliriz."

Sal'in omuzları çöktü. "Tanımadığım insanlardan hâlâ korktuğumu öğrendim."

Bay Parnassus uzanıp onun kolunu okşadı. "Ve bunda hiçbir sorun yok. Çünkü en cesurumuz bile bazen korkabilir, korkunun bildiğimiz tek şey olmasına izin vermediğimiz sürece her şey yolunda."

Sal başını salladı fakat bakışlarını kaldırmadı.

Bay Parnassus sandalyesine yaslanarak masanın diğer yanından Linus'a baktı. "Bana gelince, hediyelerin her şekil ve boyutta olabildiğini ve onları en az beklediğimiz zamanlarda geldiklerini öğrendim. Bay Baker? Bugün ne öğrendiniz?"

Linus sandalyesinde kımıldandı. "Ah, bence benim yapmama... Ben gözlemlemek için buradayım... Benim açımdan uygun olmaya..."

"Lütfen, Bay Baker?" dedi Chauncey ıslak bir sesle; dokunaçları masanın üstünde duruyor, vantuzları masa örtüsüne yapışıp toplanmasına sebep oluyordu. "Yapmak zorundasınız."

"Evet, Bay Baker," dedi Lucy aynı ölü sesle. "Kesinlikle zorundasınız. Yapmazsanız olacak şeyleri düşünmekten nefret ediyorum. Çekirge istilasına sebep olabilir. Bunu istemezsiniz, değil mi?"

Linus kanın yüzünden çekildiğini hissetti.

"Çocuklar," dedi Bay Parnassus. Bayan Chapelwhite gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. "Bırakın da konuşsun. Ve Lucy, çekirge istilasından bahsetmiştik. Sadece sıkı gözetim altında yapılmalı. Bay Baker?"

Beklentiyle ona baktılar.

Başka çaresi yok gibi görünüyordu. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Ben... ben dünyada hayal gücüne meydan okuyan şeyler olduğunu öğrendim."

“Şeyler?” dedi Talia gözlerini kısarak. “Peki neymiş o şeyler?”

“Okyanus,” dedi Linus çabucak. “Evet, *okyanus*. Onu daha önce hiç görmemiştim. Ve hep görmek istemişimdir. Düşündüğümünden çok daha büyükmüş.”

“Öf,” dedi Talia. “Bu... amma da sıkıcı. Yemeğe geçebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum.”

“Evet,” dedi Bay Parnassus, gözlerini Linus’tan hiç ayırmamıştı. “Elbette. Bunu hak ettiniz.”

Linus’ın içinde bulunduğu durum ne kadar tuhaf olursa olsun, yemeğin ilk on dakikası nispeten sorunsuz geçmişti. Tabasına salata alırken (ne kadar haykırırlarsa haykırsınlar patateslerin çağrısını duymazdan gelirken) ani bir şekilde sükûnet sona erdi.

Tabii ki Talia başlatmıştı.

“Bay Baker?” dedi masumca. “Salatadan başka bir şey denemek istemez misiniz?”

“Hayır,” dedi. “Teşekkür ederim. Böyle gayet iyiyim.”

Talia sessizce, “Emin misiniz?” dedi, “sizin boyutlarınızda biri tavşan yemeğiyle yaşayamaz.”

“Talia,” dedi Bay Parnassus. “Bay Baker’ı rahat—”

“Boyutlarımdan *dolayı* yemiyorum zaten,” diye araya girdi Linus, tekrar birinin onun adına konuşmasını istemiyordu. Sonuçta buradaki yetkili kişi oydu. Ve bunu ne kadar erken öğrenirlerse o kadar iyiydi.

“Boyutlarınızın nesi var?” dedi Talia.

Linus kızardı. “Fazla genişler.”

Talia kaşlarını çattı. “Tombul olmanın yanlış bir tarafı yok ki.”

Linus domatesini bıçakladı. “Ben tombul değil—”

“Ben tombulum.”

“Şey, evet. Ama sen bir gnomsun. Tombul olman gerekiyor zaten.”

Talia gözlerini kıstı. "O zaman siz neden olamıyorsunuz?"

"Bu benim... bu bir sağlık meselesi... ben öyle..."

"Ben tombul olmak istiyorum," diye bildirdi Lucy. Ve oldu. Bir an yükseltici koltuğunda oturan sıska, küçük bir çocuktan ama sonra balon gibi şişmeye başladı, göğsü geriliyor, kemikleri bariz bir sesle çatırdıyordu. Gözleri yerinden uğradı, Linus onların masaya fırlayacaklarından emindi. "Bakın!" dedi sıkılmış dudakların arasından. "Ben bir gnomum ya da Bay Baker'ım!"

"Neden okyanusu hiç görmediniz?" diye sordu Phee, Linus dehşet içinde Lucy'ye bakarken. "O hep orada. Hiçbir yere gitmez. Hareket edemeyecek kadar büyük."

Lucy sönmeye başlamıştı, yeniden altı yaşında bir çocuk oldu ve kemikleri yerlerine oturdu. "Öyle gerçekten," diye onayladı. Hiçbir şey olmamış, sanki daha az önce kendi boyutlarının üç katına çıkmamış gibiydi. "Ben denedim."

Chauncey dokunacıyla ağzına patates soktu, "Garip bir gündü," dedi. Linus patatesin onun içinde aşağı kayışını izledi, yeşile çalsa da açıkça görülebiliyordu. Sonra küçük parçacıklara ayrılmaya başladı. "Bir sürü balık öldü. Sonra Lucy onları hayata döndürdü. Çoğunu yani."

"Ben hiç... benim hiç zamanım olmadı," dedi Linus başı dönmüş hissederek. "Ben... çok sorumluluğum var. Önemli bir işim var ve—"

Theodore boğazından hırlayarak Bayan Chapelwhite'ın ta-
bağına koyduğu ete saldırdı.

"Arthur, sevdiğimiz şeylere her zaman vakit ayırmamız gerektiğini söyler," dedi Talia. "Ayırmazsak nasıl mutlu olacağımızı unutabilirmişiz. Mutlu değil misiniz, Bay Baker?"

"Yüzde yüz mutluyum."

"Tombul olmaktan mutlu değilsiniz," dedi Phee. "Yani yüzde yüz mutlu olamazsınız."

"Ben tombul değilim—"

"Ne iş yapıyorsunuz, Bay Baker?" diye sordu Chauncey.

gözleri antenlerinin ucunda zıplıyordu. "Şehirde mi çalışıyorsunuz?"

Linus artık aç değildi. "Ben... evet. Şehirde çalışıyorum."

Chauncey hılyalı bir şekilde iç geçirdi. "Şehri seviyorum. Belboya ihtiyacı olan onca otel... Kulağa cennet gibi geliyor."

"Sen hiç şehre gitmedin," diye hatırlattı Lucy.

"Ne olmuş? Sadece fotoğraflarını görerek de bir şeyi sevebilirim. Bay Baker da okyanusu çok seviyordu ama onu ilk kez bugün gördü!"

"Çok seviyorsa onunla evlensin," dedi Phee.

Theodore ağzı etle dolu hâlde cıvıladı. Çocuklar kahkaha-lara boğuldular. Sal bile çarpık çarpık gülümsemişti.

Linus daha sormadan Bayan Chapelwhite, "Theodore, okyanus ve size mutluluklar diliyor," dedi.

"Okyanusla evlenmeyeceğim—"

"Ahh," dedi Talia, gözleri irileşmişti, bıyıkları seğiriyordu. "Çünkü zaten evlisiniz, değil mi?"

"Evli misiniz?" diye sordu Phee. "Eşiniz kim? Hâlâ bavulunuzda mı yoksa? Onu neden oraya koydunuz? Akrobat mı?"

"Karıınız kediniz mi?" diye sordu Lucy. "Kedileri severim ama onlar beni sevmez." Gözleri kırmızı kırmızı parlamaya başladı. "Onları yiyeceğimden korkuyorlar. Dürüst olmak gerekirse daha önce hiç kedi yemedim, o yüzden lezzetli olup olmadıklarını bilmiyorum. Karınız lezzetli mi, Bay Baker?"

Bay Parnassus ağzını nazıkçe sildi ve "Evcil hayvanları yemiyoruz, Lucy," dedi.

Lucy'nin gözlerindeki kırmızılık anında solmuştu. "Doğru. Çünkü evcil hayvanlar arkadaşdır. Ve Bay Baker'ın kedisi karısı olduğu için onun en iyi arkadaşı gibi oluyor."

"Aynen öyle," dedi Bay Parnassus eğlenmiş bir sesle.

"Hayır," dedi Linus. "Aynen öyle değil. Çünkü ben hiç—"

"Ben tombul olmayı seviyorum," dedi Talia. "Sevecek daha çok şeyim olduğu anlamına geliyor."

"Ben de seni böyle seviyorum, Talia," dedi Chauncey bir

gözünü Talia'nın omzuna koyarak. Aynı göz yavaşça dönüp Linus'a baktı. "Bana şehirden biraz daha bahseder misiniz? Geceler aydınlık mı oluyor? Bütün o ışıklar yüzünden yani?"

Linus konuşmayı zar zor takip edebiliyordu. "Ben... ben... sanırım öyle ama ben geceleri dışarı çıkmayı sevmem."

"Karanlıkta kemiklerinizi etinizden ayırabilecek şeyler olduğu için mi?" diye sordu Lucy ağız dolusu ekmeğin arasından.

"Hayır," dedi Linus midesi bulanarak. "Çünkü evde olmayı tercih ederim." Bu şimdi her zamankinden daha doğru geliyordu.

"Eviniz, kendiniz gibi hissettiğiniz yerdir," dedi Bayan Chapelwhite ve Linus aynı fikirdeydi. "Bizim için de öyle, değil mi çocuklar? Ev, olduğumuz kişi olabildiğimiz yer."

"Benim bahçem burada," dedi Talia.

"En iyi bahçe," dedi Bay Parnassus.

"Ve benim ağaçlarım," diye ekledi Phee.

Bay Parnassus, "En harika ağaçlar," diye onayladı.

Theodore cıvıladı ve Bayan Chapelwhite kanatlarından birini okşadı. "Düğmen, evet. O da burada."

"Çok güzel bir hediye," dedi Bay Parnassus, wyvern'e gülümseyerek.

"Ve ben belboy olmak için başka nerede pratik yapardım?" diye sordu Chauncey. "Bir şeyde iyi olmak için pratik yapmanız gerek."

"Pratik seni mükemmelleştirir," dedi Bay Parnassus.

"Ve benim için burası, ruhumu cehennem çukuruna geri yollamak için suratımın ortasına haç çakmaya çalışan rahipler için endişelenmek zorunda kalmadığım dünyadaki tek yer," dedi Lucy. Ağzına biraz daha eklemek atarken güldü.

"Hoş olmayan rahipler elbette," dedi Bay Parnassus.

"Evimizi bizden alacak mısınız?"

Masa sessizliğe gömüldü.

Linus gözlerini kırptırdı. Sesin kaynağını bulmak için

etrafına bakındı ve Sal'den geldiğini görünce şaşırdı. Gözleri masada, elleri yumruk yapılmış, ağzı ince bir çizgi hâline gelmişti ve omuzları titriyordu.

Bay Parnassus uzanıp elini Sal'in yumruklarından birine koydu. Uzun parmağı Sal'in bileğinin iç kısmına dokundu. "Bay Baker'in niyeti bu değil. Böyle bir şeyin olmasını isteyeceğini hiç sanmıyorum. Hiç kimse için."

Linus karşı çıkmayı düşündü fakat bunun iyi olacağını sanmıyordu. Özellikle travma geçirdiği aşıkâr bir çocuk karşısında. Yine de Bay Parnassus tam olarak yanılmış olmasa da onun adına başka birinin konuşması hoşuna gitmiyordu.

Bay Parnassus devam etti. "Onun işi, benim işimi doğru yaptığımdan emin olmak. Ve benim işim ne?"

"Bizi güvende tutmak," dedi çocuklar hep bir ağızdan. Sal bile dahil olmuştu.

"Kesinlikle," dedi Bay Parnassus. "Ve işimde iyi olduğumu düşünmeyi severim."

"Pratik yaptığınız için mi?" diye sordu Chauncey.

Bay Parnassus gülümsedi. "Evet. Pratik yaptığım için. Ve eğer sözümün bir değeri varsa siz hiçbir yere gitmeyeceksiniz."

Bu bir meydan okumaydı ve Linus zerre kadar umursamadı. "Bence bu pek de—"

"Kim tatlı istiyor bakalım?" diye sordu Bayan Chapelwhite.

Ve çocuklar sevinçle bağırışmaya başladılar.

Bay Parnassus, Linus'ı merdivenlerin tepesindeki uzun bir koridora yönlendirdi.

"Çocukların odaları," dedi koridorun iki yanındaki kapılara işaret ederek. Kapıların her birinin üzerine çocukların isimlerinin yazılı olduğu tabelalar asılmıştı: Chauncey ve Sal sağda; Phee ve Talia solda. Tavandaki bir kapağı işaret etti. Üzerine kabataslak bir wyvern çizilmişti. "Theodore'un yuvası kulelerden birinde. Yukarıda biriktirdiklerini saklıyor ama en favori yeri kanepenin altı."

"Onları incelemek isterim," dedi Linus ev düzenini zihnine not ederek.

"İsteyeceğinizi tahmin etmiştim. Çocuklar birazdan yatacak, bunu yarına bırakabiliriz. Onlar ders yaparken Bayan Chapelwhite size gösterir. Ya da daha öncesinde hallederiz, böylece derste bize katılma şansınız olur."

"Peki ya Bayan Chapelwhite?" diye sordu Linus, Phee'nin kapısının yanından geçerlerken üstündeki ağaç oymasını inceleyerek.

"O, bizden çok önce buradaydı," dedi Bay Parnassus. "Ada ona ait. Biz sadece ödünç olarak kullanıyoruz. Kendisi adanın diğer tarafında, ormanın derinliklerinde yaşıyor."

Linus'ın bir sürü sorusu vardı. Bu ada. Bu ev. Bu adam. Ama bir soru, kapı sayısını göz önüne aldığı anda, diğerlerinden daha çok öne çıkıyordu. Koridorun sonunda dört oda kalmış-

tı. Biri kızların banyosu olarak işaretlenmişti. Diğer erkekler için olanıydı. Üçüncü kapının üzerinde ARTHUR'UN OFISI yazan bir tabela vardı. "Ya Lucy? O nerede kalıyor?"

Bay Parnassus çalışma odasının önünde durdu ve başıyla son kapıya işaret etti. "Benim odamda."

Linus'ın gözleri kısıldı. "Küçük bir çocukla aynı odayı mı paylaşıyorsunuz—"

"Uygunsuz bir şey yok, sizi temin ederim." Sesi, imadan rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Büyük bir giyinme odam vardı, Lucy bizimle kalmaya geldiğinde onun için odaya dönüştürdüm. O... yakınımında olması onun için daha iyi. Eskiden korkunç kâbuslar görüyordu. Bazen hâlâ görüyor ama eskisi kadar korkunç degiller. Burada geçirdiği zamanın ona yardımcı olduğunu düşünmeyi seviyorum. Benden uzak olmayı sevmiyor, yine de ona bağımsızlığı öğretmeye çalışıyorum. Hâlâ... üzerine çalışıyoruz."

Bay Parnassus çalışma odasının kapısını açtı. Linus'ın beklediğinden çok daha küçüktü. Ve tıklım tıklım, neredeyse rahatsız edici derecede dolu. Ortada çoğu tehlikeli ölçüde yamulmuş kitap kuleleriyle çevrili bir masa duruyordu. Odanın tek penceresi okyanusa bakıyordu. Okyanus, gecenin içinde sonsuzmuş gibi görünüyordu. Linus uzaklarda yalnız bir deniz fenerinin yanıp söndüğünü gördü.

Bay Parnassus kapıyı arkalarından kapattı ve oturması için Linus'a başıyla işaret etti. Linus oturdu ve her daim cebinde taşıdığı, vaka notlarıyla dolu küçük defterini çıkardı. Şimdiye dek buradaki görevlerinde gevşek davranmıştı; bu yerle ilgili bütün o şeyler dengesini bozmuştu ama artık öyle olmayacaktı. Linus aldığı detaylı notlarla her zaman övünürdü ve eğer Aşırı Üst Yönetim'in istediği gibi haftalık raporlar yazacaksa notlarının şimdiye kadar yazdığı en iyi notlar olduğundan emin olmak istiyordu.

Masanın üstündeki kısa bir kalemi işaret etti ve "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Buyurun," dedi Bay Parnassus. "Benim olan sizindir."

Linus'ın midesinde bir şey çırpındı. Yedigim bir şeyden olsa gerek, diye düşündü. Not defterini açtı ve kalemin ucunu yaladı; bir türlü vazgeçemediği, eski bir alışkanlıktı bu. "Şimdi, sizin için de uygunsa—"

"Aramıza en son katılan Sal," dedi Bay Parnassus, Linus hiç konuşmamış gibi. Masanın diğer tarafındaki sandalyeye, Linus'ın karşısına oturup ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Üç ay önce geldi."

"Ah, öyle mi? Sanırım bunu dosyasında okumuştum. Gergin görünüyor ama ergenler otoriteyle karşılaştıklarında genelde böyle olur zaten."

Bay Parnassus alaycı şekilde hıhladı. "Gergin. Oldukça hafif bir tabir. Dosyasında yedi yaşından beri bir yerde geçirdiği en uzun sürenin burada geçirdiği üç ay olduğu da yazıyor muydu?"

"Ben... hayır. O kadar ilerlediğimi sanmıyorum. Dikkatim dağılmıştı... şöyle... görevin büyüklüğüyle."

Bay Parnassus anlayışla gülümsedi. "Size nasıl bir vaka aldığınızı söylemediler, değil mi? Aşırı Üst Yönetim. Buraya gelene kadar bilmiyordunuz."

Linus oturduğu yerde kıvıldandı. "Evet. Ama gizli bilgi olduğu için." Ayrıca çocukların hepsi sorunlu olduğu için ki Linus bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini düşündü.

"Eminim nedenini anlıyorsunuzdur."

"Evet," diye onayladı Linus. "İnsan her gün Deccal'le karşılaşmaz."

Bay Parnassus sertçe ona baktı. "Burada o kelimeyi kullanmıyoruz. Yapmanız gereken bir iş olduğunu anlıyorum Bay Baker ama bu evin müdürü benim ve benim kurallarına uymaklısınız. Anlaşıldı mı?"

Linus yavaşça başını onaylarcasına salladı. Bu kadar sertçe azarlanmayı beklemiyordu, özellikle karşısındaki gibi etrafına sakinlik yayan bir adam tarafından. Bay Parnassus'u hafife

almıştı. Bir kez daha aynı hatayı yapmayacaktı. "Saygısızlık etmek istemedim."

Bay Parnassus yeniden gevşedi. "Evet. İstediginizi sanmıyorum. Hem nereden bilebilirsiniz ki? Onu hiç tanı mıyorsunuz. Bizi tanı mıyorsunuz. Elinizde dosyalar var ama dosyaların size yalnızca temel şeylerden bahsettiğine eminim. Bay Baker, o dosyalarda yazılanlar kemik bilgilerden başka bir şey değil ve biz kemiklerden fazlasıyız, öyle değil mi?" Durdu, düşündü. "Chauncey hariç, onun hiç kemiği yok. Ama anlatmak istediğim şeyi anlamışsınızdır."

"Chauncey nedir?" diye sordu Linus, sonra, "Amanın," dedi, "şey, bu kulağa pek hoş gelmemiş olmalı. Niyetim gücendirmek değildi. Ben hiç... daha önce onun gibi bir şey - biri- hiç görmedim."

"Görmüş olmanızı beklemiyordum zaten," dedi Bay Parnassus. Başını sağdaki kitap yığının a çevirdi ve gözleri kitapların isimlerini taradı. Aradığı şeyi ortalarda bir yerde bulmuş gibiydi. Cildi yakalayıp kenarlarından zorladı. Yığın sallandı. Kitabın kapağını iki parmağının arasına sıkıştırdı ve hızlıca çekti. Kitap serbest kaldı. Yığının üst yarısı düzgünce bir sıra aşağı kaymıştı. Masasına koyduğu kitabı açıp sayfaları çevirmeye başladığında Linus'ın ağzı açık ona baktığını fark etmemiş gibiydi. "Chauncey'nin ne olduğundan, hatta nereden geldiğinden bile tam olarak emin değiliz. Gerçek bir gizem ama ben şöyle düşünüyorum... Ahh! İşte." Kitabı Linus'a çevirdi ve sayfaya hafifçe vurdu.

Linus öne eğildi. "Medusozoa mı? Ama bu... denizanası?"

"Doğru!" dedi Bay Parnassus neşeyle. "Yani bence en azından bir kısmı öyle. Denizaneları gibi sizi sokmaz ve herhangi zehri yok. Bir kısmı da denizhiyarından geliyor olabilir ama uzantıları o da açıklamıyor."

Linus kendini çaresiz hissetti. "Ama bu hiçbir şeyi açıklamaz ki," dedi. "Nereden geldi peki?"

Bay Parnassus kitabı kapatıp kendine çekti. "Kimse bilmi-

yor, Bay Baker. Asla çözülemeyecek bazı gizemler vardır, ne kadar uğraşırsak uğraşalım. Ve onları çözmeye çalışmakla fazla uğraşırsak gözümüzün önümüzde olup bitenleri kaçırabiliriz."

"Gerçek dünyada işler böyle yürümez, Bay Parnassus," dedi Linus. "Her şeyin bir açıklaması vardır. Her şeyin bir nedeni vardır. *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*'in açılış cümlesi bu."

Bay Parnassus kaşının birini kaldırdı. "Dünya tuhaf ve harika bir yer. Neden her şeyi açıklamaya çalışalım ki? Kişisel tatmin için mi?"

"Bilgi güçtür."

Bay Parnassus alaycı şekilde hıhladı. "Ah. Güç. İşte şimdi tam bir BÜGESİB temsilcisi gibi konuştunuz. Neden kurallar kitabını ezberlediğinize şaşırmadım acaba? Bu arada, bir ara Chauncey'yi yatağınızın altında bulma ihtimalinizin olduğunu söylemem gerek."

Linus afalladı. "Ne? Neden?"

"Çünkü buraya gelmeden önce insanlar ona hep canavar olduğunu söylemiş, öyle dememesi gereken insanlar bile. Ona yatakların altında saklanıp insanları korkutan, hayatta bundan başka amacı olmayan canavarların hikâyeleri anlatılmış. Chauncey de öyle biri olması gerektiğini düşünmüş. İnsanları korkutmak onun işiymiş çünkü elinden gelebilecek tek işin bu olduğunu kazımışlar aklına. Buraya gelene kadar daha fazlası olabileceğini hiç düşünmemiş."

"Böylece o da belboy olmayı seçti," dedi Linus tarafsız bir sesle.

"Evet. Birkaç ay önce izlediğimiz bir filmde görmüştü. Nedense bu fikir onu büyüledi."

"Ama o hiçbir zaman..." Linus kelimeler ağzından dökülmeden kendine engel olmayı başardı.

Fakat Bay Parnassus ne söylemek üzere olduğunu gayet iyi biliyordu. "O hiçbir zaman belboy olamayacak çünkü hangi otel onun gibi birini işe alsın?"

“Bu hiç...” Ne değildi? Adil mi değildi? Doğru? Uygun? Ya da bunların hiçbiri mi değildi? Linus emin olamıyordu. Bu tür yasaların var olmasının nedenleri vardı ve Linus o nedenleri hiçbir zaman anlamamış olsa da bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. İnsanların anlamadıkları şeylerden çoğu zaman korktuklarını (her ne kadar bu kelimenin çok başka şeyler ifade ettiğini hissetse de) biliyordu. Kayıt İşlerinden Sorumlu İdari Birim, olağanüstü olanları koruma ihtiyacıyla doğmuştu. Başta çocuklar evlerinden koparılıp okullara yerleştirilmişti, gerçi bu yerlere okul demek yanlış olurdu. Pencerelerinde parmaklık olmasa da hepsi birer hapisaneydi ve BÜGESİB, bu muameleye karşı çıkanların feryatlarını yatıştırmak için yaratılmıştı. Ve çok fazla yetim olduğu anlaşıncı sosyal hizmet görevlileri iki gruba ayrılmıştı: Kayıt İşlerinden Sorumlu İdari Birim’le bağlantılı olarak kayıtlı ailelerle çalışanlar ve yetimhanelerde, yetimlerle birlikte çalışanlar.

Hayır, hiç adil değildi.

“Hiç değil,” dedi Bay Parnassus, söylenmemiş sözleri kabul ederek. “Ama o daha çocuk olduğu için böyle şeyler hayal etmesine izin veriyorum. Hem geleceğin ne getireceğini kim bilebilir? Değişim hep küçük fısıltılarla başlar. Benzer fikirli insanlar onu bir kükremeye dönüştürürler. Ki bu da beni Sal’e geri getiriyor. Size karşı açık konuşabilir miyim, Bay Baker?”

Linus gerildiğini hissetti. “Benim istediğim de tam olarak bu.”

“Güzel,” dedi Bay Parnassus. “Onu korkutuyorsunuz.”

Linus gözlerini kırıştırdı. “Ben mi? Ben hayatımda kimseyi korkuttuğumu sanmıyorum.”

“Bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Nihayetinde BÜGESİB için çalışıyorsunuz.”

“İyi de bunun ne ilgisi—”

“Bizzat siz değil, temsil ettiğiniz şey. Siz bir sosyal hizmet görevlisisiniz, Bay Baker. Çocukların çoğu bunun ne anlama geldiği konusunda muğlak fikirlere sahip ancak Sal, sizin

mevkiinizden insanlarla birebir deneyimlere sahip. Bu, onun on ikinci yetimhanesi."

Linus midesinin burulduğunu hissetti. "On ikinci mi? Mümkün değil! Öyle olsa—"

"Öyle olsa ne?" diye sordu Bay Parnassus, "BÜGESİB'in bu aralar üzerine titrer gibi görüldüğü birim okullarından birine mi tıkalırdı? Onlarla işiniz bittikten sonra çocukların gittiği yer orası, değil mi?"

Linus terlemeye başlamıştı. "Ben... ben kesin bir cevap verebileceğimi sanmıyorum. Ben... ben pozisyonumun gereğini yapıyorum, daha fazlasını değil."

"Daha fazlasını değil mi?" diye tekrarladı Bay Parnassus. "Yazık. Hiç o okullardan birine gittiniz mi, Bay Baker? Vakasını aldığınız herhangi bir çocuğa daha sonra ne olduğunu hiç araştırdınız mı?"

"Bu... bu üst seviyelerin işi. Müdürlerin. Ben sadece vaka çalışanıyım."

"Sadece bir şey olduğunuzdan şüpheliyim. Neden sosyal hizmet görevlisisiniz? Neden bu işin ötesine hiç geçmediniz?"

"Çünkü bildiğim şey bu," dedi Linus, boynundan aşağı bir ter damlası süzülüyordu. Konu nasıl o farkına bile varamadan bu noktaya gelmişti? Kontrolü yeniden kazanması gerekiyordu.

"Merak etmiyor musunuz?"

Linus başını iki yana salladı. "Merak edemem."

Bay Parnassus şaşırması görüldü. "Neden?"

"Bana faydası dokunmaz. Gerçekler, Bay Parnassus. Ben gerçeklerle uğraşırım. Merak, hayallere yol açar ve ben dikkatinin dağılmasını göze alamam."

"Bu şekilde bir hayat düşünemiyorum," dedi Bay Parnassus alçak sesle. "Kulağa hiç yaşanmamış gibi geliyor."

"Öyleyse bu konuda fikrinize ihtiyacım olmaması iyi," diye çıkıştı Linus.

"Sizi kırmak istemedim—"

“Ben bu yerin kurallara uygun olduğundan emin olmak için buradayım. Uygulamalarınızı izlemek ve Marsyas Yetimhanesi'nin BÜGESİB tarafından koyulan sınırlara saygı gösterdiğinden emin olmak için, size sağlanan finansmanın uygun bir şekilde—”

Bay Parnassus alaycı şekilde hıhladı. “Finansman mı? Mizah anlayışınızın olmasını beklemiyordum. Ne hoş.”

Linus konuşmanın kontrolünü elinde tutmakta zorlanıyordu. “Daha... sıradışı... çocuklara ev sahipliği yapıyor olmanız burada olma nedenimi saptırabileceğiniz anlamına gelmez. Her şey çocuklar için, Bay Parnassus. Başka bir şey değil.”

Bay Parnassus başıyla onayladı. “Buna saygı duyabilirim. Her ne kadar alışılmadık olsak da onları güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı göreceğinizi umuyorum. Daha önce de söylediğim gibi, dünya tuhaf ve harika bir yer ama bu dişleri olmadığı anlamına gelmiyor. Ve hiç ummadığınız bir anda sizi ısırabiliyor.”

Linus buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. “Adadan ayrılmıyorsunuz. Ya da en azından çocuklar ayrılmıyor.”

“Nasıl anladınız?”

“Ön taraftaki minibüsten. Lastiklerinin etrafında yabancı otlar ve çiçekler büyümüş.”

Bay Parnassus yüzündeki o tuhaf gülümsemeyle tekrar koltuğuna yaslandı. “İyi bir gözlemcisiniz. Bunu Phee veya Talia da yapmış olabilir. Bir şeyler büyötmeyi severler. Ama buna inanacağınızı sanmıyorum.”

“Evet. İnanmadım. Neden bir süredir yerinden oynatılmış gibi görünüyor?”

“Kasabanın içinden geçmişsinizdir.”

“Ben... evet. Bayan Chapelwhite'la birlikte.” Tereddüt etti. Bayan Chapelwhite, Marsyas'tan geçerlerken ne söylemişti?

Marsyas halkı türümüzü sevmez.

Perileri mi?

Hiçbir büyölü varlığı, Bay Baker.

Bay Parnassus, Linus'ın düşüncelerini okumuş gibi başını onaylarcasına salladı. "İstenmediğimizi söyleyemem ama olduğumuz yerde kalmamız herkes için en iyisi. Söylentiler yayılma eğilimindedir ve önlerine geçmeye çalışmak, kuru ot tarlasında yangın önlemeye çalışmaya benzer. Yine de buranın varlığı konusunda sessiz kalmaları için hükûmetin kasaba halkına ödeme yapmasının yardımı oluyordur umuyorum. Üstü pek az kapalı dava tehditlerinin de önemi yok zaten. Olduğumuz yerde kalmamız herkes için daha uygun. Neyse ki ada, görüldüğünden çok daha büyük ve çocukların tüm ihtiyaçlarını karşılıyor. Bayan Chapelwhite aşağı yukarı her hafta erzak almak için kasabaya gider. Onu tanırlar, tabii tanınabileceği kadar."

Linus'ın başı dönüyordu. İnsanlara ağızlarını kapalı tutmaları için para verildiğini bilmiyordu, yine de bunun nahos bir şekilde mantıklı olduğunu düşündü. "Siz buradan ayrılmıyor musunuz?"

Bay Parnassus omuz silkti. "Ben olduğum yerde mutluyum çünkü çocuklar oldukları yerde mutlu. Marsyas'ın ve kasabanın ötesine seyahat etmeyi düşünebiliriz ama hiç böyle bir ihtiyacımız olmadı. En azından henüz olmadı. Bu konuyu başka bir gün düşünmek zorunda kalacağımızı umuyorum."

Linus not defteri ve kalemını alırken başını iki yana salladı. "Sal. O köpeğe dönüşebiliyor."

"Bir Pomeranian'a, daha açık olmak gerekirse."

"Ve onun en uzun süre bulunduğu yerin burası olduğunu söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Sal'le aynı durumda olan fakat varlığı gizlenmemiş çocuklar var. Geyiğe dönüşebilen bir çocukla tanışmıştım mesela. Sal neden burada?"

Bay Parnassus ihtiyatla ona baktı. "Çünkü ısırarak dönüşümünü bulaştırabiliyor."

Linus ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. "Gerçekten mi?"

Bay Parnassus başıyla onayladı. "Evet. Bir... kaza olmuş. Önceki yetimhanelerinden birinde. Elma almaya çalışırken mutfakta çalışan bir kadın ona vurmuş. Sal de bildiği tek şekilde karşılık vermiş. Kadın ertesi hafta dönüşmüş."

Linus odanın döndüğünü düşündü. "Ben hiç... ben bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Genetik olduğunu sanıyordum."

"Sanırım burada imkânsızın inanmanızı sağladıklarından daha erişilebilir olduğunu göreceksiniz."

"Ya Talia?"

"İlk çocuklarımdan biri. Bahçeleri yandığında ailesi epey trajik bir şekilde can vermiş. Bazıları bahçenin kasıtlı olarak ateşe verildiğini düşünmüş fakat ilgilenecek kadar umursayan biri çıkmamış."

Linus yüzünü buruşturdu. Otobüslerin üstündeki BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN yazılarını hatırladı. "Gnomca konuşabiliyorsunuz."

"Pek çok dil konuşabiliyorum, Bay Baker. Yeni şeyler öğrenmeyi severim. Üstelik bu sorumluluğumdaki çocuklarla yakınlaşabilmeme yardımcı oluyor."

"Talia neden gizli peki?"

"Hiç dişi bir cüceyle tanıştınız mı?"

Hayır. Tanışmamıştı. Ki bunun daha önce hiç aklına gelmemiş olması garipti. Linus hızla not defterine bir şeyler karalamıştı. "Ve bir de Phee var."

Bay Parnassus kıkırdadı. "Vahşice özgür kız. Phee burada çünkü daha önce hiç bu kadar genç ve bu kadar güçlü bir peri görülmemiş. Birkaç kişi onu çok... korkunç... bir durumdan kurtarmaya çalışırken Phee üç adamı ağaca çevirmiş. Onları başka, çok daha yaşlı bir peri geri getirmeyi başarmış. Uzun uğraşlar sonunda. Şanslıyım ki Bayan Chapelwhite ona benim olamayacağım konularda yardımcı oluyor. Onu kanatlarının altına aldı, hem mecazi hem de gerçek anlamda, böylece Phee de onun vesayeti altında harika bir şekilde gelişiyor. Bayan Chapelwhite bize yardım ettiği için çok şanslıyız."

"Neden etti peki?" diye sordu Linus. "Burası onun adası. Periler bölgelerine aşırı düşkündürler. Burada olmanıza neden izin verdi?"

Bay Parnassus tekrar omuz silkti. "Çoğunluğun iyiliği için sanırım."

Belirsiz ifadelerle konuşuyordu, tıpkı peri gibi. Linus bundan hoşlanmadı. "Neymiş çoğunluğun iyiliği için olan?"

"Kimsenin istemediği çocukların refah içinde geliştiklerini görmek. Yetimhane teriminin yanlış kullanıldığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz, Bay Baker. Kimse evlat edinmek için buraya gelmez."

Evet, Marsyas Yetimhanesi'nin herkesten saklandığı düşünülürse Linus geleceklerini sanmıyordu. Ama bunun önemi var mıydı? Hiç bu tür yetimhanelerden herhangi bir çocuğun evlat edinildiğini görmüş müydü? Tek bir örnek bile anımsamıyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştii? "Theodore?"

"Bunların hepsi dosyalarınızda yazmıyor mu, Bay Baker?"

Hayır. Yazmıyordu. Bay Parnassus'un onların sadece kemik bilgilerden ibaret olduğunu söylerken haklı olduğunu düşündü. "Kaynağından duymak en iyisidir. Yalnızca kâğıt üzerindeki kelimelerle detaylar gözden kaçabilir."

"O sadece bir hayvan değil," dedi Bay Parnassus.

"Asla öyle olduğunu söylemedim."

Bay Parnassus içini çekti. "Haklısınız, söylemediniz. Beni affedin. Daha önce de sizin mevkiinizden insanlarla görüştüm. Ama sizin aynı olmadığınızı unutmuşum, her ne kadar henüz hakkınızda ne düşünmem gerektiğini bilemesem de."

Linus garip bir şekilde çıplak hissetti. "Ne görüyorsanız oyum. Ben bu kadarım."

"Ah, bundan şüpheliyim," dedi. "Theodore... özel. Onun gibi birinin ne kadar nadir olduğunu biliyorsunuzdur."

"Evet."

"Tam yaşı bilinmese de hala çocuk. O... hepimizden farklı bir şekilde düşünüyor. Birbirimizi anlıyoruz ama özel bir

dilden ziyade soyut düşüncelerle anlaşıyoruz. Anlatabiliyor muyum?"

"Zerre anlamadım," diye itiraf etti Linus.

"Göreceksiniz," dedi Bay Parnassus. "Ne de olsa bir ay boyunca buradasınız. Böylelikle sanırım geriye tek bir çocuk kalıyor, gerçi onu kasıtlı olarak sona bıraktığınızı düşünüyorum. Bayan Chapelwhite yalnızca düşününce bile bayıldığınızı, sizi o şekilde bulduğunu söyledi."

Linus boğazını temizlerken kızardı. "O... beklenmedik bir şeydi."

"Bunun Lucy'yi tanımlamak için güzel bir kelime olacağına eminim."

"O..." Linus tereddüt etti. Sonra, "Doğru mu? O gerçekten Deccal... yani bildiğimiz Şeytan'ın oğlu mu?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Bay Parnassus, Linus'ın nefesi boğazında kaldı. "Her ne kadar onun nasıl biri olması gerektiğine dair fikirler gerçekten ziyade kurgu olsa da."

"Eğer bu doğruysa o Kıyamet Günü'nü getirecek!" diye bağırdı Linus.

"Daha altı yaşında."

"Beni tehdit ederken cehennem ateşi ve karanlığın efendisi olduğunu söyledi!"

Bay Parnassus kıkırdadı. "Bu, onun merhaba deme şekli. Yaşı bu kadar küçük birine göre ürkütücü bir mizah anlayışı var. Aıştığınızda sevimli gelecektir."

Linus hayretle ona baktı.

Bay Parnassus içini çekip öne doğru eğildi. "Bakın, Bay Baker. Hazmetmeniz gereken çok şey olduğunu... biliyorum ama Lucy bir yıldır benimle. Bazı planlar vardı... şey... onlar, son çareydi diyelim. Anne-babası kim olursa olsun, Lucy daha bir çocuk. Ve ben insanın kaderinin değişime kapalı olduğuna inanmayı reddediyorum. İnsan, geldiği yerden fazlasıdır."

"Birkaç özelliğinin toplamından fazlası."

Bay Parnassus başıyla onayladı. "Evet. Kesinlikle. Lucy

dünyanın büyük bir çoğunluğuna korku salıyor olabilir ama beni korkutmuyor. Neler yapabildiğini gördüm. Gözlerinin ardındaki, ruhundaki şeytanın ötesinde Lucy etkileyici, espri-
li ve korkunç derecede zeki bir çocuk. Diğer çocuklarım için nasıl mücadele ediyorsam onun için de edeceğim.”

Bu, Linus’a pek uygun gelmemişti. “Ama onlar sizin çocuklarınız değil. Siz yetimhane müdürsünüz, babaları değil. Onlar sizin sorumluluğunuz.”

Bay Parnassus gergince gülümsedi. “Elbette. Ağız alışkanlığı. Hayli uzun bir gün oldu ve yarının da aynı şekilde geçeceğini düşünüyorum. Yine de buna değer.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Kendimi farklı bir şey yaparken düşünemiyorum. Siz düşünebiliyor musunuz?”

“Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik, Bay Parnassus,” diye belirtti Linus.

Bay Parnassus ellerini iki yana açtı. “Neden peki? Siz bizim hakkımızda her şeyi biliyor gibisiniz. Ve bilmediğiniz şeyler de son derece ayrıntılı olduklarına emin olduğum dosyalarınızda yazıyor olsa gerek.”

“Hepsi değil,” dedi Linus not defterini kapatarak. “Mesela sizin hakkınızda pek bilgi yok gibi görünüyor. Hatta dosyanız epey ince. Neden öyle peki?”

Bay Parnassus yine eğleniyor gibi göründü ve Linus neyi kaçırdığını merak etti. “Bu soruyu Aşırı Üst Yönetim’e yönelmeniz gerekmez miydi? Ne de olsa sizi buraya gönderen onlar.”

Doğru söylüyordu elbette. Arthur Parnassus’un dosyasında yaşı ve eğitim bilgileri dışında bir şey olmaması rahatsız ediciydi. Sayfanın sonunda garip bir açıklama vardı: *Bay Parnassus, yetenekleri göz önüne alındığında, daha problemlili çocuklar açısından örnek olacaktır.* Linus bundan ne çıkarması gerektiğini anlamamıştı ve şimdi onu yüz yüze görmek de ancak daha fazla soruya sebep oluyordu. “Bana şimdiye dek söylediklerinden fazlasını söyleyeceklerini sanmıyorum.”

“Korkarım o konuda haklısınız.”

Linus ayağa kalktı. “Soruşturmada tam şeffaflık ve işbirliğinizi bekliyorum.”

Bay Parnassus güldü. “Hani bir ziyaret demiştiniz?”

“O sizin sözünüzdü, beyefendi, benim değil. Bunun ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. BÜGESİB’in beni buraya göndermesinin tek nedeni endişeye sebep olacak bir durum sezilmesidir. Ve nedenini görebiliyorum. Çatınızın altında bir barut fıçısı var, olması gerekenden çok daha güçlü bir barut fıçısı.”

“Var olduğu için kusurlu mu bulunmalı peki? Onun bu konuda ne seçeneği vardı?”

Bu, galiba Linus’ın daha akli başındayken yapması gereken bir tartışmaydı. Ya da hiç yapmaması gereken. Sadece imalar bile tekrar bayılacakmış gibi hissetmesine sebep oluyordu. “Ben gereği yapılması gereken bir konu olup olmadığını görmek için buradayım.”

“Gereği,” dedi Bay Parnassus, sesine ilk kez hayal kırıklığı sızmıştı. “Kimseleri yok, Bay Baker. Benden başka kimseleri yok. BÜGESİB’in Lucy gibi birini okullarına alacağını düşünüyor musunuz gerçekten? Cevap vermeden önce iyi düşünün.”

“Bunun konuyla alakası yok,” dedi Linus sertçe.

Bay Parnassus tavana doğru baktı. “Elbette yok. Çünkü bu, siz işinizi bitirdikten sonra olacak bir şey ve sizi ilgilendirmez.” Başını iki yana salladı. “Keşke neler olduğunu bilseydiniz.”

“Ortada yanlış bir şey yoksa endişelenecek bir şeyiniz de yok,” dedi Linus. “Benim duygusuz olduğumu düşünebilirsiniz, Bay Parnassus ama sizi temin ederim önemsiyorum. Öyle olmasa bu işi yapmazdım.”

“Buna inandığınıza inanıyorum.” Tekrar Linus’a baktı. “Özür dilerim, Bay Baker. Evet, öyle ya da böyle işinizi yapacaksınız. Ama bence gözlerinizi açarsanız o dosyalarda yazılanları değil, karşınızda duran şeyi göreceksiniz.”

Linus derisi karıncalanıyormuş gibi hissetti. Bu odadan

çıkması gerekiyordu. Duvarlar üzerine geliyordu sanki. "Misa-
firperverliğiniz için teşekkür ederim, gerçi başka seçeneğiniz
yoktu. Ben gece için odama çekiliyorum. Epey uzun bir gün
oldu ve yarının da aynı şekilde geçeceğini düşünüyorum."

Döndü ve kapıyı açtı. Arkasından kapatmadan önce Bay
Parnassus'un, "İyi geceler, Bay Baker," dediğini duydu.

Konukevine döndüğünde Calliope içerde, hemen kapıda bekli-
yordu. Linus çalışma odasından çıktığından beri kapalı kapılar
ardında yankılanan sesler duysa da kimseye rastlamamıştı. Ön
kapıdan kaçıp gitmemek için kendini zorlaması gerekmişti.

Calliope işini görmek için açık kapıdan çıkmadan önce
ona bir bakış fırlattı. Hava soğuktu, Linus onu beklerken ana
binaya baktı. İkinci katın pencerelerinde ışıklar yanıyordu,
kapalı perdelerin arkasında bir hareket gördüğünü düşündü.
Üst katın planını doğru hatırlıyorsa gördüğü yer Sal'in odası
olmalıydı.

"On iki farklı yetimhane," diye mırıldandı kendi kendine.
"Böyle bir bilgi dosyasında yazıyor olmalıydı. Neden bir okula
kayıt olmamış ki?"

Calliope bacaklarına sürtünüp mırılayarak içeri girdi. Linus
kapıyı kapattı ve önlem olarak kilitledi, gerçi içeri girmek iste-
yen biri olursa girebileceğini biliyordu.

Yatak odasına döndüğünde Chauncey'nin insanları kor-
kutmak için yatakların altına saklanmayı ne kadar sevdiğine
dair Bay Parnassus'un uyarısını hatırladı. Yorganı yere degecek
kadar uzun olduğu için yatağın altındaki karanlık alanı tam
olarak göremiyordu.

Yüzünü sıvazladı. "Fazla düşünüyorum. Tabii ki orada de-
gil. Çok saçma."

Gece rutinini uygulamak için banyoya gitti.

Odaya döndüğünde hâlâ diş fırçalama işinin ortasındaydı
ve çenesinden diş macunu akıyordu. Dizlerinin üstüne çöktü,
yorganı kaldırdı ve yatağın altına baktı.

Altında hiçbir canavar (çocuk veya başka bir şey) yoktu.

"İşte," dedi ağız dolusu diş macununun arasından. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Buna neredeyse inanacaktı.

Pijamalarını giyip yatağına girdiğinde gecenin kalanı boyunca dönüp duracağından emindi. Yabancı olduğu yerlerde iyi uyuyamazdı ve bugün öğrendiği onlarca şeyin hiç yardımcı olmayacaktı. *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*'i okumaya çalıştı (çünkü Bay Parnassus ne derse desin kesinlikle *tamamını* ezberlememişti) ama kendini o sessiz gülümsemenin üstündeki kara gözleri düşünürken buldu, sonrası ise sadece beyazlıktı.

Ertesi sabah yavaşça gözlerini açtı.

Pencereden içeri sıcak güneş ışığı süzülüyordu. Havada tuz kokusu vardı.

Güzel bir rüya gibiydi.

Ama sonra gerçekler aniden aklına hücum etti, nerede olduğunu hatırladı.

Ve neler gördüğünü.

Doğrulup yatakta oturdu, yüzünü sıvazlarken çatalı bir sesle, "Amanın," diye mırıldandı.

Calliope yatağın ucunda, ayaklarının orada kıvrılmış yatıyor, kuyruğunu bir oraya bir buraya sallıyordu, gözleri kapalıydı.

Yorgamı itip ayaklarını yere basarken esnedi. Gerindi, sırtını kütletti. İçinde bulunduğu durum bir yana, daha önce hiç bu kadar iyi bir gece uykusu çektiğini hatırlamadığını itiraf etmeliydi. Sabah güneşi ve dalgaların uzaktan gelen sesinin arasında, neredeyse uzun zaman önce hak edilmiş bir tatilde olduğunu ve—

Soğuk ve ıslak bir şey ayak bileğini sardı.

Linus feryat figan bacaklarını yukarı çekti. Korkudan gücünü ayarlayamamıştı, bacakları havaya kalktı ve arkaya doğru parende atarak yatağın diğer tarafına yuvarlandı. Kulak tırmalayıcı bir gürültüyle sırtüstü düştü, nefesi müthiş bir hızla ciğerlerinden boşalıp gitmişti.

Başını yatağın altına çevirdi.

"Merhaba," dedi Chauncey, gözleri antenlerinin ucunda dans ederek. "Aslında sizi korkutmaya çalışmıyordum. Kahvaltı zamanı geldi. Yumurta yiyeceğiz!"

Linus tavana doğru baktı ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi.

Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim

Marsyas Yetimhanesi Vaka Raporu 1

Linus Baker, Sosyal Hizmet Görevlisi, BY78941

Bu raporun içeriğinin doğru ve gerçek olduğuna yemin ederim. Tespit edilecek herhangi bir hatanın kınamayla sonuçlanacağına ve iş feshine kadar gidebileceğine dair tüm BÜGESİB yönergelerini kabul ettiğimi beyan ederim.

Bu ve devamında gelecek raporlar soruşturmanın her hafta yapacağım gözlemlerini içerecektir.

Marsyas Adası ve üzerinde bulunan bu yetimhane beklentilerimin dışında.

Öncelikle görev için tarafıma verilen dosyaların feci hâlde yetersiz olduğu, şahsımı soruşturmanın gerekeceği şeylere hazırlayabileceğine inandığım ilgili gerçekleri dışarıda bıraktığı gerçeğini belirtmek isterim. Dosyaların ilgili bölümleri eksik yahut yeniden düzenlenmiştir. Şayet durum ilk seçenekteki gibiyse söz konusu durum ciddi bir disiplin ihlalidir. İkinci seçenekteki gibiyse geçici gizlilik seviyem gereği bunu göz ardı etmem gerekmekte. Başka hiçbir görevlinin gerekli bilgiler olmaksızın bu duruma düşmeyeceğinden emin olmak adına gelecekteki tüm dördüncü seviye gizlilik içeren atama protokollerinin gözden geçirilmesini tavsiye etmekteyim.

Talepkâr olarak algılandıysam affınıza sığınıyorum.

Yalnızca daha fazlasının sağlanması gerektiği inancındayım.

Marsyas Yetimhanesi düşündüğüm gibi değil. Evin kendisi bazı şeyleri belli ediyor, yine de bakımlı görüldüğünü söylemem gerekir. İçi büyük ve tıklım tıklı fakat bir biriktiricinin mabedinden ziyade yaşanmış bir yer gibi hissettiriyor. Elbette wyvern Theodore'a ait olan gerçek biriktirici zulası bunun dışında, lakin o zulanın içeriğini henüz şahsen göremedim.

Çocukların her birinin kendi odası var. İlk birkaç günde gnom Talia'ya ait odayı (duvarlarda tüm bahçedekinden daha fazla çiçek var), peri Phee'ye ait odayı (yatağının parkeden büyümüş gerçek bir ağaçtan oluştuğuna inanıyorum ancak bunun nasıl mümkün olabildiğini ne kadar uğraşsam da bir türlü anlayamadım), bir ... olan Chauncey'ye ait odayı (haftada bir silindiğine dair teminat verilen zemin döşemelerinde tuzlu su vardı) ve wyvern Theodore'a ait odayı (tavan arasında bir yuvası vardı ve sadece bir düğme daha verirsem görme izin verecekti, yedek düğmem olmadığı için gömleklerimden birini kesmek zorunda kaldım, eminim telafisi sağlanacaktır) inceleyebildim.

Sal adlı çocuğun odasını henüz göremedim. Bana güvenmiyor, hatta benden ödü kopuyor gibi ve bunun kendi hatası olmadığını düşünüyorum. Benim yanımda nadiren konuşuyor, geçmişi göz önüne alındığında nedenini anlayabiliyorum. Benimle paylaşılmayan geçmiş, diye belirtmem gerekir çünkü dosyasında çoğunlukla biçim değiştirme yeteneklerinden (elbette en önemli kısmı dışarda bırakılarak) bahsedilmiş. Bu, kesinlikle büyüleyici olsa da yeterli olmadığını belirtmek isterim. Bana buranın on üçüncü yetimhanesi olduğu bilgisi verildi. Bu bilgi gelirken verilmiş olsa durumunu daha iyi anlamamı sağlardı.

Lucy'nin odasını henüz görmedim. Görmek istemedim. Kendisi birçok kez teklif etti; bir keresinde beni köşeye sıkıştırdı ve gözlerime inanamayacağımı fısıldadı, ne var ki görmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Dönmeden önce mutlaka görecekim. Eger yapacağım son şey bu olursa vasiyetim ve son dileğim İnsan Kaynakları'na gönderilmiştir. Vücudumdan geriye yeterince parça kalırsa lütfen yakılsın.

Çocuklara ek olarak Zoe Chapelwhite adında bir ada perisi olduğunu da belirtmek gerekir. Buraya gelene kadar varlığından haberdar olmamam sıradışı. Periler, bildiğinizden emin olduğum üzere, bölgeleri söz konusu olduğunda son derece korumacılar. Doğrudan kendisi tarafından yapılmış bir davet olmaksızın ona ait bir adaya geldim. Beni kabul etmeme, hatta daha ileri gitme hakkına sahipti. Bu da ya BÜGESİB'in perinin varlığından haberdar olmadığını ya da beni haberdar etme gereği duymadığını gösteriyor.

Ki bu da beni Bay Parnassus'a getiriyor; dosyası yalnızca tek bir sayfadan oluşuyor ve Marsyas Yetimhanesi müdürlük süreci hakkında hiçbir bilgi yok. Bu kesinlikle kabul edilemez. Gerektiğinde kendisinden bahsetmesini isteyebileceğimi biliyorum ama sohbet etmek zorunda kalmak yerine hakkındaki bilgileri okumayı tercih ederdim. Ben gözlem ve raporlama için buradayım. Mevcut görevlerime ek olarak sohbet etmek zorunda kalmak rahatsız edici.

Onda -Bay Parnassus'ta- tam olarak anlayamadığım bir şey var. Kesinlikle yetkin görünüyor. Çocuklar da mutlu görünüyor, hatta muhtemelen gelişimleri de gayet iyi. Bay Parnassus görünürde olmadığı zamanlarda bile çocukların nerede oldukları ve neyle uğraştıklarını bilme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor.

Belki de onunla konuşmak o kadar da zor bir görev olmaz. Ve bunu yapmam gerekecek. Çünkü çocuklar ne kadar mutlu görünürse görünsün, ev kaosu eşliğinde görünüyor. Geldiğimde çocuklar ada arazisinde başıboş bir şekilde dolaşıyorlardı. Söylediklerine göre her gün bir süreliğine kendi ilgi alanlarını keşfetmelerine izin veriliyormuş, ancak dışardan bakınca... herhangi bir zaman diliminde bu özel çocukların gözetimsiz bırakılmaları mantıksız görünüyor. Büyülü gençlerin kendi güçleri üzerinde tam kontrole sahip olmadıklarından, hatta bazılarının pek az kontrole sahip olduklarından bahseden çok sayıda belge bulunmakta.

Bunların ışığında, çocukların kim oldukları göz önüne alındığında buradaki gizlilik ihtiyacını anlıyorum. Ancak biraz abartı olduğunu itiraf etmeliyim. Geçmişleri bir yana, nihayetinde hepsi birer çocuk.

KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'de belirtilen kurallar ışığında ne kadar sorunlu olabilirler ki?

"Ateş ve kül!" diye bağırdı Lucy ileri geri yürürken. "Ölüm ve yıkım! Ben, kaosu habercisi, bu dünyanın insanlarına taun ve veba getireceğim. Masumların kanı gücüme güç katacak ve hepiniz önümde diz çökeceksiniz çünkü ben sizin *tanrınızım*."

Eğilip selam verdi.

Çocuklar ve Bay Parnassus nazikçe alkışladılar. Theodore cıvıldaşıp kendi etrafında döndü.

Linus'ın ağzı açık kalmıştı.

"Çok hoş bir hikâyeydi, Lucy," dedi Bay Parnassus. "Metafor kullanmanı özellikle begendim. Bu arada taun ve veba aynı şeydir, o yüzden sonu biraz kendini tekrarlamış ama onun dışında oldukça etkileyiciydi. Aferin."

Ana binanın salonundalardı ve oda, sınıfa dönüştürülmüştü. Altı küçük masa, bir de önlerine yerleştirilmiş daha büyük bir masa vardı. Pencerenin yanına eski, yeşil bir yazı tahtası

yerleştirilmişti, yakın zamanda temizlenmiş gibi görünüyordu. Yere yakın bir kutuya kalın tebeşir parçaları bırakılmıştı. Duvarın birinde dünya haritası, köşedeki metal sehpanın üstünde projektör vardı. Duvarlar tıpkı Bay Parnassus'un çalışma odasındaki gibi kitap yığınlarıyla doluydu. Ansiklopediler, romanlar, Yunan tanrı ve tanrıçaları hakkında kurgudışı kitaplar, flora ve fauna isimlerinin bilimsel karşılıkları; Linus bir yerde sırtında altın varaklı harflerle *Gnomların Tarihçesi: Kültürel İlişkileri ve Toplum İçindeki Konumları* yazan bir kitap görmüştü. En az bin sayfa var gibi görünüyordu ve onu eline almaya can atıyordu.

Lucy kendinden hayli memnun görünerek masasına oturdu. Bay Parnassus'un müfredatta çok önemli olduğunu belirttiği "Kendini İfade Etme" dersinin sunumunu yapan sondan ikinci kişiydi. Çocuklar sınıfın önüne çıkmak üzere davet ediliyor ve kurgu, gerçek ya da uydurma bir hikâye anlatmaları isteniyordu. Talia bir adaya gelen ve kendisinden bir daha haber alınamayan davetsiz bir misafir hakkında anlamlı bir hikâye anlatmıştı. Theodore (Bay Parnassus'a göre) herkesin (Linus hariç) gözlerinden yaş gelene kadar gülmesine neden olan espirili bir şiir okumuştı. Phee ormanda yetiştirdiği bir ağaçtan ve köklerine dair beslediği umutlardan bahsetmişti. Chauncey, belboyların tarihini anlatarak (Linus'ın anladığı kadarıyla devam eden bir seriydi bu) hoşça vakit geçirmelerini sağlamıştı.

Ve bir de Lucy vardı.

Bay Parnassus'un masasının üstüne çıkıp tüm gezegeni yok etmekle tehdit eden, küçük yumruklarını başının üstünde sallayıp, gözleri alev alev yanan Lucy.

Bay Parnassus'a göre "Kendini İfade Etme" çocuklara özgüven aşılayacak bir fikirdi. Linus seyircilerin önünde konuşmanın ne kadar korkunç olduğunu çok iyi biliyordu. Çocuklar haftada iki kez, istedikleri bir konu hakkında diğerlerinin önünde konuşma yapıyorlardı. Onlara topluluk önünde konuşma pratiği yapma fırsatı vermenin yanı sıra Bay Parnassus

bunun yaratıcı bir ifade yolu olduğuna inandığını söylüyordu. Salona doğru diğerlerinin peşinden giderlerken, "Çocuk zihni harika bir şey," demişti Linus'a. "Düşündükleri bazı şeyler hayal gücünün sınırlarını zorluyor."

Linus bunu tüm kalbiyle anlıyordu. Lucy'nin haykırdığı her şeyi yapabileceğine de mutlak inancı vardı.

Linus salonun arka tarafındaki bir sandalyeye oturmuştu. Aslında kendisine daha yakın bir sandalye teklif edilmişti fakat o başını iki yana sallayıp gözlemlemek için uzak bir yere oturmasının çok daha iyi olacağını söylemişti. İlk çocuk tahtaya çıktığında not defterini ve kalemını hazırlamış, *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*'i (odasına bırakmayı düşünüp vazgeçmişti; kuralları gözden geçirmesi ihtimaline karşı her zaman hazırlıklı olmalıydı) kucagina almıştı; ne var ki hepsini çabucak unutmuştu. Kendine detaylı raporunun eksiksiz olması için notlar alması gerektiğini hatırlattı, özellikle de *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*'de kendilerini bu şekilde ifade eden çocuklara dair hiçbir bilgi yokken.

Ve Lucy de tamamladığına göre, beş çocuk kendilerini ifade etmeyi bitirmiş demektir.

Ki bu da geriye—

"Sal?" dedi Bay Parnassus. "Lütfen."

Sal kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi sandalyesinde biraz daha çöktü. Boyutları düşünüldüğünde neredeyse komikti bu. Linus'a bir bakış attı ve izlendiğini görünce hızlıca başını tekrar önüne çevirdi. Linus'ın anlayamadığı bir şey mırıldandı.

Bay Parnassus masasının önünde duruyordu. Uzanıp parmağını Sal'in omzuna hafifçe vurdu. "En çok korktuğumuz şeyler, genelde en az korkmamız gereken şeylerdir. Mantıksız ama bizi insan yapan budur. Ve eğer o korkuları yenebilirsek başaramayacağımız hiçbir şey yoktur."

Theodore masasının üstünde kanat çırparak cıvıladı.

"Theodore haklı," dedi Phee, çenesini ellerinin arasına alarak. "Yapabilirsin, Sal."

Chauncey'nin gözleri parladı. "Evet! Sende o iş! Hadi!"
"İçin güçlü yaratılmış," dedi Talia, "ve önemli olan içinde ne olduğudur."

Lucy başını geriye atıp gözlerini tavana dikti. "Benim içim çürümüş ve iltihaplı bir yara gibi irin sızdırıyor."

"Gördün mü?" dedi Bay Parnassus. "Buradaki herkes sana inanıyor. Tek gereken senin kendine inanman."

Sal tekrar Linus'a göz attı. Linus cesaret verici olduğunu umduğu bir şekilde gülümsemeye çalışıyordu. Pek iyi iş çıkaramamış olacak, Sal yüzünü buruşturdu ama ya içinde o cesareti bulmuş ya da kaçacak yeri olmadığı için boyun eğmişti çünkü masasının kapağını kaldırıp bir kâğıt parçası çıkardı. Yavaşça ayağa kalktı. Sınıfın önüne doğru yürürken kaskatıydı. Bay Parnassus masasının kenarına oturdu. Pantolonu yine çok kısaydı ve turuncunun parlak, rahatsız edici bir tonundaki çoraplarını ortaya çıkarıyordu.

Sal sınıfın önünde durmuş, elinde sıkıca tuttuğu kâğıda bakıyordu. Kâğıt hafifçe titriyordu. Linus taş kadar hareketsiz bir şekilde oturdu, yapacağı herhangi bir hareketin Sal'in kaçmasına neden olacağından emindi.

Sal'in dudakları kıpırdamaya başladı, mırıltısı zar zor duyulabiliyordu.

"Biraz daha yüksek sesle," dedi Bay Parnassus yumuşak bir ifadeyle. "Herkes seni duymak istiyor. Daha güçlü, Sal. Sesin bir silahtır. Bunu asla unutma."

Parmakları, elindeki sayfanın etrafında gerildi. Linus kâğıdın yırtılabileceğini düşündü.

Sal boğazını temizledi ve tekrar başladı.

"Ben bir kâğıdım. Kırılgan ve ince. Güneşe tutulurum ve o içimde parlar. Üzerime yazılır ve bir daha asla kullanılamam. Bir tarihtir tüm bu çizikler. Bir hikâye. Başkalarının okuması için bir şeyler söyler ama okuyanlar yalnızca sözcükleri görür, neyin üzerine yazıldıklarını değil. Ben bir kâğıdım ve benim gibi pek çokları olsa da hiçbiri benzemez bana. Kat yerlerim

var benim. Oyuklarım var. Islatarsan eririm. Ateşe verersen yanarım. Sert ellere verersen buruşurum. Parçalanırım. Ben bir kâğıdım. Kırılgan ve ince."

Aceleyle koltuğuna döndü.

Herkes alkışladı.

Linus öylece bakıyordu.

"Harikulade," dedi Bay Parnassus onaylayarak. "Teşekkürler, Sal. Ben özellikle çiziklerin tarih olduğu kısmını begendim. Bana hitap etti çünkü sanırım hepimizin böyle bir geçmişi var ama senin de ustalıklı belirttiğin gibi hiçbirimizinki tamamen aynı değil. Aferin."

Linus, Sal'in gülümsediğini gördüğüne yemin edebilirdi fakat o daha emin olamadan gülümseme kayboldu.

Bay Parnassus ellerini çırttı. "Pekâlâ. Devam edelim mi? Bugün salı olduğuna göre sabaha matematikle başlayacağız demektir."

Herkes inledi. Theodore başını birkaç kez masasına vurdu.

"Ama ilerleme kaydediyoruz," dedi Bay Parnassus, sesi eğlenmiş gibiydi. "Phee? Çalışma kâğıtlarını dağıtır mısın? Bugün cebirin vahşi ve harika dünyasına geri döneceğiz. Bazılarınız için ilerleme, bazılarınız için bilgilerini tazeleme fırsatı olacak. Ne kadar şanslıyız!"

Buna Linus bile inlemişti.

Linus, öğle yemeğinden sonra konukevinden ayrıldı. Magna Carta hakkında heyecan verici bir tartışma vadeden ders için salona dönmeye hazırlanırken Bayan Chapelwhite birdenbire ortaya çıkıverdi ve Linus'ı olduğu yerde öyle sıçrattı ki neredeyse tökezleyip verandaya gerisin geri düşecekti.

"Bunu neden yaptınız?" dedi nefes nefese; göğsünü tutuyor, zavallı kalbinin patlamak üzere olduğunu düşünüyordu.

"Tansiyonum var! Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

"İstesem sizi öldürebileceğim birçok başka yol biliyorum," dedi alelade bir şeyden bahseder gibi. "Benimle gelmeniz gerek."

“Öyle bir şey yapmayacağım. Gözlemlemem gereken çocuklar ve daha yeni başladığım bir raporum var. Ayrıca KURALLAR VE YÖNETMELİKLER, bir sosyal hizmet görevlisinin görev sırasında dikkatinin dağılmasına izin vermemesi gerektiğini belirtir ve—”

“Bu, önemli.”

Linus ihtiyatla ona baktı. “Neden?”

Bayan Chapelwhite’in kanatları arkasında çırpındı. İmkânsız olmasına rağmen büyüyor gibiydi, Linus’ın üzerinde yükseldi. “Ben Marsyas perisiyim. Burası benim adam. Buradasın çünkü ben izin verdim. Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin.”

“Evet, evet, elbette,” dedi Linus aceleyle. “Demek istediğim, elbette, nereye gelmemi isterseniz gelirim.” Güçlkle yutkundu. “Mantık çerçevesinde tabii.”

Kadın bir adım geri çekilirken sırtıttı. “Cesaretiniz sınır tanımıyor.”

Linus huysuzlandı. “Bakın, sırf siz—”

“Başka ayakkabınız var mı?”

Linus mokaşenlerine baktı. “Evet? Ama bunun hemen hemen aynısı. Neden?”

Bayan Chapelwhite omuz silkti. “Ormanın içinden geçeceğiz de.”

“Ah. Şey. Belki bunu başka bir güne erteleyebiliriz...”

Ama kadın çoktan arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı bile. Linus onu görmezden gelip ana binanın nispeten güvenli ortamına dönmeyi ciddi bir şekilde düşündü ama sonra isterse kadının onu gerçekten adadan sürebileceğini hatırladı.

Ve bir yanı –küçük bir yanı olsa da– ona ne göstermek istediğini merak ediyordu. Herhangi bir şey merak etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ayrıca çok güzel bir gündü. Belki dışarda, tüm o güneş ışığının altında olmak ona iyi gelirdi.

On dakika sonra Linus ölmek istiyordu.

Talia küreğiyle üstüne çullansa onu durdurabileceğini sanmıyordu.

Lucy alev alev yanan gözlerle tepesine dikilse kollarını açıp onu kucaklardı.

Ormanda yürüyüş yapmamak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Düşündüm de," dedi nefes nefese, alnından terler boşanarak, "biraz ara vermek hoş olurdu. Kulağa nasıl geliyor? Güzel, değil mi?"

Bayan Chapelwhite kaşlarını çatarak ona baktı. Azıcık bile yorgun görünmüyordu. "Fazla uzak değil."

"Ah," dedi Linus. "Harika. Harika! Bu... harika." Bir ağaç köküne takıldı fakat şükürler olsun, düşmemeyi başardı. "Umarım perilerin mesafe ve zaman değerleri insanlarınkiyle aynıdır, yani *fazla uzak değil* gerçekten fazla uzak değildir."

"Pek dışarı çıkmıyorsunuz, değil mi?"

Linus koluyla alnını sildi. "Benim pozisyonumda birinin çıkması gerektirdiği kadar çıkıyorum."

"Doğaya çıkmaktan bahsediyorum."

"Ah. O zaman hayır. Evimin rahatlığını ve sınırlarım güvenliğini tercih ederim. Koltuğumda oturup müziğimi dinlemeyi yeglerim, teşekkürler."

Bayan Chapelwhite onun geçebilmesi için büyük bir ağaç dalını kaldırdı. "Hep okyanusu görmek istemişsiniz."

"Hayaller sadece hayaldir. Hayal gücünün ürettiği şeyler olması gerekir. İlla gerçekleşmeleri gerekmez."

"Yine de burada, okyanusun kıyısında, koltuğunuzdan ve evden uzaktasınız." Durdu ve yüzünü göğe doğru çevirdi. "Her yerde müzik vardır, Bay Baker. Tek yapmanız gereken dinlemeyi öğrenmek."

Linus onun bakışlarını takip etti. Üstlerinde ağaçlar sallanıyor, rüzgâr yaprakların arasında uğulduyordu. Dallar çıtırdadı, Kuşlar öttü. Linus sincapların sesini duyabildiğini dü-

şündü. Ve hepsinin altında okyanusun şarkısı, kıyıya vuran dalgalar, havada tuz kokusu vardı.

“Çok güzel,” diye itiraf etti. “Yürüyüş kısmı hariç. Dürüst olmak gerekirse o kısım olmadan da yaşayabilirim. Benim gibi biri için çok rahatsız edici.”

“Ormanın ortasında kravat takıyorsunuz.”

“Ormanın ortasında olmayı *planlamamıştım*,” diye çıkıştı.

“Evde oturup not almam gerekiyordu.”

Bayan Chapelwhite tekrar ağaçların arasında ilerlemeye başladı, ayakları neredeyse yere değmiyordu. “Soruşturmanız için.”

“Evet, soruşturmam için. Ve eğer herhangi bir şekilde beni engellediğinizi fark edersem—”

“Bay Parnassus raporlarınızı göndermeden önce okuyabiliyor mu?”

Linus yosunlarla kaplı bir kütüğün üzerinden geçerken gözlerini kıstı. İlerde beyaz kumların ve okyanusun parıltılarını görebiliyordu. “Kesinlikle hayır. Bu çok uygunsuz. Ben asla—”

“Güzel.”

Bu, Linus’ın gözlerini kırptırmasına neden oldu. “Güzel mi?”

“Evet.”

“Neden?”

Dönüp ona baktı. “Çünkü bunu rapora dahil etmek isteyeceksiniz ve onun bilmesini istemiyorum.” Ardından sahile çıktı.

Linus bir süre arkasından bakakaldıktan sonra peşinden gitti.

Kumsalda mokasenlerle yürümek Linus’ın hoşuna gitmedi. Onları ve çoraplarını çıkarıp ayaklarının kuma batmasına izin vermeyi düşündü ama kumsalda onları neyin beklediğini görünce düşünceleri kaybolup gitti.

Aceleyle yapılmış bir saldı bu. Kalın, sarı bir sicimle birbirine bağlanmış dört tahtadan oluşuyordu. Küçük bir direği ve direğin üstünde dalgalanan, bayrağa benzer bir parçası vardı.

"Bu nedir?" diye sordu ona doğru bir adım atarak, ayakları ıslak kuma batmıştı. "Adada başka biri daha mı var? Ama yetişkin biri için yeterince büyük değil. Bir çocuk mu?"

Bayan Chapelwhite sertçe başını iki yana salladı. "Hayır. Kasabadan buraya gönderilmiş. Biri onu tekneden bırakmış. Geçen seferki gibi rıhtıma ulaştırmayı amaçladıklarına eminim ama gelgit onu buraya sürüklemiş."

"Geçen seferki gibi mi?" diye sordu Linus şaşkınlıkla. "Kaç tane geldi?"

"Bu üçüncü."

"Neden biri böyle bir... Ah. Amanın."

Bayan Chapelwhite direğe ilştirilmiş parşömeni açmıştı. Kalın harflerle şöyle yazıyordu: GIDİN. TÜRÜNÜZÜ BURADA İSTEMİYORUZ.

"Bay Parnassus'a hiçbirinden bahsetmedim," dedi sessizce. "Ama zaten bir şekilde biliyorsa şaşırmazdım. O... iyi bir gözlemcidir."

"Peki kime hitaben yazılmış? Çocuklara mı? Bay Parnassus'a mı? Size mi?"

"Hepimize sanırım ama ben diğerlerinden çok daha uzun süredir buradayım." Bayrağın direğe geri düşmesine izin verdi. "Ve sadece ben olsam başlarına gelecekleri bilirlerdi."

Bu ürpertici düşünce karşısında Linus'ın kaşları çatıldı. "Neden biri böyle bir şey yapar ki? Onlar yalnızca çocuk. Evet, onlar... çoğu kişiden farklı ama bunun önemi olmamalıydı."

"Evet, olmamalıydı," diye onayladı Bayan Chapelwhite bir adım geri atarak, parşömene dokununca elleri kirlenmiş gibi onları silkti. "Ama oluyor. Size kasabadan bahsetmiştim, Bay Baker. Ve bana neden böyle olduklarını sormuştunuz."

"Ve yanlış hatırlamıyorsam siz de sorumu geçiştirmiştiniz." Ağzı büzülüp incecik bir çizgi haline geldi. Kanatları gün

ışığında parlıyordu. "Aptal değilsiniz. Orası ortada. Böyleler çünkü biz farklıyız. Siz bile tanıştıktan sadece birkaç dakika sonra kayıtlı olup olmadığımı sordunuz."

Linus batırılan çuvaldızı göz ardı etmeye çalışarak, "Bu taciiz," dedi. "Açık ve net. Belki kasaba halkı adada kimin yaşadığını tam olarak bilmiyordur – ki muhtemelen en iyisi bu olurdu ama gerçekler bir yana, kimse olduğundan daha küçük hissettirilmeyi hak etmez." Kaşlarını çatı. "Özellikle hükümet onlara sessiz kalmaları için para ödüyorsa. Bu, bir tür anlaşma ihlali olsa gerek."

"Sadece bu kasaba değil, Bay Baker. Sizin günlük hayatınızda önyargıyla karşılaşmamış olmanız, bize karşı önyargılı olunmadığı anlamına gelmez."

BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN tabelası vardı otobüsün üstünde. Ve her yerde diyordu aslında, değil mi? Son zamanlarda gittikçe artmıştı. Yollarda. Gazetelerde. Reklam panolarında. Radyo reklamlarında. Market poşetinin üstüne basıldıklarını bile görmüşü Linus.

"Haklısınız," dedi yavaşça. "Gelmez sanırım."

Bayan Chapelwhite ona baktı, saçlarındaki çiçekler açıyor gibi görünüyordu. Linus gerçekten açtıklarını düşündü. "Ama yine de bu çocuklar akranlarından ayrı."

"Diğerlerinin güvenliği için elbette—"

"Ya da kendi güvenlikleri için."

"Aynı şey değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve sanırım öyle olmadığını biliyorsunuz."

Linus ne cevap vereceğini bilemedi, o yüzden sustu.

Bayan Chapelwhite içini çekti. "Kendi gözlerinizle görmeyi istedim. Şimdi o dosyalarda yazanlardan fazlasını biliyorsunuz. Çocukların haberi yok ve öyle kalması en iyisi."

"Kimin gönderdiğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Ya Bay Parnassus?"

Kadın omuz silkti.

Linus birden gergince etrafına bakındı. "Tehlikede olduklarını mı düşünüyorsunuz? Biri adaya gelip zarar vermeye çalışabilir mi?" Bu düşünce midесinin kasılmasına neden olmuştu. Yapmazlardı. Çocuğa şiddet yanıştı, çocuklar ne yapabiliyor olursa olsun yanıştı. Linus bir keresinde bir yetimhane müdürünün çocuğa tokat attığını görmüştu, sırf çocuk bir parça meyveyi buza çevirmeyi başardı diye. O yetimhane neredeyse o anda kapatılmış ve müdür cezaya çarptırılmıştı.

Hafif bir cezayla yırtmayı başarmıştı.

Çocuğa ne olduğunu bilmiyordu.

Bayan Chapelwhite'ın yüzünde büyüyen gülümsemede hiç neşe yoktu. Hatta, diye düşündü Linus, neredeyse vahşi görünüyordu. "Cesaret edemezler," dedi çok fazla diş göstererek. "O evden birine zarar verme niyetiyle benim adama adım atarlarsa yaptıkları son şey bu olur."

Linus ona inanıyordu. Bir an durup düşündü ve "Belki onlara yanıt göndermeliyiz," dedi.

Bayan Chapelwhite başını yana yatırdı. "Bu sizin kural ve yönetmeliklerinize aykırı olmaz mı?"

Linus onun zeki bakışlarına karşılık veremedi. "Böyle bir durum için alt paragraf olduğunu sanmıyorum."

"Aklınızda ne var?"

"Siz bir ada perisisiniz."

"Gözlem beceriniz hayret verici."

Linus kızgınlıkla ofladı. "Bu da adanın etrafındaki akıntıları kontrol edebildiğiniz anlamına geliyor, değil mi? Ve rüzgarı."

"Büyülü yaratıklar konusunda korkunç derecede fazla şey biliyor gibisiniz, Bay Baker."

"İşimde çok iyiyimdir," dedi Linus ciddi bir ifadeyle. Cebinden kalemini çıkardı. "Parşömeni uzatır mısınız?"

Bayan Chapelwhite uzatmadan önce kısa bir an tereddüt etti.

Linus'ın sadece birkaç dakikasını almıştı. Kelimeleri netleştirmek için her harfin üzerinden birkaç kez geçmesi gerek-

ti. Bitirdiğinde Bayan Chapelwhite'in gülümsemesi yumuşadı, muhtemelen tanıştıklarından beri gördüğü en içten ifadeydi bu.

"Böyle bir şey yapabileceğinizi düşünmezdim, Bay Baker," dedi neşeli bir sesle.

"Ben de," diye mırıldandı alnındaki teri silerek. "Bundan bir daha bahsetmesek iyi olur."

Bayan Chapelwhite'in salı suya geri itmesine yardım etti; gerçi Linus, sırf kendini kötü hissetmemesi için yardım ettiğini düşünmesine izin verdiğini düşünüyordu. Büyük ihtimalle yardımına ihtiyacı yoktu. Sal yeniden yola çıktığında parşömen dalgalandı; Linus'ın mokasenleri ıslanmış, çorapları sırlıklam olmuştu ve nefes nefeseydi.

Ama bir şekilde daha hafif hissediyordu. Sanki duvar desende gözden kaybolacak biri değilmiş gibi.

Gerçek hissediyordu.

Var olduğunu hissediyordu.

Neredeyse görülebilecekmiş gibi.

Rüzgâr hızlandı ve sal, ana karaya doğru uzaklaştı.

Birinin onu gerçekten bulup bulamayacağını, karşıya geçip geçemeyeceğini bilmiyordu.

Bulsalar bile muhtemelen görmezden gelirlerdi.

Neredeyse önemi yoktu.

GİDİN, TÜRÜNÜZÜ BURADA İSTEMİYORUZ, diyordu parşömenin bir tarafı.

Diğer tarafında ise şöyle yazıyordu, HAYIR, TEŞEKKÜRLER.

Ayaklarına sular vururken uzun süre kumsalda durdular.

Adada geçirdiği ilk cuma gününde Linus Baker bir davet aldı. Beklediği bir davet değildi ve duyduğunda kabul etmek isteyip istemediğinden de emin olamadı. Bunun yerine yapmayı tercih edeceği altı, yedi veya muhtemelen yüz kadar şey düşünebilirdi. Kendine Marsyas'a belli bir sebep için geldiğini, yetimhanenin tüm yanlarını görmenin önemli olduğunu hatırlattı.

Davet, Marsyas'ta geçirdiği zamana dair ilk raporunu bitirmeye çalıştığı sırada gelmişti. Feribot yarın gelip onu anakaraya götürecekti, böylece Linus raporunu BÜGESİB'e postalayacaktı. Kendini yazısına kaptırmıştı, Aşırı Üst Yönetim'in onu adaya göndermeden önce yeterince şeffaf davranmadığına dair her sayfada yalnızca bir eleştiri olmasına özen gösteriyordu. Bunu bir çeşit oyun hâline getirmişti, yaptıkları ihlallere gösterdiği tepkiyi mümkün olduğunca incelikli kılmaya çalışıyordu. Kapı tıklandığında buna minnettar oldu çünkü yazdığı son cümle şöyle diyordu... *ve dahası Aşırı Üst Yönetim'in sosyal hizmet görevlilerine karşı hapisli ve düpedüz aldatmacalı tavırlar takınacağı fikri bile kesinlikle ahlaksızcadır.*

Bu son cümleyi yeniden düşünse iyi olacaktı.

Bay Parnassus'u konukevinin verandasında görmek hoş bir sürpriz olmuştu, öğleden sonra güneşinin altında rûzgardan üstü başı dağılmış ve canlı görünüyordu. Bu manzara Linus'ın yalnızca görmeye alıştığı değil, aynı zamanda sabırsızlıkla beklediği bir şey hâline gelmeye başlamıştı. Kendine bunun,

Bay Parnassus'un neşeli bir adam olmasından ve belki de gerçek dünyada arkadaş olabileceklerinden kaynaklandığını söylüyordu; ne de olsa arkadaş, Linus'ın pek az sahip olduğu bir şeydi. Olan buydu işte.

Bay Parnassus'un tüm pantolonları fazla kısaydı ama uzun bacaklarına gerçekten uyan bir pantolon bulamaması sorun değildi. Bugün üzerlerinde bulutlar olan mavi çoraplar giymişti. Linus bundan etkilenmemek için kendini zor tuttu.

Büyük oranda başarmıştı.

Yine de Bay Parnassus davetini sundugunda Linus boğazının tıklandığını hissetti, dili yanık ekmek kadar kuruydu. "Pardon?"

Bay Parnassus anlayışla gülümsedi. "Lucy ile olan birebir dersimize katılmanızın iyi bir fikir olabileceğini söyledim, böylece Marsyas'ı tamamen deneyimlemiş olursunuz. Aşırı Üst Yönetim'in böyle bir gözlem isteyeceğini sanıyorum, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Linus da öyle düşünüyordu. Hatta Aşırı Üst Yönetim'in Lucy'yi adadaki diğerlerinde daha çok önemsedığını düşünmeye başlamıştı. Ah, verilen dosyalarda açıkça böyle yazmıyordu ama Linus işini uzun zamandır yapıyordu ve algısı çoğu kişinin sandığından çok daha açık biriydi.

Yine de bu, böyle bir davete balıklama atlayacağı anlamına gelmiyordu.

Adadaki ilk birkaç gününde sadece kısmi bir ilerleme kaydetmişti. Sal hâlâ ondan korkuyordu, Phee ise umursamıyordu, Talia günde bir iki kez onu bahçesine gömmekle tehdit ediyordu ve Chauncey zaten her konuda mutlu gibiydi (özellikle Linus'a temiz havlu veya çarşaf getirdiğinde, bahşiş alacağından emin olmak için her seferinde kibarca öksürmeyi de eksik etmiyordu). Theodore dünyanın Linus'ın etrafında döndüğünü düşünüyordu elbette; bu, Linus'ın kalbine bu kadar dokunmamalıydı. Sadece bir düğmeydi (aslında dört olmuştu, Linus gömleklerinden birinin emeklilik zamanının geldiğine

karar vermişti ve her sabah yeni bir düğme kesiyordu) ve bunların pirinçten değil de plastikten olmalarının Theodore için hiçbir önemi yok gibi görünüyordu.

Diğer yandan Lucy hâlâ bir muammaydı. Tabii ki korkunç bir muamma, Deccal olduğu düşünülürse, ama yine de bir muamma. Daha önceki gün Linus kendini ana evin kitaplığında, yerden tavana kitaplarla dolu birinci kattaki eski odada bulmuştu. Göz ucuyla gölgelerde bir hareket yakaladığında rafları incelemekle meşguldü. Etrafında dönmüş fakat hiçbir şey görmemişti.

Ta ki dönüp Lucy'yi bir kitaplığın üstüne çömelmiş, parlak gözleri ve yüzündeki çarpık gülümsemesiyle ona bakarken görene kadar.

Nefesi kesilmişti, kalbi gumbürdüyordu.

"Merhaba, Bay Baker. İnsan ruhlarının benim gibi biri için ucuz oyuncaklardan farksız olduğunu aklınızdan çıkarmasanız iyi edersiniz." Kıkırdayıp kitaplıktan atlamış, ayaklarının üstüne inmişti. Başını kaldırıp tekrar Linus'a bakınca, "Ucuz oyuncakları severim," diye fısıldamış ve ardından kütüphaneden fırlayıp çıkmıştı. Linus onu sadece bir saat sonra mutfakta yulaflı-üzümlü kurabiye yerken görmüştü. Arkada The Co-asters çalışıyor, her yeri arayıp tarayıp onu nasıl bulacaklarını söylüyordu.

Yani hayır, Linus bu davete bayıldığını söyleyemezdi.

Ama yapması gereken bir işi vardı.

Bu yüzden buradaydı.

Ve Lucy hakkında ne kadar çok şey öğrenirse Aşırı Üst Yönetim'e rapor verirken o kadar hazırlıklı olurdu.

(Konunun Bay Parnassus'u da biraz daha yakından tanıma fikriyle kesinlikle alakası yoktu. Varsa bile müdürün dosyasında neredeyse hiçbir bilgi olmadığı içindi ve Linus'ın eksiksiz çalışması gerekiyordu. Bu; KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'in 138. sayfası, 6. paragrafında açıkça belirtiliyordu ve Linus ona harfi harfine uyacaktı.)

"Orada olacağımı biliyor mu?" dedi alnındaki teri silerek.
Bay Parnassus kıkırdadı. "Bu, onun fikriydi."

"Amanın," dedi Linus mecalsizce.

"Katılacağınızı söyleyeyim mi?"

Hayır. Hayır, söylememeliydi. Hatta Linus'ın hastalandığını ve akşam boyunca istirahat edeceğini söyleseydi. Böylece Linus cuma gecesini pijamalarıyla oturma odasındaki küçük radyoyu dinleyip evdeymiş gibi yaparak geçirebilirdi. Bir plak-
çalar değildi ama bir iş görürdü. "Evet," dedi. "Orada olacağım."

Bay Parnassus genişçe gülümsedi. Linus kızardığını hissetti. "Harika," dedi. "Bence şaşıracaksınız. Saat tam beşte, Bay Baker." Topuklarının üzerinde dönüp neşeyle ıslık çalarak ana eve doğru yürüdü.

Linus kapıyı kapatıp sırtını yasladı. "Eh, şimdi kaçacak yerin kalmadı, değil mi koca oğlan?"

Calliope pencere pervazına oturmuş, güneş ışığının altında yavaşça gözlerini kırıştırıyordu.

Linus Baker hiçbir zaman dindar biri olmamıştı. Başkalarının öyle olup olmamasıyla ilgilenmezdi ama o hiç olmamıştı. Annesi... koyu bir dindar sayılmazdı ama buna epey yakındı. Pazar günleri onu kiliseye götürürdü ve Linus yeni kolalanmış, feci kaşıntıdırıcı gömleğinin içinde oturması gerektiğinde oturur, kalkması gerektiğinde kalkar, diz çökmesi gerektiğinde diz çökerdi. Müzik kulağı olmasa da ilahileri severdi ama hepsi o kadardı. Saçma olduğunu düşünürdü; cehennem azabı, herkesin Cennet'e giderken günahkârların cehenneme gitmesi. Günahlar kişiye özel gibi görünüyordu. Ah, cinayet kötüydü, başkalarına zarar vermek de öyle ama bunlar dokuz yaşındayken köşedeki dükkândan şeker çalan bir çocuğun günahıyla karşılaştırılabilir miydi? Çünkü eğer öyleyse Linus cebine atıp gece geç saatlerde, yorganının altında saklanırken yediği Crunchie Bar yüzünden cehenneme gidecekti.

Hayır kelimesinin gücünü anlayacak yaşa geldiğinde artık kiliseye gitmek zorunda değildi. Hayır, diyordu annesine, hayır, gitmek istediğimi sanmıyorum.

Annesi üzölmüşü tabii. Oğlunun ruhu için endişeleniyor, geri dönemeyeceğı bir yolda olduğunu söylüyordu. Bu yolda uyuşturucular, içkiler ve kızlar vardı ve her şey bittiğinde annesi kırılan parçalarını onarmak için yanında olacaktı çünkü anneler böyle yapardı (bir de, diye düşünödü, ben demiştim demek için).

Fakat hiç uyuşturucu problemi olmamıştı ve her ne kadar ayda bir, akşam yemeginde bir kadeh şarap içmekten zevk alsa da asla bundan öteye gitmemişti.

Ve kızlara gelince, annesinin endişelenmesine gerek yoktu. O zamana kadar Linus çoktan on yedi yaşındaki komşuları Timmy Wellington'ın çim biçerken tişörtünü çıkardığını gördüğünde derisinin nasıl karıncalandığını fark etmişti. Hayır, kızlar Linus Baker'ın mahvoluşuna neden olmayacaktı.

Yani hayır, Linus dindar biri değildi.

Elbette bu, Deccal'in Marsyas Adası'nda, altı yaşında bir çocuk olduğunu öğrenmesinden önceydi. Linus hayatında ilk kez elinde bir haç, bir İncil ya da bir şey olmasını diledi; kendini korumak için, yani olur da Lucy tüm güçlerine kavuşmak için birini feda etmesi gerektiğine karar verirse diye.

Linus ana binaya doğru giderken bahçede oylanan Phee ve Talia'nın attığı her adımı izlemeleri de kesinlikle iyi gelmemişti. "Ölü adam gidiyor," diye şakıdı Talia pes bir sesle. "Adamızda yürüyen bir ölü var."

Phee kahkahasını öksürüğüyle gizlemeye çalışıyordu.

"İyi günler," dedi Linus sertçe.

"İyi günler, Bay Baker," dediler tatlı tatlı ama Linus hiç de o kadar iyi niyetli olmadıklarını biliyordu.

Ana evin verandasına vardığında arkasından fısıldaşıyorlardı. Linus dönüp onlara baktı. Arsızca el salladılar.

Gariptir, kendini onların bu hâline gülmemek için çabalar-
ken buldu.

Bunun yerine kaşlarını çatı.

Eve girdi. Bayan Chapelwhite'in mutfakta şarkı söylediğini
duyabiliyordu. Bayan Chapelwhite sahile gittiklerinden beri
ona epey ısınmıştı. Isınmak derken, artık Linus'ın varlığını ya-
nım yamalak değil, neredeyse samimi görünen bir baş sallama-
sıyla kabul ediyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve şöminenin önündeki kanepে-
den gelen bir cıvıltı duydu. Aşağı baktığında kanepenin altın-
dan çıkan pullu bir kuyruk gördü. "Merhaba, Theodore."

Kuyruk kayboldu ve Theodore başını dışarı çıkardı. Tekrar
cıvıladı, bu seferki bir soruydu. Ne sorduğunu anlamak için
Linus'ın wyvern dili konuşmasına gerek yoktu. "Bu sabah za-
ten bir tane vermiştim. Elinde ne kadar çok olursa değerlerini
o kadar az bilirsin." Plastik düğmelerin aslında hiçbir değе-
rinin olmadığını düşününce kendini biraz aptal gibi hissetti,
yine de böyle bir ders vermenin önemli olduğunu düşünüyor-
du.

Theodore hüsranla içini çekti ve kendi kendine homurda-
narak kanepenin altında kayboldu.

Linus merdivenleri çıkmaya başladı, tahtalar onun ağırlı-
ğı altında uğursuzca gıcırdıyordu. Duvarlardaki lambalar tit-
reşiyor gibiydi, Linus kendi kendine bunun sadece evin eski
olmasından kaynaklandığını, muhtemelen kablo tesisatının
biraz bakıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Raporda Marsyas
Yetimhanesi'ne sağlanan fonların durumunu sormayı aklına
not aldı. Bay Parnassus fon fikrini hafife almış görünüyordu
ancak Linus hata yaptığını düşünmekteydi.

İkinci kattaki yatak odalarının kapıları Chauncey'ninki
dışında kapalıydı. Linus odanın önünden geçmek üzereyken
durdu, içerde Chauncey'nin konuştuğunu duyabiliyordu.
Hafifçe aralık olan kapıdan baktı ve onun pencerenin yanın-

daki boy aynasının önünde, tuzlu su birikintisinin ortasında durduğunu gördü; antenlerinin arasında bir belboy şapkası vardı. "Nasılsınız, Bay ve Bayan Worthington?" diye sordu Chauncey, eğilirken dokunaçlarından biri şapkasını kaldırdı. "Her Şey Mümkün Otel'e tekrar hoş geldiniz! Bagajınızı alabilir miyim? Ah, fark ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Worthington! Evet, gerçekten yeni bir üniforma aldım. Her Şey Mümkün Otel'e her şeyin en iyisi yakışır. Umarım ziyaretiniz çok güzel geçer!"

Linus onu kendi hâline bıraktı.

Chauncey'ye kostümünü tamamlaması için bir ceket almanın fazla olup olmayacağını düşündü. Belki kasabada uygun bir şeyler olup olmadığına bakmak için bir ara—

Hayır. Buraya bunun için gelmemiştir. Sadece ve sadece gözlemlemek için buradaydı. Yetimhaneyi etkilememeliydi. Hiç uygun olmazdı. **KURALLAR VE YÖNETMELİKLER** bu tür konularda çok netti.

Sonra Sal'in kapısının arkasında bir hareket duyduğunu sandı ancak kapı kapalıydı. Selam vermese de olurdu, zavallı çocuğu korkutmak istemiyordu.

Sal'in odasının yanı sıra koridordaki son odaya da hiç girmemiştir. Lucy pek çok kez davet etse bile Bay Parnassus bugünden önce onu hiç davet etmemiştir ve bu, Linus'ı biraz üzmüştü. Adadan ayrılmadan önce ikisini de incelemesi gerektiğini biliyordu fakat ilk hafta bunu erteleyip durmuştu, yapmaması gerekirdi.

Uzun bir an kapının önünde durdu, sonra derin bir nefes aldı ve titreyen elini kapıyı çalmak için kaldırdı.

Derken o daha çalamadan kilit döndü ve kapı hafifçe aralandı.

Linus bir adım geri çekildi. İçeriden ışık gelmiyor gibiydi. Boğazını temizledi. "Merhaba?"

Cevap yoktu.

Kendini hazırladı ve kapıyı itip açtı.

Eve girerken dışarda ikindi güneşi parlıyordu, deniz havası ılıktı ama odanın içi ona tekrar şehirdeymiş gibi hissettirdi; karanlık, soğuk, nemli. İçeri adım attı. Sonra bir adım daha.

Sonra bir tane daha.

Kapı çarparak arkasından kapandı.

Linus yüreği ağzında etrafında döndü. Kapının koluna uzanırken etrafında mumlar yanmaya başladı, ateşleri yarım metreye, hatta daha yukarı uzanıyordu.

“Benim hâkimiyetime hoş geldin,” dedi bir çocuk sesi arkasından. “Buraya benim davetimle girebildin.” Ses kıkırdadı. “Gücümün gerçek derinliğine tanık ol! Ben Lucifer’ım! Ben şeytanların prensi Beelzebub’ım! Ben—”

“Kendini bir ayrıcalığından mahrum kalmış olarak bulmak üzeresin, eğer devam etmeye karar verirsen.” Bay Parnassus’un sesiydi bu.

Mumlar söndü.

Karanlık çekildi.

Pencereden içeri güneş ışığı doldu.

Linus parlak ışığa karşı gözlerini kırıştırdı.

Bay Parnassus bacak bacak üstüne atmış, elleri kucagında, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle pencerenin yanındaki yüksek sırtlı sandalyede oturuyordu. Karşısında boş bir sandalye vardı, kuşkusuz kalın halının üstünde sırtüstü yatan çocuk içindi.

“Geldiğinizi duydu da,” dedi Bay Parnassus omuz silkerek. “Onu ikaz etmiştim fakat istediğini yapma saati olduğu için çok sıkmamak gerektiğini düşündüm.”

Lucy, yatak odasının kapısına yapışmış Linus’a baktı. “Ben, kimsem oyum.”

“Evet,” dedi Linus, sesi viyaklama gibiydi, kendini zar zor kapıdan ayırdı.

Odanın kendisi geniş ve ferahtı. Ötedeki duvara sayvanlı bir karyola yaslanmıştı; koyu renk ahşaptan yapılmış, direklerine göz alıcı sarmaşıklar ve yapraklar oyulmuştu. Evdeki

diğer masalardan çok daha eski, üstü kâğıt tomarları ve kitap yığınlarıyla kaplı bir masa vardı. Yatağın karşısında yanmayan bir şömine duruyordu, Linus bütün bu olup bitenden bu kadar korkmasaydı soğuk kış geceleri için mükemmel olacağını düşünürdü.

“Bay Baker’a odanı göstermek ister misin?” diye sordu Bay Parnassus, Lucy’ye. “Sanırım görmeyi çok isteyecektir. Değil mi, Bay Baker?”

Hayır. Hayır, istemezdi. Pek değil. “Ee-vet,” dedi Linus. “Bu, kesinlikle... yapılabilir.”

Lucy yüzüstü dönüp çenesini ellerinin arasına aldı. “Emin misiniz, Bay Baker? Sesiniz pek emin gelmiyor.”

“Eminim,” dedi Linus kararlı bir şekilde.

Lucy kendini yerden kaldırdı. “Tamam, uyarmadı demeyin.”

Bay Parnassus içini çekti. “Lucy, Bay Baker’a yanlış bir fikir vereceksin.”

“Hangi yanlış fikri?”

“Hangisi olduğunu biliyorsunuz.”

Lucy ellerini havaya kaldırdı. “Sadece beklenti yaratmaya çalışıyorum. Beklenmediği beklemek! Hayatın bizi şaşırtmak için olduğunu söylemiştin. Ben de onu şaşırtmaya çalışıyorum.”

“Bence sadece kendini hayal kırıklığına hazırlıyorsun.”

Lucy’nin gözleri kısıldı. “Peki bu kimin suçu acaba? Dekorasyon fikirlerimi dinleseydin hayal kırıklığı olmazdı. Sırf eğlence olurdu.” Göz ucuyla Linus’a baktı. “Benim için yani.”

Bay Parnassus yatıştırıcı bir hareketle ellerini açtı. “Kesik insan başlarının Bay Baker’ın gece uykuları veya fiziksel ya da akıl sağlığı açısından iyi olacağını sanmıyorum, kâğıt hamurundan yapılmış olsalar bile.”

“Kesik insan başları mı?” dedi Linus boğuk bir sesle.

Lucy içini çekti. “Sadece düşmanlarımla temsil. Papa. Mega kiliselere katılan Evanjelistler. Bilirsiniz, normal insan işleri.”

Linus, Lucy'nin neyin *normal* olduğunu tam olarak anladığını sanmıyordu ama bunu kendine saklamayı başardı. "Yani kafa yok mu?"

"Hiç yok," dedi Lucy kaşlarını çatarak. "Ormandan bulduğum, kesinlikle öldürmediğim bir hayvanın kafatası bile yok." Bay Parnassus'a bir bakış fırlattı.

"Hayvanlar hakkında ne demiştin?" dedi Bay Parnassus.

Lucy sandalyelerin yanındaki kapalı bir kapıya doğru yürüdü. "Onları öldürmemem gerektiğini çünkü bunu sadece seri katillerin yaptığını, zaten ölmüşlerse de kalıntılarla oynamam gerektiğini çünkü kötü kokacağımı."

"Ve?"

"Ve bunun yanlış olduğunu."

"Bir dahaki sefere önce bunu söyle," dedi Bay Parnassus. "Kulağa daha insancıl gelebilir."

"Yaratıcılığımı boğuyorsun," diye mırıldandı Lucy. Elini kapı koluna koydu ve Linus'a baktı. Hoşnutsuz ifadesi yok olmuş, Linus'ın tüylerini diken diken eden o aşırı-tatlı gülümseme geri dönmüştü. "Geliyor musunuz, Bay Baker?"

Linus ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı fakat ayakları yatak odasının kapısının önüne sağlam bir şekilde kök salmış durumdalar. "Bay Parnassus da bize katılacak mı?" diye sordu.

Bay Parnassus başını iki yana salladı. "Sizi gezdirmesine izin vereceğim, tıpkı diğer çocukların yaptığı gibi." Durdu. Sonra ekledi, "Sal üstünde hâlâ çalışıyorum."

"Harika," dedi Linus zayıfça. "Bu... iyi."

"Neden terliyorsunuz?" diye sordu Lucy, gülümsemesi genişlemişti. "Bir sorun mu var, Bay Baker?"

"Yoo, hayır," dedi Linus. "Sadece... biraz fazla sıcak, o kadar. Ilıman iklim işte. Şehirde buna alışkın değiliz."

"Ah, tabii ki," dedi Lucy. "O yüzden olmalı. Gelin, Bay Baker. Size göstermem gereken bir şey var."

Linus güçlkle yutkundu. Kendine aptallık ettiğini, Bay

Parnassus'un *hemen orada* olduğunu ve Lucy'nin onun önünde yanlış bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini söyledi.

Buradaki sorun, Linus'ın beyninin daha önce adayı ziyaret eden başka bir görevli olup olmadığını ve eğer olduysa ona ne olduğunu merak etmek için tam olarak o anı seçmesiydi. Ziyaret edilmiş olmalıydı, değil mi? Kendisi ilk olamazdı. Bu saçma bir fikirdi.

Ve eğer ondan önce başkaları da gelmişse onlara ne olmuştu? Onlar da Lucy'nin odasına girmiş miydi? Daha sonra kendilerinden haber alınmış mıydı? Linus, Lucy'yi takip edip seleflerinin yatağın tepesine çivilenmiş leşlerini bulmak üzere o kapıdan girecek miydi gerçekten? Gerektiğinde kesinlikle katı olabilirdi ama zayıf bir bünyesi vardı ve kan görmek bayılacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Islak, dekoratif çelenkler niyetine etrafa saçılmış bağırsaklar görmek zorunda kalırsa neler olacağını bilemiyordu.

Bay Parnassus'a baktı, cesaret verici şekilde başını sallıyordu. Bu, Linus'ı azıcık bile sakinleştirmedi. Şu an ona göre Bay Parnassus da Lucy kadar kötüydü, o parlak renkli çorapları ve muhteşem gülümsemesine lanet olsundu.

Muhteşem gülümseme yüzünden neredeyse tókezleyip düşecekti.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Bunu yapabiliirdi.

Yapabiliirdi.

O sadece bir *çocukt*u.

Yüzüne memnun (yüzünü buruşturmaktan hallice) bir bakış yerleştirdi ve şöyle dedi: "Odanı görmekten mutluluk duyuyorum, Lucy. Umarım düzenlidir. Dağınık bir oda dağınık bir zihnin işaretidir. Her şeyi mümkün olduğunca temiz tutmak en iyisidir."

Lucy'nin gözleri parladı. "Öyle mi, Bay Baker? O zaman bakalım benim zihnim nasılmış."

Linus, doktorunun onu uyardığı stres faktörlerinden biri-

nin bu olduğundan emindi. Şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Lucy'nin yanında durdu.

Aşağı baktı.

Lucy sırttı. Linus, bir insan için mümkün olandan fazla dişi olduğunu düşündü.

Kapı kolunu çevirdi.

Kapıyı açtı.

Kapı menteşelerinde gıcırdadı ve...

Üstünde ekose desenli yorgan ve beyaz bir yastık olan, karşı duvara yaslanmış bir ikiz yatak çıktı. Odaya çalışma masası sığmıştı ama başka bir şey kesinlikle sığmazdı. Masanın üstünde kuvars damarlı, parlak taşlardan oluşan bir koleksiyon vardı.

Duvarlarda her biri ortasındaki delikten raptiyeyle duvara tutturulmuş vinyl plaklar asılıydı. Little Richard, the Big Bopper, Frankie Lymon and the Teenagers, Ritchie Valens, Buddy Holly. Hatta en çok Buddy Holly.

Linus onları görünce irkildi. Plakların bazılarını tanımıştı çünkü şehirdeki evinde aynılardan vardı. "Peggy Sue", "That'll Be the Day" ve "Chantilly Lace" dinleyerek pek çok gece geçirmişti.

Ama Little Richard ve Frankie Lymon dışında hepsinin ortak bir yönü daha vardı. Şöyle bir düşününce biraz hastalıklı bir yön. Ama aslında mantıklıydı.

Linus, Lucy'nin kapıyı arkalarından kapattığını fark etmedi bile. "Müziğin öldüğü gün," dedi Lucy.

Linus'in kalbi gümbürdedi ve hızla arkasına döndü. Lucy kapıda, sırtını yaslamış duruyordu. "Ne?"

Elini plaklara doğru salladı. "Buddy Holly, Ritchie Valens ve Big Bopper."

"Uçak kazası," dedi Linus sessizce.

Lucy başını onaylayarak salladı ve kendini kapıdan ayırdı. "Ritchie ve Bopper'in uçakta bile olmaması gerekiyordu, bunu biliyor muydunuz?"

Biliyordu. "Sanırım," dedi.

"Bopper hastaydı ve başka birinin yerine geçmişti."

Waylon Jennings, yine de Linus bunu kendine sakladı.

"Ve Ritchie koltuğunu bir yazı-turada kazanmıştı. Buddy soğuk olduğu için otobüse binmek istememişti ve Montana'ya gitmek zorundalardı." Lucy uzanıp "Chantilly Lace"e dokundu. Neredeyse saygılı görünüyordu. "Pilota doğru hava durumu bilgisi verilmemişti ve uçağın uygun donanımı yoktu. Garip, değil mi?" Linus'a gülümsedi. "Beni mutlu eden müzikleri seviyorum. Ölümü de seviyorum. İnsanların ikisini bir araya getirebilmeleri tuhaf. Hepsi tesadüfen öldü ve insanlar onlar hakkında şarkılar söyledi. O şarkıları seviyorum ama ölü insanların söyledikleri kadar değil."

Linus sarsakça öksürdü. "Ben... ben de müziği severim. Bu plaklardan bazıları benim evimde de var."

Lucy bunu duyunca birden canlandı. "Ölü insan müziği mi?"

Linus omuz silkti. "Ben... sanırım öyle? Müzik ne kadar eskiyse şarkıcının ölmüş olma olasılığı o kadar yüksektir."

"Evet," dedi Lucy heyecanla. Gözleri kırmızılaşmaya başlamıştı. "Doğru. Ölüm, müzik için harikadır. Şarkıcıların kulağa hayalet gibi gelmesini sağlar."

Linus konuyu daha az hastalıklı bir şeye çevirmenin zamanının geldiğini düşündü. "Odanı beğendim."

Lucy etrafına bakındı, gözlerindeki ışık sönmüştü. "En güzel oda. Kendi odamın olmasını seviyorum. Arthur bağımsızlığa sahip olmanın önemli olduğunu söylüyor." Gözlerini kaçırmadan önce Linus'a baktı, Linus onun neredeyse *tedirgin* görüldüğüne yemin edebilirdi. "Çok ileri gitmediği sürece sorun değil." Gözleri genişledi. "Ama ben bebek değilim! Kendi başıma idare edebilirim! Hatta ben her zaman tek başımayım!"

Linus tek kaşını kaldırdı. "*Her zaman?* Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Olmaz. Eğer durum buysa Bay Parnassus'la konuşmam gerekir. Senin yaşındaki bir çocuk *her zaman* tek başına kalmamalı—"

Lucy, "Öyle demek istemedim," diye feryat etti. "Demek istediğim hiç tek başıma olmuyorum! Hiç! Nereye gidersem gideyim o hep orada! Gölge gibi. Çok rahatsız edici."

"Öyle diyorsan öyledir."

Lucy hararetle başını aşağı yukarı salladı. "Diyorum. Aynen öyle dedim. Yani Arthur'la konuşmanıza ya da rapora yazmanıza ve benim hakkımda kötü şeyler söylemenize gerek yok." Gülümsemesi tam anlamıyla melek gibiydi. "Yemin ederim ben iyi biriyim." Gülümseme soldu. "Ve yatağımın altına bakmanıza hiç gerek yok. Ve eğer bakarsanız altındaki kuş iskeleti benim değil ve onu oraya kimin koyduğunu bilmiyorum ama bu mutlaka cezalandırılmalı çünkü bu yanlış." Tekrar gülümsemi.

Linus ona baktı.

"Tamam!" dedi birden öne adım atıp Linus'ın elinden yakalayarak. "Hepsi bu kadar! İşte odam bu! Başka bir şey görmenize gerek yok!" Linus'ı kapıya doğru itekledi ve kapıyı açtı. "Arthur! Odamı gördü, her şeyin iyi görüldüğünü ve hiç kötü bir şeyin olmadığını ve benim iyi bir insan olduğumu söyledi. Ve o da benimle aynı müziği seviyor! Ölü insan müziği."

Bay Parnassus, kucagındaki kitaptan başını kaldırdı. "Öyle mi? Ölü insan müziği?"

Lucy, Linus'a bakmak için başını kaldırdı, hâlâ elini sıkıca tutuyordu. "Ölü şeyleri seviyoruz, değil mi, Bay Baker?"

Linus kekeledi.

Lucy onu bıraktı ve gidip Linus geldiğinde yattığı yere, Bay Parnassus'un ayaklarının dibine serildi. Ellerini karnında birleştirdi, tavana bakıyordu. "Beynim gri maddeye yumurtalarını salan örümceklerle dolu. Yakında hepsi yumurtalarından çıkıp beni tüketecekler."

Linus'ın ne diyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Neyse ki Bay Parnassus'un vardı. Kitabı kapattı ve sandalyelerin yanındaki küçük masaya koydu. Bağcıklı ayakkabılarından biriyle Lucy'nin omzunu dürttü. "Ne kadar detaylı.

Bunu birazdan daha ayrıntılı bir şekilde tartışacağız. Ondan önce Bay Baker gözlem yapmak istiyor. Senin için uygun mu?"

Lucy, Linus'a bir göz atıp tavana döndü. "Sorun değil. O da ölü şeyleri benim kadar seviyor."

Bu, azıcık bile doğru değildi.

"Bak sen," dedi Bay Parnassus, Linus'a boş koltuğa oturmasını işaret ederek. "Ne tesadüf. Bay Baker gelmeden önce nerede kalmıştık?"

Linus oturdu. Kalemle not defterini çıkardı. Parmaklarının neden titrediğini bilmiyordu.

"Kategorik Zorunluluk," dedi Lucy. "Kant."

"Ah, doğru," dedi Bay Parnassus. "Hatırlattığın için teşekkür ederim." Linus, hatırlatılmasına ihtiyaç duymadığı fikrine kapıldı. "Peki, Kant, Kategorik Zorunluluk hakkında ne demiştir?"

Lucy içini çekti. "Ahlakın en üst ilkesi olduğunu. Bir hedef. Aksi yönde herhangi bir doğal arzu veya eğilim olsa bile her zaman izlememiz gereken, mantıksal olarak gerekli ve koşulsuz bir ilke."

"Peki, Kant haklı mı?"

"Ahlaksız olmanın mantıksız olması konusunda mı?"

"Evet."

Lucy yüzünü buruşturdu. "Hayır?"

"Neden?"

"Çünkü insanlar siyah ya da beyaz değildir. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, hiç sapma yapmadan tek bir yolda kalmazsınız. Ve bu da sizin kötü bir insan olduğunuz anlamına gelmez."

Bay Parnassus başını salladı. "Beyninde örümcekler olsa bile mi?"

Lucy omuz silkti. "Belki. Ama Kant normal insanlardan bahsediyordu. Ben normal değilim."

"Neden?"

Karnına hafifçe dokundu. "Geldiğim yer yüzünden."

“Nereden geldin?”

“Penis giren bir vajinadan.”

“Lucy,” diye azarladı Bay Parnassus, Linus öksürüklere boğulmuştu.

Lucy gözlerini devirdi ve rahatsızmış gibi kıpırdandı. “İşlerin pek iyi olmadığı bir yerden.”

“Şimdi daha iyi mi peki?”

“Çoğunlukla.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

Lucy başını Bay Parnassus’a çevirmeden önce yan yan Linus’a baktı. “Çünkü burada kendi odam var. Ve plaklarım. Sen varsın, diğerleri; her ne kadar Theodore biriktirdiklerini görmeme izin vermese de.”

“Ya örümcekler?”

“Hâlâ oradalar.”

“Ama?”

“Ama beni tüketip bildiğimiz dünyayı yok etmeme sebep olmalarına izin vermediğim sürece kafamda örümcekler olabilir.”

Linus güçlükle nefes alıyordu.

Bay Parnassus’un böyle bir sorunu yok gibiydi. O gülümseyordu. “Kesinlikle. Hata yapmak insan olmaktır, mantıksız ya da değil. Ve bazı hatalar diğerlerinden daha büyük olsalar da onlardan ders aldığımız sürece daha iyi insanlar olmamızı sağlarlar. Beynimizde örümcekler olsa bile.”

“Ben kötüyüm.”

“Bazılarına göre.”

Lucy’nin yüzü aklını zorluyormuş gibi buruştu. “Arthur?”

“Evet?”

“Adının bir dağ ismi olduğunu biliyor muydun?”

Bay Parnassus hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırptırdı. “Evet. Sen nereden biliyorsun?”

Lucy omuz silkti. “Bir sürü şey biliyorum ama nasıl bildiğimi her zaman bilmiyorum. Bu, mantıklı mı?”

"Bir nevi."

"Parnassus Dağı, Apollon için kutsaldı."

"Biliyorum."

"Trakyalı Linus'ı biliyor musun?"

Bay Parnassus koltuğunda kıpırdandı. "Ben... bildiğimi sanmıyorum."

"Ah! Şey, Apollon, Linus'ı bir müzik yarışması yüzünden oklarıyla öldürmüş. Sen Bay Baker'ı öldürecek misin?" Lucy, Linus'a bakmak için yavaşça başını çevirdi. "Eğer öldürecek- sen ok kullandığından emin ol, olur mu? Onun KÖTÜRÜM olmasını istemem."

Kahkaha atmaya başladı.

Linus'ın göğsü hızla inip kalkıyordu, Bay Parnassus içini çekti. "Bütün hikâyeyi bu şakayı yapabilmek için mi uydurdun?"

"Evet," dedi Lucy gözlerini silerek. "Çünkü bir keresinde kendimize gülemiyorsak yanlış yolda olduğumuzu söylemiş- tin." Kaşlarını çattı. "Yanlış yolda mıyım? Kimse gülmüyor."

"Mizah anlayışı kişiden kişiye değişir maalesef," dedi Bay Parnassus.

"Tüh be," dedi Lucy tekrar tavana dönerek. "İnsanlık çok tuhaf. Gülmüyorsak ya ağlıyoruz ya da canımızı kurtarmak için canavarlardan kaçıyoruz. Hem gerçek canavar olmaları- na bile gerek yok. Kafamızda uydurduklarımız bile olabiliyor. Sence de tuhaf değil mi?"

"Sanırım. Ama diğer türlü olmaktansa böyle olmayı tercih ederim."

"Hangi türlü?"

"Hiçbir şey hissetmeyen."

Linus gözlerini kaçırdı.

Bay Parnassus dersi erkenden, saat altıyı çeyrek gece bitirdiğinden Lucy çok sevindi. Bay Parnassus ona Bayan Chapelwhite'in yardımına ihtiyacı olup olmadığına bakması için mutfaga gi-

debileceğini söyledi. Lucy zıplayarak kalktı ve kapıya gitmeden önce ayaklarını yere vurup küçük bir daire çizerek omzunun üstünden Linus'a birlikte geçirdikleri zamanı aydınlatıcı bulmasını umduğunu böğürdü.

Linus aydınlatıcı kelimesinin doğru seçim olduğundan emin değildi.

Lucy, onun boyunda bir çocuğa göre epeyce gürültü yaparak merdivenlerden inerken sessizce oturdular. Birinci kata varana kadar bulabildiği her yüzeye hoplamıştı sanki.

Linus, Bay Parnassus'un kendisini beklediğini biliyordu ve bu fırsatı elinden geldikince düşüncelerini toparlamak için kullandı. Not defteri üzücü bir şekilde boştu. Tek bir gözlemi bile not almak aklına gelmemişti. Bu, onun pozisyonundaki biri için iyi değildi ama adaya geldiğinden beri gördüğü ve duyduğu onca şey düşünülürken Birim'in ona biraz zaman tanımak zorunda olduğunu düşündü.

"Beklediğim gibi değil," dedi Linus boşluğa bakarak.

"Değil mi?"

Başını iki yana salladı. "İsminin... çağrıştırdığı şeyler var. Deccal yani." Özür dilercesine Bay Parnassus'a baktı. "Dürüst olmam gerekirse yani."

"Öyle mi?" diye sordu Bay Parnassus kupkuru. "Fark etmemiştim."

"Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Özür dilemenizi beklemiyorum." Bay Parnassus ellerine baktı. "Size bir sır verebilir miyim?"

Bu, Linus'ı şaşırtmıştı. Marsyas müdürünün sık sık sırlarını açan biri olmadığını anlamıştı. Sinir bozucuydu ama bu anlaşılabilirdi. "Evet? Elbette."

"Ben de endişelendim, onun adaya gönderildiğini duyduğumda."

Linus gözlerini ona dikmişti. "Endişelendiniz demek?" Bay Parnassus tek kaşını kaldırdı. Linus, dosyasının da söylediğine göre, bu adamla aralarında beş yaş olduğunu ken-

dine hatırlatması gerektiğini fark etti. Garip bir şekilde genç görünüyordu. Linus nedenini bilmiyordu ama biraz daha dik oturdu ve azıcık karnını içine çektiyse de bu kimseyi ilgilendirmezdi. "Neden sesiniz kızgın gibi?"

"Ben otobüs geç kaldığında *endişelenirim*. Alarmı duyup uyuduğumda *endişelenirim*. Hafta sonu markete gidip avokadoların çok pahalı olduğunu gördüğümde *endişelenirim*. Endişe bunlardır, Bay Parnassus."

"Bunlar gündelik kaygılar," diye düzeltti Bay Parnassus nazikçe. "Normal hayatın tuzakları. Ve bunda yanlış bir şey yok. Ben endişelendim diyorum çünkü duygularımı ifade etmenin bildiğim en iyi yolu bu. Endişelendim çünkü o yalnızdı ama tüm bu çocuklara karşı böyle hissediyorum. Halihazırda burada olanlara nasıl uyum sağlayacağından endişelendim. Ona ihtiyacı olanı sağlayamazsam diye endişelendim."

"Ve onun olduğu şey için?" diye sordu Linus. "O konuda da endişelendiniz mi? Bana göre endişelerinizin en büyüğü bu olmalıydı."

Bay Parnassus omuz silkti. "Muhakkak ama diğer endişelerimden üstün değildi. Durumun ciddiyetini anlıyorum, Bay Baker. Ama bunun odak noktası olmasına izin veremezdim. Tek bildiği buydu, insanların onun ne olduğu konusunda, neler yapabileceği konusunda endişelendikleri. Çünkü endişeleri, korku ve tiksintilerinin üstünde ince bir örtüydü sadece. Ve çocuklar düşündüğümüzden çok daha iyi gözlemcilerdir. Eğer bende de herkeste gördüğü şeyi görseydi ondan yana nasıl umut besleyebilirdik ki?"

"Umut?" dedi Linus safça.

"Umut," diye tekrarladı Bay Parnassus. "Çünkü ona vermemiz gereken şey bu, hepsine vermemiz gereken şey bu. Umut, rehberlik ve evim diyebilecekleri bir yer, dışlanma korkusu olmadan kendileri olabilecekleri bir yuva."

"Beni affedin ama bence Lucy'yi diğerleriyle aynı kefeye koymanız yanlış. O, başka kimseye *benzemiyor*."

“Talia da benzemiyor,” diye terslendi Bay Parnassus. “Ya da Theodore. Ya da Phee, Sal veya Chauncey. Başkaları gibi olmadıkları için buradalar. Ama bu, her şeyin böyle gitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor.”

“Toy biri gibi konuşuyorsunuz.”

“Ben kızgıyım,” dedi Bay Parnassus. “Bu çocuklar sürekli kim olduklarıyla ilgili önyargılarla karşı karşıyalar. Ve sadece aynı şeyi bilen yetişkinler olarak büyüyecekler. Kendiniz söylediniz: Lucy, beklediğiniz gibi değildi, bu da halihazırda kafanızda onun ne olduğuna karar verdiğiniz anlamına gelir. Değiştirmek için hiçbir şey yapmazsak önyargılarla nasıl savaşabiliriz? Bu yaranın büyüüp iltihaplanmasına izin verirsek ne anlamı var?”

“Ama yine de burada, adada kaldınız,” dedi Linus savunmaya geçerek. “Ayrılmıyorsunuz. Onların da ayrılmalarına izin vermiyorsunuz.”

“Onları, onları anlamayan bir dünyadan koruyorum. Problemleri adım adım çözmeliyiz, Bay Baker. Onlara güven ve benlik duygusu aşılayabilirsem gerçek dünyayla yüzleşmek için ihtiyaç duyacakları şeyi vermiş olurum diye umuyorum çünkü onlar için aynı derecede zor olacak. Ama BÜGESİB sizin gibi birini müdahale etmeye yollayarak işlerimi kolaylaştırmıyor.”

“Benim gibi biri?” diye sordu Linus. “Bu ne anlama—”

Bay Parnassus bir nefes verdi. “Özür dilerim. Haksızlık ettim. Sadece işinizi yaptığınızı biliyorum.” Gülümsemesi nazikti. “İşvereniniz kim olursa olsun, sizin bir dosyanın veya belirli isimlerin ötesini görebileceğinizi düşünüyorum.”

Linus bunun hakaret mi yoksa iltifat mı olduğuna emin olamadı. “Başkaları oldu mu? Benden önce? Sosyal hizmet görevlisi?”

Bay Parnassus yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Bir kez. O zamanlar sadece Talia ve Phee vardı ama Zoe –Bayan Chapelwhite– yardım teklif etmişti. Söylentiler oldu, asılsız

şeyler. Ama yanımdakiler için burayı bir yuva hâline getirdim ve daha fazlasının gelmesi ihtimaline hazırlandım. Sizden önce gelen kişi... o... değişti. Hoş biriydi, kalacağını düşünmüştüm. Ama sonra değişti.”

Linus söylenmeyen her şeyi duydu. Beceriksizce Bay Parnassus’la birlikte olup olmadıklarını sorduğunda Bayan Chapelwhite’in neden güldüğünü şimdi anlıyordu. Ve her ne kadar üzerine vazife olmasa da sordu, “Ne oldu?”

“Terfi etti,” dedi Bay Parnassus sessizce. “Önce müdürlüğe. Ve sonra, son duyduğum kadarıyla, Aşırı Üst Yönetim’e. Hep istediği gibi. O gün çok acı bir ders aldım: Bazen dilekler yüksek sesle söylenmemeli, yoksa gerçekleşmezler.”

Linus gözlerini kırıştırdı. Elbette şeyi kastediyor olamazdı... “Gıdılı adam değildir.”

Bay Parnassus kıkırdadı. “Hayır.”

“Ya da gözlüklü.”

“Hayır, Bay Baker. Gözlüklü adam değil.”

Bu da geriye dalgalı saçları olan yakışıklı adamı bırakıyordu. Bay Werner. Linus’a Arthur Parnassus hakkında endişeleri olduğunu söyleyen kişi. Linus şaşkına dönmüştü ancak neden olduğundan tam olarak emin değildi. “Ama o çok... çok...”

“Çok?” dedi Bay Parnassus.

Linus düşünebildiği tek şeye tutundu. “Tatil partilerinde kurumuş jambon servis eder! *Tadı çok korkunçtur.*”

Bay Parnassus kahkahayı patlatmadan önce bir an Linus’a bakakaldı. Linus sesin sıcaklığı ve gevrekliği karşısında hayrete düştü, tıpkı dalgaların düzgün kayalara çarpışı gibiydi. “Ah, sevgili Bay Baker. Size gerçekten hayret ediyorum.”

Linus garip şekilde gururlu hissetti. “Deniyorum işte.”

“Başarıyorsunuz da,” dedi gözlerini silerek.

Bir kez daha sessizce oturdular ve bu, Linus’ın adaya geldiğinden beri hissettiği en rahatlatıcı şeydi. Görmeye hazır olmadığı şeyleri göstermesinden korktuğu için fazla kurcalamaya cesareti yoktu ama orada olduğunu biliyordu. Fakat bu

da geçiciydi, her şey gibi. Buradaki zamanı gibi, bu dünyadaki zamanı gibi, bir sonu vardı. Aksini düşünmek hiçbir işe yaramazdı.

Sonra, hiç durup düşünmeksizin, konuştu. "Kant mı, Arthur? Gerçekten? Onca şeyin arasında."

Bay Parnassus'un gözleri azalan güneş ışığında parladı. "Yanlış düşünceleri vardı."

"Ah, bir hayli yetersiz bir ifade. Schopenhauer der ki—"

"*Schopenhauer* mı? Senin hakkında söylediğim tüm güzel şeyleri geri alıyorum, Linus. Adadan kovuldun. Derhal git lütfen."

"Bazı çok keskin eleştirileri var! Ve bunu yalnızca Kant'ın çalışmasını daha da doğrulamak için yapmış!"

Bay Parnassus dudak büktü. "Doğrulama pek de Kant'ın—"

"O noktada kesinlikle yanılıyorsun."

Ve böyle devam ettiler.

Bayan Chapelwhite arabasını durdurduğunda iskelede feribot bekliyordu. Linus, Merle'ün güvertede hareket ettiğini görebiliyordu. Onlara kaşları çatık, rahatsızca el salladı. "Ne aceleci adam, değil mi?" Rampa inerken Linus derin düşüncelere daldı.

"Daha hiçbir şey görmedin," diye homurdandı Bayan Chapelwhite. "Adam sürekli başka işi varmış gibi davranıyor. O döküntü tekneyi kullanması için ona para ödeyen tek kişi Bay Parnassus ve o da bunun farkında. Aslında kullanmamıza bile gerek yok ama barışı korumak için yapıyoruz."

"O zaman nasıl... Biliyor musun? Öğrenmek istemiyorum. Gidelim mi?"

Chapelwhite içini çekti. "Zorundaysak."

"Korkarım zorundayız," dedi Linus bilgece.

Bayan Chapelwhite arabayı çalıştırıp yavaşça ileri doğru sürerken yan yan ona baktı. Linus bir şey diyeceğini sanmıştı ama kadın konuşmadı. Kendi düşüncelerini yansıtır yansıtmadığını merak etti.

Araba üstüne çıktığında feribot hafifçe yalpaladı. Linus her ne kadar kendini rahatsız hissetse de ilk geldiğindeki gibi değildi. Bu, duraklamasına sebep oldu. Gerçekten sadece bir hafta mı olmuştu? Cumartesi günü gelmişti ve... evet. Tam bir hafta olmuştu. Neden şaşırdığını bilmiyordu. Hala evini özliyordu ama bu şimdi midesinin dibinde hafif bir ağrı gibiydi.

Bu, muhtemelen iyiye işaret değildi.
Rampa arkalarından tekrar yükselirken Bayan Chapelwhite arabayı durdurdu. Yukarıda bir yerde düdük öttü ve yola çıktılar. Linus elini arabadan çıkarıp deniz melteminin parmaklarının arasında esmesine izin verdi.

Merle tepelerinde belirdiğinde sadece birkaç dakikadır feribottalardı. "Paramı getirdiniz mi?" dedi. "Ve unutmayın, ücret iki katına çıktı."

Bayan Chapelwhite öfkeyle homurdandı. "Getirdim, seni yaşlı çakal." Torpido gözüne uzanmak için eğildi.

Linus paniklemişti. "Feribotu kim kullanıyor?"

Merle ona kaşlarını çatı. "Bu şeyler neredeyse kendi kendine gidiyor. Bilgisayarlar falan, bilirsin."

"Ha," dedi Linus düşünmeden. "Sana ne gerek var o zaman?"

Merle dik dik ona baktı. "Ne dedin?"

"Ücretiniz," dedi Bayan Chapelwhite tatlı tatlı, bir zarfı avuçlarına sıkıştırarak. "Ayrıca Bay Parnassus size bir mesaj iletmemi istedi. Öngörülebilir gelecekte ücretin bir kez daha iki katına çıkmayacağını umuyor."

Merle zarfı onun elinden kaparken eli titriyordu. "Ummuştur, ummuştur. Ama iş yapmanın bedeli bu maalesef. Ekonomi kötü."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

Merle'ün gülümsemesi acımasızdı. "Etmemişsindir tabii. Sizin türünüz hepimizden daha iyi olduğunu—"

"Biraz sakın olsan iyi olur," diye tavsiyede bulundu Linus. "Ve o parayı içkiye yatırmamaya dikkat et, yoksa bu kötü ekonomide nasıl geçinemediğini düşünmek beni çok üzer."

Merle topuklarının üzerinde dönüp kaptan köşküne gitmeden önce ona baktı.

"Piç," diye mırıldandı Linus. Bayan Chapelwhite'a baktı, o da Linus'a bakıyordu. "Ne?"

Bayan Chapelwhite başını iki yana salladı. "Sen... Neyse, yok bir şey."

"Söyle hadi, Bayan Chapelwhite."

"Bana Zoe de, olur mu? Şu Bayan Chapelwhite lafı sinirlerimi bozuyor."

"Zoe," dedi Linus yavaşça. "Şey... sorun olmaz galiba."

"Ve ben de Linus diyeceğim."

"Bu neden bu kadar önemli bilmiyorum," diye homurdandı Linus ama ona hayır demedi.

Bayan Chapelwhite onu postanenin önüne bırakıp birkaç blok ötedeki marketi işaret etti. "İşin bitince şuraya gel. Çabuk halletmeye çalışacağım. Geç olmadan adaya dönmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu Linus; bir eli kapı kolundaydı ve diğeri ise büyük, düz bir zarf taşıyordu.

Zoe ona gülümsedi. "Bugün ayın ikinci cumartesi."

"Yani?"

"Çocuklarla maceraya çıkma günü. Bu bir gelenek."

Bu, Linus'ın kulağına pek hoş gelmedi. "Ne tür bir macera?"

Zoe durup onu şöyle bir süzdü. "Sana birkaç şey almam gerekecek. Giydiklerin kesinlikle olmaz ve sanırım başka bir şey de getirmemişsin. Bel ölçün kaç?"

Linus duraksadı. "Bu seni hiç ilgilendirmez!"

Zoe onu arabadan kışkırladı. "Bir fikrim var. Sen bana bırak. Markette görüşürüz!"

Gazı kökleyip giderken tekerler acı acı feryat etti. Lastikten dumanlar yükseldiğinde kaldırımındaki insanlar ona baktı. Linus elini yüzünün önünde sallayarak öksürdü. "Nasılsınız?" diye sordu kol kola yürüyen bir çifte. İkisi de burunlarını kaldırdılar ve hızla caddenin karşısına geçtiler.

Linus kendine baktı. Her zamanki giysilerini giymişti: pantolon, gömlek, kravat. Bayan Chapelwhite'ın -Zoe'nin- aklında ne olduğunu bilmek istediğinden emin değildi ama bunun önemi yoktu. Daha sonra buluştuklarında ona söyleyebilirdi.

Postanenin içi de kasabanın kalanı gibi aydınlık ve güneşliydi. Pastel renklere boyanmıştı ve duvarlarında devasa deniz kabuğu sıraları vardı. Linus o duvarlardan birinde tanıdık bir afişin asıldığı panoyu gördü: BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN. İHBAR HERKESİ KORUR!

Bankonun diğer tarafında bir adam durmuş, endişeyle onu izliyordu. Gözleri küçücüktü ve kulaklarından kalın, burgu burgu kıllar çıkıyordu. Derisi bronz ve buruşuktu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım," dedi Linus bankoya yanaşarak. "Bunu Büyü-
lû Gençlerden Sorumlu İdari Birim'e göndermem gerek." İlk
haftasının raporunun bulunduğu zarfı uzattı. Detaylı bir ça-
lışmaydı, muhtemelen gerektiğinden daha detaylı ama yirmi
yedi sayfalık elyazması çalışmasını kısaltmak için pek değişik-
lik yapmamıştı.

"BÜGESİB, öyle mi?" diye sordu adam pek de saklamadığı
bir merakla zarfa bakarak. "Bir temsilcinin burada olduğunu
duymuştum. Geç bile kaldılar bana sorarsan."

"Sormadım," dedi Linus sertçe.

Adam onu duymazdan geldi. Linus'a dönmeden önce zarfı
bir teraziye koydu. "Umarım doğru olanı yaparsın."

Linus kaşlarını çatı. "Neymiş doğru olan?"

"Kapatmak. Orası pislik yuvası."

"Neden peki?" Sesinin sakinliğiyle gurur duyuyordu.

Adam bankoya eğilirken sesini alçalttı. Nefesi boğucu bir
şekilde yabanmersinli nane kokuyordu. "Söylentiler var, an-
larsın ya."

Linus irkilmemeye çalıştı. "Hayır, anlamadım. Ne tür söy-
lentiler?"

"Karanlık şeyler," dedi adam. "Şeytani şeyler. Onlar çocuk
değil. Onlar canavar. Canavarca şeyler yapıyorlar. O adaya gi-
den insanlar bir daha geri dönmüyor."

"Hangi insanlar?"

Adam omuz silkti. "Bilirsin işte. İnsanlar. Oraya gidiyorlar ve bir daha haber alınamıyor. O Parnassus da öyle. Tuhaf adam, adamsa tabii. Orada onlara neler yaptırıyor Tanrı bilir." Durdu. Sonra, "Hatta bazılarını gördüm."

"Çocukların mı?"

Adam öfkeyle burnundan soludu. "Evet, eğer onlara çocuk denebilirse."

Linus başını yana yatırdı. "Epey yakından incelemiştiniz gibi konuşuyorsunuz."

"Ah, evet," dedi adam. "Artık buraya gelmiyorlar ama geldiklerinde gözümün üstlerinde olacağına emin olabilirsin."

"İlginç," dedi Linus. "Sizin yaşındaki bir adamın yetim çocuklarla sağlıksız bir ilgi duyduğunu BÜGESİB'e bildirmek için raporumu değiştirsem iyi olacak sanırım. Ne dersiniz? Hele sessiz kalmanız için size para ödeniyorsa, gerçi sessiz kalmak pek sizin yapabileceğiniz bir şeye benzemiyor."

Adam geri çekildi, gözleri genişlemişti. "Ben—"

"Fikrinizi sormaya gelmedim, beyefendi. O zarfı postalamak için buradayım. Sizden istenen tek şey bu."

Adamın gözleri kısıldı. "Üç yirmi beş."

"Makbuz almam gerek," dedi Linus öderken. "Tazmin edebilmek için. Para ağaçta yetişmiyor ne de olsa."

Adam makbuzu tezgâha çarptı. Linus imzaladı ve gitmek için arkasına döndü. "Linus Baker sen misin?"

Adama baktı. "Evet."

"Mesajınız var."

"Az önce ilettiğiniz mesaja benziyorsa gerek yok."

Adam başını iki yana salladı. "Gülünç. Benden değil ama bir sonraki kaybolan kişi olmamak için baksan iyi edersin. Mesaj tamamen resmi. BÜGESİB'den."

Linus bir şey gelmesini beklemiyordu, en azından bu kadar erken beklemiyordu. Adam küçük bir zarf bulana kadar ya-

nındaki kutuyu kurcaladı ve bulduğu zarfı Linus'a verdi. Söylediği gibi BÜGESİB'dendi. Resmi mühür ve olması gereken diğer her şey yerli yerindeydi.

Kağıdı yırtmak üzereyken adamın bakışlarını tekrar üzerinde hissetti.

Aklına bir fikir geldi. "Sal yapımından anlar mısınız?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Sal mı?"

Linus yalandan gülümsedi. "Neyse, boş verin." Döndü ve postaneden çıktı.

Sokaga çıktığında zarfı açtı. İçinden tek bir kâğıt vardı.

Çıkardı.

Şöyle diyordu:

**BÜYÜLÜ GENÇLERDEN SORUMLU BİRİM
AŞIRI ÜST YÖNETİM'DEN**

Bay Baker,

Raporlarınızı sabırsızlıkla bekliyoruz. Bir hatırlatma, hiçbir şeyi atlamamanızı umuyoruz.

Hiçbir şeyi.

Saygılarımla,

CHARLES WERNER

AŞIRI ÜST YÖNETİM

Linus uzun süre kâğıda baktı.

Zoe'yi markette, tam da olacağını söylediği yerde buldu. Önünde dolu bir alışveriş arabası vardı ve büyük bir et parçası için kasapla tartışıyor gibi görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu yanına giderek.

Zoe kasaba ters ters bakarak, "Yolunda," diye mırıldandı. "Sadece pazarlık yapıyoruz."

"Pazarlık yok," dedi kasap, Linus'ın nereye ait olduğunu

anlayamadığı ağır bir aksanı vardı. "Pazarlık yok. Fiyatlar yükseldi!"

Zoe'nin gözleri kısıldı. "Herkes için mi?"

"Evet!" diye ısrar etti kasap. "Herkes için!"

"Sana inanmıyorum."

"O zaman eti geri alayım."

Zoe uzanıp tezgâhın üstündeki eti kaptı. "Hayır. Kalsın. Ama bunu unutmayacağım, Marcel. Unutacağımı sanma sakın."

Adam irkildi fakat başka tek kelime etmedi.

Zoe eti arabaya attı ve itmeye başladı. Linus onu takip etti.

"Orada ne oldu öyle?"

Zoe ona gergince gülümsedi. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Raporunu gönderdin mi?"

"Evet."

"Bana ne yazdığını söylemezsin sanırım?"

Linus ağzı açık ona baktı. "Hayır *tabii ki!* Bu, özel bir iletişim—"

Zoe elini sallayıp onu susturdu. "Denedim sadece."

"...ve ayrıca şu da açıkça belirtilmiştir ki **KURALLAR VE YÖNETMELİKLER**, sayfa 519, paragraf on iki, alt paragraf—"

Zoe içini çekti. "Kendim kaşındım."

Postanedeki adamın dediklerini Zoe'ye söylemeyi düşündü (ona adıyla hitap etmek garipti, hem de çok garip) ama yapmadı. Nedeninden pek emin değildi. Belki daha önce de böyle şeyler duyduğunu hissettiği için. Ayrıca, dedi kendi kendine, güneş parlıyordu. Çok güzel bir gündü. Kıt kafalı bir bagnazın sözleri yüzünden güne gölge düşürmeye gerek yoktu.

Güne gölge düştü, hem de neredeyse adaya ayak bastıkları anda.

Gerçekten. Bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Merle beklediğinden daha uzun sürede geldikleri konusunda homurdanmak dışında bir şey söylememişti ama onu

duymazdan geldiler. Adaya geri dönerlerken Linus tepelerinden onları takip eden bir martıyı izledi ve BÜGESİB'deki fare alışığını, orada olmak isteyip istemediğini soran sahil resmini hatırladı.

Oradaydı. Gerçekten oradaydı.

Ve bu tehlikeli bir düşünceydi. Çünkü bu bir tatil, bütün emeklerinin ardından hak ettiği bir gezi değildi. Hala çalışıyordu ve nerede olursa olsun bunu aklından çıkaramazdı. Şimdiden alışık olduğu düzeni epey aşmıştı -bu Zoe ve Arthur meselesi kesinlikle hiç profesyonelce değildi- ama sadece üç hafta daha sürecekti. Evi onu bekliyordu, ayçiçekleri de öyle. Calliope de kesinlikle eve gitmek istiyordu; her ne kadar onu sürekli bahçede, güneşin altında saatlerce hareketsiz yatarken bulsa da. Elini kaybetme korkusuyla kulaklarının arasını okşadığında ilk kez ona miyavladıysa ne olmuştu ki? Hiçbir şey ifade etmiyordu bu.

Linus'ın bir hayatı vardı.

Akil sağlığının sınırlarını zorlamaya meyilli görünen bir hayat ne yazık ki.

Konukevinin yatak odasındaki aynanın önünde durup yansımasına baktı. "Amanın."

Zoe eline bir çanta tutuşturmuş, öğleden sonraki macera için ona giysiler aldığını söylemişti. Hiç ağır degillermiş gibi market çantalarını arabadan indirirken tüm itirazlarını duymazdan gelmiş, onu garaj yolunda öylece dikilir hâlde bırakmıştı.

Çantayı hiç açmadan konukevine bırakmayı düşündü.

Orada yokmuş gibi davranırsa içine bakmasına gerek kalmazdı.

Dikkatini başka bir şeye yöneltmek için temizlenip yatağının üstüne serilmiş kıyafetlerini kaldırdı. Üstlerinde şöyle bir not vardı: *Haftalık yıkama hizmetiniz tamamlanmıştır! Marsyas Adası'nda kaldığınız için teşekkürler! Belboyunuz, Chauncey.* Chauncey'nin iç çamaşırları da dahil olmak üzere tüm giysilerini yıkamış olması kesinlikle uygun değildi. Linus onunla

sınırlar hakkında konuşmak zorunda kalacaktı. Bahşış isteyeceğine de şüphe yoktu.

Kravatlarını düzeltirken sadece üç dakikanın geçtiğini fark etti – aklında hâlâ çanta vardı.

"Sadece göz atacagım," diye mırıldandı kendi kendine. Göz attı.

"Ne?" dedi sorusunu özellikle birine yöneltmeksizin. "Kesinlikle hayır. Bu son derece uygunsuz. Neden... asla. Kim olduğunu sanıyor bu? Periler... Yol yordam bilmez şeyler. Çoğu yani."

Çantayı kapatıp köşedeki yerine geri fırlattı.

Yatağın kenarına oturdu. Belki kendine gelmek için KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'e bakabilirdi. Kesinlikle buna ihtiyacı vardı. Buradaki insanlarla çok... içli dışlı olmaya başlamıştı. Bir sosyal hizmet görevlisinin belli ölçüde mesafeli olması gerekiyordu. Bu objektif olmalarını sağlardı, fikirlerinin çarpıtılmasına ya da renklenmesine engel olurdu. Aksi durumda bir çocuğa zarar verebilirdi. O profesyonel olmak zorundaydı.

Ayağa kalktı. Belki verandada, güneşin altında oturup kitap okuyabilirdi. Kulağa mükemmel geliyordu.

Ağır kitap yerine eline tekrar çantayı aldığında kendi de şaşırdı. Açtı, baktı. İçeriği değişmemişti.

"Muhtemelen bana olmaz bile," diye mırıldandı kendi kendine. "Şöyle bir baştan aşağı süzüp bedenimi bilemez ya. Bir kere beni süzmemesi gerekirdi zaten. Çok kaba."

Ve bununla birlikte, elbette, onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacı hissetti. Böylece Zoe'yi tekrar gördüğünde (sonra ama bir tür uçarı maceraya atıldıktan sonra değil tabii ki), kişisel alışveriş uzmanı kariyerini bir kenara bırakması gerektiğini söyleyebilirdi, ne kadar kötü iş çıkardığına bakarak tabii.

Evet. Aynen bunu yapacaktı.

Giysileri giydi.

Mükemmel bir şekilde üstüne oturdular.

Aynada kendine bakarken kekeledi.

Serengeti'nin vahşi doğasında safariye çıkacak veya Brezilya ormanlarını keşfe gidecek gibi görünüyordu. Üstünde bej bir şort ve ona uygun bej bir gömlek vardı. Gömleğin en üstündeki düğmeler yoktu (âdeta koparılmışlardı), o yüzden boğazını açıkta bırakarak pürüzsüz, solgun cildini ortaya seriyordu. Daha önce teninin bu kadar fazla göründüğünü hiç hatırlamıyordu, bacakları hayalet kadar beyazdı. Daha da kötüsü, baldırlarının yarısına kadar yükselen kahverengi çoraplar ve hiç giyilmemiş gibi rahatsızlık veren sağlam botlar da vardı.

Ama hepsinden korkuncu, kıyafeti tamamlayan miğfer tarzı şapkaydı. Kafasında garip duruyordu.

Öylece durup yansımasına baktı ve neden çocukken okuduğu macera hikâyelerindeki (annesi onlardan nefret ederdi, bu yüzden onları hep yatağının altına saklamak ve gece geç saatlerde, yorganın altında el feneriyle okumak zorunda kalmıştı) kâşifler gibi değil de bacakları olan kahverengi bir yumurta gibi göründüğünü düşündü.

"Olmaz," dedi başını iki yana sallayarak. "Kesinlikle olmaz. Bunu yapmayacağım. Gerçekten yapmayacağım. Çok saçma. Bütün bu—"

Ön kapı tıklandı.

Linus aynadan uzaklaşırken kaşlarını çattı.

Kalp gümbürtüsü geri gelmişti.

İçini çekti. Şansına işte.

Kapıya gitti, derin bir nefes aldı ve açtı.

Orada, verandada duran, hepsi benzer kâşif kıyafetleri giymiş beş çocuk vardı. Theodore bile kanatlarına yer bırakacak şekilde dikilmiş, bronz bir yelek giyiyordu. Geri çekildi ve daire çizip heyecanla döndükten sonra tiz bir sesle Linus'a cıvıldadı.

"Vay," diye nefesini verdi Talia onu baştan aşağı süzerek. "Gerçekten şişmanmışsın. Benim gibi!"

Phee diz kapaklarını eleştirel bir gözle incelemek için eğildi, kanatları arkasında çırpınıyordu. "Neden bu kadar solgun-

sun? Dışarı çıkmıyor musun? Hiç yani? Neredeyse Chauncey kadar şeffafsın."

Chauncey'nin gözleri antenlerinin ucunda zıpladı. "Merhaba! Umarım kıyafetlerinizi düzgünce yıkanmış bulmuştunuzdur. Eksik bir şey varsa yanlışlıkla kaybetmişimdir ve bunun için gerçekten çok özür dilerim. Lütfen yine de hizmetime on puan vererek değerlendirmeyi düşünün." Dokunacının birini uzattı.

Linus bir kaşını kaldırdı.

Chauncey dokunacını geri çekerken iç geçirdi. "Ah be."

Lucy, yüzüne fazla büyük gelen sahte bıyığıyla Linus'a bakıp sırttı. O da kâşif kıyafeti giymişti ama onunki kırmızıydı ve Linus'ın bilmek istemediği nedenlerden dolayı bir de göz bandı takıyordu. "Merhaba, Bay Baker. Ada perisinin hazinesini bulmak için çıkacağımız bu keşfin lideri benim. Bize katılmaya karar vermenize sevindim! Büyük ihtimalle sizi tükürüğüyle canlı canlı eritip çatlayan derinizin sularını yalayacak yamyamların ellerinde ve ağızlarında korkunç bir şekilde öleceksiniz. Şanslıysanız önce nekrotizan fasiit* sizi ele geçirir ve vücudunuzdan geriye kemik yığını ve kanlı irinden başka bir şey kalmayana kadar içten içe çürürsünüz. Bu harika olacak."

Linus ağzı açık hâlde ona baktı.

"Çocuklar," dedi başka bir ses. "Bay Baker'a biraz müsaade edelim mi, ne dersiniz?"

Linus başını kaldırıncı Arthur'un konukevinin önünde durduğunu, Sal'in onun arkasında gergince etrafa bakındığını gördü. Sal de diğer çocuklar gibi giyinmişti ve Linus'ın onu baktığını görünce vücudunu Arthur'un arkasına saklamaya çalıştı. Arthur'un kibrit kadar ince olduğu göz önünde bulundurulunca başaramadı elbette.

Linus, Arthur'un takımı içinde ne kadar çarpıcı göründü.

* Et yiyen böcek ya da bakterilerin sebep olduğu nadir ve yüksek ölüm oranlı bir tür hastalık. -çn.

günü görünce boğazının hafifçe düğümlendiğini hissetti. Pantolonu ve gömleği diğerlerinininki gibi bej değil siyahı ve göğsüne kırmızı bir kuşak bağlamıştı. Belindeki kında pala gibi görünen bir şey vardı. O da Lucy'ninki gibi bir bıyık takmıştı ama onda çok daha az gülünç duruyordu. Ona gülümseyince bıyığı hafifçe titredi. Linus kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Aniden sıcak basmıştı. Soluk renkli uzuvları olan sıcak ve yuvarlak bir yumurta.

Daha önce görünüşünü hiç bu kadar kafasına takmamıştı. Şimdi takmaya başlamasına kesinlikle gerek yoktu. Bu da geçmişte yaptığı diğer ziyaretler gibi bir ziyaretti.

Soruşturma, diye hatırlattı kendine.

Ziyaret değil.

Teklif edilen her türlü daveti reddetmek üzere (gerçekten yamyamlara inandığından değil tabii ama Lucy'den emin olamıyordu) ağzını açtı.

Ama o daha tek kelime edemedi Lucy verandadan atladı ve ellerini kalçalarına koyup görkemli bir poz verdi. "Macera başlasın!" Attığı her adımda dizlerini yukarı kaldırarak ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Diğer çocuklar onu takip etti. Theodore başlarının üstünde uçuyordu. Sal hızlıca Linus'a göz attı ve sonra diğerlerinin peşinden koştu.

"Geliyor musun, Linus?" diye sordu Arthur.

Linus verandadan inip çocukların peşinden giderken, "Bıyığın çok gülünç olmuş," diye mırıldandı.

Arkasındaki sessiz kahkahayı duymamış gibi yaptı.

"Pekala," dedi Lucy ağaçların kenarında durarak. Gözlerini kocaman açarak gruba döndü. "Hepinizin bildiği gibi şeytani bir peri var—"

"Hey!" diye bağırdı Phee.

"Lucy, insanlara şeytani demiyoruz," diye hatırlattı Arthur. Theodore omzuna otururken. "Hoş değil."

Lucy gözlerini devirdi. "Tamam ya. Geri alıyorum. Canı bir peri var..." Başka itirazlar bekler gibi durdu. Kimse karşı çıkmadı. Phee bile keyfi yerinde görünüyordu. Linus konunun özünün tamamen kaçırıldığını hissediyordu ama ağzını kapalı tutmanın akıllıca olacağını düşündü. "Ormanın derinliklerinde bize ait bir hazineyi saklayan canı bir ruh var. Hayatta kalacağınıza söz veremem. Hatta hazineye ulaştınız bile büyük ihtimalle size ihanet edip timsahlara yem olmanızı sağlarım ve onlar kemiklerinizi parçalarken gülerim—"

"Lucy," dedi Arthur tekrar.

Lucy içini çekti. "Sorumlu olma sırası bende." Dudak bük-tü. "İstedğim şekilde yapabileceğimi söylemiştin."

"Söyledim," diye onayladı Arthur. "Ama bu ihanet anlamına gelmez."

"Ama ben aslında kötü adamım!"

"Belki hepimiz kötü adam olabiliriz," diye mırıldandı Chauncey.

"Sen nasıl kötü olunacağını bilmezsin ki," dedi Talia ona. "Fazla iyisin."

"Hayır! Kötü olabilirim! İzle beni!" Gözleri Linus'ın üstünde sabitlenene kadar çılgınca döndü. "Bay Baker! Önümüzdeki hafta çamaşırlarınızı yıkamayacağım! Ha ha ha!" Sonra, panik dolu bir sesle, "Şaka yapıyorum. Yıkayacağım. Lütfen yıkamama izin verin. Bunu elimden almayın."

"Ben kötü adam olmak istiyorum," dedi Phee. "Hele canı bir ruhla karşı karşıya olacaksak. Bilmiyorsanız söyleyeyim. Ben de bir periyim ve ben de canı olmalıyım."

"Hep birini öldürmek istemişimdir," dedi Talia sakalını sıvazlayarak. "Sizce geri dönüp küregimi alacak vakit var mı?"

Theodore dişlerini göstererek tehditkâr şekilde tısladı.

"Sal?" dedi Lucy suratsız bir şekilde, "sen de mi kötü adam olmak istiyorsun?"

Sal, Arthur'un omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı. Tereddüt etti, sonra başını onaylayarak salladı.

"İyi," dedi Lucy ellerini havaya fırlatarak. "Hepimiz kötü olacağız." Sonra onlara sırtıttı. "Ve belki ben gizlice iyi olarak hepinize ihanet ederim ve..." Dilini çıkarıp yüzünü buruşturdu. "Yok, kulağa berbat geliyor. İyy. Öğk. Böeh."

Linus'ın içinde kötü bir hissi vardı.

Lucy yol gösteriyor, öyle yüksek sesle bağıyordu ki kuşlar ağaçlardaki tünelerinden uçarken öfkeyle ciyaklıyordu. Bir noktada ağaçlardan sarkan kalın sarmaşıkları kesmek için Arthur'un palasını kullanıp kullanamayacağını sordu, Linus bunu hayli endişe verici bulmuştu. Ancak Arthur çocukların büyüene kadar böyle şeylerle oynamamaları gerektiğini söyleyerek reddedince rahat bir nefes aldı.

Pek gerek yoktu zaten. Ne zaman sıkışıp kalsalar, ormanın büyümesi yüzünden ilerleyemez hâle gelseler Phee öne çıkıyordu. Kanatları parıltıyor, ellerini kaldırırken titreşiyorlardı. Sarmaşıklar canlıymış gibi ağaçlarda yukarı tırmanıyor, önlerinde uzanan yolu ortaya çıkarıyorlardı.

Phee kendini beğenmiş bakışlar atarken çocuklar sevinçle haykırıyordu. Linus onun kendini göstermek için yolu önceden zorlaştırdığı fikrine kapıldı. Sarmaşıklar ağaçlara doğru çekilirken Sal bile gülümsüyordu.

Linus geçen hafta boyunca önceki yılkinden daha fazla dış mekân deneyimi yaşamış olsa da bunun herhangi bir form kazanımı anlamına gelmediğini çabuk öğrendi. Kısa zaman içinde oflayıp poflamaya başlamıştı, alnından ter damlıyordu. Şükürler olsun ki sakın tempoda ilerlemekten hoşlanıyor gibi görünen Arthur'la arkadan geliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Linus saatler geçtiğinden emin hâlde, oysa bir saat bile olmamıştı.

Arthur azıcık bile yorulmamış gibi görünerek omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Çok keyifli, değil mi?"

"Sanırım senin ve benim farklı keyifli tanımlarımız var. Bu gezinin herhangi bir programı var mı?"

Arthur kahkaha attı. Linus bu sesi ne kadar sevdiğini fark edince rahatsız oldu. "Her günlerinin programı var. Tam saat sekizde kahvaltı, sonra ders. Öğlen öğle yemeği. Sonra biraz daha ders. Öğleden sonra bireysel keşifler. Yedi buçukta akşam yemeği. Dokuzda yatak. Arada bir rutine ara vermenin ruh açısından harikalar yarattığına inanıyorum."

"KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'e göre çocukların—"

Arthur kenarlarında yeşil yosunlar büyüyen iri bir kötü gün üzerinden kolayca atladı. Sonra döndü ve elini uzattı. Linus kabul etmeden önce tereddüt etti. Onun hareketleri daha az zarıftı ama Arthur yüzüstü düşmesine engel oluyordu. Az ilerde çocuklar bağrışınca Arthur elini indirdi. "O kitaba göre yaşıyorsun herhalde."

Linus kaşlarını çatı. "Hayır, ona göre yaşamıyorum. Ve öyle bile olsa bunda yanlış bir şey yok. Kitap, mutlu ve sağlıklı çocuklar yetiştirmek için gereken düzeni sağlıyor."

"Öyle mi?"

Linus alay edildiğini düşündü ama kötü niyetli görünmedi. Arthur Parnassus'un sağlam bir ironi damarı olduğunu düşündü. "Kitabın var olmasının bir nedeni var, Arthur. O, büyülen gençlerin dünyasına rehberlik eden bir yönetim sistemi. Çeşitli alanlardaki uzmanların—"

"İnsan uzmanlar."

Linus durdu, eli nefeslenmek için ağaca yaslanmıştı. "Ne?"

Arthur yüzünü ormanın gölgelerine çevirdi. Bir güneş ışığı huzmesi yaprakları ve dalları aşmış, yüzünü aydınlatmıştı. Kutsal bir varlık gibi görünüyordu. "İnsan uzmanlar," diye tekrarladı. "O kitabın yaratılmasında büyü gücü olan tek bir kişinin dahi söz hakkı olmadı. Her kelimesi bir insanın elinden ve aklından çıktı."

Linus duraksadı. "Şey... bu... bu kesinlikle doğru olamaz. Büyü yapabilen topluluktan onlara bilgi sağlayan biri mutlaka vardır."

Arthur, Linus'a bakmak için başını eğdi. "Hangi konum-

dan? Hiçbir büyülü varlık hiçbir zaman güç teşkil eden bir konuma getirilmedi. Ne BÜGESİB'de ne hükümette herhangi bir görevde. Yasaklılar. Ötekileştiriliyorlar, yaşları ne olursa olsun."

"Ama... büyülü doktorlar var. Ve... avukatlar! Evet, avukatlar. Ölüm perisi olan çok hoş bir avukat tanıyorum. Çok saygın biri."

"Peki hangi alanda çalışıyor?"

"Büyülü varlıkların kayıt... mücadelesinde..."

"Ah," dedi Arthur. "Anlıyorum. Ya doktorlar?"

Linus midesinin büzüştüğünü hissetti. "Sadece büyülü varlıkları tedavi ediyorlar." Başını iki yana sallayarak aklındaki karışık düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. "Her şeyin bir nedeni vardır, Arthur. Atalarımız büyülü canlıları kültürümüze uyumlu hâle getirmenin tek yolunun yumuşak bir geçiş sağlayacak katı kurallar koymak olduğunu biliyorlardı."

Arthur'un bakışları hafifçe sertleşti. "Uyumlu hâle gelmeleri gerektiğini kim söylüyor? Hiç seçme şansı verilmiş mi?"

"Şey... hayır. Sanmıyorum. Ama bunlar çoğunluğun iyiliği için yapılıyor!"

"Hangi çoğunluk? Büyüdüklerinde ne olacak, Linus? Bir şey değişmeyecek. Hâlâ kayıtlı olacaklar. Hâlâ izleniyor olacaklar. Hep omzunun üstünden bakıp yaptıkları her hareketi izleyen biri olacak. Buradan gittiklerinde bitmeyecek. Asla bitmez."

Linus içini çekti. "Seninle bu konuda tartışmaya çalışmıyorum."

Arthur başını onaylarcasına salladı. "Tabii ki çalışmıyorum. Çünkü tartışıyor olsaydık bu, ikimizin de kendi yollarımızda inat edeceğimiz, başka bir açıdan bakmaya yanaşmayacağımız anlamına gelirdi. Ve ben o kadar inatçı olmadığımı biliyorum."

"Kesinlikle," dedi Linus rahatlayarak. Sonra anladı. "Hey!" Ama Arthur çoktan ağaçların arasında yürümeye başlamıştı.

Linus derin bir nefes aldı, alnını sildi ve peşinden gitti. "Kant'a dayanıyor," dedi Arthur, Linus ona yetiştiğinde. "Kesin öyledir," diye mırıldandı Linus. "Bana sorarsan çok saçma."

Arthur kıkırdadı. "Haklı olup olmadığı ayrı konu ama neyin ahlaklı olduğu, neyin olmadığına dair ilginç bir bakış açısı getirdiği kesin."

"Ahlaksızlığın tanımının kendisi başlı başına ahlaksızlık," dedi Linus.

"Öyle," diye onayladı Arthur. "Ama biz kimiz ki neyin ne olduğuna karar verelim?"

"Milyonlarca yıllık biyolojik evrimiz. Elimizi ateşe sokmayız çünkü yanacağını biliriz. İnsan öldürmeyiz çünkü yanlış olduğunu biliriz."

Arthur memnun olmuş gibi güldü. "Ama yine de insanlar hâlâ ikisini de yapıyor. Bir zamanlar, gençliğimde, ateşin teneinde yarattığı hissi seven bir anka kuşu tanırdım. İnsanlar her gün başka insanları öldürüyor."

"İkisini eş tutamazsın!"

"Az önce sen tutmuştun," dedi Arthur nazıkçe. "Fikrim, Lucy ile yaptığımız seanstakiyle aynı. Dünya, olayları siyah ya da beyaz, ahlaklı ya da ahlaksız olarak görmekten hoşlanıyor olabilir. Ama arada gri de var ve insanların kötülük yapmaya muktedir olmaları, onların kötülük yapacakları anlamına gelmez. Bir de şu algılanan ahlak dışılık kavramı var. Chauncey'nin kendini korumak için bile olsa ona şiddet uygulayan birine dokunaç kaldırmayı düşünceğini sanmam. Yine de insanlar ona şöyle bir bakıyor ve görünüşüne dayanarak canavarı bir şey olduğuna karar veriyorlar."

"Hiç adil değil," diye itiraf etti Linus. "Her üç sabahtan birinde yatağımın altına saklanıyor olsa bile."

"Çünkü hâlâ gerçekte olduğu kişi ve olması gerektiği söylenen kişi arasında boğuşuyor."

"Ama bu yere sahip," dedi Linus bir dalın altından geçerek.

Arthur başını onaylayarak salladı. "Evet. Ama her zaman olmayacak. Ada kalıcı değil, Linus. Sonsuz bilgelikle olduğumuz gibi kalmamıza izin versen bile bir gün o kendi başına dünyaya çıkacak. Ve yapabileceğim en iyi şey onu buna hazırlamak."

"Ama gitmesine hiç izin vermezsen onu nasıl hazırlayabilirsin?"

Arthur kaşlarını çatarak Linus'a döndü. "O bir mahkûm değil."

Linus geri adım attı. "Ben asla... ben öyle... olmadığını biliyorum. Öyle gibi anlaşıldıysa özür dilerim."

"Onları hazırlıyorum," dedi Arthur. "Ama bir şekilde koruyorum da. Onlar... oldukları her şeye rağmen, yapabildikleri onca şeye rağmen hâlâ kırılganlar. Kaybolmuşlar. Hepsi. Birbirlerinden başka kimseleri yok."

"Ve senden başka," dedi Linus sessizce.

"Ve benden başka," diye onayladı Arthur. "Ve benim senin niyetini anladığım gibi umarım sen de benimkini anlarsın. Dünyanın nasıl işlediğini biliyorum. Nasıl sivri dişleri olduğunu biliyorum. En beklemediğin anda seni ısırabildiğini biliyorum. Onları mümkün olduğunca bundan uzak tutmaya çalışmak çok mu kötü?"

Linus emin değildi ve o kadarını söyledi. "Ama ne kadar uzun süre gizlenirlerse zaman geldiğinde o kadar zor olacak. Burası... bu ada. Kendin söyledin. Sonsuza kadar olmayacak. Denizin ötesinde koca bir dünya var ve her ne kadar adil bir dünya olmasa da orada başka neler olduğunu bilmek zorundalar. Her şeyleri bu adadan ibaret olamaz."

"Farkındayım," dedi Arthur okunmaz bir ifadeyle ağaçlara bakarak. "Ama bazen olabilirmiş gibi davranmayı seviyorum. Kesinlikle olabilirmiş gibi hissettirdiği günler oluyor."

Linus onun konuşma şeklinden hoşlanmadı. Neredeyse... haşındı. "Bir önemi var mı bilmiyorum ama ormanın ortasında bej renkli şortlar giyip ahlak felsefesi tartışacağım hiç aklıma gelmezdi."

Arthur kahkaha attı. "Hayranlık verici birisin."

Linus yeniden ısındığını hissetti. Kendine bunun sarf ettiği çabadan olduğunu söyledi. Güçlkle yutkundu. "Demek bir anka kuşuyla tanıştın?"

Arthur'un bakışları bilmişti ama daha fazla zorlamayacak gibi görünüyordu. "Evet. Meraklı biriydi. Çok şey yaşadı, yine de başını dik tuttu. Sık sık onun nasıl bir adama dönüştüğünü düşünürüm." Gergince gülümsedi ve Linus konuşmanın bittiğini anladı.

Ormanın içlerine ilerlemeye devam ettiler.

Adanın diğer ucundaki bir kumsala geldiler. Küçüktü ve kumdan ziyade beyaz ve kahverengi kayalardan oluşuyordu. Dalgalar onların arasından yuvarlanırken neşeyle çarpışıyordu.

"Dikkatli olun, beyler," dedi Lucy sahili tarayarak. "Burada ters giden bir şeyler var."

"Hepimiz *erkek* değiliz," dedi Talia kaşlarını çatarak. "Kızlar da kâşif olabilir. Gertrude Bell gibi."

"Ve Isabella Bird," dedi Phee.

"Ve Mary Kingsley."

"Ve Ida Laura Pfeiffer."

"Ve Robyn—"

"Tamam, tamam," diye homurdandı Lucy. "Anladık. Kızlar erkeklerin yaptığı her şeyi yapabilir. Öff." Yüzündeki şeytani gülümsemeye Linus'a döndü. "Kızlardan hoşlanır mısınız. Bay Baker? Ya erkeklerden? Ya da ikisinden de?"

Çocuklar ona bakmak için yavaşça başlarını çevirdiler.

"Ben herkesi severim," demeyi başardı sonunda.

"Sıkıcı," diye mırıldandı Talia.

"Ben bir erkeğim!" diye bağırdı Chauncey. Kaşlarını çatı.

"Bence."

"Ne olmak istiyorsan osun," dedi Arthur onun gözlerinin arasını okşayarak.

"Lütfen görevimize dönebilir miyiz?" diye yakardı Lucy. "Konuşmaya devam ederseniz hepimizi vahşice öldürteceksiniz."

Sal gergin bir şekilde etrafına bakındı; Theodore omzuna rünemiş, kuyruğunu gevşekçe boynuna dolamıştı. "Kim öldürecek?"

"Bilmiyorum," dedi Lucy sahile dönerek. "Ama dediğim gibi, ters giden bir şeyler var! Kokusunu alabiliyorum."

Bütün çocuklar havayı kokladı. Theodore bile boynunu uzatmıştı, burun delikleri oynuyordu.

"Burada kötü kokan tek şey Bay Baker," dedi Phee. "Çünkü çok terliyor."

"Bu kadar çabaya alışkın değilim," diye terslendi Linus.

"Evet," dedi Talia. "Tombul olması onun suçu değil. Değil mi, Bay Baker? Biz tombul insanların birbirine tutunması gerekiyor."

Bu, Linus'ı daha iyi hissettirmemişti. Yine de "Kesinlikle öyle," dedi.

Talia göğsünü gururla şişirdi.

Lucy gözlerini devirdi. "Sizin koklayabileceğiniz bir şey değil. Sadece ben koklayabilirim. Çünkü lider benim. Oradan geliyor." Sahilin hemen dışındaki ağaç korusunu işaret etti. Karanlık ve uğursuz görünüyordu.

"Nedir o, Lucy?" diye sordu Chauncey. "Yamyamlar mı?" Bu ihtimal karşısında pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Muhtemelen," dedi Lucy. "Biz konuşurken birilerini pişiriyor olabilirler. O yüzden kesinlikle oraya gidip kontrol etmeliyiz. Hep pişen bir insanın nasıl görüldüğüne bakmak istemişimdir."

"Ya da belki burada kalabiliriz," dedi Talia uzanıp Linus'ın elini tutarak. Linus şaşkınlıkla ona baktı fakat elini çekmedi. "En doğrusu bu olabilir."

Lucy başını iki yana salladı. "Kaşifler geri adım atmaz. Özellikle kadın kaşifler."

"Dogru söylüyor," dedi Phee vahşice. "Ucunda yamyamlar olsa bile."

Theodore sızlandı ve başını kanadının altına soktu. Sal uzanıp onun kuyruğunu okşadı.

"Cesaret bir erdemdir," dedi Arthur. "Zorluklar karşısında güçlüğü zayıftan ayırır."

"Ya da akıllıyı aptaldan," diye mırıldandı Talia, Linus'ın eli ni sıkarak. "Erkekler aptal."

Linus bunu kabul etmekten kendini alamadı ama yorumu nu kendine sakladı.

Lucy göğsünü şişirdi. "Ben cesurum! Ve lider de ben olduğum için cesurca vereceğim emir, Arthur'un önden gitmesi ve güvenli olduğundan emin olana kadar geri kalanımızın burada beklemesi olacak."

Herkes başını sallayarak onayladı.

Linus da dahil.

Arthur ona bakıp bir kaşını kaldırdı.

"Haklılık payı var," dedi Linus. "Cesaret erdemdir falan filan."

Arthur'un dudakları seğirdi. "Gitmem gerekiyorsa giderim."

"Gerekıyor," dedi Lucy ona. "Ve eğer yamyamlarsa seni yemeye başladıklarında bize bağırs ki kaçmamız gerektiğini bilelim."

"Ya önce ağzımı yerlerse?"

Lucy gözlerini kısarak ona baktı. "Şey. Öyle yapmalarına izin vermemeye çalış?"

Arthur omuzlarını dikleştirdi, palasını çıkardı ve büyük bir kayanın üzerine sıçradı, dalgalar etrafında parçalanıyordu. Etkileyici bir görüntü oluşturmıştı, eski kahramanlar gibi. Palasını koruluğa doğrulttu. "Keşif aşkına!" diye haykırdı.

"Keşif aşkına!" diye bağırdı çocuklar cevap olarak.

Arthur, Linus'a göz kırıp kayadan aşağı atladı ve ağaçlara doğru koştu. Gölgeler onu tamamen yuttu... ve gitmişti.

Beklediler.

Hiçbir şey olmadı.

Biraz daha beklediler.

Yine hiçbir şey olmadı.

"Eyvah," diye fısıldadı Talia. "Sanırım önce ağzını yediler."

Chauncey gözleri zıplayarak, "Geri dönmeli miyiz?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Lucy. Linus'a baktı. "Burada olmanıza seviniyorum."

Linus duygulanmıştı. "Teşekkür ederim, Lucy—"

"Yamyamlar bizi kovalamaya başlarsa ilk sizi görecekler. Biz küçüğüz. Ayrıca oldukça hantalsınız, bu kaçmamız için bize zaman verecektir. Gelecekteki fedakârlığınız için teşekkür ederiz."

Linus içini çekti.

"Ne yapsak?" dedi Phee endişeyle.

"Bence peşinden gitmeliyiz," dedi Sal.

Hepsi ona baktı.

Sal bir an Linus'la göz göze geldi, sonra bakışlarını kaçırdı. Ağzı aşağı doğru kıvrılmıştı. Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. "O bizim peşimizden gelirdi."

Theodore cıvıdayarak burnunu Sal'in kulağına bastırdı.

"Doğru söylüyor," dedi Lucy. "Arthur bizim peşimizden gelirdi. Karar veriyorum. Verdim. Arthur'un peşinden gideceğiz. Ve önce Bay Baker gidecek."

Linus kuru bir sesle, "Biliyor musun, yönetmekten ziyade temsil ediyor gibisin," dedi.

Lucy omuz silkti. "Altı yaşındayım. Şey, vücudum öyle yani. Aslında kadim bir varlığım. Ama bunun konumuzla alakası yok."

Linus zeminin ayaklarının altında hafifçe sallandığını hissettiyse de kendine hâkim olmayı başardı. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum," dedi Lucy rahatlamış bir sesle. "Çok ısrar ediyorum."

Talia elini bıraktı ve badi badi Linus'ın arkasına yürüyerek onu bacaklarının arkasından itmeye başladı. "Hadi git. Hadi hadi hadi! Arthur şu anda kemiriliyor olabilir ve sen burada öylece duruyorsun!"

Linus tekrar içini çekti. "Tamam, gidiyorum."

Gülünçtü elbette. Adada yamyam falan yoktu. Bu sadece Lucy'nin uydurduğu bir hikâyeydi. İyi bir hikâye bile değildi.

Ama bunların hiçbiri Linus'ın sahilden ağaçlara doğru yürürken bolca terlemesini engellemedi. Ağaçlar, içinden geçtikleri ormandakilerden farklıydı. Çok daha yaşlı ve sık görünüyordular. Ve yamyam falan olmasa da Linus eğer olsalardı neden bu koruyu seçeceklerini anlardı. İnsan eti yemek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Çocukların cesareti eşsizdi. Onu takip ediyorlardı ama on beş adım kadar gerisinde, hepsi birbirine sokulmuş, gözleri kocaman açılmıştı.

Bu görüntü karşısında Linus'ın içi kesinlikle sevgi dolmuyordu.

Ağaçlara doğru döndü. "Hu hu! Arthur!" diye seslendi. "Orada mısın?"

Cevap yoktu.

Linus kaşlarını çatı. Bu, Arthur'un fazla ciddiye aldığı bir oyun olmalıydı elbette.

Tekrar seslendi.

Yoktu.

Lucy'nin arkasından "O-oo," dedigini duydu. "Galiba çoktan çeyreklerine ayrılmış."

"O ne demek?" diye sordu Chauncey. "Ödeme mi alıyorlar? Çeyreklikleri severim."

"Bu, doğranmak demek," dedi Talia. "Parçalara bölmek."

"Ha," dedi Chauncey. "Onu sevmem."

Saçmalıktı bu. Yamyam falan yoktu. Linus ağaçların karşısına geçti, derin bir nefes aldı ve ormana girdi.

Burası... koruluktan daha soğuktu. Gölgelelerin olması gerekenden daha soğuk. Nem azalmış gibiydi, Linus gerçekten ütredi. İleride ağaçların arasından kıvrılan ince bir yol vardı. Hiçbir şey parçalanmamış gibi görünüyordu (ne sarmaşıklar ne de Arthur). Bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

Biraz daha ilerledi ve bir kez daha omzunun üstünden bakmak için durdu. Çocuklar koruluğun girişinde duruyorlardı, anlaşılabilir daha ileri gidemeyeceklerine karar vermişlerdi.

Phee ona başparmağını kaldırdı.

Lucy, "Ölmedin!" dedi. Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Liderler olumlu desteklerde bulunur," dedi Talia ona.

"Ha. Ölmedigin için tebrikler!"

"Bu daha iyiydi," dedi Talia.

Chauncey'nin antenleri, gözleri başının üstüne yapışana kadar aşağı indi. "Bundan hoşlanmadım."

"Hadi," dedi Sal, Theodore kulağını dişliyordu. "Hep birlikte gidiyoruz." Ağaçlara doğru bir adım attı ve çocuklar ona sokularak peşine takıldılar.

Bu, Linus'ın kalbinin tatlı tatlı sızlamasına neden olmuştu.

Yüzünü ifadesizleştirerek arkasını döndü. Sorunu neydi onun? Böyle olmaması gerekirdi. Böyle yapmaması—

Aniden yol, bir kükreme eşliğinden yerden fışkıran büyük bir ağaç tarafından kapanıverdi, etrafa geniş bir toz bulutu içinde toprak püskürdü.

Linus geri geri tökezlerken ciyakladı.

Çocuklar çığlık atıyordu.

Ağaç uguldarken çevrelerinde bir ses yankılandı. "Kim ormanıma girmeye cesaret ediyor?"

Linus sesin Zoe'ye ait olduğunu hemen anladı. İçini çekti. Daha sonra hem ona hem Arthur'a edecek iki çift lafı olacaktı.

Çocuklar ileri atılıp Linus'ın etrafına geçtiler, kocaman gözlerle ona bakıyorlardı.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Lucy öfkeyle. "Yamyamlardan mı?"

"Bilmiyorum," dedi Linus. "Olabilir. Ve Arthur'u yedikten sonra doymuş olabilirler, ben tam bir öğün olabiliyordum ama onlar daha çok şeyle ilgileniyor olabilirler... atıştırma boy bir şeylerle."

Talia nefesini tuttu. "Ama... ama ben atıştırma boyum."

"Hepimiz öyleyiz," diye inledi Phee.

"Olamaz!" dedi Chauncey, Linus'ın bacaklarının arasında hareket etmeye çalışarak ki farklı derecelerde başarılı olmuştu da.

Sal çevrelerindeki ağaçlara bakıyordu, gözleri kısılmıştı. Theodore başını onun gömleğinin içine sokmuştu. "Cesur olmalıyız," dedi Sal.

"Haklı," dedi Lucy bir adım atıp Sal'in yanına geçerek. "Çok cesur."

Chauncey, Linus'ın bacaklarının arasından, "Ben buradan cesur olacağım," dedi.

"Küregimi getirmeliydim," diye mırıldandı Talia. "Aptal yamyamların kafalarını parçalayabiliyordum."

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Phee. "Saldırsak mı?"

Lucy başını iki yana salladı ve bağırdı, "Burada kimin yaşadığını söylemenizi talep ediyorum!"

Zoe'nin sesi derindi ama Linus gülümsediğini hissedebiliyordu. "Sen kim oluyorsun da benden bir şey talep ediyorsun, çocuk?"

"Ben Komutan Lucy, bu keşif heyetinin lideriyim! Kendinizi gösterirseniz size zarar vermeyeceğimize söz veriyorum. Ancak saldırırsanız ve hâlâ karnınız açsa burada bulunan Bay Baker bizim yaşamamız için kendi hayatını size sunmayı teklif ediyor."

"Ben öyle bir şey teklif—"

"Meşhur Komutan Lucy mi?" diye sordu Zoe, kelimeler etraflarında yankılanıyordu. "Aman tanrım, isminizi çok duydum."

Lucy gözlerini kırptırdı. "Hadi ya?"

"Evet, evet kesinlikle. Siz önlüsünüz."

"Öyle miyim? Yani, evet! Öyleyim! O benim işte! Meşhur Komutan Lucy!"

"Benden isteginiz nedir, Komutan Lucy?"

Lucy dönüp diğerlerine baktı.

"Hazine," diye karar verdi Phee.

"Ve Arthur," dedi Chauncey.

"Ya sadece birini seçebiliyorsak?" diye sordu Talia. Yine Linus'ın elini tutuyordu.

"Arthur'u seçeriz," dedi Sal, Linus'ın hiç duymadığı kadar kendinden emin bir sesle konuşuyordu.

"Off, gerçekten mi?" dedi Lucy toprağı tekmeleyerek. "Ama... ama *hazine*."

"Arthur," diye ısrar etti Sal ve Theodore gömleğinin içinden cıvıdayarak ona katıldığını belirtti. Linus ne zaman bu cıvılları anlamaya başlamıştı bilmiyordu.

Lucy içini çekti. "İyi." Arkasını döndü. "Arthur Parnassus'u istiyoruz!"

"Emin misiniz?" diye sordu Zoe sesi gümürdeyerek.

"Şey, yani, hazineye de hayır demezdim—"

"Lucy!" diye tısladı Chauncey.

Lucy homurdandı. "Sadece Arthur!"

"Öyle olsun!"

Ağaç bir anda yere gömüldü.

Yol açılmıştı.

"Önden gitmek ister misiniz, Komutan Lucy?" diye sordu Linus.

Lucy başını iki yana salladı. "Siz bu işte çok iyisiniz. Ve bunu yeterince sık duymuyor gibisiniz, bunu sizden almak istemem."

Linus önden giderken güçlü kalmak için dua etti. Talia hala elini tutuyordu. Diğer çocuklar arkalarında toplanmıştı. Sal ve Theodore ise en arkadaydı.

Fazla uzaga gitmek zorunda kalmadılar; kısa süre içinde

yol küçük bir açıklığa çıkmıştı ve orada bir ev vardı. Tek katlı, ahşaptan yapılmış ve sarmaşıkla kaplı bir evdi. Çok eski görünüyordu, tabanında yoğun bir çim örtüsü vardı. Kapısı açıktı. Linus küçüklüğündeki masalları, çocukları kandırıp içeri çeken cadıları hatırlardı. Ama tanıdığı cadıların hiçbirisi yamyam değildi.

Şey. Çoğu.

Birden bu evin kime ait olduğunu ve bunun aslında ne kadar büyük bir onur olduğunu fark etti. Evleri, yetişkin perilerin sahip oldukları en önemli şeydi. Tüm sırlarını sakladıkları yerd. Periler mahremiyetlerine düşkünlükleriyle ünlüydü ve Phee'nin de bir gün öyle olacağından şüphesi yoktu ama küçüklüğünde Marsyas'ta geçirdiği zamanları hatırlayacağını umuyordu. O kadar yalnız olmak zorunda değildi.

Zoe Chapelwhite'in onları içeri davet ettiği gerçeği Linus'in dikkatinden kaçmamıştı. Arthur'un buraya daha önce gelip gelmediğini merak etti. (Linus geldiğini düşünüyordu). Ve Zoe'nin neden daha en başında Linus'ın adaya ayak basmasına izin verdiğini. Ve yetimhanenin kime ait olduğunu. Cevabını bilmediği ne çok soru vardı.

Sormak ona düşer miydi? Emin değildi. Çocuklar üzerinde bir etkisi olmazdı, değil mi?

"Vay canına," dedi Lucy nefes nefese. "Şuna bakın."

Sarmaşık dallarında çiçekler açmaya başlamıştı. Evin kendisinden çıkıyor gibi görünüyordlardı. Parlak renkler - pembe, altın rengi ve mavi, gökyüzü ve okyanusun renkleri- sarmaşıklar boyunca birbiriyle yarışıyor. Tüm evi kaplamaları sadece birkaç dakikalarını aldı, çatıyı bile örtmüşlerdi.

Phee hülyalı bir şekilde içini çekti. "Çok güzel."

Linus hemfikir olmaktan kendini alamadı. Hiç böyle bir şey görmemişti. Kendi ayçiçeklerinin bunların yanında ne kadar solgun kalacaklarını düşündü. Gösterişli olduklarını düşündüğüne bile inanamıyordu.

Eve dönmek gerçek bir şok olacaktı.

Kapıda bir figür belirdi.

Çocuklar Linus'a sokuldu.

Zoe gün ışığına çıktı. Koyu teniyle hoş bir tezat oluşturan beyaz bir elbise giymişti. Saçındaki çiçekler, evi kaplayan çiçeklerle uyum içindeydi. Kanatları genişçe açıldı. Onlara gülümsedi. "Kâşifler! Yolunuzu bulduğunuza sevindim."

"Biliyordum!" diye bağırdı Lucy ellerini havaya kaldırarak. "Yamyam falan yoktu. Başından beri Zoe'ydi!" Başını iki yana salladı. "Ben hiç korkmadım ama diğer herkes çok korktu. Koca bebekler."

Kızgın itirazları birer belirti sayılırsa diğer çocuklar da haretle karşı çıkıyorlardı.

"Arthur yaşıyor mu?" diye sordu Chauncey. "Kimse onu yemedi, değil mi?"

"Kimse onu yemedi," dedi Zoe. Kapıdan dışarı adım attı. "İçeride, sizi bekliyor. Belki öğle yemeği de vardır. Belki tarta bile vardır. Ama kendiniz bulmanız gerekecek."

Havadaki tüm korku havası, yemek vaadiyle birlikte anında kaybolmuştu. Hepsi kapıdan içeri hücum ettiler, Sal bile. Theodore ciyakladı fakat birine tutunmayı başardı.

Linus olduğu yerde durdu, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Zoe bir davette bulunmuştu fakat bu çocuklara yönelikti. Kendini kapsayıp kapsamadığını bilmiyordu.

Zoe evden uzaklaştı. Attığı her adımda ayaklarının altındaki çimenler büyüyordu. Gelip önünde durdu, merakla ona baktı.

"Zoe," dedi Linus baş selamı verirken.

Bu Zoe'yi eğlendirmişti. "Linus. Oldukça maceralı bir gün geçirdiğini duydum."

"Öyleydi gerçekten. Konfor alanımın biraz dışındaydı."

"Bence bildiği dünyadan ilk kez dışarı çıkan çoğu kâşif böyle hissediyordur."

"Hep bir şey söyleyip başka bir şey kastediyorsun, değil mi?"

Zoe sırttı. "Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."
Linus tek kelimesine inanmamıştı. "Arthur iyi mi?"

Zoe'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Arthur gayet iyi."

Linus yavaşça başını salladı. "Çünkü daha önce de buraya gelmişti, anladığım kadarıyla yani."

"Sormak istediğin bir şey mi var, Linus?"

O kadar çok vardı ki. "Hayır. Sadece... sohbet ediyorum."

"Bu konuda pek iyi değilsin."

"Dürüst olmak gerekirse bunu ilk kez duymuyorum."

Zoe'nin ifadesi yumuşamıştı. "Hayır, öyle olduğuna inanmıyorum. Evet. Arthur daha önce de buraya geldi."

"Ama çocuklar gelmedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu ilk seferleri."

"Neden şimdi?"

Zoe ona baktı, gözleri ne olduğunu tam kavrayamadığı bir şeyle parlıyordu. "Bu ada benim olduğu kadar onların da. Zamanı gelmişti."

Kaşlarını çatı. "Ben geldiğim için değildir umarım."

"Hayır, Linus. Sen geldiğin için değil. Sen burada olsan da olmasan da onlar geleceklerdi. İçeri gelmek ister misin?"

Linus şaşkınlığını saklamaya çalıştı fakat feci şekilde başarısız oldu. "Bu ada benim değil."

Zoe tereddüt etti. "Evet. Ama seni burada tek başına bırakacak değilim. Sonuçta yamyamlar olabilir."

"Olabilir," diye onayladı Linus. Ardından ekledi, "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Pek emin değildi. "Pek çok şey için, sanırım."

"Epey kapsayıcı oldu."

"Bence böylesi en iyisi, yoksa bir şeyleri unutabilirim."

Zoe güldü. Gülüşüyle birlikte saçındaki ve evindeki çiçekler daha da parladı. "Çok iyi birisin, Linus Baker. Sert olsa da çatlamış bir yüzeyin var. Biraz kazıyınca vahşice kaynayan tüm yaşam var. Bu bir çelişki."

Linus kızardı. "Bilmiyorum ki."

"Ormanda felsefe yapuğunu duydum. Bence Arthur epey keyif almış."

Linus kekelemeye başladı. "Yani öyle... sanırım biz... önemli bir şey değildi."

"Aslında ben oldukça önemli olduğumu düşünüyorum." Bununla birlikte dönüp eve gitti ve Linus'ı arkasından bakar halde bıraktı.

Evin içi, dışarıdaki şeylerin uzantısı gibi görünüyordu. Zemin yerine çıplak toprak vardı, çimenler kalın bir halı oluşturunca. Tavandan çiçek dolu saksılar sarkıyordu. Duvarlara yeşil ve altın rengi kabukları olan minik mavi yengeçler ve salyan-gozlar yapışmıştı. Pencereleler açıktı ve Linus uzaktaki okyanusu duyabiliyordu. Bu sese alışmıştı. Gitme zamanı geldiğinde onu özleyecekti.

Tahta bir tezgâh yemeklerle donatılmıştı. Çocuklar ellerine büyük deniz kabukları gibi görünen şeyler almış, içlerine yemek dolduruyorlardı. Sandviçler, patates salataları ve çilekler vardı; çilekler o kadar kırmızıydı ki Theodore bir tanesini ısırdığında gözleri zevkten arkaya kayana kadar Linus onların sahte olmaları gerektiğini düşündü.

Arthur Parnassus eski bir sandalyeye oturuyordu, ellerini kucagında kavuşturmuş, çocuklar kütüktan çıkmış misali yemek yer ve Zoe yavaşlamalarını söylerken keyifle onları izliyordu. Keşifler insanı acıktırıyordu, Linus'ın da midesi guruldadı.

"Hayatta kalmana sevindim," dedi Linus sandalyenin yanında kıpırdanarak.

Arthur ona bakmak için başını kaldırdı. "Çok cesurca davrandım, biliyorum."

Linus alaycı şekilde güldü. "Evet. Çocuklar senin hakkında kahramanlık şiirleri yazacak."

"Bu hoşuma giderdi sanırım."

"Giderdi tabii."

Arthur'un gözlerinin kenarları kırıştı. "Çocuklar ödülleri-
ne gömülmeden önce öğrendiğim kadarıyla yokluğumda iyi
bir yönetici olmuşsun."

Linus başını iki yana salladı. "Lucy muhtemelen sana—"
"Sal söyledi."

Linus gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

"Sal, Talia'nın sormasını beklemeden onun elini tuttuğunu
söyledi. Ve hepsini dinlediğini, kendi kararlarını vermelerine
izin verdiğini."

Linus telaşlandı. "Ben... ben sadece ayak uyduruyordum."

"Olsun, yine de teşekkür ederim. Ondan geldiği düşünö-
lürse bu oldukça büyük bir övgü. Senin de bildiğine eminim."

Linus biliyordu. "Sanırım bana alışıyor."

Arthur başını iki yana salladı. "O yüzden değil. O... bazı
şeyleri görüyor. Belki diğerlerimizden de fazla. İnsanların için-
deki iyiyi. Kötüyü. Kısacık ömründe her türlüşüne rastladı.
Başkalarının göremediği şeyleri görebiliyor."

"Ben sadece benim," dedi Linus, konunun nereye gittiğin-
den emin değildi. "Halihazırda olduğum kişi dışında biri nasıl
olurum bilmiyorum. Ben hep böyleydim. Fazla bir şey değil
ama elimdekilerle yapabildiğim en iyisini yapıyorum."

Arthur ona üzgünce baktı. Uzandı ve kısa bir anlığına
Linus'ın elini sıktı. "Sanırım tek isteyebileceğimiz şey en iyi-
si." Gülümseyerek ayağa kalktı fakat gülümsemesi her zaman-
ki kadar parlak değildi. "Ödül nasıl, kaşifler?"

"Çok iyi!" dedi Chauncey bütün bir sandviçi tek lokmada yu-
tarak. Sandviç içine doğru battı ve parçalara ayrılmaya başladı.

"Gerçek bir hazine olsaydı daha iyi olurdu," diye mırıldan-
dı Lucy.

"Ya hazine, yol boyunca sağlamlaştırdığımız dostluklarsa?"
dedi Arthur.

Lucy yüzünü buruşturdu. "Dünyanın en kötü hazinesi.
Onlar zaten benim arkadaşım. Ben yakut istiyorum."

Theodore neşeyle cıvıldayarak bir soru sordu.
Talia ağız dolusu patates salatasının arasından, "Hayır," dedi.
Sakalında yumurta ve hardal parçaları vardı. "Yakut yok."
Theodore'un kanatları indi.
"Ama turta var," dedi Zoe. "Sizin için özel pişirildi."
Lucy içini çekti. "Başka seçenek yoksa."
"Yok," dedi Arthur. "Ve turtadan da herhangi bir yakuttan
alacağınız kadar zevk alacağınıza inanıyorum." Linus'a dönüp
baktı. "Acıktınız mı, sevgili kâşif?"
Linus başını onaylarcasına salladı ve diğerlerine katıldı.

Yemeğin (Chauncey yüzünü turtasına gömmüştü) ve kahkahaların (Lucy yaşitlarına hiç de uygun olmayan oldukça kaba bir şaka yapınca Chauncey turta parçalarını etrafa püskürdü) ortasında Linus, Zoe ile Phee'nin sessizce kapıdan dışarı süzöldüklerini fark etti. Arthur ve diğer çocukların dikkati dağılmıştı (Lucy neşeli bir şekilde, "Chauncey!" diye haykırıyordu, "Burnumda turta var!") ve Linus, perilerin neyin peşinde olduğunu görmek için tuhaf ve ani bir dürtü hissetti.

Onları evin ötesindeki ağaçlıkların ortasında buldu. Zoe elini Phee'nin omzuna koymuştu, ikisinin kanatları da dalları ve yaprakları delip geçen güneş ışıklarıyla parlıyordu.

"Peki ne hissettin?" diye sordu Zoe. Ona bakmadılar ama Linus orada olduğunu bildiklerini düşünüyordu. Linus'ın sessizce hareket edebildiği günler artık çok geride kalmıştı.

"Toprak," dedi Phee hemen, saçları ateş gibiydi. "Ağaçlar. Kum ve tortunun altındaki kök sistemleri. Sanki... beni bekliyor gibiydi. Dinliyor gibi."

Zoe memnun görünüyordu. "Kesinlikle. Görebildiğimiz altında saklı bir dünya var. Çoğu, onun ne olduğunu anlamaz. Bizler şanslı kişileriz sanırım. Başkalarının hissedemediğini hissedebiliyoruz."

Phee kanatlarını çırparak ormana baktı. "Ağaçları seviyorum. Çoğu insanı sevdiğimden daha fazla."

Linus kendini tutamayıp güldü. Üstünü örtmeye çalıştıysa da geç kalmıştı. Ona bakmak için yavaşça başlarını çevirdiler. "Özür dilerim," dedi alelacele. "Çok özür dilerim. Niyetim hiç... Sizi bölmemeliydim."

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu Zoe, kızgın olmamasına rağmen sözleri imalı gibiydi.

Linus başını iki yana sallamaya başlayacaktı ki durdu. "Sadece şey... benim ayçiçeklerim var. Şehirdeki evimde." Göğsünde keskin bir sancı hissetti ama onu görmezden geldi. "Yapmalarını istediğim şeyi pek yapmayan çete elemanları gibiler. Ama onları kendim diktim ve büyümeleri için onlarla ilgilendim. Çoğu insanı sevdiğimden daha çok sevdim."

Phee gözlerini kıstı. "Ayçiçekleri."

Linus alnını sildi. "Evet. Pek... iyi degiller. Talia'nın bahçesindekiler kadar görkemli degiller ya da buradaki ağaçlar kadar ama onca grilik ve yağmurun içinde küçük de olsa renk veriyorlar işte."

Phee onu inceledi. "Ve siz rengi seviyorsunuz?"

"Evet," dedi Linus. "Küçük bir şey ama bence küçük şeyler de diğerleri kadar önemli olabiliyor."

Zoe, Phee'nin başını okşayarak, "Her şey bir yerden başlar," dedi. "Ve onları beslediğimiz sürece mümkün olduğunu düşündüğümüzden de öte büyüyebilirler. Öyle değil mi, Linus?"

Linus ikisinin de ağzından çıkan her kelimeyi dinleyeceğini bilerek, "Elbette," dedi. Dürüst olmasını sakıncası yoktu en azından. "Onları düşündüğümde daha çok özlediğimi itiraf etmem gerek. Komik, değil mi?"

"Değil," dedi Phee. "Ben de ayrılmak zorunda kalsam burayı özlerdim."

Amanın. Sözün buraya gelmesini istememişti. Konunun tam ortasına düşmüştü işte. "Evet, farkındayım." Ağaçlara baktı. "Kesinlikle bir çekicilikleri var, hakkını vermem gerek."

"*Populus tremuloides*," dedi Phee.

Linus gözlerini kısarak ona baktı. "Anlayamadım?"

Zoe kahkahasını elinin tersiyle kapattı.

"*Populus tremuloides*," dedi Phee tekrar. "Bir kitapta okumuştum. Titrek kavaklar. Eğer onlara rastlarsanız büyük koruluklar hâlinde olduklarını görebilirsiniz. Gövdeleri genelde beyazdır ama yaprakları parlak sarı, neredeyse altın rengindedir. Güneş gibi." Tekrar ormana baktı. "Neredeyse ayçiçekleri gibi."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Linus, başka ne diyeceğini bilemeyerek.

"Evet," dedi Phee. "Ama asıl önemli olan altlarında ne olduğu. Korular binlerce, hatta bazen on binlerce ağaçtan oluşabilir. Her biri farklıdır ama oradaki sır aslında hepsinin aynı olmasıdır."

Linus gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yani?"

Phee yere çömeldi, parmakları gevşek toprakta izler bırakıyordu. "Onlar birbirlerinin klonları, yerin altındaki geniş bir kök sisteminin yönettiği tek bir organizma. Bütün ağaçlar genetik olarak aynıdır ama hepsinin kendilerine has birer karakteri vardır, ağaçlar bunu hep yapar. Ancak onlar büyüyüp serpilmeden önce kökleri on yıllarca uykuda kalabilir, koşullar uygun olana kadar. Yani zaman gerekir. Neredeyse seksen bin yaşında olduğu söylenen bir klon var, muhtemelen var olan en yaşlı canlı organizma."

Linus yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Phee, "Çünkü koruyu yok etsen, bütün ağaçları kessen bile köklerine inmedikçe hepsi yeniden doğacak ve tıpkı eskisi gibi büyüyecekler. Belki tamamen aynı olmazlar ama sonunda gövdeleri yine beyaz olacak ve yaprakları altın rengine dönecek. Onları bir gün görmek isterdim. Bence bana anlatacakları çok şey vardır."

"Elbette vardır," dedi Zoe. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Büyük, çok büyük bir hafızaları var."

"Onları gördün mü?" diye sordu Linus.

"Belki."

"Periler," diye mırıldandı Linus kendi kendine. Sonra ekledi, "Eğer hepsi aynıysa onları nasıl ayırt edebiliyorsunuz?"

"Hepsinin altında ne olduğunu görmek gerekir," dedi Phee. Ellerini toprağa gömdü. "Farklılıklarının ne olduğunu keşfetmek için zaman ayırman gerekir. Yavaş bir iş ama sabır bunun için var. Kökler doğru zamanı kollayarak sonsuza kadar bekleyebilir." Yere doğru kaşlarını çattı. "Acaba yapabilir miyim..."

Phee yaralanmış gibi ses çıkarınca Linus öne doğru bir adım attı fakat Zoe uyarırcasına başını iki yana sallayınca olduğu yerde durdu. Havada bir değişim oldu, hafifçe ağırlaşmış gibiydi. Phee'nin kanatları hızla çırpınmaya başladı, onlara çarpan ışıklar küçük gökkuşakları hâlinde kırılıyordu. Ellerini tamamen toprakla kaplanana kadar aşağı itti. Burnunun ucundan yere ter damlıyordu. Kaşları çatılmıştı. Ellerini yerden çekerken nefesini bıraktı.

Topraktan yeşil bir filiz büyürken Linus'ın dili tutulmuştu. Uzun, ince yapraklar açıldı. Filiz, Phee'nin avuçlarının biraz altında ileri geri sallandı, parmakları segiriyordu. Sarı, parlak taç yapraklar belirdiğinde ise Linus kalakaldı. Birkaç santim daha uzadı, ardından Phee ellerini indirdi.

"Ayçiçeği değil," dedi sessizce. "Onların en iyi bakımla bile burada fazla yaşayacağını sanmıyorum. Buna çalı papatyası deniyor."

Linus konuşmakta güçlük çekti. "Sen... bu... sen onu şimdi mi büyüttün?"

Phee çıplak ayaklarını oynattı. "Fazla değil, biliyorum. Çiçekler konusunda Talia daha iyidir. Ben ağaçları tercih ederim. Daha uzun yaşıyorlar."

"Fazla değil mi?" dedi Linus inanamayarak. "Phee, bu muhteşem."

Phee bir Linus'a, bir Zoe'ye bakarken ürkmüş görünüyordu. "Öyle mi gerçekten?"

Linus ileri atılıp çiçeğin yanına çömeldi. Gerçek olmadı.

ğından, sadece göz yanılması olduğundan kısmen emin bir halde ona dokunmak için uzanırken eli titriyordu. İpeksi yaprağı parmaklarının arasında hissettiğinde hayretle içini çekti. Minicik bir şeydi ama birkaç dakika önce hiçbir şey olmayan yerde duruyordu. Alt dudaklarını kemirerek kendisini izleyen Phee'ye baktı. "Öyle," dedi kararlı bir şekilde. "Kesinlikle muhteşem. Hiç böyle bir şey görmedim. Hatta ayçiçeklerinden daha iyi olduğunu bile söyleyebilirim."

"O kadar ileri gitmeyelim," dedi Phee ancak gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Linus, taç yaprağı hala parmaklarının arasındaydı.

Phee omuz silkti. "Toprağı dinledim. O hep şarkı söylüyor. Çoğu insan bunun farkında değil. Tüm gücünüzle dinlemeniz gerek. Bazıları ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla duymaz. Ama ben sizi duyabildiğim kadar iyi duyabiliyorum. Bana şarkı söyledi ve ben de istediğimi verirse karşılığında onunla ilgilemeyeceğime söz verdim." Çiçeğe baktı. "Gerçekten sevdin mi?"

"Evet," diye fısıldadı Linus. "Çok hem de."

Gülümsedi. "Tamam. Adını Linus koydum. Onur duymalısın."

"Duyuyorum," dedi Linus, anlamsız bir şekilde duygulanmıştı.

"Onun için mükemmel bir isim oldu," diye devam etti. "Biraz çelimsiz, bakımı çok kolay ve dürüst olmak gerekirse birileri düzenli olarak onunla ilgilenmezse muhtemelen ölür."

Linus içini çekti. "Ah. Anladım."

"Güzel," dedi gülümsemesi genişleyerek. Tekrar çiçeğe dönünce hafifçe ciddileşti. "Ama yine de güzel, şöyle bir düşününce. Burada değildi, şimdi burada. Uzun vadede önemli olan da bu."

"Hiçlikten bir şey yaratabiliyorsun," dedi Linus. "Bu çok etkileyici."

"Hiçlikten gelen bir şey değil," dedi kibarca. "Sadece..."

saklanmıştı. Ben ne aramam gerektiğini biliyordum çünkü onu dinledim. Dinlediğin sürece başta orada olduğunu asla düşünmediğin her şeyi duyabilirsin. Şimdi izninizle, ağzıma boğulana kadar turtta atacagım. Sonra biraz daha yiyeceğim. Eger Lucy bana hiçbir şey bırakmadıysa yemin ederim onun kulaklarından ağaç çıkarırım."

Ve bununla birlikte, kanatları ardında çırpınarak, küçük eve yöneldi.

Linus onun arkasından baktı. "Bu... etkili bir tehditti."

Zoe güldü. "Öyleydi, değil mi?"

"Çok yetenekli."

"Hepsi öyle, yukarıdaki çiçeklerden aşağıdaki köklere inebilirsen."

"Çok yerinde bir benzetme oldu."

"Sanırım öyle," dedi Zoe. "Ama içimden bir ses inceliğini görmediğini söylüyor." Phee'nin topraktaki ayak izlerine basarak eve doğru döndü. "Geliyor musun Linus? Bence bu ders-ten sonra bir dilim daha turtayı hak ettin."

"Hemen geliyorum," dedi. Zoe içeri girerken çiçeğe tekrar baktı. Parmağını olabildiğince hafif bir şekilde ortasına bastırdı, çekti. Ucu polenle sararmıştı. Düşünmeden parmağını diline değirdi. Polen vahşi, acı ve ah, çok canlıydı.

Gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı.

Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim

Marsyas Yetimhanesi Vaka Raporu 2

Linus Baker, Sosyal Hizmet Görevlisi, BY78941

Bu raporun içeriğinin doğru ve gerçek olduğuna yemin ederim. Tespit edilecek herhangi bir hatanın kınamayla sonuçlanacağına ve iş feshine kadar gidebileceğine dair tüm BÜGESİB yönergelerini kabul ettiğimi beyan ederim.

Marsyas Yetimhanesi'ndeki ikinci haftam, buranın sakinleri hakkında yeni görüşler edinmemi sağladı. Daha önce kaos gibi görünen bu yerde şimdi garip fakat anlamlı bir düzen görüyorum. Gelişim üzerine aceleyle getirilen değişikliklerle hiçbir ilgisi yok (ki bunların pek az olduğunu düşünüyorum, bu tür şeyler genellikle bir sosyal hizmet görevlisi kapıdan girmeden önce olur), daha çok işlerin nasıl yürüdüğüne alışmamla alakalı.

Bayan Chapelwhite herhangi bir BÜGESİB ödeme listesinde yer almamasına rağmen bu çocuklara kendi çocukları gibi bakıyor. Onun bir peri olduğu, türünün yalnız yaradılışı ve topraklarına karşı fazlasıyla korumacı davrandığı düşünüldüğünde bu biraz şaşırtıcı. Hatta mahremiyetini hırçınca korumayan bir periyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum. Ve Bayan Chapelwhite

tam olarak cana yakın olmasa da çocukların refahı için yetimhane müdürüyle birlikte çalışıyor. Onu sık sık mutfakta yemek hazırlarken, hatta Bay Parnassus'un işlediği derslerdeki grup çalışmalarıyla ilgilenirken görebilirsiniz. Çeşitli konularda bilgisi mevcut ve verdiği eğitim, çocukların öğrendiklerini daha da pekiştiriyor. Her ne kadar benim yararına olsa da herhangi bir propagandadan bağımsız görünüyor.

Lucy'nin odasını gördüm ve Bay Parnassus'la işledikleri bir ders boyunca yanlarında oturdum. Oğlan hakkında bilinenleri –yani kim olduğunu– saymazsak gündelik şeylerden ziyade şok edici sözler söylemeye meyilli, meraklı bir çocukla karşı karşıya kalıyorsunuz. Çok zeki, neredeyse ürkütücü derecede zeki ve hayli iyi konuşuyor. Eğer BÜGESİB onun Deccal –Marsyas Yetimhanesi'nde telaffuz edilmeyen bir kelime bu– olduğundan emin olmasa birilerini korkutmak için bir şeyler uydurma yeteneğine sahip bir çocuktan fazlası olmadığını düşünürdüm. Ama anladığım kadarıyla düşünmemi istediği şey bu. Gardımı indirmemek akıllıca olacak. Bir çocuk görünümünde olması, büyük felaketlere muktedir olmadığı anlamına gelmez.

Odası küçüktü, Bay Parnassus'un kendi odasındaki giyinme odasından dönüştürülmüştü. Kaldığı yeri bana göstermekten biraz çekiniyordu fakat müziğe olan sevgisi onunla bir bağ kurmamı sağladı. İnanıyorum ki –uygun rehberlik eşliğinde– toplumun üretken bir üyesi haline gelecek. Yani gerçek doğasına boyun eğmediği sürece. Bu da akıllara yaradılışın mı yoksa yetiştirilmenin mi üstün olduğu, dünyada doğuştan gelip normal bir yetiştirme şekliyle üstesinden gelinebilecek kötülük olup olmadığı sorusunu getiriyor. Rehabilit edilebilir mi? Uyum sağlayabilir mi? Bunu zamanla göreceğiz.

Sal'in odasını görmedim fakat yavaş yavaş güvenini

kazandığımı düşünüyorum. Ona karşı dikkatli olmalıyım. Bana ürkek bir tayı hatırlatıyor. Bununla birlikte, son geçirdiğimiz günde adada bulduğum tüm süreçtekinden daha fazla konuştuğunu duydum. Şunu kabul etmeliyim; benim çevremde konuşuyordu, benimle değil ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Sal, bana göre, ayçiçeği gibi. Gerçek renklerini göstermesi için özenle ilgilenilmesi gerekiyor.

Theodore'un -wyvern- henüz görmediğim bir biriktirici zulası var, muhtemelen benim en az bir düzine düğmemle dolu olsa gerek. Bu zulayı hiç göremeyebilirim fakat şimdilik bu beni büyük bir endişeye sevk etmiyor. Sonuçta onlar sadece düğme. Daha kötücül şeyler olması ihtimaline karşı dikkatli olmayı planlıyorum.

Şimdiye kadar burada gördüğüm en büyük sorun izole olmuşluk gibi görünüyor. Çocuklar adadan ayrılmıyor. Bunun bir nedeni var ve bu neden beni rahatsız etti. Görev yerime gelmeden önce sessiz kalmaları için kasabalılara hükûmet tarafından ödeme yapıldığını bilmek faydalı olurdu. Bunun gibi küçük ayrıntılar önemli ve bilgim dahilinde olmamaları beni profesyonellikten uzak gösteriyor. Bu da yine ödemelerin kaynağının ne olduğu sorusunu da gündeme getiriyor. Bu özel yetimhane için ayrılmış olması gereken fon mu? Şayet durum buysa bir denetçinin konuyu ele almasını beklerdim.

Komşu kasaba yetimhane sakinlerine biraz düşmanca davranıyor. BÜGESİB'in Kayıt İşlerinden Sorumlu İdari Birim ile birlikte yürüttüğü kampanyalarla kendine iyilik yaptığını sanmıyorum. Kasabanın her köşesinde BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN tabelaları var ve şehirdekileri andırırsalar da burada daha çoklar. Çocuklar gerçek dünyada hoş karşılandıklarını hissetmezlerse onları topluma kazandırmayı nasıl umabiliriz?

Günübirlik bir gezi düşünüyorum. Deneme amaçlı. Elbette önce Bay Parnassus'a sormam gerek. Çocuklara iyi geleceğini düşünüyorum, umarım kasabalarının da korkularının yersiz olduğunu görmelerini sağlar. Ancak Arthur hayır derse korkarım sözüne uymak zorunda kalırım.

Arthur çok tuhaf bir adam. Çocukları önemsiyor. Orası kesin. KURAL VE YÖNETMELİKLER'e harfi harfine uymasa da (hatta muhtemelen hiç uymuyor) yaptığı işte becerikli olduğunu düşünüyorum. Çocukların hepsi birbirini çok önemsiyor ve bunun Arthur'dan kaynaklandığına inanıyorum.

Yine de o tam bir muamma. Bu yer hakkında öğrendiğim her şey bir yana, onu çok az tanıdığımı hissediyorum. Bunu düzeltmem gerekecek sanırım.

Çocuklar için elbette.

Talia bugün bana bahçesinin diğer kısımlarını gösterdi. Gnomlar bahçecilikte oldukça beceriklidir fakat Talia en iyileri bile gölgede bırakır gibi görünüyor ve...

Linus'ın Marsyas'taki ikinci haftasının salt gününde Calliope kovalanmak istediğine karar vermişti, hem de hırsızlık yaptıktan sonra.

Bu kesinlikle Linus'ın yapmak istediği bir şey değildi; öğle yemeği sonrasıydı ve güneşin altında, verandada oturuyor, huzurlu bir şekilde uyuyordu. Çocukların çalışmalarını izlemek için ana binaya dönmeden önce hâlâ birkaç dakikası vardı ve zamanını akıllıca kullanıyordu.

Ve diğer yanda da kedi kovalama fikri vardı. Linus, yapabildiği onca şeye rağmen hiçbir şeyin peşinden koşmayı sevmeydi. Kovalamak, koşmak demekti ve Linus koşmanın pek sevmediği bir şey olduğuna uzun zaman önce karar vermişti. Daha güneş doğmadan uyanan, pahalı spor ayakkabılarını giyen ve bilinçli olarak koşmaya çıkanları hiç anlamıyordu. Oldukça sıradışıydı.

Ama Calliope kedilerin bazen gizemli nedenlerle yaptığı şekilde tüyleri diken diken, gözleri kocaman açılmış hâlde konukevinden fırlayıp çıkıverdi. Delirmiş gibi bakıyordu, kuyruğu sopa gibi dikilmişti ve pençeleri döşeme tahtalarını çiziyordu.

Ve ağzında kravatlarından biri vardı.

Linus kaşlarını çatı. "Sen ne—"

Calliope verandadan bahçeye doğru ok gibi fırladı.

Linus sandalyesinden kalkarken neredeyse devrilecekti, şükürler olsun ki ayakta kalmayı başardı. Calliope'nin koşuşunu izledi, siyah kravat peşinde sürükleniyordu. "Hey!" diye bağırdı. "Lanet kedi, ne yapıyorsun? Hemen dur!"

Durmadı. Bir çitin arkasında kayboldu.

Linus bir an onu kendi hâline bırakmayı düşündü. Sadece bir kravatı ne de olsa. Aslında bu hafta kravat bile takmamıştı. Çok sıcaktı ve Phee neden hep kravat taktığını sormuştu. Linus ona kendi pozisyonundaki birinin kravat takmasının uygun olduğunu söylediğinde dik dik ona bakmış, ardından başını iki yana sallayarak uzaklaşmıştı.

Ama pazar günü ilk kez kravat takmamasının sebebi kesinlikle Phee değildi. Sonra pazartesi tekrar geldiğinde kravat takmasının kesinlikle gerekli olmadığına karar vermişti, en azından şimdilik. Şehre döndüğünde takmak zorunda kalacaktı elbette, ya şimdi?

Denetleniyor falan değildi.

Kim bilebilirdi ki?

(Phee biliyordu anlaşılan, sırtışı buna delil olarak düşünülürse.)

Ama yine de o kravat ona düşündüğünden çok daha pahalıya mal olmuştu ve şimdi kravat takmıyor olması, Calliope'ye onu elinden alma hakkını vermezdi. Eve döndüğünde yine o kravata ihtiyacı olacaktı.

Ve böylece kedinin peşinden koştu.

Bahçeye vardığında kan ter içinde kalmıştı. Onun boyutla-

rında bir adam rüzgâr direnciyle karşılaştığında koşmak daha da zorlaşıyordu. Yani evet, tam olarak *koşmuyordu* belki ama tempolu yürümek de bir o kadar kötüydü.

Bahçeye girdi, Calliope'ye seslendi ve ortaya çıkmasını söyledi. Calliope dinlemedi elbette çünkü o bir kedi idi ve bu yüzden ona söylenen hiçbir şeyi dinlemezdi. Çitlerin altına, çiçek tarhlarına baktı; onu bir yerlerde oturmuş, kravatını kemirip kuyruğu sallarken bulacağından emindi.

"Ada hayatı seni neden bu hâle getirdi bilmiyorum," diye bağırdı kendini yerden kaldırırken, "ama sana sözüm olsun, eve döndüğümüzde her şey değişecek. Bu, kabul edilemez."

Bahçenin içine doğru ilerledi ve daha önce görmediği bir kısma ulaştı. Evin cephesini kaplıyordu ve Talia'nın şimdiye kadar gösterdiği kısımlardan çok daha yoğundu. Burada çiçekler daha vahşiydi; renkleri daha parlak, neredeyse şok ediciydi. Güneş evin diğer tarafındaydı ve gölgeler boldu. Bir kedinin saklanabileceği birçok yer vardı.

Dalları boğumlu, yaprakları kıvrık olan yaşlı bir ağacın etrafından dolandı ve gördü—

"İşte buradasın," dedi içini çekerek. "Neyin var senin?"

Calliope oturuyordu, kravatı ayaklarının dibinde, yerdeydi. Bilmiş gözlerle ona baktı. Tekrar miyavladı, halâ alışamadığı bir sestti bu.

"Umurumda değil," diye cevapladı. "Benim eşyalarımı çalamazsın. Hiç hoş bir davranış değil ve ben seni kovalamak zorunda... kalmaktan... hoşlanmıyorum..."

Gözlerini kırptırdı.

Orada, Calliope'nin arkasında, evin zemininde, mahzen kapısına benzeyen bir şey vardı. Kaidesi taştandı ve kapı kalın ahşaptandı. Kaşlarını çatarak kapıya yaklaştı ve yanık izi gibi duran şeyler gördü, sanki bir zamanlar arkasında yangın çıkmış gibiydi. Bir an düşündü ve evin bodrum katı olduğundan bahsedilip bahsedilmediğini hatırlamaya çalıştı. Bahsedildiğini sanmıyordu ve Sal'in odası dışında evin neredeyse her

santimini gördüğünü düşünüyordu. Eger burası bir bodrumsa içerden girişi yoktu.

Kapıda paslı bir asma kilit vardı. Orada her ne varsa -ya da bir şey varsa- gizliydi ve öyle kalmaya devam edecekti. Bir an Talia'nın küreklerinden birini alıp kapıyı kanırtmak için kullanmayı düşündü ama hemen vazgeçti. Buranın kapalı olmasının bir sebebi vardı. Büyük ihtimalle çocukların girmesini engellemek içindi. Eger içerde bir zamanlar yangın çıkmışsa güvenli olamazdı. Muhtemelen Arthur asma kilidi kendisi takmıştı. Yıllardır içeriye biri girmiş gibi görünmüyordu; kapıya giden yol Talia'nın bahçesinin geri kalanıyla tezat oluşturan yabancı otlarla kaplanmıştı.

"Büyük ihtimalle kömürlük," diye mırıldandı. "Bu, yanık izlerini de açıklar. Ve kömür artık eskisi kadar kullanılmadığı için pişman olmak yerine güvende olmak yegdir."

Egilib kravatını aldı. Calliope parlak gözlerle onu izledi.

"Bu benim," dedi ona. "Hırsızlık yanlış."

Calliope patisini yalayıp yüzünü ovuşturdu.

"Olsun, yine de öyle."

Geldiği yoldan geri dönmeden önce bir kez daha mahzen kapısına baktı.

Bir ara yalnız kaldıklarında Arthur'a mahzen kapısını sorması gerekecekti.

Ki bu, artan şaşkınlığına rağmen, bir türlü gerçekleşemedi. Böyle bir şey için *neden* bu kadar şaşırdığı düşüncesi onu aşıyordu ama olmamıştı işte. Linus, Arthur Parnassus'un onda her ne duygu uyandırmışsa bunun geçici olduğunu ve hepsinin yakınlığın bir sonucu olduğunu öğreniyordu. Pek arkadaşı yoktu (hatta kendine karşı dürüst olması gerekirse hiç yoktu) ve Arthur Parnassus'u bir arkadaş olarak görmek her ne kadar hoş olsa da bu uygunsuz bir fikirdi. Arkadaş olamazlardı. Linus burada BÜGESİB adına çalışan bir sosyal hizmet görevlisi olarak bulunuyordu. Arthur bir yetimhanenin müdürüydü.

Bu bir soruşturmaydı ve söz konusu soruşturmaya dahil biriyle fazla yakın olmak uygun değildi. **KURALLAR VE YÖNETMELİKLER** bu konuda netti: Bir sosyal hizmet görevlisinin, derdi, objektif kalması gerekir. Objektiflik, büyüü gençliğin sağlık ve refahı için son derece önemlidir. Bir sosyal hizmet görevlisine bel bağlamamaları gerekir çünkü sosyal hizmet görevlisi **ONLARIN** **ARKADAŞI DEĞİLDİR**.

Linus'ın yapması gereken bir iş vardı, bu da etrafta küçük kulaklar olmadan Arthur'la konuşmayı umarak oturup bekleyemeyeceği anlamına geliyordu. Ve her ne kadar Arthur ve Lucy arasındaki derslerin büyüleyici olduğunu düşünse de zamanını sadece onlarla geçiremezdi. Düşünmesi gereken beş çocuk daha vardı ve taraf tutuyormuş gibi görünmediğinden emin olması gerekiyordu.

Talia'yla bahçeye gidip toprakla çalışmanın abartılmış erdemlerini (birçok, birçok erdemi vardı) dinledi.

Phee ve Zoe'nin peşinden ormana gidip Zoe'nin çevrelerindeki toprağı, ağaçları, çimenleri, kuşları dinlemenin öneminden bahsedişini dinledi.

Chauncey'nin kapıları açan, valizleri taşıyan, mücevher hırsızlığı gibi suçları aydınlatan veya oda servisi için tepsiler getiren ünlü belboylarının (çoğunun hayali olduğuna inanıyordu) hikâyelerini dinledi. Yatağının altından kalın bir kitap çıkardı (neredeyse **KURALLAR VE YÖNETMELİKLER** kadar kalındı), ıslanmasın diye plastiğe sarmıştı. Sonra başlığı göstermek için inleyerek kitabı başının üstüne kaldırdı, plastik kabı kırışmıştı: *Çağlar Boyu Belboyluk*.

"Dört buçuk kez okudum," dedi gururla.

"Öyle mi?" diye sordu Linus.

"Ah, evet. Ne yaptığımı bildiğimden emin olmalıyım."

"Neden?"

Chauncey önce sağ gözünü, sonra sol gözünü yavaşça kırptı. "Nasıl neden?"

"Neden belboy olmak istiyorsun?"

Chauncey sırttı. "Çünkü insanlara yardım ediyorlar."

"Ve senin yapmak istediğin şey bu mu?"

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Her şeyden çok. Biliyorum,

ben..." Siyah dişlerini gıcırdattı. "Farklıyım."

Linus afalladı. "Hayır, ben öyle demek... senin hiçbir sorun yok."

"Biliyorum," dedi Chauncey. "Farklı olmak kötü demek değildir. Arthur farklı olmanın bazen herkesle aynı olmaktan daha iyi olduğunu söylüyor." Elinde tuttuğu kitaba baktı. "İnsanlar bir otele geldiğinde genellikle yorgun oluyorlar. Çantalarını taşımalarına yardım edecek birini istiyorlar. Ve ben bunda gerçekten iyiyim. Talia hep pratik yapabileyim diye onun için ağır şeyler kaldırmamı istiyor." Kaşlarını çatarak kitaba baktı. "Sırf böyle görünüyorum olmam, insanlara yardım edemeyeceğim anlamına gelmez. Bazı insanların korkutucu olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yemin ederim öyle değilim."

"Elbette değilsin," dedi Linus sessizce. Kitaba doğru başını salladı. "Devam et o zaman. Çağlar boyu belboyları senden dinleyelim. İyi anlamda dikkat çekicidir diye düşünüyorum."

Chauncey'nin gözleri heyecanla zıpladı. "Ah, öyle gerçekten. Belboy kelimesinin ilk kez 1897'de kullanıldığını biliyor muydunuz? Ayrıca komi veya otel hizmetlisi de denir. İnanılmaz değil mi?"

"Öyle," dedi Linus. "Belki de şimdiye kadar duyduğum en şaşırtıcı şey."

Theodore'la yuvasının yanında (asla içinde değil çünkü ısınmak istemiyordu) oturup wyvern küçük hazinelerinin her birini gösterirken civıltısını dinledi: bir düğme, bir gümüş para, başka bir düğme, üzerinde Sal'e ait gibi görünen bir el yazısı olan katlanmış bir kâğıt parçası (ne yazdığını okuyamamıştı), bir başka düğme.

Ve çocukların her birine mutlu olup olmadıklarını sordu. Herhangi bir endişeleri olup olmadığını. Adada onları korkutan bir şey olup olmadığını.

Daha önce başka yetimhanelerde de benzer sorular sor-
muştu ve çocuklara onun duyması gerektiğini düşündükleri
şeylerin ezberletildiğini hep anlardı. Mutluluk ve neşeyle ilgili
parlak sözlerinde hep bir kurnazlık tınısı olurdu; *Hayır Bay
Baker, kesinlikle her şey çok güzel ve ben sevinçle doluyum.*

Burada öyle değildi. Burada Talia ona şüpheyile bakmış,
neden sorduğunu ve küreğini alması gerekip gerekmediğini
bilmek istemişti. Burada Phee ona gülmüş ve başka bir yerde
olmak istemediğini çünkü bunların onun ağaçları, onun insan-
ları olduğunu söylemişti. Burada Lucy ona sırtmış ve *Ah, evet,
Bay Baker, bir gün başka bir yere gitmek isterim* demişti ama di-
ğerleri de onunla birlikte gelirse ve dünya hâkimiyetini kabul
ederse. Burada Chauncey'nin gözleri yerinden zıplamış, adayı
çok sevdiğini söylemişti fakat keşke bir oteli olsaydı, böylece
valiz taşıyabilirdi. Burada Theodore, Arthur'u görmenin he-
yecanıyla kanatlarına takılıp düşmüştü, üstelik Arthur sadece
birkaç dakikalığına ortadan kaybolmuşken.

Ve burada, ikinci haftanın sonuna yaklaştığı bu perşembe
günü, Sal saat beşi çeyrek geçe dudağını kemirerek konukevi-
nin verandasında belirmişti.

Linus kapının tıklandığını duyunca kapıyı açtı, Sal'i kendi
başına bulunca afalladı. Dışarı doğru eğildi, diğer çocuklardan
birinin orada saklandığına emindi ama hayır.

Sadece Sal'di.

Linus çabucak yüz ifadesini düzeltti, çocuğu korkutmak
istemiyordu. "Merhaba, Sal."

Sal'in gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. Omzunun üs-
tünden baktı, Linus onu göremese de Arthur'un bir yerlerden
izlediğine emindi. Nasıl bilmiyordu ama bu adada Arthur'dan
habersiz pek az şey olduğu izlenimine kapılmıştı.

Sal, Linus'a döndü ve bakışlarını yere indirdi. Elleri iki ya-
nında yumruk hâlindeydi ve derin derin nefes alıyordu. Linus
bir şeylerin yanlış olduğundan endişelenmeye başlamıştı ama
sonra Calliope, Linus'ın bacaklarının arasından geçti ve Sal'e

sürtünmeye başladı. Sırtını kamburlaştırıp kulaklarını oynatarak tiz bir şekilde miyavladı.

Sal ona hafifçe gülümsedi, rahatlamış görünüyordu.

"İyi bir kedidir," dedi Linus sessizce. "Ara sıra bana sıkıntı çıkarır ama üstesinden gelemeyeceğim şeyler değil."

"Kedileri severim," dedi Sal, sesi fısıltıdan biraz yüksekti.

"Çoğu zaman onlar beni sevmez. Köpek meselesi yüzünden."

"Calliope biraz farklı. O senden hoşlanıyor."

Sal başını kaldırıp ona baktı. "Gerçekten mi?"

Linus omuz silkti. "Seninle nasıl konuştuğunu duyuyor musun?"

Sal başını onaylayarak salladı.

"Bunu daha önce yaptığını hiç duymamıştım. Ah, normal kedilerin yaptığı gibi mırlar ama asla miyavlamaz. En azından buraya gelene kadar miyavlamazdı. Ve seninle tanışana kadar."

Sal şaşırmış görünüyordu. "Vay canına," dedi tekrar kediye dönerek. "Neden acaba?"

"Ben karakterleri anlama konusunda iyi olduğum için diye düşünüyorum. Belki de sende konuşmasını sağlayan bir şey hissediyordur. Kediler o açıdan çok akıllıdır. Birinin iyi bir insan olmadığını hissederlerse onlardan kaçınmaya hatta onlara saldırmaya meyillidirler."

"Bana hiç saldırmadı," dedi Sal.

"Biliyorum. Seni seviyor."

Sal onun ensesini kaşıdı. "Ben de onu seviyorum."

"Güzel," dedi Linus. "Çünkü kedilerin insanlar hakkındaki fikirlerini değerlendirebileceğin gibi insanları da hayvanlara nasıl davrandıklarına bakarak değerlendirebilirsin. Zalim davranıyorsa o kişiden mutlaka uzak durulmalıdır. Ama nazik davranıyorsa bence bu güzel bir ruhun işaretidir."

"Ben hayvanlara nazik davranırım," dedi Sal, sesi Linus'in hiç duymadığı kadar neşeli geliyordu. "Ve onlar da hep benden hoşlanır."

"Bak sen şu işe," dedi Linus eğlenerek. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Sal kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Tekrar konuştuğunda Linus'ın tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Efendim? Duyamadım."

Sal derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Size odamı gösterebilir miyim?"

Linus sesini ifadesiz tutmaya çalıştı ancak beklediğinden daha fazla heyecanlanmıştı. "Elbette, çok isterim." Tereddüt etti. "Kimse seni bunu yapman için zorlamadı, değil mi? Çünkü hazır olmadığın bir şey yapmanı istemem."

Sal beceriksizce omuz silkti. "Arthur, siz buraya gelmeden önce odamı görmek isteyeceğinizi söylemişti ama bir daha bahsetmedi."

Linus rahatladı. "Ve diğer çocuklar—"

Sal başını iki yana salladı. "Hayır. Yani onların odalarını zaten gördüğünüzü biliyorum ama... hiçbir şey söylemediler."

Linus neden diye sormak istiyordu ama kendine saklamaya karar verdi. Çocuğa daha fazla baskı yapmak istemiyordu. "O zaman memnun olurum."

"Calliope de gelebilir mi?" diye sordu Sal aceleyle. "Eğer uygunsa yani. Kimseye sorun çıkarmak istemem—"

Linus elini kaldırdı. "Kesinlikle. Ama bu kararı ona bırakmalıyız. Takip ederse ki ben yapacağını düşünüyorum, gelebilir."

"Tamam."

"Gidelim mi?"

Sal dudaklarını tekrar kemirdi ve gergince başını salladı.

Linus konukevinin kapısını arkasından kapattı.

Linus'ın düşündüğü gibi Calliope onlarla birlikte geliyordu. Sal'in yanında yürümeye devam etti, ara sıra birkaç adım ileri gidiyor sonra dönüp geri geliyordu. Linus bu bariz sevgi gösterisini neredeyse kıskanacaktı ancak somurtkan bir ergen değil de kırk yaşında bir adam olduğu için tek kelime etmedi.

Ayrıca, dedi kendi kendine, yardımı olduğu ortadaydı ve buna hayır diyemezdi.

Bahçede onlara şöyle bir el sallayıp ardından çiçeklerine dönen Talia'nın yanından geçtiler. Chauncey de yanındaydı, yüksek sesle bu çiçeklerin gördüğü en güzel şeyler olduğunu ve eğer istekliyse birkaç tanesini yeme arzusunda olduğunu bildiriyordu. Phee ve Zoe ormandaydı. Lucy odasında Arthur'la birlikteydi. Onlar merdivenlere ulaşmadan hemen önce Theodore cıvıladı. Linus başını kaldırdığında kendini yarasa sanıyormuş gibi açıkta kalan kırıslardan sarkan wyvern'i gördü. Wyvern başka bir ses çıkardı ve Sal ona cevap verdi, "Sorun yok, Theodore. Gelmesini ben istedim." Theodore tekrar cıvılayıp gözlerini kapattı ve Linus yukarı doğru Sal'i takip etti.

Odasının kapısının önünde durdular ve gergin duruşu bir saniye bile düzelmeyen Sal, titreyen elini kapı koluna koydu.

"Hazır değilsen hazır değilsindir. Seni bu konuda zorlamayacağım, Sal. Lütfen bunu benim için yapma," dedi Linus.

Sal dönüp Linus'a bakarken kaşları çatılmıştı. "Ama bu sizin için."

Linus afalladı. "Şey... evet, sanırım öyle. Ama bol bol vakitimiz var." Yoktu elbette. Marsyas ziyaretinin hemen hemen yarısına gelmişti. Bunun farkına varmak onu daha da şaşırttı.

Sal başını iki yana salladı. "Ben... ben şimdi yapmayı tercih ederim."

"Nasıl istersen. Eğer daha iyi hissettirecekse sana ait hiçbir şeye dokunmam. Ve bana göstermek istediğin bir şey olursa seve seve bakarım. Seni yargılamak için burada değilim, Sal. Katiyen."

"Yargılamak için değilse neden buradasınız?"

Linus bir an kalakaldı. "Ben... şey. Bu evin tam olarak olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için buradayım. Bir ev gibi yani. Hepinizin güvende ve mutlu olmanızı sağlayabilecek bir yer."

Sal elini kapı kolundan indirdi. Tamamen Linus'a döndü. Calliope ayaklarının yanında oturuyor, başını kaldırmış ona bakıyordu. Linus, Sal'e hiç olmadığı kadar yakındı. Onun kadar uzundu ve Linus daha kilolu olmasına rağmen Sal daha cüsseliydi, zaman zaman kendini küçük gibi göstermeye çalışsa da bunu yalanlayan güçlü bir vücudu vardı.

"Beni buradan gitmek zorunda mı bırakacaksınız?" diye sordu Sal, kaş çatışı derinleşmişti.

Linus tereddüt etti. Hayatında hiçbir çocuğa yalan söylememişti. Gerçeğin esnetilmesi gerekiyorsa hiçbir şey söylemeyi tercih ederdi. "Sana istemediğin bir şey yaptırmak istemiyorum," dedi yavaşça. "Ve bence kimse yaptırmamalı."

Sal dikkatle onu inceledi. "Diğerleri gibi değilsiniz."

"Diğerleri?"

"Sosyal hizmet görevlileri."

"Ah. Değilim sanırım. Ben Linus Baker'ım. Daha önce hiç bir Linus Baker'la tanışmamışsındır."

Sal kapıya dönmeden önce bir an daha ona baktı. Sonra itip açtı ve kenara çekildi. Tekrar dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Linus ona kendine zarar vereceğini söylemek istiyordu ancak "Girebilir miyim?" demekle yetindi.

Sal beceriksizce başını onaylar gibi salladı.

Odada sıradışı bir şey yoktu. Hatta Linus'ın Sal'le ilişkilen- direceği hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu neredeyse. Diğer çocuklar iyi kötü kendi alanlarını kendilerine ait yapmışlardı. Burada duvarlar boştu. Yatak özenle yapılmıştı. Ahşap zeminde bir kilim vardı ama soluk griydi. Giyinme odasına açılan bir kapı bulunuyordu ve... o kadardı.

Hemen hemen.

Bir köşede Linus'a Arthur'un ofisini hatırlatan bir yığın kitap duruyordu. Birkaçının ismine baktı ve kurgusal klasikler olduğunu gördü - Shakespeare ve Poe, Dumas ve Sartre. Bu. Linus'ın tek kaşını kaldırmasına neden oldu. Varoluşçuluğu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı.

Ama bunun dışında oda, bir sanatçının onu canlandırmasını bekleyen boş bir tuvaldi. Bu, Linus'ı üzdü çünkü nedenini bildiğini düşünüyordu.

"Çok güzel," dedi etrafa bakış atarak. Gözünün ucuyla Sal'ın kapı aralığından her hareketini takip ettiğini gördü. "Oldukça geniş. Ve şu pencereden dışarı bir bak! Yanılmıyorsam kasabayı görebiliyorum. Harika bir manzara."

"Geceleri kasabanın ışıklarını görebilirsiniz," dedi Sal kapıdan. "Parıldıyorlar. Onları denizdeki gemilermiş gibi düşünmeyi seviyorum."

"Güzel bir düşünce," dedi Linus. Pencereden uzaklaştı ve giyinme odasına gitti. "Buraya bakmamın bir sakıncası var mı?"

Sal kısa bir an tereddüt etti. "Yok."

Oda, Linus'ın beklediğinden daha büyüktü ve orada, şifonyerin yanında, altına tekerlekli bir sandalye sıkıştırılmış, küçük bir masa vardı. Masanın üstünde ise bir daktilo duruyordu, eski bir Underwood. İçine boş bir kâğıt sayfası yerleştirilmişti. "Bu nedir peki?" diye sordu Linus nazikçe.

Bir yanıt alamadı. Omzunun üstünde geriye baktığında Sal'ın yatağın yanında durduğunu ve küçük, kaybolmuş bir çocuk gibi göründüğünü fark etti. Calliope yatağa hoplayıp onun eline sürtündü. Sal parmaklarını sırtındaki tüylere koydu.

"Sal?"

"Orası yazdığım yer," dedi birden Sal, gözleri kocaman açılmıştı. "Ben... yazmayı severim. Yani... çok iyi olduğumdan değil, ben muhtemelen hiç..."

"Ah. Bu konuda bir şeyler hatırlar gibiyim. Geçen hafta sırf bir şeyler okumuştun. Sen mi yazmıştın?"

Sal başını onaylayarak salladı.

"Çok güzeldi. Korkarım benim yazabileceğimden çok daha iyi. Rapor yazılması gerekiyorsa adamın benim. Ama kelimelerle ulaşabileceğim hayal gücü bu kadarıyla sınırlı. Bilgisayarın yok mu?"

"Işık gözlerimi acıtıyor. Ve daktilonun sesini daha çok seviyorum."

Linus gülümsedi. "Anlıyorum. Tuşların tıkırtısında bilgisayarda olmayan, büyülü bir şey var. Tahmin etmem gerekirdi. Çoğu zaman ben de işyerinde bir tanesinin önünde oturuyorum. Bir süre sonra benim de gözlerim acıyor ama senin görüşün sanırım benimkinden biraz daha keskindir."

"Yazdıklarım hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Sal çabucak.

"Tabii," dedi Linus rahat bir ifadeyle. "Bu, özel bir şey. Hazır olmadığın bir şeyi paylaşmanı istemem."

Bu, onu biraz rahatlatmış gibiydi. "Sadece... sadece bazen mantıklı gelmiyor. Düşüncelerim. Ve düzene sokmak için hepsini yazmaya çalışıyorum ama..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu kişisel bir şey," dedi Linus. "Ve hazır olduğunda o düzeni bulacaksın. Daha önce okuduğun gibi bir şeyse epey heyecan verici olacağına eminim. Ne zamandan beri yazıyorsun?"

"İki ay. Belki biraz daha az."

Yani Marsyas'a geldiğinden beri. "Öncesinde hiç yazmıyordumuydun?"

Sal başını iki yana salladı. "Ben... ben hiç daha önce kimse yazmama izin vermedi. Buraya gelene kadar."

"Arthur?"

Sal ayakkabısının birini halıya sürttü. "Bana her şeyden çok istediğim şeyin ne olduğunu sordu. İlk ay boyunca her hafta sordu, cevap vermeye hazır olduğumda istediğim şey mantık sınırları içindeyse elinden geleni yapacağını söylemişti."

"Ve sen de daktilo mu istedin?"

"Hayır." Calliope'ye baktı. "Ona tekrar taşınmak istemediğimi söyledim. Burada kalmak istediğimi."

Linus gözlerindeki ani ve beklenmedik yanma karşısında onları kırıştırdı. Boğazını temizledi. "O ne dedi?"

"Kalmam için elinden geleni yapacağını. Sonra daktilo istedim. Zoe ertesi gün getirdi. Masayı da diğerleri çatı katında bulup temizledi. Talia sakalının kimyasallar yüzünden döküleceğini düşünene kadar cilaladığını söyledi. Sonra bana sürpriz yaptılar." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Güzel bir gündü. San-ki doğum günümümüş gibi."

Linus ellerinin titremesini önlemek için kollarını kavuşturdu. "Ve sen de onu giyinme odasına koydun? Bence pencerenin önünde güzel dururdu."

Sal omuz silkti. "Orası... giyinme odası kendimi küçük hissetmeme yardımcı oluyordu. Henüz büyük olmaya hazır degildim."

"Şimdi hazır mısın merak ediyorum," diye sesli düşündü Linus. "Odan giyinme odasından birazcık daha büyük ama bütün duvarların indirilmiş gibi hissettirecek kadar da değil. Tıpkı geceleyin gördüğün kasaba gibi. Sen onları görebilirsin ama onlar seni göremezler, aranızda onca mesafe var. Bir fikir yani."

Sal başını eğdi. "Ben hiç... hiç o şekilde düşünmemiştim."

"Sadece bir fikir. Masa olduğu yerde de mükemmel, eğer istediğin buysa. Sen hazır olana kadar taşınmasına gerek yok, hatta hiç oynatmasan bile olur. Bildiğim kadarıyla pencere dikkat dağıtıcı da olabiliyor."

"Çalıştığınız yerde pencere var mı?"

Linus başını iki yana salladı. Bunun tehlikeli ölçüde kişisel olduğunu düşündü ama kime ne zararı olacaktı ki? "Hayır. BÜGESİB hiç... şey. Pencerelerden hoşlanmıyorlar sanırım."

"BÜGESİB," dedi Sal igrenerek, Linus içinden lanet okudu.

"Onlar... onları... ben hiç..."

"Orası çalıştığım yer," dedi Linus. "Ama bunu zaten biliyordun. Ve benim diğerleri gibi olmadığımı kendin söylemiş-tin."

Sal'in elleri tekrar yumruk halini almıştı. "Olabilirdiniz."

"Belki," diye itiraf etti Linus. "Ve yaşadığım onca şeye rag-

men neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama bana kanıtlayacak bir şeyinin olmadığını aklından çıkarmamamı istiyorum. Ben sana kendimi kanıtlamalıyım, sizin iyiliğinizi istediğimi."

"Arthur iyi biri," dedi Sal. "O... diğerleri gibi değil. Diğer müdürler yani. O... kötü biri değil."

"Biliyorum."

"Ama onu soruşturduğunuzu söylemişsiniz."

Linus kaşlarını çatı. "Bunu özel bir görüşme haricinde söylediğimi sanmıyorum. Sen nasıl—"

"Ben bir köpeğim," diye terslendi. "Kulaklarım iyi duyar. Sizi de duydum. Bunun bir ziyaret olmadığını söylediniz. Bir soruşturmaymış. Ben... ben dinlemeye çalışmıyordum ama diğerleri de böyle söylemişti. Soruşturma demişlerdi. Bu yüzden odama asla Talia'nın ya da Lucy'nin koyduğu gibi şeyler koyamıyorum. Her zaman geçici olduğu için. Ne zaman nihayet kalacak bir yerim var diye düşünsem benden alındı."

Linus içinden lanet okudu. "O sözler senin duyman için değildi." Sal, Linus ona elini kaldırmışçasına uzaklaşmaya başladı. "Hayır," dedi Linus çabucak. "Öyle değil... demek istediğim, söylediklerimde daha bilinçli olmalıydım. Kelimelerimi daha dikkatli seçmeliydim."

"Yani Arthur'u soruşturmuyor musunuz?"

Linus başını iki yana sallamaya başlamıştı ancak durdu. İçini çekti. "Konu Arthur değil, Sal. Ya da en azından sadece Arthur değil. Bir bütün olarak yetimhane. Geçmişte pek... hiç de hoş olmayan tecrübeler edindiğini biliyorum fakat yemin ederim bu farklı." Kendisi bile sözlerine inanıp inanmadığını bilmiyordu.

Sal ona ihtiyatla baktı. "Bizi gitmek zorunda bıraktığınızda ne olacak? O zaman da aynısı olmayacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Linus sessizce. "Umarım böyle bir şeye gerek varsa duyarlı olursunuz."

Sal sessizdi.

Linus burada hoş karşılandığı süreyi aştığını düşünüyordu. Kapıdan uzaklaştı. Calliope dik dik ona bakıyordu. Linus onu suçlayamazdı. Umduğu kadar iyi gittiğini sanmıyordu. Ve az önce Sal'e bol bol vakitlerinin olduğunu söylemiş olsa da bu pek doğru değildi. Zaman, her zaman olduğu gibi beklenenden hızlı ilerlemişti. İki hafta sonra adadan ayrılırken önerisini sunmak zorunda kalacaktı.

Gülümsedi ve Sal'le arasında geniş bir mesafe bırakarak (yani odasının iki iri insana sağlayabileceği kadar) kapıdan çıkmak üzere yürüdü. Derken Sal, "Bana yardım eder misiniz?" diye sordu.

"Tabii," dedi Linus hemen. Ardından ekledi, "Ne için?"

Sal, Calliope'ye baktı. Calliope yatağa sıçrayıp başını onun eline dayadı. Sal'in dudakları tekrar yukarı kıvrılmıştı. Linus'a baktı. "Masamın yerini değiştirmek için. Muhtemelen kendi başıma da yapabilirim ama odamın duvarlarını veya zeminini çizmek istemiyorum."

Linus yüzüne sakın bir ifade oturttu. "Eğer istediğin buysa."

Sal kayıtsızmış gibi omuz silkti ama Linus işinde iyiydi. Onun ne düşündüğünü biliyordu.

Gömleğinin kol düğmelerini çözdü ve dirseklerine kadar kıvrıdı. "İlk başta onu oraya sokabildiğine göre kapıdan sığdığını varsayıyorum."

Sal başını onaylarcasına salladı. "Ama ucu ucuna. Sadece dikkatli olmamız gerek. Chauncey fazla heyecanlanıp masanın köşesinin çizilmesine neden olmuştu. Bunun için kendini çok kötü hissetti ama ona sorun olmadığını söyledim. Bazen bir şeyler çizilip kırılabilir ama yine de güzel olurlar."

"Karakter katıyor bence," dedi Linus. "Ve sana bir anıyı hatırlatırlar. Hazır mısın?"

Hazırdı. Önden gidip giyinme odasına girdi, sandalyeyi çekti ve daktiloyu dikkatlice üstüne koyup ikisini komodinin yanına itti. Masanın ucuna geçti ve Linus'ın diğer uca geçme-

sinin bekledi. Küçük fakat eski bir masaydı. Linus onun görünüşünden daha ağır çıkacağını düşünüyordu.

Egildiler ve Sal üçe kadar saydıktan sonra Linus'ın haklı olduğu ortaya çıktı. Gerçekten ağırdı, Linus annesinin, Dizlerini kullanarak kaldır, Linus! deyişini hatırladı. Sırtındaki küçük sancı ona giderek gençleşmediğini hatırlattı ve Sal'in ne kadar az çaba sarf ettiğini görünce neredeyse pişmanlıkla güldü. Oğlan hakikaten kendi başına kaldırabilirdi.

Odanın kapısından geçerken dikkatliydi. Linus, Chauncey'nin diğer uca bıraktığı çizgi görebiliyordu ve yavaş yavaş geri gitti. Sonunda masa, her iki tarafında da birkaç santim boşluk bırakarak kapı aralığından geçti.

"İşte," dedi Linus oflayıp poflayarak. "Tam şuraya. Pencerenin önüne."

Parmaklarını sıkıştırmaktan kaçınarak masayı temkinli bir şekilde yere bıraktılar. Linus doğrulurken ellerini beline koydu ve epey abartılı bir şekilde inledi. Sal'in kıkırdadığını duyduysa da belli etmedi. Bu sesi tekrar duymayı çok isterdi.

Geri çekildi ve çıkardıkları işe eleştirel bir gözle baktı. Ellerini kalçasına koydu, başını yana yatırdı. "Bir şey eksik."

Sal kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Evet." Giyinme odasına dönüp sandalyeyi çıkardı. Daktiloyu kaldırdı, pencerenin önündeki masanın ortasına koydu ve sandalyeyi de masanın altına itti. "İşte. Şimdi oldu. Ee? Ne düşünüyorsun?"

Sal uzandı ve neredeyse sevgiyle parmağını tuşlarda gezdirdi. "Mükemmel."

"Ben de öyle düşünüyorum. Pencereden gelen ilhamla yaratıcılığın daha da gelişecektir. Ama dikkat dağıtıcı olduğu ortaya çıkarsa ne zaman istersen eski yerine geri alabiliriz. Dışarıda büyük, kocaman bir dünya olduğunu unutmadığın sürece bunda yanlış bir şey yok."

Sal ona baktı. "Kadını öğrendiniz mi? Mutfaktaki?"

Bir... kaza olmuş. Önceki yetimhanelerinden birinde. Elma al-

maya çalışırken mutfakta çalışan bir kadın ona vurmuş. Sal de bildiği tek şekilde karşılık vermiş. Kadın ertesi hafta dönüşmüş.

Linus dikkatli olmalıydı. "Evet."

Sal başını sallayarak onayladı ve tekrar daktiloya baktı.

"Öyle olsun istememiştim."

"Biliyorum."

"Ben... ben öyle olacağını bilmiyordum."

"Bunu da biliyorum."

Sal'in göğsü inip kalkıyordu. "O zamandan beri yapmadım.

Ve bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum."

Linus elini onun omzuna koyup hafifçe sıktı, tıpkı Arthur'un yaptığını gördüğü gibi. Yapmaması gerekirdi ama ilk kez KURALLARIN VE YÖNETMELİKLER'in ne dediği umurunda değildi. "Sana inanıyorum."

Ve Sal'in gülümsemesi her ne kadar biraz titrek olsa da sıcacık ve parlaktı.

O gece konukevinin kapısı çalındı. Linus kaşlarını çatı ve saate bakmak için başını raporundan kaldırdı. Neredeyse on olmuştu ve yatmak üzereydi. İşleri hemen hemen bitmişti fakat gözleri batıyordu, son esneyişi çene kıracak cinstendi. Yarı bitirmeye karar verdi, yani raporunu postalamak zorunda kalacağı günden hemen önce.

Sandalyesinden kalktı. Calliope pencere pervazındaki tüneğindeydi ve Linus'ın varlığının neredeyse farkında değildi. Yavaşça gözlerini kırptırıp patileriyle yüzünü kapattı.

Linus kapıya giderken yorgun yüzünü ovaladı. Henüz pijamalarını giymediğine memnundu. Gece geç saatte gelen bir misafirin karşısına pijamayla çıkmak uygun olmazdı, söz konusu misafir yatıya kalmayacaksa elbette.

Kapıyı açtı ve Arthur'u verandada dururken buldu, denizci paltosuna sıkıca sarınmıştı; geceler giderek serinliyor, denizden esen rüzgâr onu daha da sertleştiriyordu. Aynı rüzgâr Arthur'un saçlarını da dağıtmıştı, Linus bunun nasıl bir his olduğunu merak etti.

"İyi akşamlar," dedi Arthur sessizce.

Linus başını onaylayarak salladı. "Arthur. Bir sorun mu var?"

"Tam aksine."

"Ee? O halde ne—"

"Sakıncası var mı?" diye sordu Arthur başıyla evi işaret ederek. "Sana bir şey getirdim."

Linus gözlerini kıstı. "Öyle mi? Ben bir şey istememiştim."

"Biliyorum. İstemezdin."

Daha Linus bunun ne anlama geldiğini sormadan Arthur eğildi ve ayaklarının dibinde duran tahta bir kutuyu aldı. Linus bir adım geri çekildi ve Arthur içeri girdi.

O kapıyı kapatırken Arthur oturma odasına geçmişti. "Gece mesaisi mi?"

"Evet," dedi yavaşça. "Aslında bitirmek üzereydim. Umarım buraya ne yazdığımı sormaya gelmemişsinizdir. Söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Daha önce de söylediğim gibi raporlar soruşturma tamamlandıktan sonra—"

"Raporlarımı sormaya gelmedim."

Linus şaşırmıştı. "Neden geldin öyleyse?"

"Dediğim gibi, sana bir şey getirdim. Bir hediye. İşte. Dur göstereyim." Yanında taşıdığı kutuyu Linus'ın sandalyesinin yanındaki küçük masaya koydu ve zarif parmaklarıyla kapagı kaldırdı.

Linus heyecanlanmıştı. En son ne zaman hediye aldığını hatırlamıyordu. Ofiste çalışanlar her yıl elden ele aynı doğum günü kartlarını aktarır, kartların her birinde isme özel olmayan bir şekilde *En İyi Dileklerimle!* yazardı. Ucuz kartlardı ve kişisel değillerdi ama Linus önemli olanın düşünmek olduğuna inanıyordu. Ve Aşırı Üst Yönetim'in düzenlediği beş çayları dışında —ki bu hediye bile değildi— Linus uzun zamandır kimseden bir şey almamıştı. Annesi öleli çok olmuştu ve o ölmeden önce bile ancak çorap, yün şapka ya da pantolon alır, onlara iyi bakmasını çünkü çok kıymetli olduklarını söylerdi. *para ağaçta yetişmiyor, Linus.*

"O nedir?" diye sordu beklediğinden daha hevesli bir şekilde. Sonra öksürdü. "Yani demek istediğim, bir şeye ihtiyacım yoktu."

Arthur kaşının birini kaldırdı. "İhtiyaç değil, Linus. Hediye ihtiyaç için değildir. Birinin seni düşündüğünü görüp keyif almak içindir."

Linus teninin ısındığını hissetti. "Sen... beni mi düşünüyordun?"

"Her zaman. Ama övgüleri üstüme almış olmayayım; bu, Lucy'nin fikriydi."

"Amanın," dedi Linus heyecanla. "Ölü bir hayvan ya da o tür bir şey istediğimi sanmıyorum."

Arthur kapağı açık kutuya bakarak kıkırdadı. "Güzel. Ölü bir hayvan istiyor olsaydın çok yanlış yolda olurduk. Bunun önceden canlı olan bir şey olmadığını memnuniyetle söyleyebilirim, gerçi biraz öyleymiş gibi geliyor."

Linus kutunun içini görmek istediğinden pek emin değildi. Arthur ince vücuduyla önünü kapatıyordu ve Linus ne itici bir koku alıyor ne de boncuk gözleri olan bir kemirgen viyaklaması duyuyordu, yine de hâlâ tereddütlüydü. "Şey, pekala. Nedir?"

"Neden buraya gelip bakmıyorsun?"

Linus derin bir nefes aldı ve yavaşça Arthur'a doğru ilerledi. Adamın uzun boyuna içinden lanet okuyordu. İçindekini görmek için tam yanına gitmesi gerekiyordu.

Kendini azarladı. Arthur'un Lucy'nin olmadık bir şey yapmasına izin vereceğini sanmıyordu. Akşam yemeği boyunca Lucy, Linus'a sırtıp durmuştu ve yine o şeytani havası olsa da Linus kötü bir şey düşünmemişti. Elbette Lucy gerçek anlamda Şeytan'ın oğluydu ve muhtemelen uzun zaman önce masumiyet ifadesini uzun zaman önce mükemmelleştirmişti.

Patlayacak bir şey olmadığını umuyordu. Patlamalardan hoşlanmazdı, özellikle bu kadar yakın durması gerekecekse.

Ama bomba değildi. Fare de, ölü bir şey veya çürümüş bir ceset de değildi.

Eski model bir pikaptı. Kutunun kapağının içinde ZENITH yazıyordu, Zsi şimşek şeklindeydi.

Linus'ın ağız açık kaldı. "Vay canına, şuna bak! Bu, muhteşem. Uzun zamandır böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum ve gördüğüm zaman da dükkânın vitrinindeydi! Evimdeki Victrola çok daha büyük. Bu taşınabilir modellerde sesin çok çıkmadığını biliyorum ama gittiğin her yere müzik götürülebilenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Mesela pikniğe gibi yani." Kekeliyordu ve nedenini bilmiyordu. Ağızını kapatınca dişleri duyulabilir bir ses çıkardı.

Arthur gülümsedi. "Lucy böyle bir tepki vereceğini umuyordu. Buraya gelip kendi vermek istedi ama sonra benim vermemin daha iyi olacağını düşündü."

Linus başını iki yana salladı. "Çok düşünceli. Lütfen ona teşekkürlerimi... Hayır. Yarın kendim yapabilirim. Sabah ilk işim olacak. Kahvaltıda!" Ardından aklına başka bir şey geldi. "Ah ama çalacak hiç plagım yok ki. Getirmeyi düşünmemiştim hiç. Getirsem bile muhtemelen çalma riskine giremezdim. Çok kırılganlar ve kırıldıklarını görmek istemem."

"Ah," dedi Arthur. "Lucy onu da düşündü." Başparmağını kapının altındaki kilide koydu ve küçük bir bölme açıldı. İçinde boş, beyaz bir plak zarfı ve onun da içinde siyah bir plak vardı.

"Ne kadar olağanüstü," dedi Linus, uzanıp kutuya dokunmak için yanıp tutuşuyordu. "Nereden geldi? Yepyeni gibi görünüyor."

"Seni temin ederim değil. Aslına bakarsan epey eski. Theodore'un yuvasını görmeye gittiğinde tavan arasındaki kutuları görmüşsündür."

Görmüştü. Köşelerdeki gölgelerin arasına istiflenmişlerdi. Linus ne olduklarını merak etmiş fakat evin geçmişinin delilleri olduğunu düşünmüştü. Eşyalar, siz daha ne olduğunu anlamadan çoğalıyorlardı. "Evet."

Arthur başını onaylarcasına salladı. "Uzun zamandır arkadaki bir kutuda duruyordu. Evde üç tane plakçalarımız olduğu için buna ihtiyacımız yoktu. Lucy her zaman yaptığı gibi

etrafı kurcalarken buldu. Tozluymuş ve cilaya ihtiyacı vardı ama Lucy özenle çalıştı. Sal de yardım etti." Kutuya baktı. "Sanırım buraya getirmeden önce denememiz gerekirdi. Bu eski şeyin çalışacağından emin değilim."

"Peki ya plak?"

Arthur omuz silkti. "Lucy ne olduğunu görmeme izin vermedi. Sürprizmiş ama senin begeneceğini düşündü."

Bu, Linus'ı tedirgin etti, yine de adaya ilk geldiği zamanlarda edeceği kadar değil. "Eh, sanırım haklı olup olmadığını öğrenmemiz gerek."

Arthur geriye çekildi. "Bu onura nail olmak ister misin?"

"Tabii ki." Arthur'un yerine geçti ve bölmedeki zarfı aldı. Dikkatle plağı çıkardı. O da boştu, ortasında resim yoktu. Zarfı kenara koydu ve plağı yerine yerleştirdi, küçük kompakt iğne ortadan çıkıyordu. Yan tarafındaki çalıştırma tuşuna bastı ve plak sessizce gıcırdayıp dönmeye başladığında neşelendi. "Sanırım oldu," dedi mırıldanarak.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Arthur.

Linus iğneyi indirdi. Hoparlörler hafifçe çatırdadı. Ve sonra—

Bir adam şarkı söylemeye başladı: Sevgilim, diyordu, beni sen gönderdin, biliyorsun, beni sen gönderdin.

"Sam Cooke," diye fısıldadı Linus. Elini aşağı, yan tarafına indirmişti. "Ah. Ah. Bu, muhteşem."

Sam bunun delicesine bir aşk olduğunu ancak çok uzun sürdüğünü söylerken Linus başını kaldırıp baktı ve Arthur'un da ona baktığını gördü.

Bir adım geriledi.

Arthur gülümsedi. "Oturabilir miyiz?"

Linus başını onaylayarak salladı, birden kendinden emin olamamıştı ki bu, yeni bir şey sayılmazdı. Oda çok bunaltıcı gelmişti, başı da dönüyordu. Muhtemelen yorgunluktandı. Uzun bir gün olmuştu.

Oturmadan önce sandalyedeki raporu aldı ve Sam vuuu-

huyu derken masanın üstüne, plakçaların yanına bıraktı. Arthur diğer sandalyeye oturdu. Ayakları o kadar yakındı ki Linus bacağını hafifçe uzatacak olsa ayakkabılarının uçları değirdi.

"Bu gece çok garip bir şey duydum," dedi Arthur. Linus, düşüncelerini okumadığını umarak ona baktı. "Nedir?"

"Çocuklara iyi geceler diliyordum. Sıradan gidiyordum, bilirsin. Koridorun bir ucundan diğerine doğru. Odası benim odam olduğu için Lucy sonuncuydu. Ama Sal, sondan bir önceydi. Ve kapısını çalmadan önce bir şey duydum, yeni bir şey; hiç beklemediğim, mutlu bir ses."

Linus sandalyesinde kıpırdandı. "Eminim normaldir. Sonuçta ergenlik döneminde. Yani... keşfetmek isterler. Dikkat etmesi gereken şeyleri belirttiğin sürece onun—"

"Tanrım, hayır," dedi Arthur gülmemeye çalışarak. "O tür bir şey değil."

Linus'ın gözleri irileşti. "Amanın. Ben... demek istemiştim ki... hay aksi, benim neyim var böyle?"

Arthur bariz bir kahkahayı öksürükle gizledi. "Bu kadar açık fikirli olduğumu duyduğuma sevindim."

Linus korkunç derecede kızardığını biliyordu. "Bunları söylediğime inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse ben de bunları söylediğine inanamıyorum. Kim derdi ki Linus Baker bu kadar... Linus Baker olabilsin?"

"Evet, şey, aramızda kalırsa sevinirim. Zoe'ye söylemezsen. Ve özellikle çocuklara. Sal elbette böyle şeyleri anlayabilecek kadar büyük ama Chauncey'nin masumiyetini yerle bir ederdi sanırım." Kaşlarını çatı. "Onun nasıl... yani bildiğimden değil de... acaba hiç... ah, hayır. Hayır, hayır, hayır."

Arthur kıs kıs güldü. "Lucy, Chauncey'den küçük. Onun masumiyeti için de endişelenmemiz gerekmez mi?"

Linus gözlerini devirdi. "Onun için sorun olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Çok doğru. Ama senin de fark ettiğin üzere, o konudan bahsetmiyordum." O konudan derken öyle güzel fısıldamıştı ki sanki harfler ağzından çıkmadan önce dilinin ve dişlerinin arasında dönüp kıvrıldı. Linus anında terlemeye başladı. "Daktilo tıkırtısından bahsediyordum."

Linus gözlerini kırıştırdı. "Ah. Kulağa mantıklı geliyor, şimdi düşününce."

"Eminim geliyordur. Şaşırtıcıydı ama sesin kendisi değil, her zamankinden daha yüksek olması. Çoğu gece fark edilemeyecek kadar boğuk olurdu çünkü Sal giyinme odasında yazar ve kapısını kapatırdı."

Linus şimdi anlıyordu. "Amacım asla... eğer haddimi aştıysam özür dilerim."

Arthur elini kaldırıp başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Bu... umduğumdan fazlası. Sanırım iyileşmeye başladığını gösteriyor. Ve sen de bunda rol oynadın."

Linus ellerine baktı. "Ah, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Benim yardımına pek az ihtiyacı—"

"Sesli söylenmesine ihtiyacı vardı," dedi Arthur. "Ve bunu söyleyecek senden daha iyi biri düşünemiyorum."

Linus başını kaldırdı. "Hayır, bu doğru değil. Senden duyması gerekirdi." Yüzünü buruşturdu. "Yani bu bir öğüt değil. Demek istediğim, böyle şeyleri söylemek bana düşmez."

Arthur başını kaldırdı. "Nedenmiş?"

"Çünkü ben... ben müdahale etmemeliyim. En azından kişisel konularda."

"Çünkü KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'e karşı."

Sam Cooke yerini Earth Angel'ı söyleyen The Penguins'e bırakırken -kalbinin teklemesine neden olmuştu- Linus başını salladı. "Evet."

"Neden öyle sence?"

"Benim pozisyonumdaki biri için bu gerekli. Tarafsız kalmanı sağlar. Önyargısız."

Arthur başını iki yana salladı. "Bu çocuklar hayvan değil."

Darbûnûnle onları uzaktan gözlemleyeceğin bir safaride de-
gilsin. Onları tanımaya vakit bile ayırmayacaksan çocukları
nasıl değerlendirebilirsin? Onlar insan, Linus. Bazıları onlara
başka gözle baksa bile."

Linus diklendi. "Ben kesinlikle öyle bir şey söylemedim."

Arthur içini çekti. "Bunu... Özür dilerim. Bunu biraz...
fazla basitleştirmiş oldum. Uzun zamandır önyargıyla müca-
dele ediyorum. Herkesin aynı şekilde düşünmediğini kendime
hatırlatmam gerekirdi. Demek istediğim, sadece hor görülme-
ye alışmış bir çocuk olarak bize gelmiş biri için muhteşem
bir şey yaptın. Ve o seni dinledi, Linus. Senden öğrendi ve bu
öğrenmesi gereken bir dersti. Düşününce bunu daha iyi bir
öğretmenden öğrenebileceğini sanmıyorum."

"Bilmiyorum," dedi Linus gergince. "Sadece doğru olduğu-
na inandığım için yaptım. Neler yaşadığını ancak hayal edebi-
lirim, buranın müdürü olarak sen de öyle. Özellikle bu kadar
eşsiz çocuk söz konusuysen."

"Evet," dedi Arthur. Sesinde Linus'ın tam olarak anlayama-
dığı bir şey vardı. "Buranın müdürü olarak, elbette. Bu yüz-
den -geldikten kısa süre sonra ne demiştin?- gitmelerine izin
vermiyorum."

"Daha iyi ifade edebilirmişim," diye kabul etti Linus.

"Hayır, bence edemezdin. Meselenin özüne doğrudan de-
ğindin. Patavatsızlığı belirsiz konuşmalara tercih ederim. Bazı
şeyler ifade edilirken anlamını yitiriyor. Bu yüzden Sal'e yar-
dım ettiğine inandığımı söylediğimde her kelimemde sami-
miydim. Ona neden masanın yerini değiştirdiğini sormadım.
Sadece yardım alıp almadığını sordum. Aldığını söyledi. Sen-
den. Sonrasında boşlukları doldurmak zor olmadı."

"Küçük bir öneriydi sadece," dedi Linus övgüden rahatsız
olarak. "Ona küçük hissetmek istemenin normal olduğunu,
sadece istediğinde büyük de olabileceğini unutmaması gerek-
tiğini söyledim. Umarım haddimi aşmamışımdır."

"Asla. Bence doğru zamanda doğru sözleri söylemişsin."

Daha önce de dediğim gibi; o, iyileşiyor. Ve iyileşme güvene dönüşecek ama bunun kazanılması lazım. Bence doğru yoldasın."

"Öyleyse onur duyarım."

"Duyar mısın? Bu, kulağa pek uygun gelmiyor. Eminim KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'de—"

Linus homurdandı. "Evet, evet. Anladık."

Arthur gülümsedi. "Öyle mi? Sevindim. Teşekkürler."

"Ne için?"

Omuz silkti. "Her ne yapıyorsan."

"Orası... muğlak. Bu yerin uygun olmadığını yazmış olabilirim, senin uygun olmadığını."

"Öyle mi yazdın?"

Linus tereddüt etti. "Hayır. Ama bu, endişelerimin olmadığı ya da kesin karar verdiğim anlamına gelmez."

"Elbette gelmez."

"Ama gördüklerim beni belli bir noktaya getirdi. Halâ patavatsızlığı tercih ediyor musun?"

Arthur ellerini kucagina koydu. "Aslına bakarsan keyif bile alıyorum."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun ama."

"Evet. Bilmiyorum. Ama sen biliyorsun ve ben senin detaylıca düşünmeden bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Söyle bakalım."

Linus, neden sen ve ben neden çok geçmeden anlayacağız aşkın nasıl bir şey olduğunu diyen Buddy Holly'nin şakıdığı pikaba baktı. Bunun başka bir aşk şarkısı olduğu gerçeği aklından belli belirsiz geçti, daha çok bütün bu farklı şarkıcıların aynı kayıta olmasına odaklanmıştı. Daha önce hiç böyle bir koleksiyon duymamıştı.

"Bence çocukları adanın dışına bir geziye götürmeliyiz."

Buddy Holly sessizce şarkı söylüyordu.

Sonra, "Biz mi?"

Linus beceriksizce omuz silkti. "Sen, Zoe ve çocuklar. Ben de gelebilirim, göz kulak olmak için yani. Bence onlar için

faydalı olur. Böylece bu kadar..." Raporuna göz attı. "İzole olmazlar."

"Nereye götüreceğiz peki?"

Her ne kadar Arthur kasabayı ondan çok daha iyi bilse de Linus ona ayak uydurmaya karar verdi. "Geçen hafta kasabadayken bir dondurmacı görmüştüm. Sanki tatlı güzel olur. Ya da sinema olabilir ama o kadar hassas bir duyma yetisiyle Sal'in bundan hoşlanıp hoşlanmayacağı konusunda emin olamadım. Okyanusa ne kadar yakın olduğunu düşünürsek kasaba bir turist cazibe merkezi olmalı. Ama sezonun dışında olduğumuz düşünülürse etrafta pek insan olmayacaktır. Belki onları müzeye götürebiliriz, eğer varsa. Biraz kültür edinirler."

Arthur dik dik bakıyordu.

Linus bundan hoşlanmadı. "Ne?"

"Kültür," diye tekrarladı.

"Sadece fikir işte." Yine savunmacı hissediyordu. Müzeleri severdi. Evinin yakınındaki müzeye senede en az beş kez gitmeye çalışırdı. Her gittiğinde o kadar eski şeylerin arasında yeni bir şey bulurdu.

Onunla tanıştıktan beri ilk kez Arthur kararsız görünüyordu. "Onlara bir şey olmasını istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedi Linus. "Ve eğer sizin verirsen ben de orada olacağım. Gerektiğinde oldukça korumacı olabilirim." Karnına hafifçe vurdu. "Devirmeleri için epey uğraşmaları gerek."

Arthur'un gözleri aşağı kayıp Linus'ın parmaklarına yöneldi. Linus elini indirip kucagina koydu.

Arthur tekrar başını kaldırıp yüzüne baktı. "Saldan haberm var."

Linus gözlerini kırptırdı. "Öyle... mi? Nasıl? Zoe demişti ki—"

"Fark etmez. Cevabın için teşekkürler. Tahmin ettiğinden çok daha fazlasını yaptın. Çocuklarla konuşacağım. Belki sonraki cumartesi olabilir. Gitmeden önce tamamını burada geçirdiğin son cumartesi olacak. Sonrasında zamanımız olmayacak. Sen gitmiş olacaksın."

Evet. Olmayacaktı. Zaman esnekmiş gibi gelse de asla durmuyordu. "Öyle olacak sanırım."

Arthur ayağa kalktı. "Teşekkürler."

Linus da ayağa kalktı. "Teşekkür edip duruyorsun ama ben bunu hak ettiğimi sanmıyorum."

Şimdi ayaklarının uçları birbirine değiyordu. Dizleri birbirine çarptı. Yine de Linus geri çekilmedi. Arthur da öyle.

"Hak etmediğini düşündüğünü biliyorum," dedi Arthur sessizce. "Ama samimi olmadığımı şeyler söylemem. Hayat bunun için fazla kısa. Dans etmek ister misin?"

Linus, Arthur'a bakarken uzun bir nefes verdi. The Moonglows aşkın on emrini söylüyordu.

"Ben... bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz yeteksizimdir."

"Hiç zannetmiyorum." Arthur, Linus'ın yüzüne dokunacakmış gibi uzanır oldu fakat sonra ellerini kıvrıp kapattı ve geri adım attı. Gergince gülümsedi. "İyi geceler, Linus."

Sonra hiç orada olmamış gibi gitti. Linus kapının kapandığını bile duymamıştı.

Plak yavaşça dönüp aşk ve özleme dair şarkılar söylerken boş evde öylece durdu.

Tam gidip onu kapatacakken pencerede parlak, turuncu bir ışığın yanıp söndüğünü gördü.

Hızlıca oraya gidip karanlığa baktı.

Ağaçların silüetini seçebiliyordu. Ana binanın. Bahçenin. Ama başka bir şey yoktu.

Yorgun olduğuna karar verdi. Gözleri ona oyunlar oynuyordu. Pikabı kapatıp yatmaya hazırlanmaya giderken mahzen kapısını sormayı unuttuğu aklının ucundan bile geçmedi.

İki gün sonra Zoe onları kasabaya götürürken hâlâ dikkati dağınıktı. Merle bugün pek konuşkan değildi ve Linus bunun için minnettardı. Kaptanın alaycı sözleriyle başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Ama bu, aynı zamanda Linus'ın kendi düşüncelerinde kaybolmasına da izin veriyordu. Tam olarak ne düşündüğünden emin değildi, zihni denizin yüzeyindeki bir girdaba kapılıp gitmiş gibiydi sanki.

"Sessizsin."

Hafifçe sıçrayıp Zoe'ye bakmak için döndü. Saçındaki çiçeklerin hepsi altın rengiydi. Beyaz bir elbise giymişti fakat ayakları hâlâ çıplaktı. "Kusura bakma. Ben... düşünüyordum."

Zoe alaycı şekilde hıhladı. "Ne hakkında?"

"Pek emin değilim aslına bakarsan."

"Neden buna inanmıyorum acaba?"

Linus kızgın gözlerle ona baktı. "İnanıp inanmamak işin değil. Sadece düşünüyorum işte."

Peri homurdandı. "Erkekler aptal yaratıklar."

"Hey!"

"Öyleler. Neden bilmiyorum. İnatçı, dik kafalı ve aptallar. Bu kadar sinir bozucu olmasalar sevimli olurlardı."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bak buna inanırım işte. Maalesef."

"Lütfen sadece arabayı sür, Zoe," diye mırıldandı rampa önlerinde alçalırken. Merle ters ters çıkmalarını işaret etti. Dönüşte geç kalmamaları için onlara bağırması bile.

Postanedeki adam hâlâ önceki hafta olduğu kadar huysuzdu. Linus mühürlenmiş zarfın içindeki raporu uzatığında homurdandı. Linus ücreti ödedi ve kendisine gelen herhangi bir şey olup olmadığını sordu.

"Var," diye mırıldandı adam. "Birkaç gündür burada. Ha bire o adada durmasan daha önce alabilirdin belki."

"Her yere gönderim yaptığın gibi adaya da yapmış olsan şimdi bu konuşmayı yapıyor olmazdık," diye tersledi Linus.

Adam yine homurdandı fakat Linus'a gönderilmiş ince zarfı uzattı.

Linus ona teşekkür etme zahmetine bile girmedi, ani bir

cesaretle misilleme yapmak istemişti. Postaneden çıkarken iyi günler bile demedi. Bu, resmen skandaldı.

Kaldırma çıkarken kendi kendine, "Oh olsun sana," diyordu. Az kalsın içeri dönüp özür dileyecekti fakat bir şekilde kendini tutmayı başardı. Onun yerine zarfı dikkatle yırtarak açtı ve tek sayfalık kâğıdı çıkardı.

BÜYÜLÜ GENÇLERDEN SORUMLU İDARİ BİRİM AŞIRI ÜST YÖNETİM'nden

Bay Baker,

İlk raporunuz için teşekkür ederiz. Marsyas Yetimhanesi'nin işleyişi açısından oldukça aydınlatıcıydı. Her zaman olduğu gibi soruşturduğunuz vakalarda hayli titizsiniz.

Bununla birlikte yorumlarınız için sizi uyarmak isteriz. Bilgi eksikliği olarak algıladığınız şeylere yönelik hayal kırıklığınızı kesinlikle anlasak da burada sıradan çocukların söz konusu olmadığını ve sizin konumunuzdaki birinin Aşırı Üst Yönetim tarafından alınan kararları sorgulamaması gerektiğini hatırlatırız.

Zoe Chapelwhite konusunda bazı endişelerimiz var. Adadaki varlığından haberdar olsak da (cık cık cık, Bay Baker) çocukların hayatlarıyla bu kadar iç içe olduğunu bilmiyorduk. Bay Parnassus'la romantik bir ilişkileri mevcut mu? Çocuklarla baş başa vakit geçiriyor mu? Çocuk peri Phee elbette kendi türünde bir yetişkinden ders alabilir ancak Bayan Chapelwhite bundan başka eylemlerde bulunuyorsa dikkatli olunmasını tavsiye ederiz. Kendisi kayıtlı değil. Bu koşullar altında müdahale etme yetkimiz yok ancak yetimhane öyle değil ve tek bir yanlış adım bile bizi felakete sürükleyebilir. İstenmeyen durumlarla karşılaşılıyorsa mutlaka belgelenmeli. Çocukların güvenliği için elbette.

Ve bir rica: Raporunuz yetimhane çocuklarıyla ilgili

pek çok detay içeriyor ancak söz konusu Bay Parnassus olduğunda yazdıklarınızı epey yetersiz bulduk. İkinci raporunuz da yetimhane sahibi hakkında daha fazla ayrıntı içermiyorsa üçüncü raporunuzun tamamen objektif bir gözle daha fazla bilgi vermesini rica ederiz. Dikkatli olun, Bay Baker. Arthur Parnassus'un Marsyas'ta uzun bir geçmişi var ve adayı enine boyuna biliyor. Tevakte olun. En çekici insanların bile sırları vardır.

Diğer raporlarınızı sabırsızlıkla bekliyoruz.

Saygılarımla,

CHARLES WERNER
AŞIRI ÜST YÖNETİM

Linus güz güneşinin altında uzun süre mektuba baktı.

Hatta o kadar uzun sürdü ki korna sesi duyduğunda irkil-
di. Başını kaldırıp baktığında Zoe'nin arabayı hemen önüne
park ettiğini ve gözlerini kısmış, ön camdan kendisini izledi-
ğini gördü. Arka koltukta yiyecek poşetleri vardı, çoktan alış-
verişini yapıp dönmüştü ve Linus postanenin önünden ayrıl-
mamıştı bile.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Linus arabaya yaklaşırken.

"Yolunda," dedi. Kapıyı açmadan önce notu katlayıp zarfın
içine geri koydu. "Her şey yolunda." Arabaya bindi. Her şey o
kadar yolundaydı ki ona bakamıyordu. Onun yerine dümdüz
ileri baktı.

"Pek öyle görünmüyor."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi aşırı bir neşeyle. "Hadi,
eve gidelim"

"Ev," diye onayladı Zoe sessizce. Kaldırımından uzaklaştı ve
kasabayı arkalarında bıraktılar.

Linus aniden, "Arthur," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"O... farklı."

Zoe'nin kendisine baktığını hissediyordu fakat kararlılıkla bakışlarını önünde tuttu. "Öyle mi?"

"Bence öyle. Ve bence sen de bunu biliyorsun."

"Başkaları gibi değil," diye onayladı Zoe.

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Yeterince uzun zamandır."

"Periler," diye mırıldandı. Sonra ekledi, "Küçük saldan haberi vardı."

Linus göz ucuyla direksiyondaki ellerin gerildiğini gördü. "Vardır eminim."

"Şaşırmış görünmüyorsun."

"Evet," dedi yavaşça. "Şaşırdığımı sanmıyorum."

Linus onun açıklama yapmasını bekledi.

Yapmadı.

Linus elindeki zarfı sıktı. "Bugün programda ne var?" diye sordu arabadaki yoğun gerilimi dağıtmaya çalışarak. "Geçen cumartesi gibi bir başka macera mı? Sanırım o kostümü tekrar giymeye ikna olabilirim. Bayıldığımı söyleyemem ama beklediğim kadar kötü de değildi."

Zoe saçları rüzgârda savrulurken, "Hayır," dedi. "Bugün ayın üçüncü cumartesi."

"Yani?"

Zoe sırtıttı fakat gülümsemesi her zaman olduğu kadar parlak değildi. "Yani bahçede piknik günü."

Linus gözlerini kırıştırdı. "Ah, kulaga o kadar da kötü—"

"Menü belirleme sırası Chauncey'de. Çiğ balık tercih etti. Tecrübe etmek istediği bazı yeni deneysel tarifler varmış."

Linus iç çekti. "Hiç şüphem yok." Ama kendini gülümsememeye çalışırken buldu ve adaya doğru giden feribota geri döndüklerinde Merle bile moralini bozmadı. Aşırı Üst Yönetim'den gelen mektup bir daha aklının ucundan dahi geçmedi. Yemekte balon balığı olmayacağını umdu. Onların zehirli olduklarını duymuştu.

**Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim
Marsyas Yetimhanesi Vaka Raporu 3**

Linus Baker, Sosyal Hizmet Görevlisi, BY78941

Bu raporun içeriğinin doğru ve gerçek olduğuna yemin ederim. Tespit edilecek herhangi bir hatanın kınamayla sonuçlanacağına ve iş feshine kadar gidebileceğine dair tüm BÜGESİB yönergelerini kabul ettiğimi beyan ederim.

Bu ve devamında gelecek raporlar soruşturmanın her hafta yapacağım gözlemlerini içerecektir.

Önceki raporumun içeriğini düşünecek olursak Bay Parnassus ile ilgili belirli bir konuyu ele almıştım: Marsyas'taki çocukların izole olmuşlukları. Tereddüdünü anlıyorum, 2 numaralı raporda da belirttiğim üzere; kasabada tuhaf bir önyargı havası var. Şehirdekinden daha yoğun gibi görünse de bunun sadece yetimhanenin adaya yakınlığından kaynaklandığını düşünüyorum.

Kendimi kasabalıların yerine koymaya çalışıyorum, adadaki eski bir evde yaşayan ve büyü gücü olan çocukların yakınında ikamet ediyorlar. Fakat onların uzak tutulması, söylentilerin kontrolden çıkmasına sebep oluyor. Çocukların bazıları kesinlikle alışılmadık olsa da bu, onlar istediği zaman kasabaya girmelerine izin verilmemesi gerektiği anlamına gelmez.

Bay Parnassus bu konuda gönülsüz görünüyordu ancak düşünceğine söz verdi. Çocuklarla kurduğu bağı büyüleyici buluyorum. Onu çok önemsiyorlar, bir baba figürü olarak gördüklerini düşünüyorum. Daha önce hiç yetimhane müdürlüğü yapmadım, böyle bir yeri idare etmek için gereken gücü bilemem ancak kesinlikle olağandışı olsa da çocuklar açısından işe yaradığını düşünüyorum.

Ama bunun onların aleyhine çalışma potansiyeli de olabilir. Bir gün adayı terk etmeleri gerekecek, her zaman Bay Parnassus'a güvenemezler. Daha önce farklı yetimhanelerde tanıştığım farklı müdürlerde nazik bir kayıtsızlıktan düpedüz gaddarlığa kadar her şeyi gördüm. Her ne kadar *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*'e saygı duysam da bence yazılanlar gerçek birer yasa değil ancak rehber niteliğinde olabilir. Ve öyle olsa bile bu rehber niteliğindeki bilgiler onlarca yıl önce yazıldı ve hiç güncellenmedi. Zamana göre yenilenmemiş bir şeyi nasıl hakkıyla uygulayabiliriz?

Bay Parnassus hakkında daha fazla ayrıntı eklememi talep etmişsiniz. İşte öğrendiklerim:

Phee, ara sıra Zoe Chapelwhite gözetiminde çalışan bir orman perisi ve bunun muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım diğer tüm çocuk perilerden, belki pek azı dışında, daha fazla kontrole sahip olmasını sağladığına inanıyorum. Ayrıca her ne kadar zamanını alıyor olsa da daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen ağaçlar ve çiçekler yetiştirebiliyor. Bayan Chapelwhite'in bu açıdan ona yardımcı olduğuna inanıyorum.

Theodore bir wyvern, evet ve genellikle onun gibi birini düşündüğümüzde her ne kadar nadir olduklarını bilsek de biz (evet, biz) onları çoğu zaman sadece hayvan olarak düşünmeye yatkınız. Aşırı Üst Yönetim'i temin ederim ki durum böyle değil. Theodore, herhangi

bir insan kadar karmaşık düşünce ve duygu yapılarına sahip. Zeki ve becerikli. Dün çig balık yemenin yol açtığı bir gıda zehirlenmesini atlattıktan sonra ikamet ettiğim misafirhaneye tek başına geldi ve bana biriktirdiklerinin bir kısmını görmek ister miyim sordu. *Sordu* kelimesini kullandım, dikkatinizi çekerim. Çünkü duymaya alışık olduğumuz türden olmasa da onun bir dili var ve burada geçirdiğim kısa zaman içinde bile bazı civıllarının ritmini kavramaya başladım.

Talia oldukça huysuz bir çocuk, bunu onun gnom olmasına bağlıyordum. En azından başlangıçta çünkü türü hakkında bana öğretilen buydu. Algımızın bize öğretilenlerle çarpıtıldığını düşünüyorum. Çocukken bile bize dünyanın belli bir düzeni olduğu, bunların kural olduğu söylenir. İşleyiş böyledir ve bu öğretilerden biri de gnomların huysuz oldukları ve size baktıklarında kafanıza küreği indirmek istemeleridir. Ve bu, Talia'yı yüzeysel düzeyde tanımlasa da çoğu genç kız için de durumun aynı olduğu söylenebilir aslında. Bu, bir tür özelliği değil. Hormonal bir durum. Değer verdiği kişileri azimle koruduğunu görmek ve o kabadayı tavırlar sergileyen yüzeyinin altına inmek için onunla biraz zaman geçirmeniz yeterli. Gnomlar, bildiğimiz gibi, aileleriyle yaşarlar. En azından sayıları daha fazlayken öyle yaparlardı. Talia burada kendi ailesini kurmuş.

Chauncey sırf olduğu şey yüzünden burada. Tam olarak ne olduğunu bilmediğimiz için BÜGESİB'in onu koyacak bir yere ihtiyacı olmuş ve inanıyorum ki sadece -ve bunu bir yorum olarak değil tecrübelerimden yola çıkarak söylüyorum- görünüşünden dolayı dördüncü seviye olarak kabul edilmiş. Ona defalarca canavar olduğu söylenmiş - çocuklar, müdürler, hatta söylememesi gereken insanlar tarafından bile. Bir köpeği ne kadar döverseniz bir el kalktığında o kadar korkar.

Chauncey her ne kadar Marsyas'tan önce sözlü olarak şiddet görmüş olsa da (fiziksel olarak gördüğünü sanmıyorum fakat kelimeler de aynı derecede kırbaç etkisi yaratabilir) parlak ve sevgi dolu bir çocuk. Hayalleri var. Anlatabiliyor muyum? Asla sahip olamayacağı bir geleceğin hayalini kuruyor. Ayrıca hayalleri küçük görünse de hâlâ sadece ve sadece ona aitler.

Sal grubun en suskunu ve o, adaya gelmeden önce fiziksel şiddete uğramış biri. Olaylar gayet net bir şekilde belgelenmiş olsa da bana verilen dosyaların arasında bu bilgiler mevcut değildi. Bay Parnassus çeşitli vakalarda bizzat BÜGESİB tarafından imzalanmış raporları tarafıma sundu. Bu olayın gerçekleşmesi zaten bir haksızlıktı. Utangaç ve uysal bir çocuğa yapılması ise asla kabul edilemez. Sal kısacık bir zamandır burada ve tamamen iyileştğini söyleyebileceğim noktaya gelmesi için hâlâ epey yolu var. Ancak bence gelecek çünkü en ufak bir seste dahi yerinden sıçrasa da gözlerimin önünde gelişiyor. Yazmayı seviyor ve yazdıklarından bazılarını okuyacak kadar şanslıydım. Ondan büyük işler bekliyorum, eğer fırsat verilirse. Aynı karşılaştırmayı tekrar yapmak bana hiç keyif vermese de bir köpek ancak artık korkusuz olana kadar korkutulabilir. Onun cesaretlendirilme-ye ihtiyacı var, korkutulmaya değil.

Bunların Bay Parnassus'la ne ilgisi olduğunu düşündüğünüze eminim. Bunlar Bay Parnassus'la ilgili değil, onun sayesinde. Burası basit bir yetimhane değil. Bir iyileşme evi ve bence ihtiyaç olan bir yer. Bir şair vardı, Emma Lazarus, ve diyordu ki, "Bana yorgunlarınızı getirin, perişanlarınızı, özgürce nefes almaya hasret kalmış kalabalık yığınlarınızı."

Fark etmişsinizdir, Lucy'den henüz bahsetmedim.

Bu rapora başlayalı iki gün oldu. Doğru kelimeleri bulmanın ne kadar önemli olduğunu düşünerek vakti-

mi kullanma inisiyatifi aldım. Dün gece bir olay oldu.
Çok tuhaf bir şekilde derin uykumdan uyandım...

Bu ifade yetersiz olabilirdi.

Linus nefes nefese uyandı, yatağından fırladı; eli göğsünde, kalbi gümür gümür atıyordu. Kafası karışmıştı, neler olduğundan emin değildi. Gözleri karanlığa alıştı ve gördüğü şeyi algılaması biraz zamanını aldı.

Ev küçülüyor gibi görünüyordu.

Tavan, o yatmaya giderken olduğundan çok daha yakındı.

"Neler oluyor?" diye feryat etti.

Altında bir yerden miyav sesi geldiğini duydu. Yatağı yanından eğilip baktı ve evin küçülmediğini gördü. Hayır, tavanın daha yakın görünmesinin sebebi yatağının havada uçmasıydı.

"Amanın," dedi Linus, Calliope karanlığın içinde parlayan gözleri ve sallanan kuyruğuyla ona bakarken yorganını simsiksi kavradı.

Daha önce hiç uçan bir yatakta bulunmamıştı. Rüya görmediğinden emin olmak için kendini sertçe çimdikledi.

Görmüyordu.

"Amanın," dedi tekrar.

Sonra evin dışından gelen alçak, gürleyen kükremeyi duydu.

Yatak nazikçe havada süzülürken battaniyeyi çenesine kadar çekti. En güvenli seçenek bu gibi gelmişti.

Calliope tekrar ona seslendi.

"Biliyorum," demeyi başardı, sesi ağır battaniye yüzünden hoguktu. "Önemli bir şey değildir herhalde, değil mi? Bence ben uykuya geri döneyim. Herkes için en iyisi bu olacaktır. Belki bu, her zaman olan bir şeydir."

Yatak sertçe sağa meyledince Linus yere düşmeden önce bağırarak zamanı anca buldu, yastıklar ve battaniyeler de peşinden düştü.

Doğrulurken inledi.

Calliope seyrelmiş saçlarını yaladı. Kedilerin bunu neden yaptığını hiç anlamıyordu.

"Eh, artık uyandığım ortada," dedi tepesindeki yatağa bakarak. "Neler olduğuna bakabiliriz. Belki sadece... depremdir. Evet. Bir deprem. Ve bitmek üzeredir."

Kendini yerden kaldırırken başını yatağın altına vurdu ve alnını ovuştururken kendi kendine homurdandı. Ayakkabılarını buldu -neyse ki onlar hâla aynı yerlerindeydi- ayagına geçirdi ve Calliope arkasında, yatak odasından çıktı.

Oturma odasındaki sandalye de havada tembel tembel dönüyor, portatif pikap açılıp kapanıyor, ışıklar yanıp sönüyordu.

"Pek çok şeyle başa çıkabilirim," diye fısıldadı Calliope'ye. "Ama sanırım hayaletlerin üstüne çizik atacam. Musallat olunma fikrinden hoşlandığım söylenemez."

Kükreme sesi yeniden duyuldu ve Linus sesin zeminde titrediğini hissetti. Ama evin dışından geliyor gibiydi, böylece her ne kadar bunu yapmaktan nefret etse de kapıyı açtı.

Ana binadaki ışıklar da yanıp sönüyordu. Birkaç gün önce, Bay Parnassus gittiğinde gördüğü turuncu parıltıyı hatırladı ama aynı değildi. Sanki ana binanın içinde bir şey gibiydi. Ve kapıyı kapatıp hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan daha çok istediği hiçbir şey olmasa da verandadan çimlere adım attı.

Ve omzuna bir el dokununca cıglığı bastı.

Döndü ve Zoe'nin arkasında durduğunu gördü, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Bunu neden yaptın?" diye çıkıştı. "Genç yaşında beni mezara yollamaya mı çalışıyorsun? Beni korkutmaktan zevk alıyorsun gibisin!"

"Lucy," dedi peri sessizce, kanatları arkasında, ay ışığında parlıyorlardı. Semavi bir varlık gibi görünüyordu. "Kabus görüyor. Hemen gelmen gerek."

Çocuklar ana binanın alt katına inmiş, birlikte tavana bakıyorlardı. Sal'in etrafında toplanmışlardı. Linus ve Zoe'yi gördüklerinde hepsi rahat birer nefes aldı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Linus. "Yaralanan var mı?"

Başlarını iki yana salladılar.

"Ara sıra oluyor," dedi Phee, kollarını ince vücuduna sarmış bir hâlde. "Olduğunda ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Ama aylardır olmamıştı."

"Bu onun kötü olduğu anlamına gelmez!" dedi Chauncey, gözleri oradan oraya zıplıyordu. "Sadece... sadece bazı şeyleri sallıyor. Odalarımızı mesela. Ve bütün evi."

"Ve bütün evi sallaması bize zarar vermek istediği anlamına gelmez," dedi Talia, gözlerini kısarak.

Theodore da Sal'in omzundaki yerinden cıvıdayarak onu onayladı.

"Bize bir şey yapmayacağını biliyoruz," dedi Sal sessizce. "Korkunç görünüyor olabilir ama onun suçu değil. Olduğu kişi bu, elinden bir şey gelmez."

Ne yapmaya çalıştıklarını anlamak Linus'ın biraz vaktini aldı: Bunu Lucy'ye karşı kullanacağını düşünüyorlardı. Onlara karşı. Fikir, düşündüğünden daha fazla yaktı canını ama anlayabiliyordu. Yavaş yavaş ona güvenmeye başlamış olsalar da hâlâ BÜGESİB'in gönderdiği bir sosyal hizmet görevlisiydi. Hâlâ soruşturma için burada bulunuyordu. Ve bu, her ne olursa olsun, hoş görünmüyordu.

"İyi olmanıza sevindim," dedi göğsündeki acıyı görmezden gelerek. "Önemli olan bu."

Phee endişeli görünüyordu. "Tabii ki iyiyiz. Lucy bize bir şey yapmaz."

"Biliyorum," dedi Linus.

İnanmış görünmüyorlardı.

Yukardan bir kükreme daha geldi. Canavarı bir şey uykudan uyanmıştı sanki.

Linus içini çekti. Şu an neden cesaretini test etmenin zama-

nı olduğunu düşündü bilmiyordu ama Zoe'ye döndü ve "Onlarla kahr mısın?" diye sordu.

Zoe karşı çıkacak gibi oldu fakat başını salladı. "Eğer istediğin buysa."

İsteddiği şey yatağında hâlâ uyuyor olmaktı ve bu mümkün değildi. "Evet. Sence onları evden çıkarmalı mıyız?" diye sordu. Endişeyle havada süzülen mobilyalara göz attı.

"Hayır. Onlara zarar vermeyecektir."

Ve Linus açıklayamadığı bir nedenden ötürü ona güvendi. Onlara güvendi.

Çocuklara zayıfça gülümsedi ve merdivenlere yöneldi.

"Bay Baker!"

Omzunun üstünden arkasına baktı.

Chauncey ona el sallıyordu. "Pijamanızı çok beğendim!"

"Ee... Teşekkürler, bu çok... Şu elini indirir misin? İltifat ettiğin için bahşiş istenmez!"

Chauncey içini çekerek dokunacını indirdi.

Talia sakalını sıvazlıyordu. "Unutmayın, garip bir şey görürseniz kesinlikle halüsinasyondur."

Linus sertçe yutkundu. "Hımm. Bu... mükemmel bir tavsiye. Teşekkürler."

Talia gururla göğsünü şişirdi.

Linus'ın her adımında merdiven korkulugu elinin altında titriyordu. Duvarlardaki resim ve fotoğraflar kendi etraflarında tembel tembel dönüyorlardı. Aniden patlayıp solan müzik tınları duydu - aşina olduğu bir düzine şarkıdan kısa kısa bölümler. Dans müzikleri vardı, caz ile rock'n'roll ve müziğin öldüğü günün yankıları; Big Bopper, Buddy Holly ve Ritchie Valens hayaletleri seslerle etrafında şarkı söylüyorlardı.

Linus en üst basamağa ulaştı. En sondaki kapı dışında hepsi açıktı. Bir adım daha attı ve tüm kapılar aynı anda çarparak kapandı. Linus nefesini tutup bükülmeye başlayan koridorda geriye doğru bir adım attı, zemin çatırdıyordu. Gözlerini kapattı, üçe kadar saydı ve tekrar açtı.

Koridor her zamanki gibiydi. Kendi kendine, "Pekâlâ koca oğlan," diye kekeledi. "Başarabilirsin."

Yanlarından geçerken kapılar kapalı kaldı fakat arkalarında ışıklar titreşiyor, bir an zemini aydınlatıp kayboluyorlardı. Son kapıya yaklaştığında müziğin sesi daha da yükselmişti, sanki şimdiye kadar yapılmış tüm plaklar aynı anda çalıyordu, Linus'ın dişlerinin gıcırdamasına neden olan bir kakofoniydi bu.

Kapıyı açtığı anda müzik sustu.

Göz ucuyla turuncu bir ışık gördüğünü düşündü fakat o daha nereden geldiğini çözemedi ışık solmuştu.

Lucy'nin yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı ve menşelerinin ucunda hafifçe sallanıyordu. Lucy ise odanın ortasında, kolları kanat gibi yanlara açılmış, parmakları gergin bir şekilde duruyordu. Duvarları süsleyen plaklar yavaşça etrafında dönüyordu. Bazıları kırılıp parçalara ayrılmıştı. Başı geriye düşmüştü; gözleri açık olsa da boş bakıyor, görmüyorlardı. Ağzı genişçe açılmış, boynundaki damarlar kabarmıştı.

Arthur onun yanına diz çökmüştü ve Lucy'nin boynunun altından tutuyordu. Bir an Linus'a baktı, gözleri hafifçe genişledi ve tekrar Lucy'ye döndü. Linus'ın tam olarak çıkaramadığı bir şeyler fısıldamaya başladı fakat ses tonu yumuşak ve yatıştırıcıydı. Lucy'nin boynunu hafifçe sıkıyordu.

Linus bir adım yaklaştı.

"...ve korktuğumu biliyorum," diyordu Arthur. "Ve bazen gözlerini kapattığında kimsenin görmemesi gereken şeyler gördüğünü biliyorum. Ama içinde iyilik var, Lucifer, hem de çok. Olduğunu biliyorum. Sen özelsin. Sen önemlisin. Sadece diğerleri için değil. Benim için. Daha önce senin gibi biri dünyaya gelmedi ve ben seni olduğun gibi görüyorum, olmadığın şeyleri biliyorum. Eve dön. Tek istediğim eve dönmen."

Lucy'nin sırtı elektrik çarpmış gibi kavislendi. Ağzı neredeyse imkânsız ölçüde açıldı ve kükreme geri dönüp boğa-

zını tırmalarcasına gırtlğından yükseldi. Karanlık bir sesi ve Lucy'nin gözlerini kıpkırmızı parladı; bu derin, kadim ses Linus'ın derisinin karıncalanmasına neden oldu.

Fakat Arthur onu hiç bırakmadı.

Lucy gevşedi ve öne doğru düştü. Arthur onu yakaladı. Pencere kanatları titremeyi bırakmıştı.

Plaklar yere düştü, bazıları yerde tıngırdayan küçük parçalara ayrılmıştı.

"Arthur?" dedi Lucy güçlkle. "Arthur? Ne oldu? Nereydim... ah. Ahh, Arthur."

"Buradayım," dedi Arthur onu kucğına çekerek. Lucy yüzünü onun boynuna gömerek ağlamaya başladı, küçük vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Buradayım."

"Çok kötüydü," diye ağladı Lucy. "Kaybolmuştum ve örümcekler vardı. Seni bulamadım. Ağları kocamandı, ben kayboldum."

"Ama beni buldun," dedi Arthur yavaşça. "Çünkü buradasın. Ve Bay Baker da burada."

"Burada mı?" Lucy burnunu çekerek kapıya doğru döndü. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti. "Merhaba, Bay Baker. Sizi uyandırdıysam özür dilerim. İsteyerek olmadı."

Linus doğru kelimeleri bulmaya çalışarak başını iki yana salladı. "Özre gerek yok evlat. Zaten uyku çok hafiftir." Alakas bile yoktu. Annesi her zaman tepesinde vahşi atlar tepinse yine uyanmayacağını söylerdi. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. En önemlisi de bu."

Lucy başını onaylarcasına salladı. "Bazen kötü rüyalar görüyorum."

"Ben de görürüm."

"Gerçekten mi?"

Linus omzunu silkti. "Hayatın bir parçası sanırım. Ama kötü rüya görsen de bir şeyi asla unutmamak gerek: Onlar sadece rüya. Ve zamanla solup gidecekler. Ayrıca kötü bir rüyadan uyanmanın dünyada eşi benzeri olmayan bir rahatlama

getirdiğini düşünüyorum. Bu, gördüğün şeylerin gerçek olmadığı anlamına geliyor."

"Plaklarımı kırmışım," dedi Lucy hüzünle. "Onları çok seviyordum, artık kırıklar." Yerdeki parlak plastik parçalarına acır gibi baktı.

"Hiç de değil," diye karşı çıktı Linus. "Bunlar sadece duvarlarındakiler, değil mi?" Odanın içine doğru ilerledi ve Lucy'nin yanına çömelip yerden kırık bir parça aldı.

"Hepsi değil," dedi Lucy. "Bazılarını dinliyordum. Hatta en sevdiklerimdi."

"Bir şey söyleyeyim mi?"

Lucy plaklarına bakarak başını aşağı yukarı salladı.

Linus bir parçayı aldı. Elindeki diğer parçayla uyumlu görünüyordu. Onları Lucy'nin önünde bir araya getirdi. Mükemmel şekilde uymuşlardı, ikisi birlikte bir bütün oluşturuyorlardı. "Bir şey kırıldığında onları yeniden bir araya getirebilirsin. Aynı şekilde bir araya gelmeyebilirler ya da eskisi gibi çalışmayabilirler ama bu artık işe yaramaz oldukları anlamına gelmez. Bak, gördün mü? Birazcık yapıştırıcı ve şansla gayet güzel olacaktır. Hatta duvara asacaksan aradaki farkı anlamazsın bile."

"Ama dinlediklerim ne olacak?" diye sordu Lucy burnunu çekerek. "Duvarlardakiler zaten çizikti."

Linus tereddüt etti. Ama o daha bir şey söyleyemeden Arthur söze girdi.

"Kasabada bir plak dükkanı var."

Linus ve Lucy aynı anda başlarını kaldırıp ona baktılar.

"Gerçekten mi?" dedi Lucy.

Arthur yavaşça başını onaylayarak salladı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Gerçekten. İstersen oraya gidebiliriz."

Lucy gözlerini sildi. "Gidebilir miyiz? Sence sorun olmaz mı?"

"Olmaz," dedi Arthur. Yavaşça ayağa kalktı. "Bence güzel olur. Günübirlik gidebiliriz. Hep birlikte."

"Bay Baker bile mi?"

"Eğer onun için uygunsa," dedi Arthur, sesi eğlenmiş gibi. "Belki o da seninle plak seçmeye gelir, ikiniz de müzi seviyorsunuz. Zevkleriniz benimkileri aşıyor."

Lucy hızla başını çevirdi, yüzü aydınlanmıştı. Linus onun toparlanma hızı karşısında hayrete düştü. "Bizimle gelir misiniz, Bay Baker? Birlikte müzik dükkânına bakarız!"

Linus afallamıştı. Nihayet, "E-evet," demeyi başardı, "b kesinlikle yapılabilir."

"Neden gidip diğerlerine yataklarına dönebileceklerini söylemiyorsun?" dedi Arthur. "Eminim yatmadan önce senin iyi olduğunu görmek isteyeceklerdir."

Lucy gülümsedi ona. Pırıl pırıl, Linus'ın yüreğinin sızlamasına neden olan bir gülümsemeydi bu. "Tamam!" Kapıdan koşarak çıktı ve merdivenden inerken diğerlerine ölmediğini, ayrıca bu sefer hiçbir şeyi ateşe vermediğini bağırdı, süper değil miydi?

Linus dizleri kütürdeyerek ayaga kalktı. "Yaşlılık," diye mırıldandı garip bir şekilde utanarak. "Gerçi herkesin başına gel—"

"Kimseye zarar vermedi," dedi Arthur sert bir sesle.

Linus şaşkınlıkla ona baktı. Arthur ona kaşlarını çatıyordu ve o tuhaf ifade geri gelmişti. Linus bunun ne anlama geldiğini bilemiyordu. Ve Arthur'un pijamalarının neden dikkatini çektiğini de anlamıyordu. Şort giymişti, dizkapakları solgun ve belirgindi. Tişörtü kırışık. Her zamandakinden daha genç görünüyordu. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bunu raporunda yazman gerektiğini biliyorum," diye devam etti Arthur, Linus hiç konuşmamış gibi. "Bunun için seni suçlayamam, seni durdurmaya da kalkmam. Ama Lucy'nin kimseyi incitmediğini unutmamamı istiyorum. O... Söylediklerimde samimiydim. O iyi bir çocuk. İçinde iyilik var. Ama buradan başka bir yerde yaşayabileceğini sanmıyorum. Burada kapanacak ya da Lucy gidecek olursa onun—"

Linus durup düşünmeden uzandı ve Arthur'un elini tuttu.

Avuçları birbirine kaynaştı ve parmakları dolandı. Arthur sıkıca tutuyordu. "Söylemek istediklerini anlıyorum."

Arthur rahatlamış görünüyordu.

Ama konuşmadan önce Linus'ın sözünü bitirmesi gerekiyordu. "Ama kimseye bir zararı olmasa bile, ya kendine zarar verirse?"

Arthur başını iki yana salladı. "Bu—"

"Bu yüzden onu burada tutuyorsun, değil mi? Böylece ihtiyaç halinde hep yakınında olacaksın."

"Evet."

"Hiç kendine zarar verdi mi?"

Arthur içini çekti. "Hayır... fiziksel olarak değil. Ama kendini suçlama konusunda oldukça ustadır. Bir şey kırılrsa, kime ait olursa olsun, hep suçu kendi üzerine alır."

"İçimden bir ses bana bu konuda senin de biraz öyle olduğunu söylüyor."

Arthur'un dudakları hafifçe seğirdi. "Biraz."

"Şimdi iyi görünüyor."

"Kim olursa olsun, o hâlâ bir çocuk. Çok çabuk toparlanıyorlar, iyi olacaktır. En azından sonraki sefere kadar." Arthur hafifçe gözlerini kıstı. "Ve ben o zaman da yanında olacağım."

Bu bir meydan okumaydı ve Linus karşılık veremezdi. Tavsiyesi ne olursa olsun son karar BÜGESİB'e ait olacaktı. "Sık sık olmuyor dedin. En azından artık öyleymiş. Bence burada olduğum süreç içinde böyle bir şey olsaydı fark ederdim."

"Geçtiğini düşünüyordum... umuyordum." Arthur'un sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Neden geri geldiler öyleyse? Bugün bir şey mi oldu?"

Arthur başını iki yana salladı. "Bildigim kadarıyla hayır. Sanırım... her ne kadar tuhaf olsa da, beyninde örümcekler olduğunu söylediğinde bir şeyler oluyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyoruz sonuçta, yani Decc—"

"Hey," diye azarladı Linus, onun elini sıkarak. "O kelimeyi burada kullanmıyoruz."

Arthur gülümsedi. "Doğru. Kullanmıyoruz. Hatırlattığın için teşekkürler. Örümcekler kesinlikle gerçek örümcek değil, zihninde olanların bir temsili. Işığının etrafına ağlar ören kük, karanlık dişler."

"Bunlar bütünün parçaları," dedi Linus. "Hepimizin sorunları var. Benim göbeğimin etrafında bir yedek lastik var. Onun babası Şeytan. Yeterince çabalarsak üstesinden gelinmeyecek şeyler değil."

Arthur başını tavana çevirdi ve gülümsemesi genişlerken gözlerini kapattı. "Senden olduğun hâlinle oldukça hoşlanıyorum."

Linus yine fazlasıyla sıcak hissetmeye başlamıştı. Avucunun fena hâlde terlediğinden emindi ama elini çekecek gücü kendinde bulamadı. "Ben... şey. Bu iyi bir şey galiba."

"Galiba."

Pişman olacağı bir şey söylemeden evvel konuyu değiştirmek istiyordu ve bu kaybetmekte olduğu bir savaştı ama savaşmaya devam etmek zorundaydı.

Arthur'un elini bıraktı ve "Ee?" dedi, "Kasabaya gidiyoruz o zaman? Görüyorum ki fikrini değiştirmişsin."

Arthur gözlerini açıp içini çekti. Linus'a baktı. "Haklıydın. Sanırım zamanı geldi. Endişelerim var ama hep olacak."

"Eminim her şey yolunda gidecektir," dedi Linus bir adım geri çekilerek. "Ve gitmezse seni temin ederim sesimi çıkarırım. Ne birilerine tahammül etmeye ne de kabalığa vaktim var." Tuhaf bir şekilde kendini zincirlerinden salınmış gibi hissediyordu, sanki kendi vücudunun dışında uçuyormuş gibi. Yarın bütün bunlar rüya gibi gelir mi acaba diye düşündü. "Bence yatma vakti geldi. Gün, göz açıp kapayıncaya kadar ağaracaktır."

Döndü, yüzü parlak kırmızıydı. Arthur adını söylediğinde neredeyse kapıya varmıştı.

Durdu fakat arkasına dönmedi.

Arthur fısıldadı, "Söylediklerimde içtendim."

"Hangisi?"

"Senden olduğun hâlinle hoşlandığımda. Yeni tanıştığım biri hakkında daha önce hiç bu kadar çok düşündüğümü hatırlamıyorum."

Linus kapı kolunu sıkıca kavradı. "Bu çok... teşekkürler. Bunu söylemen çok hoş. İyi geceler, Arthur."

Arthur kıkırdadı. "İyi geceler, Linus."

Ve bununla birlikte Linus odadan kaçtı.

O gecenin geri kalanında uyumadı.

Konukevindeki yatağını yerine çektiğinde kendini üstüne attı, geçirdiği geceden sonra kütük gibi uyuyacağına emindi.

Uyuyamadı.

Bunun yerine uyanık kalıp Arthur'un elinin kendi elindeki hissini, birbirlerine nasıl da uyduklarını düşündü. Aptalcaydı ve büyük ihtimalle tehlikeli ama sessiz karanlığın içinde bunu ondan alacak kimse yoktu.

Merle iskelede, ağzı açık bir şekilde öylece duruyordu.

Linus yolcu koltuğunun açık penceresinden dışarı sarktı.
"Rampayı indirecek misin?"

Merle kımıldamadı.

"İşe yaramaz adam," diye homurdandı Linus. "Neden büyük bir teknenin yönetimi için neden ona güvenmemiz gerekiyor anlamıyorum. Henüz kimseyi öldürmemiş olmasına çok şaşıyorum."

"Bir yere çarpıp okyanusta batıp belki de ölecek miyiz?" diye sordu Chauncey. "Bu çok hoş olurdu."

Linus içini çekti. Kendine hakim olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Minibüsün arkasına bakmak için döndü. Altı çocuk, okyanusa batarak ölme fikri karşısında çeşitli ilgi düzeyleriyle ona bakıyorlardı, en çok da Lucy ve Chauncey.

Üçüncü sırada oturan Zoe tek kelime etmedi ancak kaşının birini kaldırarak bunun kendi sorunu olduğunu ve kendi başına halletmesi gerektiğini ifade etti.

Linus pişman olmayacağını umdu.

Olma ihtimali epey yüksekti.

"Okyanusta batıp ölmeyeceğiz," dedi mümkün olduğunca sabırlı bir şekilde. "Bu, bazen yetişkinlerin kullandığı bir söz. o yüzden sizin gibi çocuklar böyle şeyler söylememeli."

Arthur sürücü koltuğunda, kahkaha atmama çabası içinde boğazından garip bir ses çıkardı ve Linus onu duymazdan gel-

di. Yatak odasındaki geceden beri araları bir tuhaftı. Eskiden yetimhanenin müdürüne aklından geçen şeyleri söylemekte zorluk çekmezken şimdi okullu çocuklar gibi kızarıyor, kendini kekelerken buluyordu. Olacak iş değildi.

“Yetişkinler sık sık ölümü düşünür mü?” diye sordu Lucy. Kafasını garip bir açıyla yana yatırmıştı. “Çünkü o zaman ben de yetişkinim demektir, ben hep ölümü düşünüyorum da. Ölü şeyleri severim. Mesela ölseniz bile yine de sizi severdim, Bay Baker. Hatta belki daha fazla severdim.”

Zoe kahkahasını elinin tersiyle kapattı ve dışarı bakmak için pencereye döndü.

İşe yaramazlardı. O da Arthur da.

“Yetişkinler sık sık ölümü düşünmez,” dedi Linus sertçe. “Hatta neredeyse hiç düşünmezler. Mesela benim aklımın ucundan bile geçmez.”

“O zaman neden ölümlülük hakkında yazılmış bir sürü kitap var?” diye sordu Phee.

“Ben hiç... çünkü... bunların konumuzla alakası yok! Söylemeye çalıştığım şey ölümle ya da ölmekle ilgili konuşmamamız gerektiği!”

Talia sakalını okşarken bilgece başını salladı. “Kesinlikle. Çünkü ölmek üzereyse bunu bilmemek en iyisi. Böylece hemen çığlık atmaya başlamayız. Sürpriz olur. Sonra istediğimiz zaman çığlık atabiliriz.”

Theodore, Sal’in kucağında otururken başını kanadının altına sakladı ve endişeyle cıvıladı. Sal onun sırtını okşadı.

“Ben size ne zaman öleceğinizi söyleyebilirim,” dedi Lucy. Başını arkaya atıp minibüsün tavanına baktı. “Bence yeterince çabalarsam geleceği görebilirim. Bay Baker? Ne zaman öleceğinizi görmemi ister misiniz? Aah, evet, görüyorum. Görüyorum! Mahvolup gideceksiniz, korkunç bir—”

“Ben mahvolmayacağım,” diye çıkıştı Linus. “Ve tekrar söylüyorum, kasabadayken etraftaki insanlara onları bekleyen gelecekte bahsetmek yok!”

Lucy içini çekti. "Nasıl öleceklerini söyleyemeyeceksem insanlarla nasıl arkadaşlık kuracağım? Ne işe yarayacak bu?"

"Dondurma ve plaklar," dedi Arthur.

"Ha. Tamam."

Bu, berbat bir fikirdi.

"Sizce iyi görünüyor muyum?" dedi Chauncey aşağı yukarı yüzüncü kez. "Doğru giyindiğimden emin değilim."

Minicik bir trençkot giymiş, gözlerinin arasına bir şapka kondurmuştu. Bunun kostüm olduğunu söylüyordu fakat pek işe yaramamıştı. Kendi fikriydi ve Linus'ın karşı çıkışı gelmemişti, özellikle Chauncey kasabaya çıplak gidecek hâli olmadığını söyledikten sonra. Oysa adada vaktinin çoğunu o şekilde geçiriyordu. Linus hiç bu açıdan bakmamıştı. Şimdi bu açıdan bakmadan edemiyordu.

"Gayet iyi görünüyorsun," dedi Linus. "Hatta göz kamaştırıcısın."

"Gölgelerde gizlenen ve bir sırrı açığa çıkarmak üzere olan ajan gibi," dedi Sal.

"Ya da paltosunu açıp içindekileri açığa çıkarmak üzere olan biri gibi," diye homurdandı Talia.

"Hey! Öyle bir şey yapmam! Sadece rica edersen!"

Zoe artık kahkahasını gizlemeye çalışmıyordu.

Linus koltuğunda döndü ve ön camdan dışarı baktı. Merle hâlâ ağzı açık onlara bakıyordu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu Arthur. Linus onun sırttığına kanaat getirmek için dönüp bakmak zorunda değildi.

"Hayır," dedi Linus. "Elbette değiştirmedim. Her şey yolunda gidecek. Her şey... Aman be, adam! Indirsene şu lanet rampayı!"

"Oooooaa," sesleri yükseldi çocuklardan.

"Bay Baker lanet okudu," diye fısıldadı Talia hayretle.

Her şey yolunda gidecekti.

Feribottan inerlerken, "Bu öğleden sonra döneceğiz," dedi Arthur, Merle'e. "Umarım sorun olmaz. Ücrette senin için ekstra bir şeyler olmasını sağlarım."

Merle başını sallayarak onayladı, aptallaşmış gibiydi. "Tabii... Tabii, Bay Parnassus. Sorun olmaz."

"Ben de öyle umuyordum. Seni tekrar görmek güzel."

Merle feribota geri kaçtı.

"Tuhaf adam, değil mi?" diye sordu Arthur. Kasabaya sürdü.

Eylül ayının sonlarına yaklaştıkları ve sezon bitmek üzere olduğu için Marsyas Kasabası normalde olduğu kadar hareketli değildi. Linus üç hafta önce geldiğinde bile kaldırımlar vitrinlere bakan insanlarla, parmak arası terlikler giyip ellerinde şemsiyeler ve soğutucu çantalarla sahile giden anne-babalar ve onları takip eden mayolu çocuklarla doluydu.

Kasaba tam olarak hareketsiz olmasa da sessizdi ki bu Linus'ı rahatlatmıştı. Gezinin olabildiğince sorunsuz geçmesini istiyordu ki o gittikten sonra tekrar yapabilsinler. Yetimhanenin olduğu gibi kalacağını varsaydığı gerçeği aklından bile geçmedi. Daha sonra geçecekti.

Ama sokakta olanlar aval aval baktıklarını gizlemek için fazla çaba göstermiyordu.

Pencereye en yakın olan Talia, bir kadın ve iki çocuğunun yanından geçerlerken onlara el salladı.

Çocuklar da ona el salladılar.

Derken anneleri onları yakaladı ve kaçırılmak üzerelermiş gibi kendine çekti.

Sıranın diğer ucundaki Chauncey yüzünü pencereye dayamıştı, gözleri hopluyordu. "Bir otel var! Gördüm! Bakın! Şuna bakın... Aman. Tanrım! Bir belboy var! Gerçek, canlı bir belboy! Bakın! Bakın!"

Zayıf bir adam, pahalı bir arabadan inen aşırı miktarda kürkle kaplı yaşlı bir kadına yardım ediyordu. Açık pencereden Chauncey'nin çılgınlığını duydular ve Linus, Chauncey'nin

ağızını cama bastırıp hava üfleyerek kafasının şişirdiğini göre-
bilmek için tam zamanında arkasına döndü.

Yaşlı kadın elini boğazına götürürken sendeledi ve belboy
onu düşmeden yakalamayı başardı.

"Vay canına," dedi Chauncey yüzünü camdan kaldırıp ne-
fes alırken. "Belboylar her şeyi yapabiliyor."

Yolunda gidecekti.

Gidecekti.

Arthur, sahile gidenlere ayrılan bir otopark alanına girdi.
Sezon dışı olduğu için çoğu yer boştu ve kepenkleri kapalı
olan ödeme kabininde kimse yoktu. İlk boş alana girip konta-
ğı kapattı. "Çocuklar," dedi sakince. "Lütfen araçtan inip ara-
nızda eşleşin."

Saldırıya geçmiş bir grup fazlasıyla hamile gergedan bile o
esnada çocuklardan daha sessiz olurdu.

Minibüs ileri geri sallanırken Linus raporunu göğsüne ya-
pıştırdı. Üçüncü rapor da diğerleri gibi zarfın içine koyulup
kapatılmış, pul yapıştırılmış ve adres olarak Büyülü Gençler-
den Sorumlu İdari Birim Aşırı Üst Yönetimi yazılmıştı. Önce
postaneye gitmeyi düşündü ancak gezi bitene kadar beklemek
en iyisiydi. Dikkat dağıtıcı şeylere gerek yoktu. Torpido gözü-
nün üstüne bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu Arthur sessizce.

Linus ona baktı ve ellerinin nasıl birleştiğini hatırlayınca
hemen başını çevirdi. Ne anlamsız düşüncelerdi bunlar böyle
"İyiyim," dedi huysuzca. "Her şey yolunda."

"Bugünün sloganı bu sanırım. Epey söyledin."

"Evet, şey, ne kadar söylersem gerçek olma ihtimali o kadar
artar belki."

Arthur uzanıp kısaca omzuna dokundu. "Çocuklar uslu
duracak."

"Endişelendiğim onlar değil," diye itiraf etti Linus.

"Kabalığa tahammül etmeyeceğini ilan eden bir adam ha-
tırliyorum. Oldukça açık ve net konuşmuştu. Etkilenmişim."

"Bu seni etkilediyse muhtemelen daha fazla dışarı çıkmalısın."

Arthur güldü. "Ne tatlısın. Ama baksana! Buradayım. Şu anda. Hadi, gidelim bakalım neler göreceğiz. Sonsuza kadar minibüste kalamayız, değil mi?"

Her ne kadar Linus bunu çok istese de kalamazlardı. Aptalık ediyordu ama midesindeki tuhaf korku büzüşmelerini dizginleyemiyordu. Bu onun fikriydi, ısrar ettiği bir fikir ama şimdi burada olduklarına göre...

On camdan dışarı baktı. Karşılarındaki binanın yan tarafında, Bodur Kola reklamının hemen altında -En Bodur Biziz!- insanlara BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN diye hatırlatan bir poster vardı.

"Kimlikleri sende mi?" diye sordu Linus sessizce.

"Bende."

"Tamam."

Linus kapıyı açtı ve minibüsten indi.

Çocuklar arkada ikişer ikişer sıralanmıştı. Lucy ile Talia. Sal ile Theodore. Phee ile Chauncey. Arkadaşlarını kendi başlarına seçmişlerdi ve Linus, Sal ile Theodore'un birlikte olacaklarını tahmin etse de Lucy ile Talia'nın eşleşme fikri bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. İkisi birbirlerini körükleme eğilimindelerdi. Gelmeden önce Talia'ya küregini yanına alamayacağını kesin bir dille söylemesi gerekmişti ve Talia buna hiç memnun olmamıştı.

Arthur, "Phee ile Chauncey, siz Bayan Chapelwhite'la birliktesiniz. Sal ile Theodore, siz benimlesiniz. Lucy ile Talia, siz Bay Baker'la olacaksınız," dediğinde bu yüzden yerinden sıçradı.

Lucy ile Talia, yüzlerinde Linus'ın omurgasından aşağı soğuk terler inmesine neden olan gülümsemelerle başlarını yavaşça ona çevirdiler.

Linus kekelemeye başladı. "Belki de şey yapmalıyız... yani gerçekten gerek yok şey yapmaya... bence biz... amanın."

"Sorun nedir, Bay Baker?" dedi Lucy tatlı tatlı.

"Evet, Bay Baker," dedi Talia. "Sorun nedir?"

"Sorun yok," dedi Linus. "Her şey yolunda. Ama ben hepimizin bir arada olmasının iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

"Elimizden geldiğince oluruz," dedi Arthur rahatça. Pantolonu yine bacaklarına göre fazla kısaydı. Çorapları mordu. Linus mahvolmuştu. "Ama diğerlerinin plak dükkanında sıkılabileceğini düşünüyorum ve Lucy'nin müzik seçmesine senden daha iyi kim yardımcı olabilir? Çocuklar, harçlıklarınızı yanıma aldınız mı?"

Hepsi başını sallayarak onayladı, Chauncey hariç. "Hayır! Ben unuttum! Giyinmekle meşguldüm! Şimdi beş parasız kaldım ve hiçbir şeyim yok."

"Neyse ki ben bunun olabileceğini düşünmüştüm," dedi Arthur. "O yüzden seninkini Zoe'ye verdim."

Chauncey, Arthur'a hayranlıkla bakarak anında sakinleşti.

Arthur saatine baktı. "Ayrı yollardan gideceksek saat iki buçukta dondurmacıda buluşalım. Kabul mü?"

Herkes kabul etti.

"Hadi o zaman!" dedi Arthur neşeyle.

Lucy ve Talia hemen uzanıp Linus'ın ellerini tuttular. "Sizce burada mezarlık var mıdır, Bay Baker?" diye sordu Lucy. "Varsa görmek isterim."

"Ben sana küreğimi getireyim demiştim," diye mırıldandı Talia. "Küreğim olmadan nasıl mezar kazabilirim?"

Linus belki de hayatının sonuna kadar buna pişman olacaktı.

Linus ne kadar kaçınmaya çalışırsa çalışsın, yaklaşık üç dakika yirmi altı saniye sonra gruptan ayrıldılar. Nasıl olduğundan tam olarak emin değildi; bir an hepsi birliktelerdi, bir an sonra Talia gnomca aşırı mutluluk ifade eden bir şeyler mırıldandı.

ve bir dükkanın içine çekiliverdiler. Kapı kapanırken üstündeki zil çaldı.

"Ne?" Linus omzunun üstünden bakıp diğerlerinin sokakta ilerlediğini gördü. Arthur yoluna devam etmeden önce ona göz kırptı. "Durun, bence biz..."

Ama Talia'yı yolundan çevirmek imkânsızdı. Kendi kendine gnomca bir şeyler söyleyerek Linus'ı çekiştiriyor, ilerlemeye devam ediyordu.

"Of, hayır ya," diye yakındı Lucy. "Gidilebilecek onca yer varken en kötüsünü seçti."

Linus gözlerini kırıştırdı.

Hırdavatçıdaydılar.

Talia bahçe aletlerinin sergilendiği yerin önünde gidip geliyor, sakalını sıvazlayarak her bir bahçe küreğini, tırmığı ve çapayı inceliyordu. Derken durdu ve nefesi kesildi. "Bunlar yeni B.L. Macks kürekler! Piyasaya çıktıklarını bile bilmiyordum!" Uzandı ve tuhaf şekilli küreği yerinden aldı, sapı çiçek kabartmalarıyla süslenmişti. Dönüp Linus'a gösterdi. "Bunlar Bahçe Aletlerinde Bu Ay'daki en yüksek puan alan kürekler! Önümüzdeki bahara kadar çıkmayacaklarını sanıyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Linus'ın hiçbir fikri yoktu. "E-evet?"

Talia sabırsızca başını aşağı yukarı salladı. "Aynen! Ben de aynısını düşünüyorum. Bunu alıp Lucy'nin istediği gibi mezarlığa gidebiliriz! Bununla bir sürü şeyi kazıp çıkarabilirim ben!"

"Yüksek sesle konuşmayalım!" diye tısladı Linus fakat Talia onu duymazdan gelip küreğin tutuşuna ve ağırlığına alışmaya çalışarak bir yeri kazıyormuş gibi yapmaya başladı.

Lucy bile ilgilenmiş görünüyordu. "Biraz küçük," dedi şüphyle. "O küçücük şeyle koca mezarlığı nasıl kazacaksın?"

"Mesele büyüklük değil," diye azarladı Talia onu. "Onunla ne yaptığın. Değil mi, Bay Baker?"

Linus öksürdü. "Bu... çok doğru, galiba."

"Ayrıca ben bir *gnomum* Lucy. Ne kadar iyi kazabildiğimi biliyorsun."

Lucy başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Güzel. Çünkü dört beş ceset falan çıkarmak zorunda kalabiliriz—"

"Hiçbir cesedi yerinden çıkarmayacağız," diye çıkıştı Linus. "Bu fikri hemen aklınızdan atsanız iyi olur."

"Çıkarmayacak mıyız?" dedi Talia küreğe bakarak. "Ama o zaman ne anlamı kalıyor?"

"Anlam? Neyin anlamı?"

"Mezarlığa gitmenin," dedi Lucy başını dürterek.

"Mezarlığa gitmiyoruz!"

Talia ona gözlerini kıstı. "Ama gidebileceğimizi söylemiştin."

"Ah, hayır," diye inledi Lucy. "Aniden bunadı mı yoksa? O kadar yaşlı ki aklını kaybediyor! İmdat! Lütfen biri bize yardım etsin! Bize göz kulak olması gereken bu adam aniden bunadı ve yapabileceklerinden endişeleniyoruz!"

Yapılı bir kadın endişeyle koridorun diğer ucunda belirdi; alnında çamur, ellerinde bahçe eldivenleri ve bir budama makası vardı. "Aman Tanrım, neler oluyor? Siz... iyi misiniz?"

Elinde kürekle Talia'yı görünce durdu. Gözleri yavaşça pek çok dişini göstererek sırtan Lucy'ye döndü.

Bir adım geri gitti. "Siz adadansınız."

"Evet," dedi Talia saçmalığa tahammülünün kalmadığını belirten bir sesle. "Ve B.L. Macks kürekler hakkında sizinle görüşmek istiyorum. Ne zaman geldiler? Puanlamalarda söylendiği kadar iyiler mi? Düşündüğümde daha hafifler."

"Mezarlığa gideceğiz," diye ekledi Lucy uğursuz bir sesle. "Burada çok insan ölüyor mu? Umarım ölüyordur."

Kadının gözleri genişledi.

"Mezarlığa gitmeyeceğiz," dedi Linus aceleyle. "Talia'nın çok güzel bir bahçesi var ve ona çok iyi bakıyor. Daha önce hiç o kadar kusursuz bir şey görmedim."

Kadını yatıştırmak için işe yaramamıştı ancak Talia mut-

lulukla gülümsedi. "Teşekkürler, Bay Baker!" Kadına döndü. "Giydiklerine baksanız asla aklınıza gelmez ama Bay Baker bazen zevk sahibi olabiliyor."

Kadın başını onaylarcasına salladı. "Ne... hoş." Boğazını temizledi. "Bir bahçen var demek? Adada mı? Ben sanıyordum ki..." Rengi soldu.

Talia başını dikti. "Ne sanıyordunuz?" "Ben... şey, önemli değil." Linus'a baktı ve ardından bariz bir şekilde zorla gülümsedi. "Hadi bana bahçenden bahset, ben de sana uygun bir şey bulmaya çalışayım."

"Off, hayır," diye inledi Lucy. "Şimdi hiç susmayacak." Talia onu duymazdan geldi ve son derece detaylı bir şekilde bahçesini anlatmaya başladı. Hatta o kadar detaylıydı ki Linus santim santim açıkladığını düşündü. İçten içe Lucy'yle aynı fikirde olmasına rağmen dikkatini dükkân sahibi kadından hiç ayırmadı ve onun Talia'yı alaya aldığına, gitmeleri için herhangisi bir oyun yaptığına dair işaret aradı.

Başta öyle görünse de kadın sonradan rahatladı ve Talia'nın sözünü bölüp toprağın ph seviyeleri, yetiştirdiği çiçek ve bitkilerin türleriyle ilgili sorular sormaya başladı. Kadın, Talia'nın bilgisinden ve yarattığı şeylerden etkilenmiş gibi görünüyordu.

Nihayet, "B.L. Macks en üst segment olarak düşünülse de ben çok çabuk yıprandıklarını fark ettim. Senin gibi biri," —öksürdü— "yani ne yaptığını bilen biri, Foxfares ile daha mutlu olacaktır. Çok daha sağlam ve o kadar pahalı da değil. Ben de dükkânda ve evde ondan kullanıyorum."

Talia küreği neredeyse saygıyla yerine koydu. "Foxfares mi? Ama Bahçe Aletlerinde Bu Ay'da diyordu ki—"

"Bahçe Aletlerinde Bu Ay mı?" dedi kadın dudak bükerek. "Ah güzel çocuğum, Bahçe Aletlerinde Bu Ay artık bahçe aletleri dünyasının Bahçe Aletlerinde Bu Hafta'sına döndü. Şimdi gündem Bahçe Aletleri İki Aylık. Bütün ciddi bahçıvanlar bunu okuyor."

Talia'nın ağzı açık kaldı. "Yok artık?" Dönüp dik dik Linus'a

baktı. "Benim bundan neden haberim yok? Başka nelerden habersizim acaba?"

Linus çaresizce omuz silkti. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kadın ona gözlerini kıstı. "İyi misiniz, beyefendi? Bunamadınız ya?"

Lucy kıkırdarken Linus içini çekti.

Toplam meblağ, nihayet işlerini tamamladıklarında hayret vericiydi. Linus bahçe aletleri için hayatında bu kadar para harcamamıştı.

Talia, kadına gülümsedi. "Bir dakika izin verir misiniz?"

Kadın başını onaylarcasına salladı.

Talia arkasına döndü, gülümsemesi kaybolmuştu. Çılgına dönmüş görünüyordu. Linus'ın elini tutup onu aşağı çekti. "O kadar param yok," diye fısıldadı. "Ve kadını etkisiz hâle getirip eşyaları çalamayız, değil mi? Çünkü bu yanlış."

"Kesinlikle etkisiz hâle getirip bir şey çalamayız," dedi Linus.

Lucy gözlerini devirdi. "Bunu söyleyeceğini biliyordum." Kaşlarını çatarak cebine uzandı ve bir avuç kırışmış kâğıt para çıkarıp Talia'ya uzattı. "Bu yeter mi sence?"

Talia başını iki yana salladı. "Hayır, Lucy. Yapamam. O, senin plakların için."

Lucy omuz silkti. "Biliyorum. Ama hepsi kırılmadı. Zaten kırılanlar da benim yüzümdendi. Alabilirsin."

"Kaldırın paralarınızı," dedi Linus sessizce. "İkiniz de."

"Ama aletlerim..."

Kasaya yaklaştı ve kendi cüzdanını çıkarmak için onların ellerini bıraktı. Sadece acil durumlarda kullandığı kredi kartını çıkarırken zayıfça kadına gülümsedi. Kadın kartı pos cihazına okuttu ve fiş için kolu çevirdi.

Linus fısıldaşmalar duyunca gerçekten dükkânı soyma planı yapmadıklarından emin olmak için başını arkaya çevirdi ve

Talia'yı gülümserken buldu, Lucy kollarını onun boynuna dolarken gözleri nemliydi.

Görevli kadın boğazını temizleyince Linus tekrar ona döndü. Kartını uzattı ve aletleri koyduğu torbalara uzandı. Linus, Talia'nın yanına geldiğini hissetti. Kasaya uzanmış, ellerini yukarı doğru sallıyordu çünkü üstüne yetişemiyordu. Kadın torbaları ona verdi.

Kadın bir an tereddüt etti. Sonra, "Şu senin bahçen," dedi, "kulağa çok güzel geliyor."

"Öyle," dedi Talia sesinde egodan eser olmaksızın.

"Acaba... Burada, Marsyas'taki bahçelerin fotoğraflarını çekmek hoşuma gidiyor." Üstünde farklı bahçelere ait fotoğrafların olduğu bir mantar panoya işaret etti. "Buradan alışveriş yapan insanların bahçeleri. Her bahçe farklıdır bence. Onlara bakanların karakterlerini yansıtır." "

"Bahçemizde kesinlikle ceset yoktur," dedi Lucy yardımsever bir şekilde. "Ama onun dışında tıpkı Talia gibidir."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kadın belli belirsiz. Başını iki yana salladı. "Belki... eğer Bay Baker için sorun olmayacaksa... belki bir gün gelip senin bahçeni de görürüm? Baharda, çiçekler açarken? Ya da daha erken, tabii uygun olursa."

"Olur," dedi Talia gözleri parlayarak. "Ah evet. Ama Bay Baker olmayacak. Arthur'a sormanız gerek. Ama eminim sorun etmeyecektir. Bay Baker bizim aç bırakılmadığımız ya da dövülmediğimizden veya kafeslere kapatılmadığımızdan emin olmak için burada. Yakında evine dönecek."

Linus başını tavana çevirip sessizce bir çıkış yolu bulmayı diledi.

"Ha," dedi kadın. "Bu... iyi?"

Lucy başını onaylarcasına salladı. "Çok iyi. Ama Bay Baker çok da kötü değil. Yani tabii ki ilk adaya geldiğinde onu korkutup kaçırmaya çalıştım ama şimdi hayatta olmasından ve... diğer türlü olmamasından memnunum."

Linus içini çekti.

“Harika,” dedi kadın cılız bir sesle. “Bunu duyduğuma sevindim. Arthur’a haber gönderip ne zaman gelebileceğimi sorarım.”

Talia ona pırıl pırıl bir gülümseme sundu. “Umarım büyülenmeye hazırsınızdır. Bahçelerim o fotoğraflardaki bahçelerin çöp gibi görünmesine sebep olacak.”

Gitme zamanı gelmişti. Linus gergince, “Teşekkürler,” dedi ve çocukların kollarını yakalayıp onları dükkândan dışarı çekmeye başladı.

“Bay bay, bitkici hanım!” diye bağıırıyordu Lucy. “Çok yakında görüşmek üzere!”

Linus yenide nefes alabilmeye başladığında tekrar dışarda, güneşin altındalardı. Fakat daha aklından geçenleri söylemeden bacağına sımsıkı bir kucaklama hissetti. Başını eğip baktığında Talia olduğunu gördü. “Teşekkürler, Bay Baker,” dedi Talia sessizce. “Çok nazicsiniz.”

Linus tereddüt etti, sonra eğilip şapkanın üstünden Talia’nın başını okşadı, daha birkaç gün önce asla cüret edemeyeceği bir şeydi bu. “Önemli bir şey değil.”

“O, çok mükemmel ve çok cömert,” dedi Lucy kaldırım da daireler çizerek, Linus’ın anlamadığı bir nedenle kollarını kocaman açmıştı. “Ve umarım sıra bana geldiğinde de aynıını yapmayı unutmaz, böylece ben de kendi paramı harcamak zorunda kalıp kendimi dışlanmış hissedip cehenneme bir kapı açıp bu kasabanın tamamen yutulduğunu görmek zorunda kalmam. Çünkü bu çok kolay olurdu yani.”

Linus, Lucy’nin tehditlerinin neden onu artık eskisi kadar korkutmadığını düşünecek zamanı pek bulamadan yola koyuldular.

“İnanılmaz,” diye nefesini verdi plak dükkânındaki adam. Gözleri cam gibiydi ve kanlanmıştı. Omuzlarına dökülen uzun saçları vardı ve banyo yapsa iyi olacakmış gibi görünüyordu.

Ki bu da, elbette, Lucy’nin büyülendiği anlamına geliyor.

du. "İnanılmaz," diye onayladı. Tezgâha tırmanmış ve adamın tam karşısında – "Bana J-Bone de, çaktın?" – diz çökmüştü. Dükkanın arka tarafında bir adam daha vardı ve onları endişeyle izliyordu.

"Sen çok şeysin..." J-Bone ellerini başını etrafında kocaman açarak patlama sesi çıkardı.

"Aynen," dedi Lucy. "O, benim işte. Bom."

J-Bone –Linus böyle bir adı olduğu için anında ona şüpheli yaklaşmaya başlamıştı– mırıldanarak yeni aletlerini incelemekte olan Talia'ya baktı. "Küçük kardonun sakalı var. O bir hanım-kardo."

"Yumuşacıktır," dedi Lucy. "Sakalı için bir sürü sabunu falan var. Çiçekler ve kız şeyleri gibi kokuyor."

"Süper," dedi J-Bone. "Saygılar hanım-kardo."

"Bu bir bahçe küreği," dedi Talia. "Ve bana aıt."

"Havalı." Ardından yüzünden sadece birkaç santim ötede duran Lucy'ye döndü. "Sana ne lazım, minik kardo?"

"Plak istiyorum," diye bildirdi Lucy. "Rüyamda örümceklerin beni yediğini görünce diğer plaklarımı kırdım ve yenilerini istiyorum. Ödemeyi Bay Baker yapacağı için hiçbir masraftan kaçınmamıza gerek yok."

J-Bone başını onaylarcasına salladı. "Ne dediğini hiç anlamadım ama plak dedin. Plak işi bende." Arkada duran adama doğru başını salladı. "Marty ve ben seni uçururuz."

"Tuhaf kokuyorsun," dedi Lucy öne doğru eğilip burnunu çekerek. "Sanki... bitki gibi ama Talia'nın bahçesindekilere benzemiyor."

"Ha, evet," dedi J-Bone, "Ben kendim yetiştiriyorum, bilirsin, kendi—"

"Bu kadarı yeterli," dedi Linus. "Boş zaman aktivitelerinizi bizim bilmemiz gerekmiyor."

"Babalık kim?" diye fısıldadı J-Bone.

"Bay Baker," diye fısıldayarak karşılık verdi Lucy. "Zihin gücümle kimseyi canlı canlı ateşe vermedigimden ve duma-

nı tüten vücutlarından ruhlarını emmediginden emin olmak için burada."

"Yürü be minik kardo." J-Bone beşlik çakması için elini kaldırdı ve Lucy memnuniyetle teklifi kabul etti. "Yani umarım bana yapmazsın ama sen yine de iyi bildiğini yap." Saçlarını omzunun üstünden geriye attı. "Ne arıyorsun?"

"The Big Bopper. Ritchie Valens. Buddy Holly."

"Oha. Eski usul."

"Örümcekleri kafamdan uzak tutuyor."

"Çaktım. King sever misin?"

Lucy dizlerinin üstünde zıplarken dudaklarını büzdü. "King sever miyim mi? Tabii ki severim. Bence gerçek babam onu tanıyordu."

Linus bunun hakkında bir soru sormamayı tercih etti.

"Gerçek baban, ha?" dedi J-Bone tezgâha eğilerek.

"Evet." Lucy'nin gözleri bir sağa bir sola kaydı. "O... buralarda değil."

"Sorumsuz mu?"

"Öyle de denebilir. Çok meşgul biri."

"Ah, dostum, bilirim. Benim babam da hiçbir işe yaramadığını düşünüyor. Plak dükkânından daha fazlasını yapmam gerekiyormuş."

Lucy dehşete düşmüştü. "Ama... ama plak dükkânı dünyanın en süper yeri!"

"Değil mi? Onun gibi ferdi kaza avukatı olmamı istiyor."

Lucy yüzünü buruşturdu. "Gerçek babam bir sürü ferdi kaza avukatı tanıyor. Burası çok daha iyi, güven bana."

"Aynen. Santo and Johnny'yi duydun mu hiç?"

"Sleep Walk' tam benim ayarımdır!" diye bağırды Lucy.

"Ama o plak bende yok."

"Çok şanslısın. Çünkü arkada bir tane var. Gel bakalım bulabilecek miyiz?"

J-Bone arkasını dönerken Lucy tezgâhtan atladı ve dükkânın arkasına doğru ilerlemeye başladılar. "Hey, Marty."

dedi J-Bone. "Minik kardo eski cevherlerden istiyor. Gel de yardım edelim."

"Süper," dedi Lucy, J-Bone'a hayranlıkla bakarak. "Eski cevherlerden!"

Marty cevap vermedi. Sadece başını sallayarak onayladı ve dükkanın arkalarına doğru gözden kayboldu.

Linus ondan bu kadar uzak olmalarından hoşlanmamıştı. Talia'ya baktı. "Ben iyi olup olmadıklarına bir bakacağım. Sen burada yalnız kalabilir misin?"

Talia gözlerini devirdi. "Ben iki yüz altmış üç yaşındayım. Eminim bir şey olmaz."

"Dükkandan çıkmak yok."

Talia onu duymazdan gelerek bahçe aletlerini sevgiyle okşamaya döndü.

Lucy, J-Bone ve Marty gözden kaybolmuştu. Linus peşlerinden gitti. Arka tarafa giden köşede bir kapı vardı ve kapalıydı. Linus açmayı denedi fakat kilitlenmişti. Kaşlarını çatıp tekrar denedi.

Kapı milim oynamamıştı.

Derken içerde bir cıglık koptu ve bir şangırı yükseldi.

Linus bir an dahi tereddüt etmedi. Tüm ağırlığını kapıya verdi ve çerçevelerin çatırdadığını duydu. Geri çıktı ve kapıya omuz atmak üzere tekrar ileri atıldı.

Kapı menteşelerinden kopup fırlamıştı.

Az kalsın düşecekti fakat son anda kendini toparlamayı başardı.

İçerde, Marty'yi duvarın önüne yığılmış bir şekilde buldu. J-Bone tepesinde dikiliyordu, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Lucy kasalardan birinin başında plakları karıştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Linus.

Lucy başını kaldırıp ona baktı ve omuz silkti. "Şey, İsa'dan ve Tanrı'dan ve benim menfur mu ne öyle bir şey olduğumdan bahsetti." Bilinçsiz hâlde yerde yatan Marty'ye doğru ba-

şını salladı. Boynunda işlemeli, gümüş bir haç sallanıyordu. "O şeyi gözüme sokmaya çalıştı." Lucy gülüp başını iki yana salladı. "Beni ne sanıyordu ki, vampir falan mı? Çok saçma. Haçları severim ben. Bir araya gelmiş iki çubuktan ibaret ama bir sürü insana bir sürü şey ifade ediyor. Ben de dondurma çubuklarından satıp zengin olabileceğim bir sembol yapmaya çalışmışım ama Arthur doğru olmadığını söyledi. Bak, Linus! Chuck Berry! Süper!" Kasadaki plaklardan birini çıkarırken heyecandan içi içine sığmıyordu.

J-Bone, bilinçsiz Marty'yi azarlamakla meşguldü. "Hoş değil, dostum. Yani gerçekten, müzik herkes içindir." Marty'nin bacağına dürtükledi. "Oha. Komple gitmiş. Minik kardo, sen dehşetsin."

"Çok dehşetim," diye onayladı Lucy.

Linus tekrar Marty'ye baktı. Nefes alıyordu. Büyük ihtimalle sadece baş ağrısıyla uyanacaktı. Okkalı bir tekme atıp yeni bir ağrı da ben eklesem mi diye düşündü fakat omzu acıyordu ve bir gün için yeterince enerji sarf etmişti. "O canımı yakmı mı?"

Lucy, Chuck Berry'den başını kaldırdı. "Neden sesin böyle?"

"Nasıl?"

"Çok kızmışsın gibi. Bana mı kızgınsın?" Lucy kaşlarını çatı. "Ben hiçbir şey yapmadım, gerçekten."

"Yapmadı," dedi J-Bone. "Siz daha ne olduğunu anlamadan Marty'yi kovmuş olacağım."

Linus başını iki yana salladı. "Sana asla kızmam. Hele böyle bir şey için. Sesim kızgın gibi geliyorsa da bu... bu adama kızdığımından, sana değil."

"Hmm. Çünkü beni seviyorsun, değil mi?"

Evet. Tanrı yardımcısı olsun, seviyordu. Hem de çok. Hep sini seviyordu. "Öyle de denebilir."

Lucy başını onaylarcasına salladı ve kasaya döndü. "Altı tane istediğim plak buldum. Altı tane alabilir miyim?"

"Altı, aldık gitti."

plakları taşımasına yardım etmek için Lucy'nin yanına gitti. Marty'yi yerde bırakıp dükkânın ön tarafına yürüdüler ve...

Talia'nın çantalarını yerde buldular. Talia yoktu.

Linus'un yüreği ağzına gelmişti. Sadece bir saniyelğine arkasına dönmüştü ve...

Talia dükkânın vitrininde, camdan dışarı bakıyordu. Kaldırımında beş altı yaşlarında küçük bir kız vardı. Gülümsüyordu, koyu renk saçları omuzlarından iki örgü hâlinde dökülüyordu. Elini cama koydu. Talia da aynısını yaptı. Elleri aynı boydaydı ve mükemmel bir şekilde birbirlerine uymuşlardı. Talia güldü, kız da gülümsedi.

Ta ki bir kadın koşarak gelip onu camdan koparırcasına çekene kadar. Yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. Kızın başını kendi omzuna çevirirken onu sımsıkı göğsüne bastırdı. Ardından camın ötesinden Talia'ya baktı. "Nasıl cüret edersin!" diye azarladı. "Kızımı rahat bırak, seni ucube!"

Linus öfkeyle öne çıktı. "Bana bak..."

Ancak kadın cama ağız dolusu tükürdü ve kızı tekrar göğsüne bastırarak aceleyle uzaklaştı.

"Çok kaba bir kadın," diye fısıldadı Lucy. "Marty'yi fırlattığım gibi onu da fırlatmamı ister misin? Bu, süper olur muydu?"

"Hayır," dedi Linus, Lucy'yi kendine çekerek. "Süper olmazdı. Bunun doğru olacağı tek zaman, kendini başka birilerine karşı koruman gerektiği zamandır. Kadın kabaydı ama sadece kelimeler kullanıyordu."

"Kelimeler de acıtabilir," dedi Lucy.

"Biliyorum. Ama mücadelemizi doğru seçmeli, doğru vermeliyiz. Sırf biri belli şekilde davrandı diye biz de öyle davranmak zorunda değiliz. Bizi farklı yapan budur. Bizi iyi insanlar yapan budur."

"Koca adam haklı," dedi J-Bone arkalarından gelerek. "İnsanlar berbat ama bazen bizim yardımımız olmadan kendi pisliklerinde boğulmaları gerekir."

Linus onun tam olarak bunu demek istemedigine emindi. Ayrıca yeni lakabından da hiç memnun değildi.

Talia hâlâ camda duruyordu. Kadının tükürüğü camdan akıyordu. Ama Talia üzgün görünmüyordu, yine de Linus emin olamadı. Lucy ile Linus arkasında belirdiğinde şaşırmış görünüyordu.

"Garipti, değil mi?" dedi. Başını iki yana salladı. "İnsanlar bir tuhaf."

"İyi misin?"

Talia omuz silkti. "Kız hoştu. Sakalımı sevdiğini söyledi. Pislik olan yaşlı kadındı sadece."

"Kadın... o kadın hiç..."

"Kadının ne olduğunu ve ne olmadığını biliyorum," dedi Talia hafifçe. "Bunu daha önce de gördüm. Korkunç bir şey ama başa çıkamayacağım bir şey değil. Yine de komik, değil mi?"

Linus içinde bulundukları durumda herhangi bir mizahi taraf görmüyordu. "Nedir komik olan?"

"Hiç öyle görünmese bile ne kadar umut olduğu."

Linus afallamıştı. "Nasıl yani?"

"Küçük kız. Benden korkmadı. Kibardı. Nasıl göründüğümü umursamadı. Bu kendi karar verdiği anlamına geliyor. Belki o kadın ona benim kötü olduğumu söyleyecek. Ve belki kız inanacak. Ya da belki hiç inanmayacak. Arthur bir keresinde çoğunluğun kararını değiştirmek için önce birkaçının fikrini değiştirmekle başlamak gerektiğini söylemişti. O kız sadece bir kişi. Ama kadın da öyle." Talia sırtı. "Şimdi mezarlığa gidebilir miyiz? Küreğimi denemek istiyorum. Ne aldın, Lucy?"

"Chuck Berry," dedi Lucy gururla. "Ayrıca Marty'yi duvara fırlattım."

"Sıvalar falan bile döküldü!" dedi J-Bone gülerek. "Mühüştü."

"Vay," dedi Talia etkilenererek. "Öldü mü? Onu gömmemiz gerekecek mi? Dur ben aletlerimi alayım, hemen gidip—"

"Yok, ölmedi. Ölürse Bay Baker pek mutlu olmaz diye düşündüm, o yüzden içini dışına çıkarmadım."

Talia içini çekti. "Muhtemelen en iyisini yapmışsın. Chuck Berry çok severim. Dinlemek için can atıyorum."

"Değil mi? Çok süper!" Linus'a baktı. "Artık bunların ödemesini yapabilir miyiz? Plakları çalamayız çünkü J-Bone geri kafalı biri değil. Değil mi?"

Linus yine de çalalım dese pek de sorun etmeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Geri kafalı biri değil, evet," dedi içinden bir daha bu kelimeyi kullanmamaya yemin ederek. "Gidip ödemesini yap—"

"Yoo," dedi J-Bone. "Sizin paranız burada geçmez. Plaklar benden minik kardo. Marty'nin şeytan çıkarma denemesi için özür. Çak bakalım bi' beşlik."

Lucy mutlulukla beşlik çaktı. "Linus! Bedavaya verdi! Çalmaktan bile daha iyi!"

Linus içini çekti. "Bu pek de... Neden uğraşıyorum ki."

"Amma sıkıcsın koca adam," dedi Lucy fakat ciddi olmadığını göstermek istercesine omzuyla Linus'ın kalçasına vurdu.

Diğerleriyle saat iki buçukta dondurma dükkanının önünde buluştular. İnsanlar ağızları beş karış açık, dik dik onlara bakıyordu fakat çocuklar fark etmiş görünmüyordu. Hepsi daha öncesinden farklı bir şapka takan Chauncey'yi dinliyordu. Zoe ve Arthur eğlenmiş ifadelerle onu izlerken Chauncey heyecanla çırpınıyordu.

"İşte nihayet geldiler!" dedi sevinçle. "Lucy! Talia! Neler olduğuna inanamayacaksınız! Bakın bende ne var." Şapkayı başından kaldırdı ve gözleri havaya kalkarken göz sapları uzadı. Dokunaçlarının ucunda tanıdık bir şapka—

"Bunu bana verdi," diye haykırdı. "İstemedim bile! Tek yaptığım ona yaşamış en harika insan olduğunu ve büyüdüğümde onun gibi olmak istediğimi söylemekti ve bunu bana

verdi. İnanabiliyor musunuz?" Şapkayı tekrar başına koydu.
"Nasıl görünüyor?"

"Göz kamaştırıcı," dedi Linus. "Neredeyse yanımda valiz olmasını dileyeceğim, böylece taşıman için sana verebilirdim."

Chauncey ciyakladı. "Gerçekten mi? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Çok iyi görünüyor," dedi Lucy şapkanın üstüne hafifçe vurarak. "Belki uygun bir üniforma yapmayı düşünebiliriz. Şahsen diğer şapkayı daha çok begendiğimi söyleyebilirim ama bu da güzel."

"Teşekkürler, Lucy. Hizmetinizdeyim, efendim!"

"Sizde neler var bakalım?" dedi Arthur ve Talia ile Lucy ona aldıklarını gösterirken yanlarına diz çöktü. "Vay canına! Ne kadar güzel bir kürek. Ve bu plaklar! Adaya döner dönmez hepsini dinlemeliyiz."

Çocukların dikkati dağılmışken Zoe sessizce, "Her şey yolunda mıydı?" diye sordu.

"Herhangi bir suç işlenip işlenmediğini soruyorsan... yani. Ama halledemeyeceğim bir şey değildi."

"Endişelenmemiz gereken bir şey mi?"

Linus başını iki yana salladı. "Etrafta bu kadar çok küçük kulak yokken konuşuruz. Lucy'nin ne yaptığını bilmelerine gerek—"

"Ben de depoda Marty adında bir adamı ruhumdaki şeytanı çıkarmak isteyince onu duvara fırlattım! Sonra J-Bone bana bu plakları bedavaya verdi! *Süper* değil mi?"

"Ooo," dedi diğer çocuklar.

Linus içini çekti.

"Bence dondurma zamanı," dedi Arthur.

Dondurma dükkanı eski tarzda döşenmişti. Tezgâhın önüne kırmızı plastikten döner sandalyeler sıralanmıştı ve Little Richard şarkısında, Sue isminde bir kızın ardından yas tutuyordu, tutti frutti, oh Rudy. İçerisi parlak bir şekilde aydınlatıl-

miş, duvarlar şeker kırmızı ve pembe renklerine boyanmıştı. Kapıdan girdiklerinde çanlar çaldı.

Bir adam sırtını onlara dönmüş, arka tezgâhtaki çeşitli renk ve tatlardaki dondurma kaplarıyla ilgileniyordu. Yüzünde genişleyen bir gülümsemeyle arkasına döndü ve "Hoş geldiniz! Sizin için ne..." Gülümsemesi soldu. Gözleri büyüdü.

Çocuklar ellerini cama bastırarak dondurmaları bakıyordu. "Ooo," dedi Phee. "Hepsini birden yiyeceğim. Dondurma komasına girmek istiyorum."

"İki çeşit seçebilirsiniz," dedi Arthur ona. "Daha fazla değil. Akşam yemeginden önce iştahınızı kaçırmak istemezsiniz."

"Evet isterim," diye garanti verdi Phee. "Aşırı derecede iştahımı kaçırmak istiyorum."

Tezgâhın arkasındaki adam kekeliyordu. "Siz... siz..."

"Evet," dedi Linus. "Ben, benim. Fark etmenize sevindim. Çocuklar lütfen sıraya geçelim. Her seferinde bir kişi, böylece bu beyefendiye de zahmet—"

"Hayır," dedi adam, hiddetle başını sallıyordu. "Kesinlikle olmaz. Gidin buradan."

Çocukların hepsi sustu.

Linus daha konuşmadan Arthur cevap verdi. "Efendim?"

Adam kızarıyordu. Alnındaki damar hoplamaya başlamıştı.

"Sizin türünüze hizmet vermiyorum."

Zoe gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

Adam duvara işaret etti. Tanıdık bir poster asılıydı. BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN!

"Hizmet vermeyi reddetme hakkım var," dedi. "İstemediğim herhangi birine. Bir şey görürseniz, bir şey söyleyin. Ve ben de benden bir şey alamayacağınızı söylüyorum." Salın omzunda oturmakta olan Theodore'a baktı. "Dükkanımızda istenmiyorsunuz. Bu kasabada istenmiyorsunuz. Sessiz kalmamız için ne kadar para verdikleri umurumda değil. Lanet adanıza geri dönün."

"Siz o çenenizi bir kapatın bakalım!" diye patladı Linus. "Böyle bir şey yapmaya hakkınız—"

Adam ellerini tezgâha vurarak, "Var," diye karşı çıktı. Ses, etraflarında yankılandı ve—

Theodore, tûneği aniden kaybolunca öfkeyle ciyakladı. Sal'ın içinde olduğu giysiler, Sal aniden Pomeranian'a dönüştünce yere yığılmıştı. Linus bunu ilk yapışını hatırladı, adaya ilk geldiği zaman. *Korhudan* yapmıştı.

Adam, Sal'i o kadar korkutmuştu ki çocuk, köpeğe dönüşmüştü.

Sal serbest kalmaya çalışırken giysi yığının arasından acıktı havlamalar yükseldi. Theodore, Zoe'ye uçarken Phee ve Talia, Sal'e yardım etmek için yere eğildiler. Chauncey, Linus'ın arkasına geçmiş, bacaklarının arasından bakıyordu. Yeni şapkası neredeyse yere düşecekti.

Lucy, ön patileri tişörtüne takılan Sal'e baktı. Phee ve Talia sessizce ona fısıldıyor, sorun olmadığını, hareket etmemesini, böylece onu kurtarabileceklerini söylüyorlardı. Lucy, tezgâhın arkasındaki adama döndü. "Kardeşimi korkutmamalıydım," dedi duygusuz bir sesle. "Sana istediğim şeyi yaptırabilirim. Kötü şeyler."

Adam söylenmek için ağzını açmıştı ki Arthur, "Lucy," deyince sözü bölündü.

Linus, Arthur'un bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştı. Soğuk ve sertti, sadece tek kelime etmiş olmasına rağmen Linus'ın teni *harıncalanmış*ti sanki. Dönüp bakınca onun kısilmiş gözlerle tezgâhın arkasındaki adama baktığını gördü, ellerini iki yanında esnetiyordu.

Tezgâhın arkasındaki adam çocuklardan korkmuş görünmemişti.

Ama Arthur'dan korkuyordu.

"Buna nasıl cûret edersin?" dedi Arthur usulca ve Linus'ın aklında ava çıkan bir kaplan canlandı. "Onlarla bu şekilde konuşmaya nasıl cûret edersin? Onlar çocuk!"

"Umurumda değil," dedi adam bir adım geri çıkarak. "Onlar ucube. Onların türünün neler yapabildiğini biliyorum ve—"

Arthur bir adım öne ilerledi. "Daha çok benim neler yapabildiğim hususunda endişelenmen gerekirdi."

Oda birden öncekinden daha sıcak bir hâle gelmişti.

Çok daha sıcak.

"Arthur, yapma," dedi Zoe. "Burada olmaz. Çocukların önünde olmaz. İyi düşünmen gerek."

Arthur onu duymazdan geldi. "Tek istedikleri dondurmaydı. O kadar. Ücretini ödeyecektik, onlar mutlu olacaktı ve gidecektik. Böyle davranmaya nasıl cûret edersin?"

Linus, Arthur'un önüne geçti ve ona bakmak için tezgâhın arkasındaki adama sırtını döndü. Arthur'un yüzünü ellerinin arasına aldı. Arthur içten içe yanıyordu sanki. "Bunu yapmanın doğru yolu bu değil."

Arthur başını onun ellerinden kurtarmaya çalıştı fakat Linus sıkıca kavradı. "O böyle davranamaz—"

"Davranabilir," dedi Linus sessizce. "Ve bu hiç adil değil. Ama konumunu hatırlaman gerek. Seni izleyenleri. Seni önemseyenleri. Ve ne düşüneceklerini. Çünkü şimdi, burada yapacağın şeyi asla unutmayacaklar."

Arthur pes etmeden önce gözleri tekrar parladı. Gülümsemeye çalıştı ve neredeyse başaracaktı da. "Haklısın elbette. Bu şekilde—"

Kapının üstündeki çan tekrar çaldı. "Burada neler oluyor?"

Linus ellerini indirip geri çekildi.

Tezgâhın arkasındaki adam, "Helen!" diye inledi. "Bu... bu şeyler gitmiyor!"

"Dondurmalarını almamışlar, Norman, gitmemeleri normal."

Hırdavatçıdaki yapılı kadındı bu. Alnında hâlâ çamur vardı fakat bahçıvan eldivenlerinden kurtulmuştu. Memnun görünmüyordu. Linus daha fazla sorun çıkmayacağını umdu.

"Onlara hizmet vermeyeceğim," diye gürledi Norman. "Vermeyeceğim."

Kadın –Helen– zarıfçe içini çekti. “Buna karar vermek sana düşmez. Önümüzdeki konseyde potansiyel müşterileri nasıl da geri çevirdiğini anlatmak hiç hoşuma gitmeyecek. Yeni yıla girdiğimizde kira sözleşmenin gözden geçirilmesi gerekecek, değil mi? Uzatılmaması pek üzücü olur.”

Linus, Norman’ın alnındaki damarın patlayacağını düşündü. “Yapamazsın.”

Helen kaşının birini kaldırdı. “Bekleyip görmek ister misin?”

“Yapmayacağım!”

“İyi, arkaya geç o zaman, ben halledeyim.”

“Ama—”

“Norman.”

Linus, Norman’ın tartışmaya devam edeceğini sanmıştı. Fakat adam onun yerine çocuklara ve Arthur’a dik dik baktı ve ardından topuklarının üzerinde dönerek sallanan kapıya doğru fırtına gibi gitti. Kapı duvara çarptı.

Helen için çekti. “Kalın kafalı kancık.”

“Büyüdüğümde tam olarak senin gibi olmak istiyorum,” dedi Talia huşu dolu bir şekilde nefesini vererek. Phee yanında duruyor, o da onaylarcasına başını sallıyordu. Sal kollarında, yüzünü Phee’nin boynuna bastırmış duruyordu.

Helen yüzünü buruşturdu. “Ah. Beni dikkate almayın. Öyle söylememem gerekirdi. Siz sakın küfretmeyin çocuklar, anlaştık mı?”

Başlarını onaylayarak salladılar fakat Linus, Lucy’nin şimdiden sessiz bir neşe içinde ağzını oynatarak *kalın kafalı kancık* dediğini görebiliyordu.

“Siz kimsiniz?” diye sordu Zoe şüpheyle.

Helen ona gülümsedi. “Hırdavatçının sahibiyim. Birkaç saat önce Talia’yla bahçeler hakkında hoş bir sohbet etmiştik. Çok bilgili.”

“Helen aynı zamanda Marsyas’ın belediye başkanıdır,” dedi Arthur. İçinde yanan şey her neyse şimdi durulmuş görünüyordu. Tekrar kendine gelmişti ve yine sakin görünüyordu.

"Bakın kim gelmiş," dedi Helen. "Arthur, seni yeniden görmek ne hoş."

"Belediye başkanı mı?" dedi Talia. "Sen her şeyi yapabiliyor musun?"

Linus ona katılmak durumundaydı. Bunu hiç beklemiyordu.

"Dışardan öyle görünüyor," dedi Helen. Hâlâ menteşelerinin ucunda sallanan kapağıya baktı. "Ve görünüşe göre sinir krizi geçiren adamların arkasını toplamak da buna dahil. Gerçekten. Kopardıkları onca yaygaraya rağmen erkeklerin çok kolay sindiklerini fark ettim. Çok çıtkırıldımlar."

"Ben değilim," dedi Lucy ciddiyetle. "Sen buraya gelmeden önce derisinin kaynadığını düşünmesini sağlamak üzereydim. Ama yine de erkeğim."

Helen donakalmıştı fakat çabuk toparlandı. "Şey, o zaman geldiğime sevindim. Ve bence erkek olmadan önce hâlâ gidecek epey yolun var. Ama daha iyi bir adam olacağını umuyorum. İyi bir arkadaşsın, orası kesin."

Lucy ona sırttı.

Helen ellerini birbirine vurdu. "Dondurma! Bunun için gelmemiş miydiniz?"

"Dondurma da mı servis edebiliyorsun?" diye sordu Talia.

Helen az önce Norman'ın durduğu yere, tezgâhın arkasına geçerken başını onaylayarak salladı. "İlk işim buydu. On yedi yaşındaydım. Başka bir dükkânda çalışıyordum ama dondurma kaşığının nasıl kullanılacağını hatırlayacağıma eminim. Arthur'u da böyle tanıdım. Çocukken buraya gelirdi."

İşte bu Linus'ın dikkatini çekmişti.

"Arthur çocuk muydu?" dedi Phee, hayretler içindeydi.

"Neden aksini düşündün ki?" diye sordu Arthur, Sal'i ondan alırken.

"Bilmem. Galiba... seni hep şimdi görüldüğün gibi hayal ettiğim için."

"Ah, bak bu hemen hemen doğru," dedi Helen. "En azından aynı şekilde giyinirdi. Dünyanın en minik yetişkini gibi."

Hep kibardı. Ve hafızam beni yanıltmıyorsa en çok vişneli dondurmayı severdi.”

Herkes Arthur’a bakmak için yavaşça başını çevirdi. Linus bile.

Arthur omuz silkti. “Pembe oluşunu severdim. Çocuklar, sıraya geçelim. Linus, Sal’e yardım eder misin lütfen? Bence buna memnun olacaktır.”

Linus sersem sersem başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Akli son sürat çalışıyordu ve o kadar çok sorusu vardı ki düzgün düşünemiyordu. Chauncey ona Sal’in giysilerini uzattı. Arthur, Sal’i uzatırken giysileri kolunun altında taşıyordu.

Sal titriyordu fakat Linus’a sokuldu.

Lucy, antepfıstıklı dondurmanın içinde böcek olup olmadığı sorarken Helen, “Arkada bir tuvalet var,” dedi. “Biraz mahremiyet isterseniz.”

Arthur, Sal’in sırtını bir parmağıyla sıvazlayarak, “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

“Ne için?” diye sordu Linus.

Arthur onunla göz göze geldi. “Ne için olduğunu biliyorsun. O adamın beni kışkırtmasına izin vermemeliydim.”

Linus başını iki yana salladı. “Bu hiç... ben bir şey yapmadım.”

“Yaptın,” dedi Arthur. “Sen inanmasan da benim ikimize yetecek kadar inancım var. Sen iyi bir adamsın, Linus Baker. Seni tanıdığım için mutluyum.”

Linus arkasını dönüp tuvalete gitmeden önce güçlkle yutkundu.

Tuvalet kadın-erkek olarak ayrılmamıştı ama lavabosu ve klozetiyle kullanışlı bir yerdi. Sal’in giysilerini bırakıp sırtını duvara yasladı.

“Sorun yok,” dedi kollarında titreyen köpeğe. “Biliyorum, bazen korkutucu olabiliyor. Ama Arthur ile Zoe’nin sana bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini de biliyorum. Talia ile Phee’nin de öyle. Ya da Theodore ile Chauncey’nin, Lucy’nin.

Aslına bakarsan seni güvende tutmak için her şeyi yapabileceklerini düşünüyorum. Lucy'nin sana kardeşim dediğini duydun mu? Bence diğer çocuklar da aynı şekilde hissediyor."

Sal uysalca inledi. Burnu, Linus'ın boynunda soguktu.

"Adil değil," dedi Linus boşluğa bakarak. "Bazı insanların böyle olabilmesi. Ama sen adil ve nazik olmayı aklından çıkarmadığın sürece ki biliyorum öylesin, o insanların ne düşündüğünün önemi yok. Öfke gürültüdür ama sadece birkaç insan bağırması için öyle olduğunu zamanla göreceksin, çaresizce duyulmak için bağırıyorlar. Fikirlerini değiştiremeyebilirsin ama yalnız olmadığını hatırladığın sürece üstesinden gelebilirsin."

Sal havladı.

"Evet, kalın kafalı kancık, değil mi? Şimdi, ben kapının dışında duracağımı ve senin dönüşüp giyinmeni bekleyeceğim. Sonra çıkıp dondurmalarımızı yeriz. Gerçi ben yemesem iyi olur aslında -bel ölçüsü için pek iyi değil sonuçta- ama naneli çikolata parçacıklı da gözüm kaldı. Küçük bir ödülü hak etmişimdir bence, sen de etmişindir. Ne dersin?"

Sal, kollarının arasında neşeyle kımıldandı.

"Güzel. Böylesi daha iyi. Ve bir daha böyle korkarsan dönüşüm geçirmende utanılacak bir şey yok, olduğun kişiye dönmeyi hatırladığın sürece." Sal'i yere bıraktı. Minik kuyruğu sallanıyordu. "Ben dışarda olacağım."

Çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra kemik kütürdmesine benzeyen bazı sesler duydu, sonrasında da derin bir nefes verme. Dükkânda Lucy, Talia ve Phee aynı masada oturuyorlardı. Lucy bir şekilde saçına dondurma bulaştırmayı başarmıştı. Chauncey kağıt kâsesini onlara doğru itiyordu, bel-boy şapkası hâla başındaydı. Zoe masanın yanında durmuş, Theodore'a kaşıkla dondurma uzatıyordu. Theodore'un dili dışarı çıktı, gözleri mest olmuşlukla devrildi.

Arthur hâla tezgâhta durmuş Helen'la konuşuyordu. Linus kadının uzanıp elini Arthur'un eline koyuşunu izledi.

“Pekâlâ,” dedi kapının arkasından bir ses. “Ben hazırım.”
“Harika,” dedi Linus. “Görelim öyleyse.”

Kapı açıldı. Sal biraz mahcup görünüyordu, ensesini ovaladı.

“İşte böyle,” dedi Linus. “Her şey yerli yerinde.”

Sal bakışlarını kaçırarak başını onaylarcasına salladı. “Linus?”

“Efendim?”

Sal’in elleri yumruk hâlini aldı. “O ne demek istiyordu?”

“Ne konuda?”

Sal gözlerini kaçırmadan önce kısa bir an Linus’a baktı. “O adam dedi ki... sessiz kalmamız için ne kadar para verdikleri umurumda değil, dedi. Ne demek istiyordu?”

Elbette Sal bunu kaçırmamıştı. Linus doğru kelimeler bulmaya çalışarak duraksadı. “O... Aptalca bir şey aslında. Ama siz özelsiniz, hepiniz. Ve dünya sizin ne kadar özel olduğunuzu duyarsa bunu anlayamayabilir. Sizin güvenliğiniz için.”

Sal başını sallayarak onayladı fakat rahatsız olmuş görünüyordu. “Sus payı.”

Linus içini çekti. “Öyle görünüyor. Ama önemi yok. Bırak o konularla ben ilgileneyim, tamam mı? Hadi gidip seni bir güzel doyuralım.”

Helen, Sal’i gördüğünde şok geçirdi. Gözlerini kısıp bir ona, bir tuvalete baktı ve tekrar Sal’e döndü. “O sen miydin?”

Sal’in omuzları gerildi.

“Bu muhteşem,” dedi Helen. “Tam da artık her şeyi gördüm diye düşünürken. Sana üç top vermeli bence. Senin boyutlarındaki genç bir oğlan bunu hak ediyor. Hangilerinden istersin?”

Sal afallamış görünüyordu. Linus’a baktı. “E hadi,” dedi Linus. “Sana üç topmuş.”

Dikkatle aromalarını seçti, sesi ancak bir mırıltı kadar çıkıyordu. Helen âdeta ona cıvıldıyor, oğlanın yüzünü ayakkabılarına çevirip gizlice gülümsemesine neden oluyordu. Kâseyi uzattığında Sal sessizce teşekkür etti ve masaya gitti. Diğerle-

ri onu görünce sevinç nidaları atıp oturması için yer açtılar. Lucy'nin yanına oturdu, kolunu çocuğun omzuna attı ve onu yanına çekti. Lucy pırıl pırıl gözlerle gülerek ona bakıyordu. Sal dondurmasını yerken kolu olduğu yerden hiç ayrılmadı.

"Ben de tam Arthur'a adaya gelip Talia'nın bahçesini görebilir miyim diye soruyordum," dedi Helen, Linus'a. "Kulağa epey güzel geliyor."

"Çok güzel," diye onayladı Linus. "Talia onunla iyi ilgileniyor. Eminim göstermekten çok mutlu olacaktır. Şimdiden sizin suda falan yürüdüğünüzü sanıyor."

Helen güldü. "Galiba öyle."

"Ama sormadan edemeyeceğim. Neden şimdi?"

Helen afallamış görünüyordu. "Pardon?"

Arthur, "Linus," diye uyardı.

Linus başını iki yana salladı. "Hayır. Bu, haklı bir soru. Yetimhane yeni bir şey değil. Sen de bir süredir buradasın gördüğüm kadarıyla." Helen'e baktı. "Neden şimdi? Neden oraya daha önce gitmedin? Neden çocukları burada görmeden önce bu kararı veremedin?"

"Kusura bakma," dedi Arthur, "Linus çok korumacı—"

Helen elini kaldırdı. "Hayır, Arthur. Doğru söylüyor. Bu haklı bir soru." Derin bir nefes aldı. "Ve hiçbir gerekçem yok. Belki algımın... çarpıtılmasına izin vermişimdir. Ya da belki gözden uzak olan gönülden de uzak olmuştur."

"Bir şey görürseniz, bir şey söyleyin," diye homurdandı Linus.

Helen duvardaki postere kaşlarını çattı. "Evet. O da var. Bu... üzücü. Bizler kendi küçük baloncuklarımızın içine hap-
soluyoruz ama dünya kocaman ve gizemli bir yer olsa da baloncuklarımız bizi bundan ayırıyor. Ama zarar bize." İçini çekti. "Ama bunu yapmak çok kolay çünkü rutinin yatıştırıcı bir yanı var. Günler geliyor geçiyor ve hep aynı. Bu bozulduğunda ve baloncuklarımız patladığında, bütün o kaçırdığımız şeyleri sindirmek zor gelebiliyor. Hatta bundan korkabiliyo-

ruz. Hatta bazılarımız baloncuklarını geri almak için savaşıyor. Ben de savaşır mıydım bilmiyorum ama gerçekten baloncunun içindeymişim." Hüzünle gülümsedi. "Şükürler olsun ki siz onu patlattınız."

"Bunu yapmak zorunda kalmamam gerekirdi," dedi Linus. "Onların bunu yapmak zorunda kalmamaları gerekirdi."

"Doğru. Ve ben sadece tek bir kişi olsam da bunun için sizden özür dilerim. Söz veriyorum tekrar olmayacak." Omzunun üstünden Norman'ın arkasında kaybolduğu kapıya baktı. "Kasabadaki herkesin yetimhane çocuklarının ne zaman olursa olsun ziyarete gelebileceklerini anlamaları için elimden geleni yapacağım. İyi karşılayıp karşılamayacaklarını bilemem ama çıkarmam gerektiğinde epey ses çıkarabilirim." Ekleme yaparken gözleri parlıyordu. "Bir duvara fırlatılmak istemem."

Linus yüzünü buruşturdu. "Marty?"

"Martin," dedi Helen gözlerini devirerek. "Gelip anlatı. Yegenim tam bir morondur. Bilinci yerine gelir gelmez J-Bone onu kovmuş. Ben olsam ben de aynısını yapardım."

"O konuda size karşı çıkamam." Tereddüt etti. Sonra ekledi, "Sizce sorun çıkarır mı?" Olaylar azıcık dillense bile Aşırı Üst Yönetim'in dahil olmak isteyeceğini biliyordu. Belki Lucy'yi huzurlarına bile çağırabilirlerdi. Duyulmamış şey sayılmazdı. Linus, Lucy'den mi yoksa Aşırı Üst Yönetim'den mi daha çok korkuyordu bilemiyordu. Kendine karşı dürüst olması gerekirse muhtemelen ikincisiydi.

"Ah," dedi Helen. "Martin konusunda endişelenmeyin. Onu bizzat kendim halledeceğim."

Linus bunun nasıl olacağını bilmek istediğinden emin değildi. "Dinler mi?"

Helen alaycı şekilde nefes verdi. "Ebeveynlerinden kalan mirasla ben ilgileniyorum, huzur içinde yatsınlar. Dinleyecektir."

"Neden?" diye sordu. "Neden bir şey yapasınız ki?" Helen uzanıp onun elini kendi ellerinin arasına aldı. "De-

gışım, insanlar yeterince istediğinde gerçekleşir, Bay Baker. Ve ben istiyorum. Size söz veriyorum. Zaman alabilir ama göreceksiniz. Bugün beni kendime getirdi." Elini sıkı, ardından bıraktı. "Şimdi. Hangi aromalardan istersiniz?"

"Vişne," dedi Linus düşünmeden.

Helen güldü. "Vişne tabii. İki top sanırım?" Dondurmasını getirmeye giderken sessiz bir şarkı tutturmıştu.

Linus başını kaldırdı ve Arthur'un doğruca ona baktığını gördü. "Ne?"

Arthur yavaşça başını iki yana salladı. "Neden göremediğini anlamıyorum."

"Neyi göremedigimi?"

"Kendini. Olduğun her şeyi."

Linus rahatsızca kımıldandı. "Çok bir şey değil ama elde olanı iyi kullanmaya çalışıyorum." Ve ekledi, "Ben... ben sanırım üstelememem gerekirdi. Hepinizi buraya gelmeye zorlamaktan bahsediyorum. Seni dinlemem gerekirdi."

Arthur yine eğlenmiş görünüyordu. "Sanırım her şey tatlıya bağlandı. Birkaç pürüz oldu ama üstesinden gelemeyeceğimiz şeyler değil. Lucy gerçekten kimseyi öldürmedi, ben buna başarı derim."

"İki top vişneli," diye bildirdi Helen. "Her ikinize de." İçinde küçük, kırmızı meyve parçacıkları olan, parlak pembe toplardı. "Benden."

"Ah, hiç gerek yok..." diye başladı Arthur.

Helen elini sallayıp onu susturdu. "Önemli bir şey değil. Yapabileceklerimin en ufağı bu. Tek istediğim adaya gelip o bahçeyi görmeme izin vermen."

"Memnuniyetle," dedi Arthur. "Ne zaman istersen. Öğle yemeğine de kalabilirsin."

Helen gülümsedi. "Kulağa gayet güzel geliyor. Önümüzdeki haftadan sonraya ne dersin? Bir çalışmam var ama bu hafta içinde, o yüzde tek başımayım. Eminim sen ve Bay Baker mükemmel ev sahipliği—"

"Ne yazık ki sadece ben ve çocuklar olacak," dedi Arthur dondurmasını alarak. Sesi tuhaf bir ton almıştı. "Linus haftaya bugün bizden ayrılmış olacak. Dondurma için teşekkürler, Helen. Ve bu kadar nazik olduğun için de." Döndü ve masaya gitti.

Linus kaşlarını çatı. Daha önce Arthur'un bu kadar vur-dumduymaz davrandığını hiç görmemişti.

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Helen afallayarak. "Ne-den?"

Linus içini çekti. "Bu ziyaret bir BÜGESİB göreviydi. Görevimin geçici olacağı da hep belliydi."

"Ama geri döneceksiniz, değil mi?"

Linus gözlerini kaçırıldı. "Neden döneyim ki? Tavsiyemi sunduktan sonra bana gerek olmayacak. Buradaki işim bitmiş olacak."

"İş," diye tekrarladı. "Bu size sadece bunu mu ifade ediyor? Bir iş?"

"Başka ne—"

Kadın uzanıp tekrar elini tuttu. Bu kez tutuşu sıkıydı. "Yapmayın. Kendinize istediğiniz kadar yalan söyleyebilirsiniz, Bay Baker ama bana yalan söylemeye kalkmayın sakın. Buna izin veremem. Kendinizi belli bir şekilde yansıtır-sunuz ama dükkânımdayken bile dış görünüşünüzün ötesini görebiliyordum. Çocuklar için mücadele etme şekliniz de bunu sadece pekiştirdi. Siz ne olduğunu biliyorsunuz."

"Burası benim evim değil," diye kabul etti Linus sessizce. "Ben şehirde yaşıyorum."

Helen çıkıştı. "Ev, sadece içinde yaşadığımız bina değildir. Etrafımızda olmasını seçtiğimiz insanlar da evimizdir. Adada yaşamıyor olabilirsin ama oranın evin olmadığını söyleyemez-sin. Baloncugunuz, Bay Baker. O artık patladı. Neden tekrar etrafınızda şekillendirmeye çalışıyorsunuz?"

Kadın dönüp sallanan kapının arkasında kaybolarak Norman'a bağırıldı ve Linus'ı arkasından bakar halde bıraktı. Dondurması crimeye başlamıştı.

Posta ofisindeki adam varlığını neredeyse umursamadı. Sadece Linus postasının gönderilmesi için ücretini uzatığında homurdandı.

"Bana gelen bir şey var mı?" diye sordu bu tavırlardan bıkmış bir hâlde.

Adam dönüp plastik kutuyu karıştırmadan önce bir süre ona dik dik baktı. Bu sefer geniş bir zarf çıkardı. Adadayken aldığı diğer zarftan çok daha kalındı. Adam uzatırken kaşlarını çatı.

BÜGESİB'den gelmişti.

"Teşekkürler," dedi Linus, dikkati dağılmıştı. Zarf elinde ağır ve seritti. Postaneden çıktı.

Parlak gün ışığının altındaydı. Derin bir nefes aldı. Diğerleri arabaya dönmüş onu bekliyorlardı. Şimdi açmaması gerekirdi ama... içinde ne olduğunu bilmeliydi.

Zarfin üstünü dikkatlice yırttı.

İçinde bir dosya vardı, adaya gelirken verdikleri dosyalara benziyordu. Dosyanın üstünde isim yoktu. Boştu.

İlk sayfa kapak sayfasıydı.

Onu çekti ve bir şey ayakkabısından sekip kaldırırma düşünce irkildi.

Aşağı baktı.

Eski bir metal anahtardı.

Eğilip aldı. Beklediğinden daha hafifti.

Başlıkta şöyle diyordu:

BÜYÜLÜ GENÇLERDEN SORUMLU İDARI BİRİM
AŞIRI ÜST YÖNETİMİ'nden

Bay Baker,

İkinci raporunuz için teşekkür ederiz. Her zamanki gibi detaylı ve oldukça aydınlatıcıydı. Çocukların günlük yaşantıları bize düşünecek çok şey verdi.

Ancak.

Bazı endişelerimiz var.

Hatırlayacağınız gibi Arthur Parnassus hakkında daha detaylı bir çalışma talep etmiştik. Ve her ne kadar bunu sağlamış olsanız da beklediğimizden... daha az objektif olduğunu düşünmekten kendimizi alamadık. Hatta raporunuz daha önceki raporlarınızın hiçbirine benzemiyor. Tarafsız olduğunuz için bu göreve seçildiniz. Zorluklarla karşılaştığında dahi soruşturduğunuz çocuklar ve yetişkinlerle aranızdaki mesafeyi koruyabilmistiniz.

Buradaki durum farklı görünüyor.

Sizi uyarmıştık, Bay Baker. İnsanlar güç sahiplerini memnun etmek için her şeyi söyler ve her şeyi yapar. Bu bir silah ve ustalıkla kullanıyorlar. Bu tür durumlara bağışık olmayanlar kendilerini düşünmemeleri gereken şeyleri düşünürken bulabilirler. Marsyas'taki vakitiniz yakında dolacak. Şehre döneceksiniz. Başka bir görev alacaksınız ve bu tekrar tekrar olacak. Yüreğinizi koruyun, Bay Baker çünkü hedef aldıkları ilk yer orası olacak. Gerçek olanı unutturmalarına izin vermeyin. Objektif kalmalısınız. Bildiğinize emin olduğumuz gibi, *KURALLAR VE YÖNETMELİKLER*'de kurulan herhangi bir ilişkinin tamamen profesyonel sınırlar içinde kalması gerektiği belirtilmekte. Yumuşadığınızı görmelerine izin veremezsiniz, özellikle çocukların güvenliği için yetimhanenin kapatılması gereken bir durum söz konusuysa.

Elbette bizim de Bay Parnassus gibi birinin ilgisi karşısında sizin ne kadar duygusallaşabileceğinizi hafife aldığımızı kabul etmemiz gerek. Evli olmadığınızı düşüncecek olursak aklınızın karışmasını ya da arada kalmanızı anlayabiliriz. Bu noktada BÜGESİB ve Aşırı Üst Yönetim'in yanınızda olduğunu hatırlatmak isteriz. Sizi önemsiyoruz, Bay Baker. Adadan döndüğünüzde psiko-

lojik bir değerlendirmeye girmenizi talep edeceğiz. Sizin iyiliğiniz için elbette. Sosyal hizmet görevlilerinin sağlığı bizim için büyük önem taşımakta. Sizler BÜGESİB'in can damarisınız, siz olmazsanız biz de olmayız. Çocuklar için de umut olmaz. Siz nemlisiniz, Bay Baker.

Dşncelerinizin sağlıklı olmasına yardımcı olmak ve tamamen şeffaf davranmak amacıyla size Arthur Parnassus için hazırlanan yarı-tamamlanmış dosyayı gönderiyoruz. O, yakında göreceğiniz gibi, düşündüğünüz kişi değil. Marsyas Yetimhanesi bir tür deney. Onun... durumunda birinin bir grup sıradışı çocuktan sorumlu olup olamayacağını görmek için. Yaşam tarzımızı korumak adına hepsinin tek bir yerde tutulup tutulamayacağını görmek için. Ada, ona yabancı bir yer değil; bir zamanlar onun yüzünden kapanan bu yetimhanede büyüdüğünü düşünürsek. Bu dosya yalnız ve yalnızca sizin tarafınızdan okunabilir. Başkalarıyla tartışmaya tamamen kapalıdır, Bay Parnassus da dahil. Dördüncü seviye olarak düşünebilirsiniz.

Ayrıca ilişikte bir anahtar bulacaksınız. Kilit değiştirilmediyse bahçedeki gizli mahzen kapısını aması gerek. Bu, Arthur Parnassus'un neler yapabildiği hakkında size fikir verecektir.

Yakında, Bay Baker. Çok yakında buraya geri döneceksiniz.

Sonraki raporunuzu ve döndüğünüzde yapacağınız sözlü değerlendirmeyi dört gözle bekliyoruz.

Saygılarımla,
CHARLES WERNER
AşIRI ÜST YÖNETİM

Meraktan çatlasa da Linus bunu görmezden geldi.

Minibüse dönerken de görmezden geldi.

Binerken de görmezden geldi.

Arthur ona gülümseyip eve gitmeye hazır olup olmadığını sorduğunda da görmezden geldi.

"Evet," dedi normal bir şekilde. "Hazırım."

Çocuklar şekerle ve gezinti heyecanıyla doluydu, feribota kadar gevezelik ettiler. Merle rampayı indirirken onlara kaşlarını çatı fakat görmezden geldiler. Adaya giden yolun yarısını da çocuklar uyuyakalmıştı, Sal hariç. Theodore onun kucagına kıvrılıp yatmıştı, kanadının biri güneş ışığını engellemek için başına çekilmişti.

Linus, Zoe'nin ona, "İyi vakit geçirdin mi?" diye sordüğünü duydu.

"Sanırım geçirdim," diye cevap verdi Sal. "Bay Baker yarım etti. Bana korkmakta utanılacak bir şey olmadığını, bundan daha fazlası olduğumu unutmamamı söyledi." İçini çekti. "İnsanlar kaba olabiliyor. Hakkımda aptalca şeyler düşünebiliyorlar. Ama siz varsınız ve önemli olan da bu. Değil mi, Bay Baker?"

Linus yüregini korumak için çok geç kaldığını düşündü.

Arthur minibüsü evin önüne çekip kontağı kapattığında çocuklar yavaşça gözlerini kırıştırdılar. Lucy esneyip gerindi ve

dirseğiyle kazara Talia'nın suratına vurdu. Talia onu itti. "Pardon," dedi Lucy.

"Belki bugün akşam yemeğini biraz erken yeriz," dedi Arthur. "Bazılarımızın fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Hadi içeri girelim. Eşyalarınızı alın. Güzelce yerlerine yerleştirdiğinizden emin olun. Talia, yeni malzemelerini çardağın oraya koymak istiyorsa gidebilirsin."

Zoe kapısını açarken Talia başını iki yana salladı. "Onları bu gece yanımda tutacağım. Gnomlara özgü bir şey işte. Aletlerim ilk gece yanımda olmalı, böylece kime ait olduklarını bilecekler."

Arthur birden gülümsedi. "Çok tuhaf, bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Çok eski bir gnom gelenegidir. Çok iyi saklanır. Sana söylediğim için şanslısın."

"Öyle mi? Bundan sonra aklımdan çıkarmam." Ve kapısını açıp minibüsten indi.

Sadece kendisinin kaldığını anlamak Linus'ın bir anını aldı. Kapısı açılıverince irkildi. Başını çevirdiğinde ise Zoe'nin onu seyrettiğini gördü. "Geliyor musun?"

Linus dosyayı kavrayarak başını onaylayarak salladı. Zoe'nin dosyaya baktığını fark etti, kaşının biri hafifçe yükseldi.

Minibüsten indi.

Zoe kapıyı arkasından kapattı. "Eve gelirken çok sessizdin."

"Uzun bir gün oldu," dedi.

"Öyle mi?"

Başını onaylayarak salladı. "Eskisi kadar genç değilim."

"Evet," dedi Zoe yavaşça. "Değilsindir. İçeri geliyor musun?"

Beceriksizce gülümsedi. "Calliope'ye bakmam gerek. Masasını ve suyunu kontrol etmeliyim. Yemekten önce biraz müsaade isteyeceğim."

"Tabii. Hazır olduğunda çocuklardan birini yollarım." Uzanıp kolunu sıktı. "Bugün iyi iş çıkardın, Linus. Bunu sensiz başarabilir miydik bilmiyorum. Teşekkürler."

Linus adaya geldiğinden beri ilk kez kullanılıyor muyum diye düşündü.

Beklediğinden daha fazla canını yakan bir düşünceydi bu. Gülümsedi. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Zoe bir an onu izledi. Sonra, "İyi olduğuna emin misin?" dedi.

"Sadece yorulдум. Bütün o gün ışığı. Ben yağmura alışkınım."

Zoe daha fazlasını söyleyecek gibi duruyordu ki Phee akşam yemegine yardım etme sırasının onda olduğunu, aklında bazı fikirlerin olduğunu bağırdı.

Zoe onu minibüsün yanında bırakıp gitti.

Linus, onun eve doğru gözden kayboluşunu izledi.

Arthur sona kalmıştı. Omzunun üstünden baktı. "Birazdan görüşür müyüz?"

Linus sadece başını onaylarcasına sallayabildi.

Yatağının önünde volta atıyor, arada bir de dosyaya göz atıyordu.

"Bu önemsiz, değil mi?" diye sordu pencere kenarındaki tüneginden kendisini izleyen Calliope'ye. "Büyük ihtimalle kesinlikle saçmalıktır. Eğer bu kadar gerekliyse neden bu bilgiyi daha önce vermediler? Bir de beni objektifliğimi kaybetmekle suçluyorlar. Hem de beni! Böyle saçmalık duymadım. Bu insanların yüzüzlüğü, bir de öyle kurumlu kurumlu oturuyorlar."

Calliope miyavladı.

"Aynen!" diye bağırdı. "Akıllara ziyan. Öyle olmasaydı bile hala buradaki insanların yetkinliklerini takdir ederdim. Bir anlam ifade etmek zorunda değil. Bir anlamı da yok."

Calliope kuyruğunu salladı.

"Kesinlikle! Ve çok belli Arthur'un sırları var. Herkesin var! Benim de sırlarım var." Volta atmayı bırakıp kaşlarını çatı. "Şey, muhtemelen bu doğru değil. Bir şey söylemiyor olmam o şeyi sır yapmaz. Ama sırrım *olabilirdi* yani! Ve çok gizli bir sır olurdu!"

Calliope esnedi.

"Haklısın," diye karar verdi Linus. "Neden önemi olsun ki? Muhtemelen bir şey de değil. Korkutma taktığı. Ve değilse bile bu hiçbir şeyi değiştirmez. Kimseye karşı uygunsuz hislerim yok. Bir hafta sonra buradan gideceğim ve burada geçirdiğimiz zamanı sevgiyle hatırlayacağım, o kadar. Olmayan hislerimi birine açmadığım için kesinlikle pişman falan olmayacağım!"

Calliope başını patilerinin üstüne koyup gözlerini kapattı.

Bu, iyi bir fikir vermişti. Bilmezlikten gelebilirdi. Kısa bir süre için. Belki yarına kadar. Uzun bir gün oldu derken yalan söylemiyordu. *Gerçekten* yorulmuştu. Çok şey olmuştu ve hepsi iyi olmasa da Lucy'nin birini patlattığı veya Talia'nın yeni küreğiyle birinin beynini dağıttığı bir felaket yaşanmamıştı.

"Evet," dedi kendi kendine. "Bir duş alırım ve sonra şekerleme yaparım. Belki yarına kadar uyanmam. Bir öğün atlasam bir şey olmaz. Hele dondurmadan sonra." Durdu ve düşündü. "Ki hoşuma bile gitmemişti zaten!"

Bu bir yalandı. Çok lezizdi. Tadı çocukluk gibiydi.

Banyoya gitmek için döndü.

Onun yerine ayakları onu yatağın kenarına götürdü.

Dosyaya baktı. Anahtar yanında duruyordu.

Kendine boş vermesini söyledi.

Bilinmesi gereken bir şey varsa sorabilirdi.

Arthur'un gözlerindeki ışıltıyı hatırladı.

Teninin öylesine sıcak hissettirliğini.

Arthur'un gülümseyişini hatırladı, gülüşünü; dünyada isteyebileceği her şeye sahipmiş gibi burada, adada oluşunu. Bu canını yakıyordu, dünyasının buraya gelmeden önce ne kadar

soğuk, ıslak ve gri olduğunu düşündü. Sanki hayatında ilk kez renkleri görüyordu.

"Burada olmak istemez miydin?" diye fısıldadı.

Ah, evet. Başka her şeyden çok isteyebileceğini düşündü.

Buna son vermek zorundaydı. Çünkü her şeyin bir yalan olduğu ortaya çıkarsa kaldıramayabilirdi.

Dosyayı açtı. Diğerinin başladığı gibi başlıyordu.

ADI: ARTHUR PARNASSUS

YAŞ: KIRK BEŞ

SAÇ RENGİ: SARI

GÖZ RENGİ: KOYU KAHVE

Bu kısma kadar ilk dosyayla aynıydı. İlk dosyada buradan sonra kim olduğu ve ne kadar süredir Marsyas Yetimhanesi'nin müdürü olduğu hakkında kabaca bir fikir veriliyordu.

Ancak bu dosya da diğerlerinin dosyaları gibi devam ediyordu.

ANNE: BİLİNMIYOR (ÖLDÜĞÜNE INANILIYOR)

BABA: BİLİNMIYOR (ÖLDÜĞÜNE INANILIYOR)

Helen ne demişti?

İlk işim buydu. On yedi yaşındaydım. Başka bir dükkanda çalışıyordum ama dondurma kaşığının nasıl kullanılacağını hatırlayacağıma eminim. Arthur'u da böyle tanıdım. Çocukken bura gelirdi.

Ve sonraki satırda, GÜÇ TÜRÜ yazan yerde, her şey değişiyordu.

Akşam yemeği tek kelimeyle garipti.

"Aç değil misiniz, Bay Baker?" diye sormuştu Talia. "Yemi yorsunuz."

Linus tıkanıp öksürmeye başladı.

Herkes ona bakıyordu.
Peçete yardımıyla ağzını sildi. "Dondurma beni doyurdu sanırım."

Lucy kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Ama bir sürü yeriniz var. Ben dondurmamın hepsini yedim ama hâlâ açım." Söylediklerini kanıtlamak ister gibi ağzına büyük bir domuz pirzolası soktu. Pek başarılı olamamıştı.

Linus gergince gülümsedi. "Öyle işte. Belki... çok yerim var, dediğin gibi ama bu hepsini doldurmak zorunda olduğum anlamına gelmez."

Theodore ona baktı. Ağzından bir parça yağ sızıyordu.
"Çok da sessizsiniz," dedi Phee bir parça domatesi çatalıyla almaya çalışarak. "Lucy neredeyse bir adamı öldürecekti diye mi?"

"Onu neredeyse öldürmedim! Çabalamadım bile. İstesem zihin gücümle onu patlatabilirdim."

Bu, Linus'ı kesinlikle daha iyi hissettirmemişti ama birkaç hafta önceki kadar da korkutmuyordu. Aşırı Üst Yönetim'in mektuplarında kastettiği şeyin bu olup olmadığını düşündü, neredeyse büyülenmiş gibiydi. İyiye işaret değildi bu.

"İnsanları öldürmemelisin," dedi Chauncey. Hâlâ belboy şapkasını çıkarmamıştı. Arthur sadece bu seferlik olmak üzere yemeğe kadar takabileceğini söylemişti. "İnsanları öldürmek kötü bir şey. Hapse atılabilirsin."

Lucy domuz pirzolasına vahşice saldırdı. "Hiçbir hapishane beni tutamaz. Kaçıp yine buraya gelirim. Peşimden gelmeye cesaret edemezler, hepsinin organlarını eritirim."

"İnsanların organlarını eritmeyiz," diye hatırlattı Zoe sabırla. "Nazik bir davranış değil."

Lucy et dolu ağzıyla içini çekti, yanakları şişmişti.

"Bir şeyler yemelisiniz," dedi Sal, Linus'a sessizce. "Herkesin yemesi lazım."

Ve böyle bir söz Sal'den geldiğinde nasıl karşı çıkabilirdi ki? Linus tabağındaki salatadan abartılı bir şekilde büyük bir lokma aldı.

Bu herkesi tatmin etmiş gibiydi. Neredeyse herkesi. Arthur masanın karşısından onu izliyordu. Linus onunla göz göze gelmemek için elinden geleni yaptı. Bu daha güvenli geliyordu. Arthur'un neler yapabileceğini bilemiyordu.

Yemekten sonra düşündüğünden de çok yorulduğunu söyleyerek müsaade istedi. Lucy aldığı yeni plakları dinlemeye kalmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı fakat Linus yarının yeni bir gün olacağını söyleyip ona söz verdi.

"Gerçekten kötü görünüyorsun," dedi Zoe. "Umarım hastalanmamışsındır." Gözlerinde garip bir ışıltı vardı. "Özellikle buradaki son haftan olduğu düşünülürse."

Linus başını onaylayarak salladı. "Eminim bir şeyim yoktur."

Zoe, Linus'ın hâlâ neredeyse dolu olan tabağını aldı. "Eh, Öyleyse dinlenmene bak, Linus. Seni hasta görmek istemeyiz. Sana ihtiyacımız var, biliyorsun."

Ah. Var mıydı? Gerçekten var mıydı?

Arthur ona seslendiğinde kapıya varmak üzereydi.

Eli kapı kolunda, gözlerini kapattı. "Efendim? Ne oldu?"

"Bir şeye ihtiyacın olursa tek yapman gereken söylemek."

Kapı kolunun parmaklarının arasında kırılacağını sandı.

"Çok nazıksın ama ihtiyacım olan her şey var."

Arthur elini omzuna koydu. "Emin misin?"

Ah, arkasına dönmek ne kadar kolay olurdu. Kalbini böylesine çalan adama bakmak. Ondan dolayı olarak bunca şeyi saklayan adama.

"Eminim," diye fısıldadı.

Arthur elini indirdi. "İyi ol, Linus."

Elinden geldigince hızlı bir şekilde kapıdan dışarı, gecenin içine çıktı.

Yorganını çenesine çekmiş karanlıkta tavana baktı. Uyumak imkânsızdı. O lanet olası dosya bunu garantilemişti. Şimdi

bile onu şiltenin altında, sabah tikiştirdığı yerde varlığını hissedebiliyordu. Çamaşırlarını almaya geldiğinde Chauncey'nin bulmasını istememişti.

Bu da onu yeni bir soruya götürüyordu.

Onlar biliyor muydu? Arthur'un kim olduğunu? Ne olduğunu?

Hiç istemese de hayal edebiliyordu. Arthur sınıfta, çocuklara ana karadan gelecek bir adamdan bahsediyordu. Onları değerlendirecek, *soruşturacak* biri. Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim'den gelecek ve sahip oldukları her şeyi ellerinden alabilecek biri. Lucy elbette davetsiz misafirin derisini kemiklerinden ayırmayı teklif ederdi. Theodore kalanları yerdi ve sonra Talia'nın açacağı bir kuyuya kusardı. Sonra kuyuyu kapatırlardı ve Phee üstünde bir ağaç büyütürdü. Biri gelip davetsiz misafiri sordugunda Chauncey çanta ve ceketlerini almayı teklif eder, Sal en ciddi ifadesiyle Linus Baker diye birini tanımadıklarını söylerdi.

Arthur, elbette, onlara cinayet çözümleri değil derdi. Onun yerine aklına girelim, bizi önemsemesini sağlayalım derdi. Hayatında belki de ilk kez ait olacağı bir yer bulduğunu düşünmesini sağlayalım.

Tüm bu düşünceler saçmalıktı elbette. Hepsi. Ama uykunun ancak kovalanan bir kavram olduğu gecenin bu geç saatlerinde düşünceleri böyleydi işte. Karanlıkta hepsi gerçek olabilmemiş gibi görünüyordu.

Vakit gece yarısını geçtiğinde doğrulup yatağında oturdu. Calliope ayasının yanında esnedi.

"Ya hepsi yalansa?" diye soru ona karanlıkta. "Ben bu gerçeğe dayanamayacağım noktaya nasıl geldim?"

Calliope cevap vermedi.

Hayatı önceden sıkıcı ve sıradandı. Dünyadaki yerini biliyordu ama ara sıra kara bulutlar ayrılıp aralarından bir parça güneş ışını soru sorarcasına süzülürdü istemeye istemeye düşünüyordu.

Burada olmak istemez miydin?

Her şeyden çok.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi, o kadar yabancıydı zar zor kavrayabildi. Mümkün diye düşündüğü alanın sınırlarının o kadar dışındaydı ki aklı allak bullak oldu.

Ya, diye düşündü, yalan söyleyen Arthur değilse? Ya çocuklar değilse?

Ya BÜGESİB ise?

Öyleyse bunu kanıtlamanın bir yolu vardı.

Tek bir yolu.

"Hayır," dedi yatağa geri yatarak. "Kesinlikle hayır."

Calliope mırıldandı.

"Şimdi uyuyacağım, altı gün sonra eve gideceğiz ve bunların hiçbir önemi kalmayacak. Mektupta bana ne demişlerdi? Duygusal? Peh. Fikri bile gülünç."

Kendini daha iyi hissetti.

Gözlerini kapadı.

Ve rüyasında Chauncey'nin sabah yatağının altına saklamışını, Talia'nın plak dükkânında yere oturup yeni aletlerini okşayışını, Theodore'un dünyadaki en güzel hediyeler onlarmış gibi düğmeleri toplayışını, Phee'nin korkudan titreyen Safi giysi yığınının arasından çıkarışını, Lucy'nin kırdığı plakların arkasından ağlayışını, Zoe'nin onu evine davet edişini gördü.

Ve tabii ki Arthur'un gülümsemesini. Okyanusu ilk kez görmek gibi hissettiren o sessiz, güzel gülümseme.

Linus Baker gözlerini açtı.

"Amanın," diye fısıldadı.

Gece havası soğuktu, geldiğinden beri gördüğü en soğuk hava. Yıldızlar, tepesindeki siyah gökyüzünde buz gibiydi. Ay, dar bir şeritten ibaretti. Pijamasının üstüne giydiği paltoya daha sıkı bürünürken ürperdi. Cebine uzandı ve anahtarın hala orada olup olmadığını kontrol etti.

Oradaydı.

Verandadan indi.

Ana bina bu geç saatte olması gerektiği gibi karanlıktı. Çocuklar yataklarında uyuyorlardı.

Bahçeye yürürken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Onun boyutlarında bir adama göre gerektiğinde ayakları üstündeyken tûy kadar hafif olabilirdi. Hava tuz kokuyordu ve ağırlığını teninde hissediyordu.

Bahçenin içinden geçen yolu takip etti. Helen geldiğinde ne düşünecek diye merak etti. Etkileneceğini düşünüyordu. Öyle umuyordu. Talia bunu hak ediyordu. Çok çalışmıştı.

Evin arkasına döndü. Kalın bir köke takılınca tökezledi fakat ayakta kalmayı başardı.

İşte orada, önündeydi.

Yanık izleri şimdi korkunç bir anlam ifade ediyordu.

Sesli bir şekilde yutkundü. Hemen şimdi arkasına dönüp tüm bunları unutabileceğini biliyordu. Yatağına geri dönebilir, sonraki altı gün boyunca profesyonel mesafesini koruyabilir, buraya yapmak için geldiği şeyi yapabilirdi. Sonra son kez feribota binerdi ve bir tren onu eve götürmek için beklerdi. Güneş ışığı kara bulutların ardında kaybolur, nihayet yağmur yağmaya başlardı. O hayatı biliyordu. Linus gibi bir adamın hayatıydı bu. Kasvetli ve griydi ama yıllardır sürdürdüğü hayat buydu. Geçirdiği bu ay, bu parlak renkler, bir hatıradan başka bir şey olmayacaktı.

Cebinden anahtarı çıkardı.

"Bence kilide bile girmez," diye mırıldandı. "Kesin değişmiştir."

Değişmemişti. Anahtar, paslı asma kilide mükemmel bir şekilde girmişti.

Çevirdi.

Asma kilit minicik bir sesle açıldı.

Yabani otların arasına düştü.

"Son şans," dedi kendi kendine. "Bütün bu aptallığı unutmak için son şans."

Kapı beklediğinden daha ağırdı, öyle ağırdı ki zorlukla itebiliyordu. Açarken homurdandı, kolları direnç karşısında zorlandı. Nedenini anlaması ise biraz zaman aldı. Mahzen kapısının dışı ahşaptı fakat içi kalın, güçlendirilmiş metaldendi.

Ve yıldızların ışığının altında metale kazınmış sığ yarıkları görebiliyordu.

Elini kaldırdı ve parmaklarını yarıklara götürdü. Beş tanelerdi, birbirlerine yakınlardı. Küçük ellere sahip biri içeriden kazınmış gibiydi.

Bu, Linus'ın omurgasından aşağı soğuk bir ürperti inmesi ne neden oldu.

Önünde zifiri karanlığın içine indikçe kaybolan bir dizi taş merdiven vardı. Durup gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken keşke fener getirseydim diye düşündü. Ya da gün ışığını bekleyebilirdi.

Mahzene girdi.

Dengesini korumak için duvara tutundu. Duvarlar pürüzsüz taştan yapılmıştı. Attığı her adımı saydı. On üçüncü basamakta merdivenler bitiyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Bir ışık düğmesi bulmayı umarak duvarı yokladı. Derken bir şeye çarptı ve ani bir acı incik kemiginden baldırına doğru yayıldı. Yüzünü buruşturdu ve...

İşte orada.

Bir ışık düğmesi.

Dügmeye bastı.

Odanın ortasında tek ampul canlanmıştı.

Linus cansız ışık karşısında gözlerini kırıştırdı.

Mahzen beklediğinden daha küçüktü. Konukevindeki oda bile çok olmasa da buradan daha büyüktü. Duvarlar ile tavan taştandı ve neredeyse her santimleri isle kaplıydı. Ellerine baktı ve onların da siyah olduğunu gördü. Parmaklarını birbirine sürttüğünde yere kurum döküldü.

Dizini ışık düğmesinin yanındaki duvara dayalı masaya çarpmıştı. Masa kısmen yanmış, ahşabı kararmış ve çatlamıştı. Me-

tal iskeleti kırık bir yatak vardı fakat şiltesi yoktu. Linus bunun mantıklı olduğunu düşündü. Şilte kolay yanardı. Onun yerine ateşe dayanıklı olduklarını düşündüğü kalın brandalar vardı.

Ve bu kadardı.

Odadaki her şey buydu.

"Olamaz," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır."

Köşedeki bir şey gözüne çarptı. Odadaki tek ampul güçlü değildi ve çok fazla gölge vardı. Uzaktaki duvara yaklaştı ve yaklaştıkça dizlerinin jöleye döndüğünü hissetti.

İşaretler.

Duvara kazınmış işaretler.

Yan yana dört çizgi, üstlerini çizen beşinci bir çizgi.

"Beş," dedi. "On. On beş. Yirmi. Yirmi beş."

Altmışa ulaştığında saymayı bıraktı. Bu, kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Günleri takip etmek için kazındıklarını düşünüyordu ve bu fikir kalbinin acı acı sızlamasına neden oldu.

Bogazındaki düğümü yutkunmaya çalıştı. Tüm bunların adaletsizliği üstüne üstüne geliyordu.

BÜGESİB yalan söylememiştir.

Dosya doğruydı.

"Yıllardır buraya inmemiştim," dedi bir ses arkasından.

Linus gözlerini kapattı. "Evet. İnmeni beklemezdim."

"Senin biraz... kötü görüldüğünü düşünmüştüm," dedi Arthur usulca. "Postaneden döndüğünde bir şeyler değişmişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey vardı. Yorgun olduğunu söylediğinde sana inanmayı seçtim ama akşam yemğinde hayalet görmüş gibi görünüyordun."

"Gizlemeye çalıştım," diye itiraf etti Linus. "Görünüşe göre pek iyi iş çıkaramamışım."

Arthur kulaga hüzünlü gelen bir sesle kıkırdadı. "Düşündüğünden fazlasını dışa vuruyorsun. Senin en... neyse. Önemli yok. En azından şimdilik."

Linus, titremelerini önlemek için ellerini yumruk hâline getirdi. "Yani doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

"Okuduklarım. BÜGESİB'in bana gönderdiği dosyada yazılanlar."

"Bilmem. Kendi dosyayı hiç okumadım. Tek bildiğim yan gerçekler ve düpedüz yalanlarla dolu olduğu. Ya da belki her şey doğrudur. BÜGESİB'in ne yapacağı belli olmaz."

Linus gözlerini açarken yavaşça döndü.

Arthur merdivenlerin dibinde duruyordu. Pijamalarını giymişti, yani şort ve ince bir tişört. Mantıksız bir şekilde Linus ona ceketini vermek istedi. Hava, Arthur'un giydiği şeyle dışarıda durulamayacak kadar soğuktu. Çorabı bile yoktu. Ya da ayakkabısı. Ayakları garip bir şekilde savunmasız görünüyordu.

Linus'a bakıyordu ama gözlerinde hiç öfke yok gibiydi. Hatta, Linus emin olamasa da biraz sarsılmış görünüyordu.

"O sana bir anahtar verdi," dedi Arthur. Bu bir soru değildi.

Linus başını onaylayarak salladı. "Bir anahtar vardı, evet. Ben... dur bir dakika. Kimi kastediyorsun?"

"Charles Werner."

"Sen bunu nasıl..." Durdu ve derin bir nefes aldı.

Ama yanımdakiler için burayı bir yuva haline getirdim ve daha fazlasının gelmesi ihtimaline hazırlandım. Sizden önce gelen kişi... o... değişti. Hoş biriydi, kalacağını düşünmüştüm. Ama sonra değişti.

Ne oldu?

Terfi etti. Önce müdürlüğe. Ve sonra, son duyduğum kadarıyla, Aşırı Üst Yönetim'e. Hep istediği gibi. O gün çok acı bir ders aldım: Bazen dilekler yüksek sesle söylenmemeli, yoksa gerçekleşmezler.

"Özür dilerim," dedi Linus çaresizce.

"Ne için?"

Linus tam olarak emin değildi. "Ben..." Başını iki yana salladı. "Ne amaçlamıştı bilmiyorum."

"Ah, sanırım ben biliyorum." Arthur merdivenlerin dibinden uzaklaştı. Parmağını masanın yanmış yüzeyinde gezdir-

di. "Bence raporlarında onu endişelendiren bir şey gördü. Bu, onun müdahale şekli."

"Neden?"

"Çünkü o öyle biri. İnsanlar tek bir yönlerini göstererek kendilerini tanıtabilirler. Ve sen tam onları tanıdığına emin olduğunda, aradığın şeyi bulduğuna emin olduğunda, asıl kişiliklerini ortaya çıkarırlar. Beni kullandı sanırım. İstedigi şeyi almak için. İstedigi yeri." Arthur ellerini ovuşturdu. "O zamanlar gençtim. Aşıktım. Aptalcaydı, yine de beni ikna edemezlerdi. Bunun aşk olduğunu sanmıştım. Şimdi öyle olmadığını görebiliyorum."

"O bunun bir tür deney olduğunu söylemişti," deyiverdi Linus. "Yürütüp yürütemeyeceğini görmek için... senin gibi birinin—"

Arthur tek kaşını kaldırdı. "Benim gibi biri?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Öyleyse neden söyleyemiyorsun?"

Linus'ın göğsü sıkıştı. "Büyülü bir yaratık."

"Evet."

"Belki de en nadide olanı."

"Sanırım öyle."

"Sen..."

"Söyle. Lütfen. Söylediğini duymak istiyorum."

Demek bir anka kuşuyla tanıştın?

Evet. Meraklı biriydi. Çok şey yaşadı, yine de başını dik tuttu. Sık sık onun nasıl bir adama dönüştüğünü düşünürüm.

"Sen bir anka kuşusun," dedi Linus Baker.

"Evet," dedi Arthur basitçe. "Ve sanırım türümün son örneğiyim. Ailemi hiç tanımadım. Kendim gibi biriyle hiç tanışmadım."

Linus güçlkle nefes alıyordu.

"Kontrol edemiyordum," dedi Arthur ellerine bakarak. "Çocukken. O zamanki müdür elimden geldigince düşünmemeyi tercih ettiğim biri. Zalim ve sert bir adamdı, seni dövme

ihtimali yüzüne bakma ihtimalinden daha büyüktü. Böyle olduğumuz için bizden nefret ederdi. Nedenini hiç öğrenemedim. Belki buraya gelmeden önce kendisine veya ailesine bir şey olmuştur. Ya da belki de sadece insanları dinlemiş ve zehirlerinin aklını doldurmasına izin vermiştir. İnanmayacaksınız ama o zamanlar şartlar farklıydı. Bizim gibiler için hayat çok daha kötüydü. Şimdi bazı... durumları önlemek için yürürlükteki yasalar o zamanlar yoktu. Kasaba o kadar kötü değildi ama orası büyük, kocaman dünyada sadece ufacık bir parçaydı. Güzel bir kızdan biraz vişneli dondurma, hepsi oydu. Ama mesele belki de sadece bu adadır diye düşünmeme neden olmuştur. Böylece büyük bir hata yaptım."

"Yardım istedin."

Arthur başını onaylarcasına salladı. "BUGESİB'e mektup gönderdim ya da en azından denedim. Onlara ne kadar korkunç muamele gördüğümüzü anlattım. Bu adamın ellerinde maruz kaldığımız kötü muameleden bahsettim. Başka çocuklar da vardı ama bana karşı özel bir nefreti var gibi görünüyordu. Öfkesini bana yöneltmesine izin verdim. Sorun değildi çünkü bana ne kadar odaklanırsa diğerleriyle o kadar az ilgiliniyordu. Ama benim bile bir kırılma noktam vardı. Bir şey yapmazsam yakında birine zarar vereceğimi biliyordum."

Bir köpeği ne kadar döverseniz bir el kalıtığında o kadar korkar. Yeterince zorlarsanız köpek ısırır ve karşılık verir ama sadece kendini korumak için.

"Akıllıca bir şey yaptığımı sanıyordum. Kağıdı katlayıp pantolonumun beline sıkıştırdım ve gizlice yetimhaneden çıkardım. Ama kasabaya gittiğimizde bir şekilde anladı. Kaçtım. Postaneye ulaşmaya çalıştım. Beni buldu. Mektubu aldı." Arthur bakışlarını kaçırды. "O gece burada geçirdiğim ilk geceydi. Sonra yandım. Alev alev yandım."

Linus kusmak üzere olduğunu hissediyordu. "Bu... bu hiç adil değil. Asla sana bunları yapabilecek bir konumda olmamalıydı. Asla sana elini sürmemeliydi."

"Ah, bunu şimdi biliyorum. Ama o zamanlar? Ben bir çocuktum." Arthur elini kaldırıp avucunu yukarı çevirdi. Parçakları hafifçe gerildi ve aralarında çiçek açarcasına bir parça alev belirdi. Hayatında pek çok tuhaf ve muhteşem şey gören Linus büyülenmişti. "O zamanlar bunu hak ettiğimi düşünüyordum, böyle olduğum için. Bunu aklıma kazımişti, ona inanmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar." Sonra alev hareket etmeye başladı ve bileğinden yukarı tırmandı. Kolu na dolandı. Derken tişörtüne ulaştı. Linus tişörtün yanacağına emindi.

Yanmadı.

Alevler büyüyüp çıtırdamaya başladı. Arthur'un arkasında genişlediler, ta ki Linus gördüğü şeyi inkâr edemeyecek duruma gelene kadar.

Kanatlar.

Arthur Parnassus'un ateşten kanatları vardı.

Çok güzellerdi. Kırmızı ve turuncu renklerdeki yanan tüyleri görebiliyordu. Konukevinde Arthur gittikten sonra gördüğü parıltıyı hatırladı. Kanatlar, küçük oda el verdiginde büyüdü. Linus bir uçtan bir uca en az üç metre olduklarını düşündü. Yine de sıcaklıklarını hissedebiliyordu – kavurucu değillerdi. Kanatlar çırpındığında arkalarında altın rengi, alevden bir iz bırakıyordu. Linus başının üstünde sivri, keskin bir gagası olan kuşun hatlarını seçebildiğini düşündü.

Arthur elini kapattı.

Anka kuşu, kanatlarını katlayarak başının üstüne doğru kıvrıldı. Ateş sönmüş, arkasında yoğun bir duman bırakmıştı. Muhteşem kuştan geriye kalan geçici parlama hâlâ Linus'in gözlerinde dans ediyordu.

"Yakarak yolumu açmaya çalıştım," diye fısıldadı Arthur. "Ama müdür buna hazırlıklıydı. Kapı, metal plakalarla güçlendirilmişti. Duvarlar taştandı. Taş, öğrendiğim üzere, yüksek ateşlere bile dayanabiliyordu. Kaçmaya fırsatım olmadan dumandan boğulacağımı kısa zamanda anladım. Ben de ya-

pabildigim tek şeyi yaptım. Bekledim. O zekiydi. Yemeği asla kendisi getirmez ya da tuvalet olarak kullandığım kovayı boşaltmazdı. Onlara zarar vermeyeceğimi bildiği için diğer çocukları yollardı."

Linus cevabı bilmek istemese de sordu, "Ne kadar zaman burada kaldın?" Duvardaki çiziklere bakmaya dayanamıyordu.

Arthur acı çekiyor gibi göründü. "Çıktığımda birkaç hafta olduğunu sanıyordum. Meğer altı ay sürmüş. Hep karanlıkta olunca insan zamanın nasıl akıp gittiğini... yitiriyor."

Linus başını eğdi.

"En sonunda biri geldi. Belki bir şeylerin yolunda gitmediklerini anladılar, belki inceleme gerektiğine karar verdiler, bilmiyorum. Söylediklerine göre müdür yoklugumu açıklamaya çalışmış ama çocuklardan biri cesaret gösterip gerçekleri anlatmış. Beni buldular ve yetimhane kapandı. BÜGESİB'in daha iyi okullarından birine gönderildim. Çok farklı değildi ama en azından dışarı çıkıp kanatlarımı açabiliyordum."

"Anlamıyorum," diye kabul etti Linus. "Neden buraya geri döndün? Sana yapılan onca şeyden sonra?"

Arthur gözlerini kapattı. "Çünkü burası benim cehennemimdi. Ve o şekilde kalmasına izin veremezdim. Bu yer hiçbir zaman bir yuva olmamıştı ve bunu değiştirebileceğimi düşündüm. Marsyas Yetimhanesi'ni yeniden açma fikriyle BÜGESİB'e gittiğimde gözlerindeki ağgözlülüğü gördüm. Burada beni takip edebilirlerdi. En tehlikeliler diye düşündüklerini buraya gönderebilirlerdi. Charles'ı görevlendirip işleri yoluna koymama yardım edeceğini söylediler. Etti de ama sonunda kendi çıkarı için. Zoe beni uyarmaya çalıştı fakat ona inanmamayı seçtim."

Linus'ın içinde öfke kabarmıştı. "Zoe neredeydi peki? Tanrı aşkına, neden sana yardım etmedi?"

Arthur omuz silkti. "Bilmiyordu. Zaptedilme korkusuyla kendini uzaklaştırmıştı. Zoe bu adanın büyük sırrıydı ve

bilseler onu kontrol altına almaya çalışırlardı. Bodruma katılmadan önce onu sadece bir kez görmüştüm. Ormanında geziyordum, sonra Zoe'ye rastladım ve ne olduğumu görmese az kalsın beni öldürecekti. Bunun yerine kaçtı. Adaya döndüğümde bana gelip yaşadığım şeyler için üzgün olduğunu, kalmama izin vereceğini ve gerekirse yardım edeceğini söyledi."

"Bu pek de—"

"Suçlanması gereken kişi o değil," dedi sertçe Arthur gözlerini açarak. "Ben asla suçlamadım. Kendini tehlikeye atmadan yapabileceği bir şey yoktu."

"Artık Zoe'den haberleri var," diye kabul etti Linus. "Raporlarıma onu da dahil ettim."

"Biliyoruz. BÜGESİB'in birini göndereceği haberini aldığımızda oturup ortak bir karara vardık. Saklanmaktan yorulmuştu. Çocuklar onun için bu kadar önemli olduğundan riski kabul etti. Savaşmadan onları vermeyeceğimizi görmeni istedi."

Linus başını iki yana salladı. "Ben anlamıyorum... neden BÜGESİB sana bu yeri vermeyi kabul etti ki? Neden çocukları senin gözetimine vermeyi kabul ettiler?" Hafifçe rengi atınca çabucak ekledi, "Gayet yetkinsin tabii, ben sadece—"

"Suçluluk duygusu da güçlü bir silahtır," dedi Arthur. "Burada maruz kaldığım şeyler duyulursa BÜGESİB'in başı yanaçaktı. Onun yerine durumu koz olarak kullanmaya karar verdiler. Sessizliğime karşılık evi almama izin vereceklerdi. Amaçları beni takip etmektir elbette ama nihayetinde adayı ıssız ve izole bir yer olarak gördüler ve kasabayı da satın alabileceklerini düşündüler. Böylece en... aşırı bulduklarını buraya gönderebilirlerdi. Beni bir piyon olarak düşündüler."

"Ama sen onlarla oynadın," diye fısıldadı Linus. "Bana yorgunlarınızı getirin, perişanlarınızı, özgürce nefes almaya hasret kalmış kalabalık yığınlarınızı."

Arthur gülümsedi. "Ah, evet. İstemedikleri kalabalık yığınlarını aldım ve onlara korku duymadan nefes alabilecekleri bir

yuva verdim." Gülümsemesi soldu. "Her şeyi planladığımı sanıyordum. Hatalarım oldu belki. Çocukları adada tutmak mesele. Korkudan yaptığım bir şeydi. Kendi kendime yeterince şeye katlandıklarını söylüyordum. Ada, Zoe ve benim ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi sağlayabileceğimizi. Onları bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Ve onlara bakmak için sevginin yeterli olacağına kendimi ikna ettim. Ama bir şeyi hesaba katamadım."

"Neyi?"

Arthur ona döndü. "Seni. Sen hiç beklemediğim bir şeydin." Linus ağzı açık hâlde baktı. "Ben mi? Ama neden?"

"Böyle biri olduğun için. Göremediğini biliyorum Linus. Ama ben ikimize de yetecek kadar görüyorum. Sen, içten içe yanıyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyorsun."

Linus ona inanamıyordu bir türlü. "Ben sadece bir insanım. Sadece benim."

"Biliyorum. Ve çok güzel birisin."

Bu gerçek olamazdı. "Onlarla oynadın. BÜGESİB'le. İsteddiğini almak için."

Arthur'un gözleri kısıldı. "Evet."

Linus'ın ağzından kelimeleri çıkarabilmek için savaşması gerekti. "Aynı şeyi bana da yapıyordun. İsteddiğini almak için. Bana... bana raporlarımda bana istediğin şeyleri söyletmek için."

Arthur sertçe içini çekti. "Ah. Ah Linus. Benim gerçekten bu kadar küçük olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," diye çıkıştı Linus. "Sandığım kişi değilsin! Bana yalan söyledin!"

"Gerçeği sakladım," dedi Arthur nazikçe.

"Fark eder mi?"

"Bence—"

"Onlar biliyor mu? Çocuklar?"

Arthur yavaşça başını iki yana salladı. "Kendimi saklamayı çok çabuk öğrendim."

"Neden?"

"Çünkü dünyada halâ iyilik olduğunu düşünmelerini istedim. Buraya paramparça olmuş halde geliyorlardı. Benim hakkımda ne kadar az bilirlerse o kadar iyiydi. Kendi iyileşme süreçlerine odaklanmaları gerekiyordu. Ve ben—"

"Senden güç bulabilirlerdi," diye karşı çıktı Linus. "Seni..."

"Ve BÜGESİB ne olduğumu asla öğrenmemeleri gerektiğini söylemişti."

Linus bir adım geriledi. Duvara çarpmıştı. "Ne?"

"Anlaşmanın bir parçasıydı," dedi Arthur. "Buraya dönme-
me izin vermeden önce kabul etmem gereken şartlardan biri.
Marsyas'ı yeniden açabilirdim ama kim olduğum —ne oldu-
ğum— sır olarak kalacaktı."

"Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun. Ankalar... biz... ben alev alev yanabilirim ve sınırim var mı bilmiyorum. Sanki yeterince çabalarsam bütün gökyüzünü yakabilirmişim gibi geliyor. Bu gücü söndürmenin bir yolunu bulamadılar ama en azından dizginleyebilirlerdi. Korku ve nefretin kaynağı tam olarak anlayamamadan—"

"Bu bir bahane değil," diye patladı Linus. "Başkalarının yapmadığı bir şeyi yapabilmen hor görülmen için gerekçe olamaz."

Arthur beceriksizce omuz silkti. "Karşılığında aldığım şey bir yana, bu, kontrolün halâ onlarda olduğunun bir göstergesiydi. İstedikleri zaman elimdekini geri alabileceklerinin bir hatırlatıcısı. Talia ve Phee geldikten kısa süre sonra Charles gitti ve giderken bunu aklımdan çıkarmamamı söyledi. Sözümde durmadığıma dair herhangi bir şey duyar, hatta bunu düşünürse bile soruşturma için birini gönderecekti. Ve gerekirse burayı kapatacaktı. Bir noktada akıllarına şu fikrin geleceğini biliyordum, benim bu adada kenara attıkları çocuklarla sessiz sedasız yaşayacağımı düşünmek yerine kendime bir ordu kurduğumu düşüneceklerdi. Saçmalık tabii. Her şeyden çok istediğim şey benim diyebileceğim bir evimin olması."

"Bu adil değil."

"Evet. Değil. Hayat nadiren adildir. Ama elimizden gelenin en iyisini yaparız. Ve iyi şeylerin olmasını umarız. Çünkü umut olmadan geçen bir hayat yaşanmış sayılmaz."

"Onlara söylemelisin. Kim olduğunu bilmeleri gerek."

"Neden?"

"Çünkü yalnız olmadıklarını görmeliler!" diye feryat etti Linus elini duvara vurarak. "Olmasını en az umduğumuz yerlerde bile sihir olduğunu bilmeliler. Büyüyüp seçtikleri kişi olabileceklerini bilmeliler!"

"Olabilirler mi?"

"Evet! Şu an öyle görünmese bile bu durum değişebilir. Çoğunluğun kararını değiştirmek için önce birkaçının fikrini değiştirmekle başlamak gerek, Talia'ya böyle söylemişsin."

Arthur gülümsedi. "Öyle mi söyledi?"

"Evet."

"Onun dinlediğini bile sanmıyordum."

"Tabii ki dinliyorlar," dedi Linus çileden çıkmış hâlde. "Ağzından çıkan her kelimeyi dinliyorlar. Seni izliyorlar çünkü sen onların ailesisin. Sen onların..." Durup derin bir nefes aldı. Söylememeliydi. Doğru olmazdı. Hiçbiri olmadı. Bu... "Sen onların babasıydın, Arthur. Onları kendi canından daha çok sevdiğini söyledin. Onlar da senin için aynı şeyleri hissediyor. Elbette edecekler. Nasıl etmesinler ki? Kendine bir bak. Burada yaptıklarına bir bak. Sen bir ateşsin ve nasıl yandığını bilmeliler. Sadece kim olduğunu öğrenmeleri gerektiğinden değil, seni neye dönüştürdüklerini bilmeleri gerektiğinden."

Arthur'un ifadesi sarsıldı ve burkuldu. Başını eğdi. Omuzları sarsılıyordu.

Linus onu teselli etmek, kollarına alıp sıkıca sarılmak istiyordu ama ayaklarını yerinden kimildatamadı. Bunun yerine yapabileceği tek şeye tutundu. "Ben geri... geri döndüğümde, buradan gittiğimde, Aşırı Üst Yönetim'in bunu bilmesini sağlayacağım. Bu adanın—"

Arthur başını hızla kaldırdı. "Geri döndüğünde mi?"

Linus bakışlarını kaçırdı. "Burada kısa süre kalacağım bel-
liydi zaten. Her şeyin bir sonu vardır. Her ne kadar bekledi-
ğimden çabuk geçmiş olsa da benim bir evim var. Bir hayatım.
Bir işim. Şimdi her zamankinden daha önemli olduğunu dü-
şündüğüm bir iş. Sen gözlerimi açtın, Arthur. Hepiniz. Bunun
için sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Minnettar," dedi Arthur boğuk bir sesle. "Elbette. Affeder-
sin. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Linus onun gülümsedi-
ğini gördü fakat gülümsemesi titriyordu. "Bize yardım etmek
için yapabileceğin herhangi bir şey harika olur. Sen... sen iyi
bir adamsın, Linus Baker. Seni tanımak benim için bir onur.
Bu adadaki son haftanın unutamayacağın bir hafta olmasını
saglayacağız." Arkasını dönmek üzereydi ki durdu. "Ve seni
herhangi bir şey için kullandığımız düşüncesi aklından asla
geçmesin. Sen kelimelere dökemeyeceğin kadar değerlisin.
Sanırım bu... Theodore'un düğmeleri gibi bir şey. Onlara ne-
den bu kadar değer verdiğini sorsan var oldukları için der."

Sonra merdivenleri çıkıp gecenin içinde kayboldu.

Linus bodrumda durup Arthur'un az önce arkasında bırak-
tığı boşluğa baktı. Hava hâlâ sıcaktı ve Linus ateş çıtırtısı duy-
duğuna yemin edebilirdi.

Linus'ın hayatı film olsa Marsyas'taki son haftası soguk ve yağmurlu olur, gri bulutlar ruh haline ayak uydurmak için başının üstünde dolaşırdı.

Ama elbette hava güneşliydi. Gökyüzü ve okyanus gök mavisiydi.

Pazartesi günü Linus çocukların dersine girdi ve sabah Magna Carta'yı, öğleden sonra *Canterbury Hikâyeleri*'ni tartışırken onları dinledi. Sal sonu getirilmemiş öykülere epey tepkiliydi ki bu da Arthur'un *Edwin Drood*'un *Gizemi*'ni gündeme getirmesine neden olmuştu. Sal okuyacağına ve kendi tarzında bir son yazacağına söz verdi. Linus okuma şansı olursa fevkalade bulacağına emindi.

Salı günü saat beşten yediye kadar Talia'yla bahçede oturdu. Helen geldiğinde ne düşünecek diye biraz fazla endişeliydi. Yetiştirdiği şeyleri beğenmeyeceğinden korkuyordu. "Ya yeterince iyi değilse?" diye mırıldanıyordu Gnomca, Linus onu anlayabildiğinin hayal meyal farkındaydı.

"Bence fazlasıyla yeterli olduğunu göreceksin," diye yanıtladı.

Talia kaşlarını çatı. "Fazlasıyla yeterli. Vay canına, Linus. Çok teşekkürler. Şimdi daha iyi hissettim."

Linus onun başını okşadı. "Egoyu kontrol altında tutmamız lazım. Korkacak hiçbir şeyin yok."

Talia kuşkuyla bahçesine baktı. "Gerçekten mi?"

“Gerçekten. Bu, gördüğüm en güzel bahçe.”

Talia sakalının altında kızardı.

Çarşamba günü Phee ve Zoe'yle ormanda oturdu. Kravatı artık tamamen bırakmıştı ve gömleğinin yakası açıktı. Yalınayaktı, çimenler ayaklarının altında yumuşacıktı. Güneş ışınları ağaçların arasından süzülüyordu. Zoe, Phee'ye asıl mevsunun yetiştirebileceği değil, orada olanı beslemek olduğunu anlatıyordu. Ellerin altında çiçekler açarken, “Mesele her zaman yaratmak değil,” diye devam etti. “Toprağa gösterdiğin sevgi ve ilgi. Niyet. O, senin niyetini bilecek. Eğer niyetin iyi ve temizse yapamayacağın hiçbir şey yok.”

Öğleden sonra Chauncey'nin odasındaydı ve Chauncey, “Her Şey Mümkün Otel'e hoş geldiniz bayım! Bagajınızı alabilir miyim?” dedi ve Linus cevap verdi. “Teşekkürler, yardımsever arkadaşım, bu harika olur.” Boş bir valiz uzattı. Chauncey valizi omzunun üstüne kaldırdı. Belboy şapkası başında yamuk bir şekilde duruyordu. Linus ona cömert bir bahşiş verdi. Ne de olsa birinci sınıf hizmet alan biri öyle yapardı. Yerdeki tuzlu su sıcaktı.

Çarşamba akşamı olmuştu ve Linus paniklemeye başladı, bunun doğru olmadığına, hata yaptığına dair bir his, ağır bir yük gibi omuzlarına binmişti.

Toparlanmaya başlama amacıyla valizini yatağının üstüne koydu. Yarından sonraki gün gidiyordu ve işe koyulsa iyi olurdu. Ama çantasına bakarak öylece durdu. **KURALLAR VE YÖNETMELİKLER** yatağının yanında, yerdeydi. En son ne zaman eline aldığını hatırlamıyordu. Kendi kendine neden daha önce o kitaba o kadar önem verdiğini sordu.

Yatak odasının penceresinin camına tıklanmasa ne kadar daha orada öylece dururdu bilemiyordu.

Başını kaldırıp baktı.

Theodore kanatları iki yanında katlanmış, başı dik bir şekilde dışarıda tünemişti. Tekrar cama vurdu.

Linus pencereye gitti ve camı açtı. “Merhaba, Theodore.”

Theodore cevap olarak civildadı, içeri hoplayıp Linus'ı selamladı. Yarı zıplayıp yarı uçarak yatağın üstüne, Calliope'nin yanına kondu. Gözlerini kısıp kediye baktı ve dişlerini birbirine vurdu. Calliope yavaşça doğruldu, gerindi ve sırtını yukarı kaldırdı. Ardından Theodore'a gidip patisiyle yüzüne vurdu ve esneyerek yataktan indi.

Theodore hafifçe afallamış hâlde başını iki yana salladı.

"Hak ettin ama," diye azarladı Linus nazikçe. "Sana onu kıskırtmamamı söylemiştim."

Theodore söylendi ve ardından bir soru civildadı.

Linus gözlerini kırptırdı. "Seninle gelir miyim mi? Nereye?"

Theodore tekrar civildadı.

"Sürpriz ha? Sürprizlerden hoşlandığımı sanmıyorum."

Theodore bunu kabul etmemişti. Uçup Linus'ın omzuna kondu ve Linus'ın itaat etmekten başka seçeneği kalmayana kadar kulagını kemirdi. "Seni küçük zorba," dedi Linus. "Söylediğin şey yapılan kadar insanları ısıramazsın... Ahh! Tamam geliyorum!"

Konukevinden çıkarlarken öğleden sonra güneşi Linus'ın yüzünde sıcaktı. Theodore kulagının dibinde gevezelik ederken onu dinledi. Yukarda martılar ötüşüyor, aşağıda dalgalar kayalıklara vuruyordu. Kalbindeki acı keskin, buruktu.

Ana binaya girdiler. Öyle sessizdi ki bu da ya herkesin dışarda, sevdiği işlerle uğraştığı ya da Lucy'nin ölümle sonuçlanacak korkunç bir şey peşinde olduğu anlamına geliyordu.

Theodore, Linus'ın omzundan atladı ve yere inerken kanatları açıldı. Aceleyle kanepeye koşarken onlara takılıp yine tepetaklak yuvarlandı. Sırtının üstüne indi, Linus'a bakarak gözlerini kırptırdı.

Linus gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Zamanla alışacaksın. Buna eminim."

Theodore dönüp ayağa kalktı. Başından kuyruğunun ucuna kadar silkindi. Tekrar Linus'a baktı, civildadı ve kanepenin altında kayboldu.

Linus arkasından bakakalmıştı, bu duyduğuna inanamıyordu. Theodore'un biriktirdiklerinin bir kısmını -kanepenin altında tuttuğunu- görmek üzereydi ve bu, diğer hepsinden daha önemliydi.

Kanepenin altından bir civıltı daha yükseldi.

"Emin misin?" diye sordu Linus sessizce.

Theodore emin olduğunu söyledi.

Linus yavaşça dizlerinin üstüne çöküp ellerini yere koydu ve kanepeye doğru emekledi. Oraya sığamazdı elbette ama koltuk örtüsünün eteğini kaldırırsa daha iyi görebilirdi.

O da böyle yaptı.

Karnının üstüne yattı ve yanağını yere yapıştırıp Theodore'un sığınagina baktı.

Sağında kuş yuvası haline getirilmiş yumuşak bir battaniye vardı. Küçük bir yastık -Linus'ın eli kadar- yuvanın tepesinde duruyordu. Etrafına Theodore'un hazineleri yerleştirilmişti. Bozuk paralar, içinde kuvars olan taşlar (tıpkı Lucy'nin odasındakiler gibi) ve ortası çatlamış, sevimli bir kırmızı-beyaz deniz kabuğu.

Ama hepsi bu değildi.

Linus üstündeki birkaç kelimeyi okuyabildiği bir kâğıt parçası vardı: *Kırılğan ve ince. Güneşe tutulurum...*

Linus'ın bahçede gördüklerine benzeyen, kurutulmuş bir çiçek vardı.

Bir yaprak vardı, öyle yeşildi ki ancak bir peri onu yetiştirmiş olabilirdi.

Kırık bir plak vardı.

Dergiden yırtılmışa benzeyen bir resim vardı: Üzerinde bir kadının çantalarını taşımasına yardım eden bir belboy bulunuyordu.

Kenarları seneler içinde yıpranmış, Arthur'un bir gençlik fotoğrafı vardı.

Ve yanında, itinayla yığın haline getirilmiş düğmeler.

Bir sürü düğme.

Küçük şeyler. Nereden geldiğini bilmeksizin buluverdiğimiz küçük hazineler. Ve hiç beklemediğimiz anlarda gelirler. Çok güzeller, şöyle bir düşününce.

Linus aniden yaşaran gözlerini kırıştırdı.

"Bu muhteşem," diye fısıldadı.

Theodore cıvıdayıp elbette öyle olduklarını söyledi. Sonra dügmelerin yanına gitti ve aradığını bulana kadar yığını bur-nuyla dürtükledi. Başını kaldırırken kuyruğu yeri dövüyordu.

Ağzında tanıdık bir pirinç düğme vardı.

Döndü ve Linus'a doğru yürüdü.

İzlerken Linus'ın boğazı düğümlenmişti. Theodore düğme-yi yere bırakmadan önce sertçe ısırdı.

Linus pirincin üstündeki diş izlerini görebiliyordu.

Theodore düğmeyi ona doğru itti. Ardından Linus'a bakıp cıvıladı.

"Benim için mi?" diye sordu Linus. "Almamı mı istiyor-sun?"

Theodore başını onaylayarak salladı.

"Ama bu..." Linus içini çekti. "Bu senin."

Theodore düğmeyi tekrar ona doğru itti.

Linus yapabileceği tek şeyi yaptı - düğmeyi aldı.

Yerden kalkıp sırtını kanepeye yasladı. Elindeki düğmeye baktı, Theodore'un dişlerinden kalan izlerde parmaklarını gezdirdi. Wyvern kanepenin altından başını çıkarıp ona doğru cıvıladı.

"Teşekkürler," dedi Linus sessizce. "Bu, birinin bana verdi-ği en güzel şey. Sonsuza kadar saklayacağım."

Theodore başını Linus'ın bacağına koydu.

Akşam güneşi duvarda sürüklenip giderken orada öylece kaldılar.

Perşembe sabahı insanlığın öfkesi baş gösterdi.

Linus, Zoe ve Lucy ile mutfaktaydı. Lucy, Bobby Darin'in tatlı mı tatlı sesine tüm ciğeriyle haykırarak eşlik ediyordu. Li-

linus gülümsüyor, kahkaha atıyordu ama kalbi, göğsünün içinde paramparçaydı. Fırında tarçınlı çörekler vardı ve yeterince iyi dinlerse (ki Lucy bunu başaramaması için elinden geleni yapıyordu) diğerlerinin evde çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

"Bir sürü ceviz kalmış," dedi Zoe. "İhtiyacımız olduğundan pek emin—"

Zoe, yıkadığı kâseyi elinden lavaboya düşürüp her yere köpüklü su sıçratınca Linus irkildi.

Zoe kaskatı duruyordu. Parmakları gerildi, kanatları fırlayıp açıldı ve sinekkuşu hızında hareket ediyorlardı.

"Zoe?" dedi Linus. "İyi misin? Ne oldu?"

"Hayır," diye fısıldadı Zoe, Lucy fark etmemiştii ve şarkı söylemeye devam ediyordu. "Hayır, şimdi olmaz. Yapamazlar. Yapamazlar."

"Ne?" dedi Lucy. "Kiminle—"

Zoe arkasına döndü, parmaklarından köpüklü baloncuklar damlıyor, uçarak yere konuyorlardı. Gözleri Linus'ın daha önce hiç görmediği kadar parlak, uhrevi bir ışıkla doluydu; irisleri kristal kırıkları gibi parıltıyordu. Tanıştıklarından beri Linus ondan hiç korkmamıştı ve bu hâlâ doğrudu. Yine de onu sadece yaşlı ve güçlü bir peri olarak düşünmek ya da bu adada onun konugu olduğunu unutmak büyük bir aptallık olurdu.

Orada olduğunun farkında olmaması ihtimalini düşünerek onu şaşırtmamak için yavaş yavaş yanına ilerledi. Daha yanına varamadan Arthur mutfaga daldı, gözleri kısılmıştı. Oda aniden ısındı ve Linus bir an bir ateş parlaması gördüğünü düşündü, tabii sabah ışıklarının bir oyunu da olabilirdi.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Ne var?"

"Kasabalılar," dedi Zoe, sesi yumuşak ve rüyada gibiydi, kelimeleri neredeyse kulaga müzik notası gibi geliyordu. "Anakaranın sahilinde toplanıyorlar."

"Ne?" dedi Lucy. "Niye? Buraya mı gelmek istiyorlar?" Tezgâhtaki cevizlere kaşlarını çattı. "Çöreklerimden alamazlar."

Onları tam sevdiğim gibi yaptım. Paylaşmanın güzel olduğunu biliyorum ama bugün kendimi pek nazik hissetmiyorum." Linus'a baktı. "Çöreklerimi paylaşmak zorunda mıyım?"

"Tabii ki değilsin," dedi Linus sakince. "İstedikleri buyssa kendi çöreklerini yapmaları gerekecek."

Lucy gülümsedi fakat biraz gergin görünüyordu. "İki tane de sizin için yaptım, Bay Baker. Bir deri bir kemik kalmanızı istemem."

"Lucy," dedi Arthur, "diğerlerini sınıfa toplar mısın lütfen? Dersimiz başlamak üzere."

Lucy içini çekti. "Ama—"

"Lucy."

Taburesinden aşağı inerken Lucy sessizce homurdandı. Mutfak kapısında duraksayarak dönüp üçüne baktı. "Bir sorun mu var?"

"Tabii ki yok," dedi Arthur. "Her şey son derece yolunda. Şimdi izinle, Lucy."

Sadece bir an duraksadı ve sonra mutfaktan çıkıp diğerlerine seslenerek düşündükleri gibi olmadığını, çöreklerin dersi kaynatamadığını bildirdi.

Arthur, Zoe'nin yanına gidip onu omuzlarından tuttu. Zoe'nin gözleri normale dönmüştü ve hızla gözlerini kırpmıyordu. "Sen de hissettin."

Arthur başını salladı. "Geçmeye başladılar mı?"

"Hayır. Onlar... duruyor. Rıhtımda. Neden bilmiyorum. Ama feribot kıyıdan ayrılmadı." Sesi sertleşti. "Denemeleri büyük aptallık olur."

Linus'ın belinden aşağı bir ürperti indi. "Kimin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama küçük bir gruplar." Arthur'un ötesine, boşluğa baktı. "Öfkeliler. Bir fırtına gibi."

Arthur ellerini indirip bir adım geri çekildi. "Sen burada çocuklarla kal. Olması gerektiği gibi devam edin. Onlara ters bir şey olmadığını söyle. Bu işi ben kendim hallederim. Elimden geldigince çabuk dönerim."

Zoe ona uzanıp onun bileğini elleriyle tuttu. "Arthur, bunu yapmak zorunda değilsin, yaşadıklarından sonra... bırak ben gideyim. Ben..."

Arthur yavaşça uzaklaştı. "Hayır. Olur da adaya gelebilirlerse çocukların sana daha çok ihtiyaçları olacaktır. Onları benden daha iyi koruyabilirsin. İş o noktaya gelirse çocukları senin evine götür. Ormanı arkandan kapat ki kimse peşinizden gelemesin. Gerekirse tüm adayı sakla. Bunu konuşmuştuk Zoe. Bu ihtimalin gerçekleşebileceğini her zaman biliyorduk."

Zoe karşı çıkacakmış gibi baktı ama Arthur'un yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti. "Yalnız gitmeni istemiyorum."

"Yalnız olmayacak," dedi Linus.

Şaşkınlıkla ona döndüler, sanki orada olduğunu unutmuşlardı.

Linus göbeğini içine çekti ve göğsünü şişirip ellerini beline koydu. "Neler olduğunu bilmiyorum ama epey fikir edindim bence. Ve konu, kasabadaki insanlarsa onlara iki çift laf etmenin zamanı geldi." Muhtemelen gülünç görüldüğünü düşündü ve sözleri onlar üstünde umut ettiği kadar etkili olmamıştı ama gözlerini kaçırmadan onlara baktı.

Arthur dedi ki: "Seni tehlikeye atamam, Linus. Eğer burada kalıp—"

"Ben kendi başımın çaresine bakarım," dedi Linus. "Çok şey görünmüyor olabilirim ama emin ol görüldüğümünden fazlasıyım. Gerektiğinde hayli haşın olabilirim. Ayrıca ben bir hükümet yetkilisiyim. Tecrübelerime göre insanlar yetkili kişileri dinler." Bu kısmen doğrudu ama Linus bu küçük detayı kendine sakladı.

Arthur omuzlarını indirdi. "Seni aptal, cesur adam. Ne olduğunu biliyorum. Ama burada kalırsan—"

"Anlaştık o zaman," dedi Linus. "Hadi gidelim. Soğuk çörek sevmem, ne kadar çabuk halledip dönersek o kadar iyi." Kapıya döndü ancak aklına bir şey gelince durdu. "Feribot diğer kıyıdaysa biz nasıl gideceğiz?"

"Yakala."

Zoe'nin ona anahtarları fırlattığını görmek için tam zamanında dönmüştü. Biraz çabalasa da onları yere düşmeden yakalamayı başardı. Ardından bunların Zoe'nin o gülünç arabasının anahtarları olduğunu fark edince kaşlarını çattı. "Gayretini takdir ediyorum Zoe ama bunun bize ne yararı olacak anlamadım. Kasabayla burası arasında epey su var ve arabanın denizaltına dönüşmüyorsa ne işe yarayacak bilemiyorum."

"Söylemesem daha iyi," dedi Zoe. "Sadece endişelenmene sebep olur."

"Amanın," dedi Linus rengi solarak. "Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

Zoe parmaklarının ucunda yükselip Arthur'u yanğından öptü. "Eğer seni görürlerse—"

Arthur başını iki yana salladı. "Görürlerse görmüş olurlar. Gölgelelerin arasından çıkma vakti geldi. Hatta geç bile kaldım sanırım." Linus'a baktı. "Bilge biri bana bunu öğretti."

Güneşin aydınlattığı mutfakta Zoe'yi öylece dururken bıraktılar, tarçınlı çörekler fırında pişiyordu.

Araba yolda sıçradı. Linus cesaret edebildiği kadar sertçe gaz pedalına basıyordu. Kalbi gümbür gümbür, ağzı kupkuruydu fakat görüşü cam kadar parlaktı. Sanki ağaçlar daha yeşil, yol kenarındaki çiçekler daha mükemmeldi. Dikiz aynasına gözü attığı sırada ormanın derin bir inlemeyle arkalarından kapandığını, yolun kalın dallarla örtüldüğünü gördü. Ne aradığını bilmeyen biri için asla geçilemez bir yer gibi görünüyordu.

Arthur yolcu koltuğunda, elleri kucagında oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Burnundan yavaşça nefes alıyor ve ağzından veriyordu.

Adanın rıhtımına sorunsuz bir şekilde vardılar. Deniz sakin, beyaz köpüklü tepeleriyle kıyıya vuran dalgalar küçük, tı. İllerde, Linus feribotun hâlâ kasaba rıhtımında olduğunu görebiliyordu. Frenleri ciyaklatarak arabayı durdurdu.

Arthur gözlerini açtı.

"Peki ya şimdi?" dedi Linus gergince, terli ellerini direksiyonda esnetti. "Bu araba gerçekten denizaltına dönüşmüyorsa nasıl geçeceğimizi bilmiyorum. Ve dönüşüyorsa da hiç öyle bir araç kullanmadığımı söylemem lazım, büyük ihtimalle bizi denizin dibinde boğarım."

Arthur kıkırdadı. "O konuda endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum. Bana güveniyor musun?"

"Evet," dedi Linus. "Elbette güveniyorum. Nasıl güvenmem?"

Arthur ona baktı. "Öyleyse sürmeye devam et, sevgili Linus. Sür ve güven seni nereye götürecektir."

Linus camdan ileri baktı.

Derin bir nefes aldı.

Ayağını frenden kaldırdı.

Araba ilerlemeye başladı.

Gaza bastı.

Araba hızlandı.

Yolun son kısmı da bitip beyaz kumsala girerlerken parmak boğumları beyaza dönmüştü. Ön camda okyanustan başka hiçbir şey görememeye başlayınca boğazı düğümlendi. "Arthur—"

"İnançlı ol. Sana bir şey olmasına asla izin vermem." Uzun elini Linus'ın bacağına koydu ve hafifçe sıktı.

Linus yavaşlamadı.

Durmadı.

Altlarındaki kum kurudan ıslağa dönüp ilk tuzlu su tane-cikleri yüzüne çarptığında okyanusun kükreyişi kulaklarına doldu. O daha bağırılmadan önlerindeki su, denizin altından bir şey yükseliyormuş gibi kenarlara doğru akmaya başladı. Linus gözlerini sımsıkı kapadı, muhakkak şimdi ardı ardına dalgalar üstlerine hücum edecek, onları aşağı çekecekti.

Araba sarsılıyor, direksiyon ellerinin altında titriyordu. Her kim duyuyorsa ona yol göstermesi için dua etmeye başladı.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı Arthur.

"Açmamayı tercih ederim gerçekten," dedi sıkılı dişlerin arasından. "Ölümün gözlerinin içine bakma olayı çok abartılıyor."

"Ölmediğimiz iyi olmuş öyleyse. En azından bugün."

Linus gözlerini açtı.

Sadece okyanusu görünce kalakaldı. Başını arkaya çevirdi ve kıyı, geride küçülüyordu. Soluğu kesilmişti, güçlkle nefes alıp veriyordu. "Neler oluyor böyle?"

Tekrar önüne döndü. Önlerinde okyanusun içinden beliren beyaz kristalden bir yol uzanıyordu. Kapısının yan tarafından aşağı baktı. Altlarındaki yol, arabanın genişliğinin neredeyse iki katıydı ve çatırdayıp tıkırdasa da dayanmayı başarıyordu.

"Tuz," dedi Arthur, Linus sesindeki neşeyi duyabiliyordu. "Okyanusun tuzu. Bizi tutacak."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Linus. Sonra, "Zoe," dedi.

Arthur başını onaylarcasına salladı. "Pek çok harika şey mevcuttur, benim bildiklerimden çok daha fazlasına. Bunu daha önce yaptığını sadece bir kez görmüştüm. Uzun zaman önce kasabadaki insanları ürkütmemek için feribot kullanma konusunda anlaştık. Okyanusu aşan bir arabayla korkuyu ateşlemek yerine gerektiğinde Merle'le uğraşmak daha kolay."

Linus histerik kahkahalara boğuldu. "Ah, tabii ki. Okyanus tuzundan bir yol. Neden aklıma gelmedi ki?"

"Mümkün olduğunu bilmiyordun," dedi Arthur sessizce. "Ama imkânsızı düşleyen bizler, zorlandığımızda ne kadar ileri gidebileceğimizi biliriz."

"Pekâlâ o zaman" dedi Linus belli belirsizce. "Zorlanmış halimizle bizi nasıl karşılayacaklar bakalım öyleyse, değil mi?"

Basabildiği kadar sertçe gaza bastı.

Araba, tuz yolda kökreyerek ileri atıldı.

Rıhtımda, feribotun yanında toplanmış bir grup insanı görebiliyorlardı. Bazıları kollarını havaya kaldırmış, ellerini yumruk yapmıştı. Bağırışları okyanusun ve arabanın sesinin arasında kayboluyordu ama ağızları aşağı bükülmüş, gözleri kısılmıştı. Bazılarının elinde aceleyle yapılmış gibi görünen pankartlar vardı ve üstlerinde BİR ŞEY GÖRDÜM, BİR ŞEY SÖYLÜYORUM veya DECCAL BENİM ya da gülünç bir şekilde YAZACAK ZEKİCE BİR ŞEY BULAMADIM sloganları yazıyordu.

Arabanın yaklaştığını görünce bağırışlar son buldu. Linus yüzlerindeki şaşkın ifadeler için onları suçlayamazdı. O kıyıda durmuş, okyanusun yüzeyinden gelen bir arabayı izliyor olsa muhtemelen o da aynı ifadeye sahip olurdu.

Tuz yol, rıhtımın yanındaki sahilde sona erdi. Linus arabayı durdurdu ve motoru kapattı.

Sessizlik çökmüştü.

Sonra ön sıradan bir adam, dondurmacıdaki adam (Norman, diye düşündü Linus hor görüyle), bağırdı, "Büyü kullanıyorlar!"

Kalabalık yeniden kükremeye başladı.

Helen rıhtımda, kalabalığın önünde duruyor, sanki feribota ulaşmalarını engellemeye çalışıyordu. Yüzünde çamur izi vardı ve sinirli görünüyordu. Merle kollarını göğsünde bağlamış, kaşlarını çatarak yanında duruyordu.

Linus ve Arthur arabadan inip kapıları arkalarından çarparak kapattılar. Linus kalabalığın uzaktan görüldüğü kadar büyük olmadığını görünce rahatladı. Helen ve Merle dahil bir düzine kadar insan vardı. Plak dükkânından Marty'yi gördüğüne hiç şaşırmadı, bir boyunluk takıyordu. Elindeki pankartta EVET, ŞEYTANIN OĞLU TARAFINDAN YARALANDIM. BANA NASIL OLDUĞUNU SORUN! yazıyordu. Yanında postanedeki adam vardı. Linus yine şaşırmadı. O adamı en başından beri hiç sevmemişti.

Arthur'la ikisi rıhtıma tırmandığında gürültü tamamen olmasa da bir kez daha kesildi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Linus rıhtıma ulaştığında. "Adım Linus Baker ve Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim'de çalışıyorum. Evet, doğru. Bir hükümet yetkilisiyim. Ve bir hükümet yetkilisi cevap istediğinde o cevap hızlıca verilebilir iyi olur derler."

"Feribotuma binmeye çalıştılar," dedi Merle, Arthur'u ve kalabalığı aynı hoşnutsuzlukla süzerek. "Adaya gitmek istiyorlarmış. Onlara izin vermedim."

"Teşekkürler, Merle," dedi Linus, adamın düşünceliğine şaşırmıştı. "Senden böyle bir—"

"Ödeme yapmayı reddettiler," dedi öfkeyle. "Ben hiçbir şeyi bedavaya yapmam."

Linus cümlesinin kalanını yuttu.

"Gelmenize gerek yoktu," dedi Helen, Arthur'a. "Kontrol altına alırdım. Size ya da çocuklara bir şey olmasına izin vermem." Kalabalığın arasında saklanmaya çalışan yeğenine baktı. "Bazı insanlar çenelerini ne zaman kapatmaları gerektiğini bilmiyor sadece. Ah, saklan tabii, Martin Smythe ama seni görüyorum. Seni çok iyi görüyorum. Hepinizi. Ve benim çok çok iyi bir hafızam vardır."

"Eminim halledebilirdin," dedi Arthur sakince. "Ama yarın da birilerinin olmasının her zaman yardımı dokunur."

Linus öne çıktı. Güneş parlaktı ve hunharca terlemesine neden oluyordu. Önünde duran gruba baktı. Hiçbir zaman göz korkutucu tiplerden olmamıştı ama bu insanların akıllarına her ne yapmak düşüyse buna izin vermeyecekti. "Nedir bu olanların anlamı?"

Kalabalık, tek vücut halinde bir adım geri çekildiğinde vahşi bir sevinç hissetti.

"Ee? Biz gelene kadar sesiniz epey çıkıyor gibiydi. Kimse konuşmayacak mı? Konuşmak isteyen biri olmalı."

Konuşan Norman oldu. Linus şaşırmamıştı. "Gitmelerini istiyoruz," diye gürledi. "Çocuklar. Yetimhane. Ada. Hepsi."

Linus dik dik ona baktı. "Peki koca bir adadan nasıl kurtulmayı düşünüyorsunuz?"

Norman öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Bu... siz de... konu o değil."

Linus ellerini havaya kaldırdı. "Öyleyse söyle, lütfen, nedir konu?"

Norman konuşmayı başaramadan önce anlaşılmaz sesler çıkardı. "Deccal çocuk. Marty'yi neredeyse öldürüyordu!"

Kalabalık onaylama sesleriyle doldu.

Norman hiddetle başını onaylayarak salladı. "Evet, doğru. Marty orada kendi işine bakıyordu ki o... o şey kasabaya geldi ve onu öldürmekle tehdit etti! Zavallı adamı çuval gibi duvara fırlattı. Ömür boyu sakat kaldı. Yürüyebiliyor olması bile bir mucize!"

Helen hıhladı. "Ömür boyu sakat kalmışmış, kıcımın kenarı."

"Boyunluğu var baksana!" diye bağırdı postanedeki adam. "Ciddi bir şekilde yaralanmayan hiç kimseye boyunluk takmazlar!"

"Gerçekten mi?" dedi Helen. "Çünkü o boyunluk benim dolabımdakinin tıpatıp aynısı, yıllar önce geçirdiğim trafik kazasında bana takmışlardı."

"Hiç de değil!" diye bağırdı Marty. "Doktora gittim, bana bunu verdi ve omurgamın toza döndüğünü, hayatta olduğum için şanslı olduğumu söyledi!"

"Bak buna inanırım işte," diye homurdandı Linus. "Pek bir omurgasızsın."

Helen gözlerini devirdi. "Martin, o şeyin arkasında isim etiketi var. Üstünde adımın baş harfleri yazıyor. Koparmayı unutmuşsun. Hepimiz görebiliyoruz."

"Ya," dedi Martin. "Şey, bu... belki tesadüftür?"

"Bunun bir önemi yok," dedi Norman kızgınlıkla. "Hepimiz çocukların birer tehdit olduğunu düşünüyoruz. Bizim için tehlike teşkil ediyorlar. Uzun zamandır kötülüklerine katlanıyoruz. Ya Marty'ye yaptıkları gibi bizim de peşimize düşerlerse?"

"Size küçük bir çocuğu odaya kilitleyip şeytan çıkarma aynı yapmaya çalıştığını da anlatı mı?" diye sordu Linus. "Çünkü çocuk kaçırma ve saldırı girişiminde bulunmanın yasal cezaları olduğuna çok eminim, çocuk her kim olursa olsun."

Kalabalık yavaşça Marty'ye döndü.

Marty yerde, ayağının dibinde fena hâlde ilgi uyandırıcı bir şey bulmuşa benziyordu.

Norman başını iki yana salladı. "Yaptığı şey yanlış olmuş ama sorun aynı. Kendimizi koruma iznimiz yok mu? Çocuk olduklarını söylüyorsunuz. Tamam. Ama bizim endişelenmemiz gereken kendi çocuklarımız var."

"Çok tuhaf," dedi Helen, Linus'ın yanına gelerek. "Çünkü aranızdan tek bir kişinin bile çocuğu yok."

Norman yine öfkelenmeye başladı. "Çünkü buraya gelmeye korkuyorlar!"

"Birinin ismini ver," dedi Helen.

Norman dedi ki: "Beni oyuna getirmeye çalışma. Anladığımı biliyorum, Helen ve bu senin sorunun. Biz hayatlarımızın tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğiz, hele de—"

Linus acı bir kahkaha attı. "Tehlikeye atılması mı? Kim tarafından? Benim dışımda kim sizi tehdit etmiş?"

"Onlar!" diye feryat etti bir kadın kalabalığın arkasından. "Sadece var olarak hem de! Onlar birer tehdit!"

"Size inanmıyorum," dedi Linus. "Bir aydır yanlarındayım ve tehdit fısıltısı dahi duymadım. Hatta Marty'nin bir çocuğa karşı şüursuz girişimi dışında gördüğüm tek bir tehlike varsa o da buraya toplanmış olan sizlersiniz. Diyelim ki adaya ulaşınız. Ne yapacaksınız? Onlara el sürebilecek misiniz? Vuracak mısınız? Canlarını mı yakacaksınız? Onları öldürecek misiniz?"

Norman'ın rengi soldu. "Bizim amacımız bu değildi..."

"O zaman ne yapıyorsunuz? Çünkü eminim aklınızda bazı fikirler vardır. Toplandınız, ortalığı ayaga kaldırdınız. Grup halinde düşünmeniz sizi zehirledi. O adaya gidebilseydiniz neler yapabileceğinizi düşünmek hiç hoşuma gitmiyor. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama neyse ki Merle buradaymış da feribota binmenize izin vermemiş."

"Evet," dedi Merle. "Geçiş ücreti gerekiyor ama siz ödeme-yi reddettiniz!"

"Cidden, Merle," dedi Helen. "Küçük bir övgü aldığında çeneni kapatmayı öğrensen artık?"

"Dağın," dedi Linus. "Yoksa gücüm dahilinde her yol—"

Kimden geldiğini göremedi. Kalabalığın ortasında biri. Marty olduğunu düşünmüyordu ama çok hızlı olmuştu. Parmaklarının arasında büyük bir taş tutan bir el kalktı. Geriye doğru gitti ve ileri atıldığında taş onlara doğru fırladı. Linus'ın kime atıldığını düşünecek vakti olmadı ama Helen'e doğru geliyordu. Linus kadının önüne geçip kalabalığa sırtını verdi ve ona kalkan oldu. Gözlerini kapattı, darbenin gelmesini bekledi.

Ama gelmedi.

Onun yerine sanki dünyaya güneş düşmüştü. Hava ısındı, ısındı, ta ki her yer yanıyormuş gibi gelene kadar. Gözlerini açtı. Yüzü, Helen'inkinden yalnızca birkaç santim ötedeydi ancak Helen ona bakmıyordu. İlgiyle Linus'ın tepesindeki bir yere bakıyordu; gözleri, Linus'ın arkasındaki alevi yansıtıyordu.

Yavaşça döndü.

Arthur Parnassus kalabalıkla aralarında duruyordu ama her zamanki haliyle değil.

Anka kuşu yükselmişti.

Kolları yanlara açılmıştı. Linus'ın karanlıkta kısa bir an göz attığı kanatlar şimdi Arthur'un iki yanında en az üçer metreydi. Kollarına ve omuzlarına alevler tırmanıyordu. Üstündeki anka başı geri yatmış, gagasının arasında bir taş tutu-

yordu. Gagasını kapattı ve kırılan taş, ufacık parçalar hâlinde Arthur'un önüne döküldü.

Önlerindeki insanların içinde korku vardı, evet, ne kadar muazzam olur olsun bu manzarayla bile yatışmayacak bir korku. Ama Helen'de gördüğü şaşkınlığın aynısının kendi yüzünde de olduğuna emindi.

Kanatlar çırpındı, ateş çatırdadı.

Anka kuşu başını arkaya devirip haykırdı ve Linus'ı kalbine kadar ısıtan, delici bir çığlık duyuldu.

Helen'i rıhtımda bıraktı ve yavaşça Arthur'un etrafında dolaşarak kanatlardan birinin altına girdi. Sıcaklıklarını sırtında hissediyordu.

Arthur dosdoğru ileriye bakıyordu, gözleri alev alevdi. Anka kuşu kanatlarını çırpı ve küçük ateş dalgaları havada uçtu. Ardından başını eğip Linus'a baktı, gözleri yavaşça kırıldı.

Linus hiç düşünmeden yukarı uzandı ve Arthur'un yüzünü ellerinin arasına aldı. Teni sıcaktı ama Linus yanıp kül olmaktan korkmuyordu. Arthur buna asla izin vermezdi.

Ateş ellerinin tersini gıdıkladı. "Sakin ol," dedi sessizce. "Bu kadar yeter bence. Niyetini gayet iyi ifade ettin."

Arthur'un gözlerindeki ateş söndü. Kanatlar geri çekildi.

Anka kuşu başını eğdi. Linus ona baktı ve büyük kuş bir an gagasını alnına bastırınca nefesi kesildi. Ardından yoğun, siyah bir duman bulutu içinde kayboldu.

"Şimdi başını belaya soktun," diye fısıldadı Linus.

"Zamanı gelmişti," dedi Arthur. Alnından ter damlıyordu ve yüzü bembeyazdı. "İyi misin?"

"Oldukça. Kafama atılan bir taştan kaçınabilmek güzeldi, teşekkürler." Hâlâ insanların önünde olduklarını fark edince ellerini indirdi. Öfkeliydi, uzun zamandır olmadığı kadar öfkeliydi. Onlara iki çift laf etmek, ufak tehditler savurmak için arkasını dönüyordu ki Arthur başını iki yana sallayınca durdu. "Sen sözünü söyledin. İzin ver ben konuşayım."

Linus gergince başını onaylayarak salladı fakat Arthur'un yanından ayrılmadı. Arthur kalabalığa dönüp tekrar taş atma-ya cüret edecek herhangi biri olup olmadığına baktı.

İçlerinde öfke uçup gitmişti. Gözleri kocaman açılmış, yüzleri solgundu. Pankartları yerde unutulmuştu. Marty boyunluğunu çıkarmıştı, muhtemelen başını kaldırıp anka kuşunun serbest kalışını görebilmek için.

Arthur dedi ki: "Sizi istediğim kadar iyi tanımıyorum. Ve siz de beni tanımıyorsunuz. Tanısaydınız bana ve benim olana zarar vermeye çalışmanın kesinlikle iyi bir fikir olmadığını bilirdiniz."

Anka kuşu gitmiş olsa da Linus yine sıcacık olmuştu.

Kalabalık bir adım daha geri çekildi.

Arthur içini çekti, omuzları çökmüştü. "Ben... Ben burada ne yapacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi. Sözlerin tek başına kalpleri ve zihinleri değiştirebileceğini sanmıyorum, özellikle bu sözler benden çıktığında. Anlamadığınız şeyden korkuyorsunuz. Alışkın olduğunuz bu düzenli dünyada bizi kaos olarak görüyorsunuz. Ve çocukları adada ne kadar tecrit ettiğimi düşünürsek ben de bununla savaşmak için fazla bir şey yapmadım. Belki ben..." Başını iki yana salladı. "Hatalar yaparız. Sürekli. Birbirimizden farklı olsak bile bizi insan yapan şey budur. Bizi korkulacak şeyler olarak görüyorsunuz. Ve ben de sizi unutmak için her şeyimi vereceğim bir geçmişin yaşayan hayaletleri olarak görüyorum. Ama burası bizim evimiz ve sizinle paylaşıyoruz. Yalvarmayacağım. Rica da etmeyeceğim. Ve eğer zorlamaya devam ederseniz çocuklarımla güvenliğini sağlamak için yapmam gereken ne varsa yapacağım. Ama mümkünse bundan kaçınabileceğimizi umuyorum. Anlamadığınız şeyleri yargılamaktansa dinlemenizi isteyeceğim." Arkaya sinen Marty'ye baktı. "Lucy sana gerçek bir zarar vermek istemedi," dedi kaba olmayan bir tavırla. "İstese içini dışına çıkarırdı."

Kalabalık bir ağızdan nefesini içine çekince Linus, "Belki biraz daha az," diye mırıldandı.

"Çok doğru," dedi Arthur. Sonra daha yüksek sesle devam etti, "Böyle bir şey yapacağından değil. Tek istediği plaklardı. Onları ne kadar seviyor bilemezsiniz. Başka ne olursa olsun, o hâlâ bir çocuk, tıpkı diğerleri gibi. Tüm çocuklar korunmayı hak etmiyor mu? Dünyayı şekillendirerek daha iyi bir yer haline getirmek için sevmeyi ve ilgilenilmeyi hak etmiyorlar mı? Bu açıdan bakabilirseniz eğer, kasabadaki veya ötesindeki diğer çocuklardan hiçbir farkları yok. Ama onlara farklı oldukları söylenmiş; sizin gibi insanlar tarafından, onları ve dünyamızı yöneten insanlar tarafından. Onları ayrı tutmak, tecrit etmek için kurallar ve kısıtlamalar koyan insanlar tarafından. Bunu değiştirmek için ne gerekiyor bilmiyorum. Ama değişim en tepede başlamayacak. Bizimle başlayacak."

Kalabalık onu ihtiyatla izliyordu.

Arthur içini çekti. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Helen bir adım öne çıkarak. Öfkeliydi, ellerini yumruk yapmıştı. "Barış içinde toplanma hakkınız var. Düşüncelerinizi ifade etme hakkınız var. Ama sınırı geçip şiddete yöneldiğiniz an bu, yasal bir mesele haline gelir. Büyü gücü olan çocuklar, diğer tüm çocuklar gibi yasalarla korunur. Onlara gelecek herhangi bir zararın çok hızlı sonuçları olacaktır. Bunun olmasını ben sağlayacağım. Gücü olsun ya da olmasın, bir çocuğa elini uzatan herkesin keşke yapmasaydım dediğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Linus ya da Arthur'un söylediklerini duymazdan gelmeyi düşünebilirsiniz ama benim bu söylediklerim kulağınıza küpe olsun. Küçük bir anlaşmazlığın kokusunu dahi alırsam neden bana dalaşmamanız gerektiğini anında görürsünüz."

İlk tepki veren Norman oldu.

Kalabalığın iterek geçip kendi kendine homurdanarak hızla uzaklaştı.

Postacı da omzunun üstünden arkaya bakarak onu izledi, yüzünde afallamış bir ifade vardı.

Birkaç kişi daha dağıldı. Marty de gitmeye çalıştı ancak Helen, "Martin Smythe!" diye bağırdı. "Sen olduğun yerde kal. İkimiz toplu ortamlardaki görgü kuralları ve yalan söylemenin cezaları üzerine uzun bir konuşma yapacağız. Ve eğer o taşı sen attıysan banka hesabını boşaltıp hepsini hayır kurumlarına bağışlayacağım."

"Yapamazsın!" diye inledi Marty.

"Yapabilirim," dedi Helen ciddi bir sesle. "Vasin benim. Üstelik bu benim için çok, çok kolay bir şey."

Kalabalık dağıldı. Birkaç kişi mesafelerini koruyarak da olsa Arthur'dan özür dileyince Linus'ın ağzı açık kalmıştı. Gördükleri şeyin kasabaya hızla yayılmasını bekliyordu. Hikâyenin sonu Arthur'un canavar gibi bir kuşa dönüp kasabayı yok etmekle tehdit etmesiyle biterse Linus şaşırmasdı.

"İsterseniz sizi adaya geri götürüyüm," dedi Merle. "Yarı fiyatına."

Linus güldü. "Sanırım biz halledebiliriz, Merle. Ama cömertliğin için teşekkürler." Duraksayarak düşündü. "Gerçekten teşekkürler."

Merle feribota giderken tuzdan yolun onu işsiz bırakacağına dair bir şeyler geveliyordu.

Arthur insanların kasabaya doğru uzaklaşmasını izliyordu. "Sence dinleyecekler mi?" diye sordu Helen'e.

Helen kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Dinlerler diye umuyorum ama ben her zaman, hepsi gerçekleşmeyen birçok şey umarım." Neredeyse utanarak Arthur'a baktı. "Tüylerin çok güzeldi."

Arthur gülümsedi. "Teşekkürler, Helen. Yaptığın her şey için."

Helen başını iki yana salladı. "Bana zaman ver, Arthur. Hepimize zaman ver. Elimden geleni yapacağım." Elini sıktı ve ardından Linus'a döndü. "Gidiyorsunuz demek? Cumartesi, değil mi?"

Linus gözlerini kırıştırdı. Onca tantananın içinde yolcu-

luğunun neredeyse sona erdiğini unutmuştu. “Evet,” dedi. “Cumartesi.”

“Anlıyorum.” Bir ona, bir Arthur’a baktı. “Umarım bir gün sizi tekrar burada görürüz, Linus Baker. Siz buradayken günler... olaylı geçiyor. İyi yolculuklar.”

Bunun ardından rıhtımdan indi, Martin’i kulağından yakaladı ve haklı bir öfkeyle onu uzaklaştırdı.

Linus, Arthur’un yanına ilerledi. Ellerinin arkası birbirine hafifçe değiyordu. “Nasıl hissettirdi?” diye sordu

“Ne?”

“Kanatlarını açmak.”

Arthur yüzünü güneşe çevirdi, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. “Çok uzun zaman sonra ilk kez özgür kalmışım gibi. Gel, sevgili Linus. Eve gidelim. Zoe’nin epey işi olduğuna eminim. Ben sürerim.”

“Ev,” diye tekrarladı Linus, evin tam olarak neresi olduğunu merak ederek.

Arabaya döndüler. Dakikalar sonra araba tuzdan yolun üstünde, rüzgâr saçlarındaydı. Gök mavisi deniz tekerleklerle çarpıyordu.

Cuma günü öğleden sonra konukevinin kapısı çalındı.

Linus son raporundan başını kaldırdı. Günün büyük bir kısmında bunun üzerinde çalışmıştı. Her zamanki girişinden sonra sadece tek bir cümle yazmıştı.

Sandalyesinden kalkıp kapıya gitti.

Marsyas Yetimhanesi'nin tüm çocuklarını verandada görünce şaşırdı. Bir maceraya atılacak gibi giyinmişlerdi.

"Geri döndüm!" dedi Komutan Lucy. "Son bir keşif gezisi için. Bay Baker, sizden bize katılmanızı istiyorum. Tehlikeler büyük olacak ve bundan canlı çıkacağınıza söz veremem. İnsan yiyen yılanlar ve deri altına giren böcekler ve gözbebeklerini içten dışa doğru parçalayan solucanlar olduğu haberini aldım. Ama ödül –hayatta kalabiliyorsanız!– en çılgın hayallerinizden bile fazlası olacak. Kabul ediyor musunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Linus yavaşça. "İnsan yiyen yılanlar mı diyorsun? Kulağa tehlikeli geliyor."

Lucy öne eğilip fısıldamadan önce diğerlerine şöyle bir baktı. "Gerçek degiller. Sadece rol yapıyorum. Ama diğerlerine söylemeyin."

"Yaa," dedi Linus. "Anlıyorum. Şey, ben insan yiyen yılanlar konusunda uzmanımdır, özellikle de onlardan kaçınma konusunda. Sanırım size bir şey olmayacağından emin olmak için geleceğim."

"Ah, Tanrıya şükür," diye nefesini verdi Chauncey. "Bugün hiç yenmek istemiyordum."

"Hadi üstünü değiştir!" dedi Talia, Linus'ı evin içine iterek. "Böyle gelinmez!"

"Gelinmez mi? Nesi var ki—" Birden kaskatı kesildi ve düşer gibi oldu. "Ah, hayır! Bir adım daha atamam sanırım! Et yiyen böcekler mi bunlar yoksa?"

"Neden böylesin?" diye inledi Talia. "Phee! Bana yardım et!"

Phee koşarak geldi ve önemsiz ağırlığıyla Linus'a destek oldu. Linus yatak odasına doğru bir adım atarken gülüyordu. "Böyle çok daha iyi oldu, teşekkürler. Hemen hazırlanıyorum."

Yatak odasına girerken çocukların heyecanla yeni maceraları hakkında konuşmalarını dinledi. Kapıyı arkasından itti ve başını arkasına yaslayıp gözlerini kapattı.

"Yapabilirsin," diye fısıldadı. "Hadi koca oğlan. Son bir macera."

Kendini kapıdan uzaklaştırdı ve dolaba gitti.

Maceracı kıyafetlerini buldu.

Giyindi.

Hâlâ tam anlamıyla gülünç görünüyordu.

Ve ilk defa hiç umursamadığını fark etti.

Maceracılar ormanda dolaşarak yollar aştı. Mızrak ile oklarla saldıran ve üstü kapalı şekilde dalaklarını yemekle tehdit eden yamyamları savuşturdular. Ağaçlardan kalın sarmaşık dalları gibi sarkan insan yiyen yılanları atlattılar. Komutan Lucy gözlerinin arkasına yuva yapan böcekler tarafından ele geçirildi. Nefesi kesildi, ağzı tılandı, sağa sola savruldu ve sonunda dili ağzından sarkmış hâlde bir ağaca doğru yığıldı. Ancak ekip arkadaşları sayesinde mümkün olan en son anda diriltilebildi ve bir gün daha savaşmak üzere hayata döndü.

Sonunda tanıdık bir yere vardılar ve Linus uzakta ada perisinin evini saklayan bir ağaç korusu gördü. Koruluktan çıkıp sahile gelmişlerdi ki Zoe'nin sesi etraflarında gürledi. "Görü-

yorum ki dönmüşsünüz! Gerçekten aptalmışsınız. Geçen sefer canınız zor kurtarmıştınız."

"Dikkat!" diye haykırdı Komutan Lucy. "Daha hiçbir şey görmedin! Hazinelelerini hemen bize teslim etmeni talep ediyoruz. Hayır cevap olarak kabul etmeyeceğiz!"

"Öyle mi?"

"Hayır!" diye bağırdı çocuklar.

Linus da sessizce tekrarladı, "Hayır."

"Yaa. Pekâlâ öyleyse. Sanırım şimdilik vazgeçiyorum. Benim için fazla güçlüsünüz."

"Biliyordum," dedi Lucy hevesle. Ellerini başının üstüne kaldırdı. "Adamlarım!" Talia ve Phee'ye baktı. "Ve ayrıca kadınlarım. Hakkınız olanı almak için beni takip edin!"

Ettiler. Elbette ettiler. Onu nereye gitse takip ederlerdi.

Linus da ederdi.

Sahili geçip ağaçların arasına koşarak girdiler.

Linus içini çekti. O herhangi bir yere koşmaya niyetli değildi. Koşma günleri artık geride kalmıştı. Alnını silip ağaçların arasından ilerledi.

Ağaç sırasına ulaştığında kaşlarını çatı. Birden garip bir sessizlik çökmüştü. Altı çocuğun daha fazla ses çıkarması gerekirdi. Özellikle de bu altı çocuğun. Duraksadı, sonra ağaçlığa doğru girdi.

Dallara kâğıt fenerler asılmıştı. Çardaktakinin aynılarıydı. Uzanıp bir tanesine dokundu. İçindeki ışık parlaktı ve Linus onun bir ampul ya da mumdan geldiğini sanmıyordu.

Ağaçların ortasındaki eve vardığında onu bekliyorlardı. Talia ile Phee. Sal, Theodore, Chauncey ile Lucy. Saçındaki yeşil ve altın sarısı çiçeklerle Zoe.

Ve tabii ki Arthur. Her zaman Arthur.

Önlerinde boyayla yazılmış kelimelerin olduğu uzun bir pankart tutuyorlardı: SİZİ ÖZLEYECEĞİZ BAY BAKER!!! Her yerinde el izleri vardı. Küçükler Talia, Phee ve Lucy'nin. Daha büyük olan Sal'in. Chauncey'nin dokunaçlarından çıktığını

düşündüğü bir çizgi ve Theodore'un pençelerine benzeyen bir boya izi de vardı.

Linus titrek bir nefes aldı. "Ben... ben bunu beklemiyordum. Hepiniz ne harika bir şey yapmışsınız. Şuna bakın. Kendinize bir bakın."

"Benim fikrimdi," dedi Lucy.

Talia onun ayağına bastı.

Lucy yüzünü buruşturdu. "Ah, yani çoğu benim fikrimdi. Ama diğerleri de yardım etti. Birazcık." Yüzü neşeyle parladı. "Ama bilin bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Hazine falan yoktu! Sizi buraya getirmek için yalan söyledik!"

"Ah. Anlıyorum. Yani asıl hazine, yol boyunca kurduğumuz dostluklar mıydı?"

"Korkunçsunuz," diye mırıldandı Lucy. "Gerçekten çok korkunçsunuz."

Ne partiydi ama... Yiyecek vardı – o kadar çoktu ki Linus masanın yiyeceklerin ağırlığı altında çökeceğini düşündü. Kızarmış etler, sıcak çörekler, dişlerinin arasında çıtırdayan salatalıklı salatalar. Kek, turta ve kremaya batırabilecekleri ahududu tartları.

Ve müzik! Her türden müzik. Tezgâhın üstünde bir plakçalar duruyordu ve Ritchie, Buddy ve Big Bopper'ın sesleriyle müziğin öldüğü gün gümbürdüyordu. Müzikten Lucy sorumluydu ve kesinlikle hayal kırıklığına uğratmadı.

Öyle güldüler ki. Ah, öyle güldüler ki. Linus kalbinin acıdığını düşünse de gözlerinden yaşlar gelene kadar, yanları ağrıyana kadar güldü. Güneş batıp fenerler parıldarken güldüler, güldüler, güldüler.

Müzik bir kez daha değiştiğinde Linus gözyaşlarını siliyordu (keyiften, dedi kendi kendine).

Nat King Cole daha şarkı söylemeye başlamadan tanıdı onu.

Başını kaldırıp baktığında Arthur Parnassus'un elini uzatmış, önünde durduğunu gördü.

Teşekkürler.

Teşekkür edip duruyorsun ama ben bunu hak ettiğimi sanmıyorum.

Hak etmediğini düşündüğünü biliyorum. Ama samimi olmadığım şeyler söylemem. Hayat bunun için fazla kısa. Dans etmek ister misin?

Ben... bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz yeteneksizdir.

Hiç zannetmiyorum.

Ve Linus Baker bencil olmak için kendine izin verdi. Yalnızca bir seferlik.

Arthur'un elini tuttu ve Nat, kalbi kırılıyor olsa da gülümsemesini söylerken yavaşça ayağa kalktı.

Arthur onu kendine çekti ve ileri geri salınmaya başladılar.

"Gülümse ve belki yarın," diye kulağına fısıldadı Arthur. "Görürsün güneşin senin için parladığını."

Linus başını Arthur'un göğsüne yasladı. İçerde yanan ateşi hissedebiliyordu.

Dans ettiler.

Linus şarkının uzun sürmediğini bilse de asırlar kadar uzun sürdü. Arthur'un şarkı sözlerini fısıldadığını duyabiliyordu. Kendini bile şaşırtmıştı, görünüşe bakılırsa hiç de yeteneksiz değildi.

Ama büyülu olan her şey gibi şarkı da nihayetinde sona erdi.

Ev sessizdi. Linus bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırptırdı. Başını kaldırdı. Arthur ona baktı, gözleri ateş gibi parlıyordu. Linus geri çekildi.

Zoe, kucagında Phee ve Talia'yla oturuyordu. Theodore, Sal'in omzunda; Lucy ile Chauncey ise bacaklarında yatıyordu. Hepsi yorgun görünüyordu. Mutlu ama yorgun. Lucy ona gülümsedi fakat gülümsemesi bir esnemeyle bölündü. "Hazine-ni-sev-diniz mi, Bay Baker?"

Linus tekrar Arthur'a baktı. "Sevdim," diye fısıldadı. "Her şeyden çok sevdim."

Ana binaya doğru yürürlerken Zoe, Phee ve Talia'yı taşıyordu. Talia yüksek sesle horluyordu.

Sal, Theodore'u gömleğinin içine koymuş ve o da başını boynuna yaslamıştı.

Arthur, Chauncey'yi dokunacından tutuyordu.

Linus en arkadaydı ve Lucy kollarında uyukluyordu.

Keşke bu sonsuza kadar sürse diye diledi.

Sanki her şey bir anda olup bitmişti.

Talia'ya iyi geceler diledi. Phee'ye. Sal ile Theodore'a. Lucy'yi kolunun birine aldı ve diğer eliyle uzanıp Chauncey'nin başını okşadı.

Arthur gözleriyle ona sorunca Linus başını iki yana salladı. "Ben hallederim."

Arthur başıyla onaylayıp diğerlerine diş fırçalama zamanının geldiğini hatırlatmak için uzaklaştı.

Lucy'yi Arthur'un yatak odasına götürdü ve onu yere bıraktı. "Hadi pijamalarını giy," dedi sessizce.

Lucy başını onaylayarak salladı ve giyinme odasının kapısına gitti. Kapıyı arkasından kapattı.

Linus hiçbir şeyden emin olamayarak odanın ortasında duruyordu. Neyin nasıl olduğunu bildiğini sanıyordu. Dünya nasıl işlediğini. İçindeki yerini.

Şimdi o kadar emin değildi.

Lucy pijama altı ve beyaz bir tişört giyip dönmüştü. Saçları sanki eliyle karıştırmış gibi havaya dikilmişti. Çıplak ayakları minicikti.

"Hadi dişlerini fırçala," dedi Linus nazikçe.

Lucy şüpheyle ona baktı. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

Linus başını onaylayarak salladı. "Olacağım. Söz."

Lucy koridora çıktı. Chauncey'nin Theodore'un yine diş

macunu yedigini bağırdığını duydu ve Theodore cevap olarak yemediğini civıladı.

Linus yüzünü ellerinin arasına aldı.

Lucy temizlenip odaya geri döndüğünde kendini toparladı.

Lucy tekrar esnedi. "Çok yorgunum."

"Macera zor iş sanırım."

"İyi maceraydı ama."

"En iyisi," diye onayladı Linus.

Lucy'yi elinden tutup odasına götürdü. Titizlikle yapıştırdıkları plaklar duvara asılmıştı (gerçi Buddy Holly kaydından bulamadıkları bir parça hâlâ kayıptı, görünüşe bakılırsa Theodore hızlı hareket etmişti). Linus yorganı açtı ve Lucy yatağa urmanıp yastığına sıkı sıkı sarılarak altına girdi.

Yorganı Lucy'nin omuzlarına kadar örttü. Lucy yan dönüp ona baktı. "Gitmeni istemiyorum."

Linus yatağın yanına çömelip sertçe yutkundu. "Biliyorum. Ve bunun için çok üzgünüm. Ama buradaki zamanım neredeyse bitti."

"Neden?"

"Çünkü sorumluluklarım var."

"Neden?"

"Çünkü ben bir yetişkinim. Ve yetişkinlerin işleri vardır."

Lucy yüzünü buruşturdu. "Hiç yetişkin olmak istemiyorum. Kulğa çok sıkıcı geliyor."

Uzanıp Lucy'nin bir tutam saçını alnından çekti. "Bence harika bir yetişkin olacaksın ama bunun olması için daha çok vakit var."

"Bizi götürmelerine izin vermeyeceksin, değil mi?"

Linus başını iki yana salladı. "Hayır. Bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Lucy."

"Çok iyi birisin." Sonra, "Uyandığımda gitmiş olacaksın."

Linus bakışlarını kaçırdı ama cevap vermedi.

Lucy'nin elinin yüzüne değdiğini hissetti. "Diğerleri bilmiyor ama ben biliyorum. Bazen bazı şeyleri görebiliyorum. Neden bilmiyorum. Sen. Arthur. O, yanıyor. Bunu biliyor muydun?"

Linus sertçe içini çekti. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır. Buna izni olduğunu sanmıyorum. Ama biliyoruz. Hepimiz biliyoruz. Geçen gün gittiğinizde ikinizin ne yaptığınızı da biliyoruz. O, bizden biri. Tıpkı senin gibi."

"Korkarım benim gücüm yok."

"Var. Arthur sıradanlığın içinde de sihir olabileceğini söylemişti."

Lucy'ye dönüp baktı.

Gözleri kapanmıştı.

Derin bir nefes aldı.

Linus ayağa kalktı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ayrılırken içeri bir parça ışık süzülün ve uyuyan çocuğu bulmaya çalışan kâbuslar gelirse onları kovalasın diye kapıyı hafifçe açık bıraktığından emin oldu.

Diğer kapılar kapalıydı. Koridordan yavaşça ilerlerken hepsine tek tek dokundu.

Yalnızca Sal'in kapısının altından ışık geliyordu.

Kapıyı çalmayı düşündü.

Çalmadı.

Merdivenlerin başında durdu.

Nefes aldı.

Ve sonra indi.

Birinci katta fısıltılı bir tartışma vardı. Orada olduğunu belirtse mi belirtmese mi bilemeden durdu. Söylenenleri duymıyordu ama onun duyması için söylenmediklerini biliyordu.

Zoe ön kapıda durmuş Arthur'un göğsünü dürtüyordu; kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. Mutsuz görünüyordu. Tam olarak kızgın gibi değil ama... yine de bir şeyler vardı. Son basamak Linus'ın ağırlığıyla gıcırdadığında durdu.

Dönüp ona baktılar.

"Lucy uyudu," dedi ensesini kaşıyarak.

"Erkekler," diye hırladı Zoe. "İşe yaramazsınız, çoğunuz öylesiniz." Arthur'dan uzaklaştı, gelip Linus'a dik dik bakarken ifadesi sertti. "Sabah erkenden o zaman?"

Linus başını onaylayarak salladı. "Tren saat tam yedide kalkıyor. Merle altıyı çeyrek geçe bizi bekliyor olacak."

"Ve gerçekten gitmek zorundasın, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"İyi," diye mırıldandı Zoe. "Burada olacağım. Beni bekletme." Topuklarının üzerinde döndü ve başka hiçbir şey söylemeden gitti. Kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı.

Arthur dişlerini sıkarak arkasından baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

Başı ağrıyordu. "Son raporum için endişeleniyorsanız sizi temin ederim—"

"Lanet raporla alakası yok."

"Peki," dedi Linus yavaşça. Daha önce Arthur'un lanet okuduğunu duyduğunu sanmıyordu. "O zaman sorun ne?"

Arthur başını iki yana salladı.

"İnatçı şey," diye mırıldandı Linus ve sesinin sevgi dolu çıkmasına engel olamadı. Başka ne yapacağını bilemediğinden yapabileceği tek şeyi yaptı.

Kapıya doğru yürüdü.

Arthur'la omuz omuza geldiğinde bir şeyler olacağını düşündü. Ne, bilmiyordu. Ama bu olmadı. Korkağın tekiydi.

"İyi geceler öyleyse," demeyi başardı. Kapıya doğru ilerledi.

Sonra Arthur ona seslendi. "Kal."

Linus gözlerini kapatarak durdu. "Ne?" diye sordugunda sesi titriyordu.

"Kal. Burada. Bizimle. Burada benimle kal."

Linus başını iki yana salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Bunu bilmiyorum."

Linus döndü ve gözlerini açtı.

Arthur solgundu, ağzı ince bir çizgi şeklini almıştı. Linus arkasında yanan kanatların belli belirsiz silüetini görebildiğini düşündü ama loş ışığın bir hilesi de olabilirdi. "Geçici olacağı belliydi," dedi. "Ben buraya ait değilim."

"Buraya ait değilsen nereye aitsin?"

"Bir hayatım var," dedi Linus. "Bir evim ve. Bir—"

Ev, sadece içinde yaşadığın bina değildir. Etrafımızda olmasını seçtiğimiz insanlar da evimizdir. Adada yaşamıyor olabilirsin ama oranın evin olmadığını söyleyemezsin. Baloncugunuz, Bay Baker. O artık patladı. Neden tekrar etrafınızda şehillendirmeye çalışıyorsunuz?

"Yapmam gereken bir iş var," diye bitirdi beceriksizce. "İnsanlar bana güveniyor. Sadece... sadece buradakiler değil. Bana ihtiyacı olabilecek başka çocuklar var. Senin bir zamanlar bulunduğun durumda olabilecek çocuklar. Onlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekmez mi?"

Arthur bakışlarını uzaklaştırırken başını onaylarcasına salladı. "Elbette. Elbette önemli olan bu. Beni affet. Öyle değilmiş gibi söylemek istemedim." Linus'a tekrar baktığında yüzü ifadesizdi, neredeyse... boştu. Hafifçe başını eğdi. "Teşekkür ederim, Linus. Her şey için. Bizi gerçekte olduğumuz gibi gördüğün için. Bu adada her zaman hoş karşılanacaksın. Çocuklar seni özleyecek, eminim." Yüz ifadesi hafifçe sarsıldı. "Ben seni özleyeceğim."

Linus ağzını açtı fakat hiçbir şey söyleyemedi. Ve bunun için kendinden nefret etti. Karşısında duruyordu işte, bu adam, bu harika adam, ona kalbini açıyordu. Linus ona bir şey söylemek zorundaydı, ne kadar küçük olursa olsun.

Tekrar denedi. Dedi ki: "Eğer durum... durum farklı olsaydı ben... anlamam gerek, Arthur. Anlamak zorundasın. Burası. Bu çocuklar. Sen. Keşke ben..."

Arthur sessizce gülümsedi. "Biliyorum. İyi geceler, Linus. Ve iyi yolculuklar. Kendine iyi bak."

Kapıyı kapattı ve Linus'ı karanlıkta, verandada ayakta diki-
lir halde bıraktı.

Linus verandaya oturdu. Doguda hafif bir ışık vardı. Yıldızlar
parlıyordu. Valizi yanındaydı. Calliope kafesinde duruyordu,
her ne kadar bu erken saatte pek neşeli olmasa da. Linus onun-
la aynı duyguları paylaşıyordu, özellikle bütün gece gözünü
dahi kırpmadığı düşünülürse.

Derin bir nefes aldı. Bir bulut hâlinde verdi. "Sanırım zama-
nı geldi."

Ayaga kalktı. Bavulu ile kafesi aldı ve verandadan indi.

Söz verdiği gibi Zoe, küçük arabasının yanında bekliyordu.
Valizini ondan aldı ve tek kelime etmeden bagaja koydu.

Calliope'yi arka koltuğa yerleştirdi.

Zoe koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı.

Sonra yola çıktılar.

Linus yan aynadan arkalarında yavaşça küçülen evi izledi.

Merle rıhtımda bekliyordu. Arabanın farları çatılmış kaşlarını
aydınlatmıştı. Rampayı indirdi. "Bu erken saat için ücret iki
katına çıkar," dedi.

Linus kendini şaşırttı. "Kapa çenenin, Merle."

Merle'ün gözleri büyüdü.

Linus bakışlarını kaçırmadı.

Gözünü ilk kaçırın Merle oldu. Homurdanarak kaptan köş-
küne gitti.

Geçiş sorunsuzdu. Okyanus neredeyse düzdü. Gökyüzü gittik-
çe daha çok parlıyordu. Zoe'nin ağzını bıçak açmıyordu. Kasa-
baya vardıklarında rampayı indirirken Merle onlara bakmadı
bile. Feribottan inerlerken, "Hemen dönmenizi bekliyorum,"
dedi. "Bugün çok yoğunum ve—"

Zoe motoru çalıştırıp gaza bastı ve Merle'ün söylediği başka
bir şey varsa da arada kaybolup gitti.

Platforma ulaştıklarında tren henüz gelmemişti. Güneş yükselmeye başlarken yıldızlar kayboluyordu. Zoe motoru kapattığında Linus dalgaların uzaktan gelen sesini duydu. Dizlerinin üstünde duran ellerini esnetti.

“Zoe, ben—”

Zoe arabadan indi ve arkaya dolaştı. Linus onun bagajı açtığını duydu. İçini çekerek kapıyı açtı. Calliope'nin kafesini almak için uğraştı ama onu düşürmeden inmeyi başardı. Zoe valizini platforma bıraktı ve dönüp kapıyı çarparak kapattı.

“Anlıyorum,” dedi Linus.

Zoe güldü fakat gülüşü hiç de keyifli değildi. “Öyle mi? Çünkü hiç sanmıyorum.”

“Beni anlamayı beklemiyorum, Zoe.”

Zoe başını iki yana salladı. “İyi. Anlamıyorum çünkü.”

“Burada öylece *kalamam*. Uyulması gereken kurallar var. Uygulanması gereken yönetmelikler—”

“Kurallarının da yönetmeliklerinin de canı cehennemel!”

Linus hayretle ona baktı. Sonra söyleyebileceği tek şeyi söyledi, “Hayat, bu... bu şekilde ilerlemiyor.”

“Neden olmasın?” diye çıkıştı Zoe. “Hayat neden istediğimiz gibi olmasın? Sadece başkalarının istediği gibi yaşayacaksan yaşamanın anlamı ne?”

“Elimizden gelenin en iyisi bu.”

Zoe hıhladı. “Bu senin elinden gelenin en iyisi mi? Bu?”

Aşağıdaki raylarda yaklaşan trenin düdüğü duyulunca Linus hiçbir şey söylemedi.

“Sana bir şey söyleyeyim, Linus Baker,” dedi ellerini sürücü kapısının üstüne kenetleyerek. “Hayatta bazı anlar vardır, şansın denenmesi gereken anlar. Korkutucudur çünkü başarısızlık olasılığı vardır hep. Ben bunu biliyorum. *Biliyorum*. Çünkü bir zamanlar ben de daha önce başarısız olduğum bir adama bir şans verdim. *Korkmuştum. Dehşete düşmüştüm*. Her şeyimi kaybedebileceğimi düşünüyordum. Ama o zamanlar yaşamı-

yordum. Daha önce yaşadığım hayat, hayat değildi. Hayatta kalmaktı sadece. Ve denediğim şanstı asla pişman olmayacağım. Çünkü beni onlarla buluşturdu. Hepsiyle. Ben seçimimi yaptım. Ve sen de kendi seçimini yapıyorsun.” Kapıyı açıp arabaya bindi. Motoru çalıştırdı. Son kez dönüp ona baktı ve “Her şeyin farklı olmasını istemez miydin?” dedi.

“Burada olmak istemez miydin?” diye fısıldadı Linus ama Zoe onu duyamazdı. Cümlesini bitirdiğinde Zoe artık uzaklaşmıştı, lastiklerden kumlar savruluyordu.

Treni beklerken perondaki turuncu telefona baktı, eline alıp bir arama yapmanın ne kadar kolay olacağını düşündü. Telefonu açan kişiye eve dönmek istediğini söylemenin.

“Sadece siz sanırım?” dedi görevli neşeyle trenden inerken. “Bu mevsimde buradan ayrılan birileri pek olmaz.”

“Eve gidiyorum,” diye mırıldandı Linus biletini verirken.

“Ah,” dedi görevli. “Ev gibisi yoktur, yani öyle diyorlar. Ben? Ben raylarda olmayı severim. Bir sürü harika şey görüyorum, anlarsınız ya?” Bilete baktı. “Şehre dönüş o zaman! Epey fırtına varmış diye duydum. Günlerdir yağmur yağıyormuş!” Bileti geri verirken gülümsedi. “Valiziniz için yardım edeyim mi efendim?”

Linus dolan gözlerini kırıştırdı. “Evet. Olur. Teşekkür ederim. Kafesi ben alayım. Yabancıları pek sevmez.”

Görevli başını eğip baktı. “Ah, anlıyorum. Tamam. Valizinizi ben alıyorum. Yeriniz bu tarafta, efendim. Ve şanslısınız ki kompartımanınız bomboş. İsterseniz biraz uyuyabilirsiniz.”

Valizi kaldırıp trene taşırken ısıklık çalıyordu.

Linus kafese baktı. “Eve gitmeye hazır mısınız?”

Calliope döndü ve ona arkasını sundu.

Linus içini çekti.

İki saat sonra ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Trenden indiğinde kentte şiddetli yağmur yağıyordu.

Metal grisi gökyüzüne gözlerini kısarak paltosunu sıkıca etrafına sardı.

Calliope kafesinin üstündeki deliklerden su damlamaya başlayınca tısladı.

Linus valizini aldı ve otobüs durağına doğru yürüdü.

Otobüs gecikti.

Elbette gecikecekti.

Paltosunu çıkarıp Calliope'nin kafesinin üstüne örttü.

İş görmüştü. Şimdilik.

Hapşırıldı.

Hastalanmayacağını umuyordu. Ne şans olurdu ama, değil mi?

Yirmi dakika sonra otobüs geldi, lastikleri sular sıçratıyordu.

Kapılar kayarak açıldı.

Linus otobüse binerken sırlıklamı.

"Merhaba," dedi şoföre.

Linus kartını okutmaya çalışırken sürücü homurdandı.

Otobüs hemen hemen boştu. Arkada başını pencereye yaslamış bir adam ile Linus'a şüphyle bakan bir kadın vardı. Onlardan uzak bir yere oturdu.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadı Calliope'ye.

Calliope cevap vermedi.

Otobüs, tren istasyonundan ayrılırken pencereden dışarı baktı.

Tren istasyonunun yanındaki bir tabela gözüne çarptı.

Üstünde pikniğe giden bir aile vardı. Güneş parılıyordu. Damalı bir örtünün üstüne oturmuşlardı, aralarında duran hasır sepet açıktı ve içi peynirler, üzüm ve kenarları kesilmiş sandviçlerle doluydu. Anne gülüyordu. Baba gülümsüyordu. Oğlan ve kız hayranlıkla anne babalarına bakıyorlardı.

Üstlerinde şöyle yazıyordu: AİLENİZİ GÜVENDE TUTUN!
BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN!

Linus başını çevirdi.

Bir kez otobüs değiştirmek zorunda kaldı ve ikinci otobüsten indiğinde saat öğleden sonra beşe geliyordu. Rüzgâr hızlanmıştı, hava soğuk ve can sıkıcıydı. Evden üç blok ötedeydi. Bu an geldiğinde rahatlayacağını ummuştı.

Rahatlamadı. Pek öyle söylenemezdi.

Kafesi ve valizi kaldırırken homurdandı.

Neredeyse gelmişti.

Girdiğinde sokağı sessizdi.

Sokak lambaları yanıyordu, camlarda su damlacıkları birikmişti.

86 Hermes Yolu karanlıktı. Ah, evin tuğla döşeli yolu aynıydı, çimenlik aynıydı ama yine de... karanlık geliyordu. Bir zamanlar orada olan küçük renk dokunuşunun -ayçiçeklerinin- kaybolduğunu anlaması biraz zamanını aldı.

Bir an durup evinin önüne baktı.

Başını iki yana salladı.

Bunun için yarın endişelenirdi.

Patikadan geçip verandaya ulaştı. Valizini bıraktı ve anahtarlarını aradı. Yere düştüler ve onları almak için eğilirken homurdandı.

Yağmurun içinden birinin, "Sen misin, Baker?" dediğini duydu.

Doğrulurken içini çekti. "Benim, Bayan Klapper. Döndüm. Nasılsınız?"

"Çiçeklerin öldü. Boguldular hatta, inanır mısın? Bir oğlan tutup onları yoldurdum. Çürüyorlardı. O kadar bakımsız görünen bir ev mahallenin satış değerine zarar verir. Çocuğa yaptığım ödemenin makbuzunu aldım. Geri ödenmesini bekliyorum."

"Elbette, Bayan Klapper. Teşekkür ederim."

Aynı havlu bornozu giyyordu ve aynı pipodan sigara içiyordu. Saçları da aynı şekilde kabarıktı. Hepsi aynıydı. Her küçük parçası.

Tekrar konuşmaya başladığında Linus anahtarı kilide sokmak üzereydi. "Temelli mi döndün?"

Linus çılgık atacak gibi hissediyordu. "Evet, Bayan Klapper."

Yolun karşısından gözlerini kısarak ona baktı. "Güneş görmüş gibisin. Eskisi kadar solgun değilsin. Biraz kilo da vermişsin. İyi tatil yaptın herhalde."

Kıyafetleri gerçekten eskisinden daha boldu ama uzun zamandır ilk kez bunu umursamadığını fark etti. "Tatil değildi. İşe gittiğimi söylemiştim."

"Hi-hı. Demiştin. Ama ofiste delirip herkesi öldürmekle tehdit edince rehabilitasyona gönderilmenin de yanlış bir tarafı yok yani."

"Öyle olmadı!"

Kadın elini ona doğru savurdu. "Öyleyse de beni ilgilendirmez. Ama mahalleli öyle diyor, ben sana söyleyeyim de." Kaşlarını çatı. "Satış değerine zarar veriyor."

Linus kapı kolunu sıkıca tuttu. "Evinizi satmayı mı planlıyorsunuz?"

Engibeli suratının etrafını dumanlar sararken gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Tabii ki öyle bir şey planlamıyorum. Satsam nereye gideceğim?"

"Öyleyse lanet satış değeri neden umurunuzda?"

Kadın dik dik ona baktı.

Linus da karşılık verdi.

Piposundan bir nefes aldı. "Postalarını ben aldım. Çoğu reklamdı. Pek kişisel posta almıyor gibisin. Kuponlarını kullandım. Senin için sorun olmayacağına emindim."

"Yarın postalarımı alırım."

Linus bittigine emindi ama elbette kadın devam etti. "Fırsatı kaçırdın ha! Torunum sen yokken hoş bir adamla tanıştı. Çocuk doktoru. Bahar düğünü bekliyorum. Kilisede olur tabii çünkü ikisi de dindar insanlar."

"Aferin onlara."

Piposunun ucunu dişlerinin arasına sıkıştırırken başını salladı. "Evine hoş geldin, Baker. O pis hayvanı bahçemden uzak tut. Sincaplar bir aydır rahat etti, öyle kalmasını istiyorum."

Linus vedalaşma zahmetine girmedi. Bu kaba bir davranıştı ama yorgundu. İçeri girdi ve kapıyı sertçe arkasından çarptı.

Evi havasızdı, bir süredir yaşanmamış ev kokusu her yere sinmişti. Işığı açmadan önce valizi ve kutuyu yere bıraktı.

Her şey aynıydı. Belki biraz tozlu.

Sandalyesi oradaydı. Victrola'sı. Kitapları.

Hepsi aynıydı.

Eğilip Calliope'nin kafesinin kapağını açtı.

Calliope fırlayıp gitti, kuyruğu arkasında dimdikti. Islaktı ve eğleniyor gibi görünmüyordu. Kum kutusunun olduğu koridora doğru gidip gözden kayboldu.

"Evde olmak güzel," diye fısıldadı.

Buna inanmadan önce bunu kaç kez daha söylemesi gerektiğini merak ediyordu.

Valizini yatağın ayakucuna koydu.

Islak kıyafetlerini çıkardı.

Yedek pijamalarını giydi.

Calliope'nin mamasını koydu.

Kendi de bir şeyler yemeye çalıştı ancak pek aç değildi.

Sandalyesine oturdu.

Sandalyesinden kalktı.

"Biraz müzik," diye karar verdi. "Belki de biraz müzik dinlemeliyim."

Ol' Blue Eyes'ı seçti. Frank Sinatra onu hep mutlu ederdi.

Plağı zarfından çıkardı. Victrola'nın kapağını kaldırdı. Plağı yerleştirdi. Makineyi çalıştırınca hoparlörler cızırdadı. İğneyi indirdi, gözlerini kapattı.

Fakat Victrola'dan gelen ses Frank Sinatra'ya ait değildi.

Gitmeden önce plak zarflarını karıştırmış olmalıydı.

Trompetler gürledi.

Erkeksi tatlı bir ses şarkı söylemeye başladı.

Bobby Darin, denizin ötesindeki bir yerden bahsediyordu.

Lucy'nin mutfakta zıplayışını, bütün ciğeriyle haykırışını hatırladı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bobby şarkı söylerken Linus'ın omuzları sarsılıyordu.

Yatağa gitti.

Battaniyeler ve yastık biraz küf kokuyordu ama şimdi bunun için endişelenemeyecek kadar yorgundu.

Uzun süre gözünü tavana dikti.

En sonunda uyudu.

Rüyasında okyanustaki bir adayı gördü.

Pazar günü temizlik yaptı. Yağmur yağmasına rağmen evi havalandırmak için pencereleri açtı. Yerleri sildi. Duvarları sildi. Tezgâhları sildi. Yatağın çarşaflarını değiştirdi. Banyodaki fayans araları için bir diş fırçası kullandı. Süpürdü. Paspasladi.

Bitirdiğinde sırtı ağrıyordu. Akşamüstü olmuştu ve yemek yemeyi düşündü ancak midesi kurşun gibi ağırdı.

Çamaşır. Çamaşır yıkaması gerekiyordu.

Ve son raporunu tamamlaması gerekiyordu.

Yatağın ucundaki valize gitti ve yan yatırıp tokaları açtı. Ka-
pağı kaldırıncaya donup kaldı.

Orada. Katlanmış kıyafetlerin, dosyaların, KURALLAR VE
YÖNETMELİKLER'in üstünde, kahverengi bir zarf vardı.

Onu oraya o koymamıştı.

En azından koyduğunu sanmıyordu.

Zarfı kaldırdı. Avuçlarında sert bir hissi vardı.

En üstte siyah, köşeli harflerle yazılmış iki kelime vardı: BİZİ
UNUTMA.

Zarfı açtı.

İçinde bir fotoğraf vardı.

Gözleri dolmuştu.

Zoe çekmiş olmalıydı. Onun elinde fotoğraf makinesi gör-
düğünü bile hatırlamıyordu. Ormanın içinden geçip evine git-
tikleri ilk maceradandı. Lucy ile Talia gülüyor, Sal kucağında
Theodore'la oturuyor, Chauncey ile Phee son çörek için güre-
şiyordu. Arthur ile Linus birlikteydi. Linus keyifle çocukları iz-
liyordu.

Ve Arthur, yüzündeki o sessiz gülümsemeyle Linus'ı izliyor-
du.

İşte o zaman Linus, Hermes Yolu'ndaki küçük evinde kede-
ri hissetti. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen,
bıçak kadar keskin kederi. Linus bir kâğıt gibiydi, kırılgan ve
ince. Fotoğrafı göğsüne bastırıp sıkıca sarıldı.

Sonra, çok daha sonra, son raporunu kucağına almış, koltuğun-
da oturuyordu. Hâlâ girişten sonra tek bir cümle yazabilmişti.

Yeter diye düşündü.

Kenara bıraktı.

Big Bopper ritmine eşlik ederek dinledi. En sonunda sürük-
lenip gitti ve bir okyanusun üzerinde kayboldu; altından dalga-
lar geçiyordu ve evinde gibiydi.

Dışarıda yağmur durmaksızın yağıyordu.

Pazartesi sabahı erken saatlerde alarmı çaldı.

Kalktı.

Kedinin mamasını koydu.

Duş aldı.

Takım elbisesini giyip kravatını taktı.

Evrak çantasını aldı.

Şemsiyesini almayı unutmadı.

Otobüs doluydu. Ayakta durmak için çok az yer vardı, oturmak için daha da az.

Kazara çarptığında kaş çatmak için başını kaldıran insanlar dışında kimse ona bakmadı. Linus özür dilerken gazetelerine döndüler.

BÜGESİB'e girdiğinde kimse onu karşılamadı.

Masaların arasından geçti ve hiç kimse, "Tekrar hoş geldin, Linus. Seni özlemiştik," demedi.

L sırası, Masa 7'de hiçbir süsleme yoktu. Balon yoktu. Kâğıt fener yoktu.

Oturup çantasını yanına koydu.

Bay Tremblay, L sırası, Masa 6'dan ona baktı. "Kovuldun sanıyordum."

"Kovulmadım," dedi Linus elinden geldiğince düzgün bir şekilde. "Görevdeydim."

Bay Tremblay kaşlarını çatı. "Emin misin? Kovulduğuna yemin edebilirim."

"Eminim."

"Ah!" Rahatlamış görünüyordu ve Linus kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Belki de her şeye rağmen özlenmişti. "O zaman tüm davalarını geri alabilirsin demektir. Tanrıya şükür. Hiç onlara ayıracak zamanım yoktu, o yüzden yapacak çok işim var. Hepsini senin için hemen bulayım."

"Çok incesiniz," dedi Linus gergince.

"Biliyorum, Barkly."

"Baker, seni moron. Beni bir daha düzeltmek zorunda bırakma."

Bay Tremblay ağzı açık hâlde ona baktı.

Linus çantasını açtı. Kendisine verilen dosyalarla son raporunu çıkardı. Geriye kalan tek şeyi çıkarmadan önce tereddüt etti.

Çerçeveli fotoğrafı bilgisayarın yanındaki masanın üstüne koydu.

"O nedir?" diye sordu Bay Tremblay boynunu uzatarak. "Kişisel bir şey mi? Burada kişisel eşya bulunduramayacağını biliyorsun!"

"Belki bir kez olsun kendi işinize bakmayı düşünmelisiniz," diye terslendi Linus ona bakmadan.

"Kendin bilirsin," diye mırıldandı Bay Tremblay. "Bir daha sana nazik davranıyor muyum gör bakalım."

Linus onu duymazdan geldi. İstedigi gibi olana kadar fotoğrafı düzeltti.

Bilgisayarını açtı ve işe koyuldu.

"Bay Baker!"

Linus içinden inledi. Bugün gerçekten de... Eh, akıyordu işte. Yere çarpan topukların gittikçe yaklaşan sesini duyduğunda başını kaldırmıyordu.

Masasına bir gölge düştü.

İş arkadaşları kulak kesilirken etrafındaki sesler durdu. Muhtemelen tüm ay boyunca yaşadıkları en heyecan verici şey buydu.

Bayan Jenkins aynı suratsız ifadeyle tepesine dikildi. Gunt-her, elbette, hemen arkasındaydı ve listesi her zamanki gibi elindeydi. Linus'a rahatsız edici bir tatlılıkla gülümsedi.

"Merhaba, Bayan Jenkins," dedi Linus sevecen bir şekilde.

"Sizi görmek güzel."

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi kadın burnunu çekerek. "Geri döndün demek."

"Gözlemsel becerileriniz eşsiz."

Bayan Jenkins'in gözleri kısıldı. "Pardon?"

Linus öksürüp boğazını temizledi. "Evet, döndüm."

"Görevden."

"Evet."

"Gizli görevden."

"Evet."

Kadının sol gözünün altındaki deri seğirdi. "Aşırı Üst Yönetim'in hepimize bir iyilik yapıp senden bir aylığına kurtulması burada işlerin değiştiği anlamına gelmez."

"Bunu görebiliyorum."

"Hafta sonuna kadar tüm işlerini yetiştirmeni bekliyorum."

İmkânsızdı elbette ama o da bunu biliyordu. "Elbette, Bayan Jenkins."

"Davaların öğle yemeğine kadar masana iade edilecek."

"Peki, Bayan Jenkins."

Kadın eğilip ellerini masasının üstüne koydu. Tırnakları siyaha boyanmıştı. "Terfiye oynuyorsun, değil mi? Müdür olmak için gerekenlere sahip olduğumu mu sanıyorsun?"

Linus güldü. İsteyerek yapmamıştı ama yapmıştı.

Bayan Jenkins dehşete düşmüş görünüyordu.

Gunther'in gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. Şoke olmuş görünüyordu.

"Hayır," demeyi başardı Linus. "Terfi almaya çalışmıyorum. Müdür olmak için pek uygun olduğumu sanmıyorum."

"İlk defa hemfikiriz," dedi Bayan Jenkins pis bir şekilde. "Senden daha uygunsuz birini düşünemiyorum. Hâlâ dönecek bir masan olduğu için şanslısın. Eger ben... eger ben... Bay Baker! Bu da nedir?"

Siyah turnağıyla fotoğrafa işaret etti.

"O bana ait," dedi Linus. "Benim. Ve hoşuma gidiyor."

"Bu, yasak," dedi tiz bir sesle. "KURALLAR VE YÖNETMELİKLER gereğince sosyal hizmet görevlileri Müdür tarafından onaylanmamış kişisel eşyalar bulundurmalarına asla izin verilmez!"

Linus ona baktı. "Onaylayın o zaman."

Bayan Jenkins eli boğazında, bir adım geri çekildi. Gunther hışımlla bir şeyler yazıyordu.

"Ne dedin sen?" diye sordu kadın tehlikeli bir şekilde.

"Onaylayın o zaman," diye tekrarladı Linus.

"Onaylamayacağım. Bu, kişisel dosyanıza işlenecek! Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin - Gunther! Çarpılar! Bay Baker'a çarpı!"

Gunther'in gülümsemesi geri geldi. "Elbette. Kaç tane?"

"Beş! Hayır, on. On çarpı!"

Etraflarındaki sosyal hizmet görevlileri hararetle fısıldaşmaya başladı.

Gunther oldukça neşeli bir sesle, "On çarpı," dedi. "Evet. Çok akıllıca yaptınız, Bayan Jenkins. Çok bilgece."

"O... o şey günün sonunda gitmiş olacak," dedi Bayan Jenkins. "Söylediklerimi aklından çıkarma, Baker. Yoksa geri dönecek bir işinin kalmamasını sağlarım."

Linus hiçbir şey söylemedi.

Bu, Bayan Jenkins'in pek hoşuna gitmemişti. "Beni anladın mı?"

"Evet," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Evet, ne?"

"Evet, Bayan Jenkins."

Tekrar burnunu çekti. "Böyle daha iyi. Küstahlık hoş karşılanmaz. Bir aydır... nerede olduğunu biliyorum ama kurallar değişmedi. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Elbette, Bayan Jenkins. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet," derken sözleri zehir gibi akıyordu. "Var. Aşırı Üst Yönetim seni çağırıyor. Yine. Yarın. Saat tam sekizde. Geç kalma. Ya da kal da beni bir dertten kurtar."

Arkasına döndü. "Hepiniz neye bakıyorsunuz? İşinize dönün!"

Sosyal hizmet görevlileri hemen işlerine geri döndü.

Bayan Jenkins sinsice uzaklaşmadan önce bir kez daha om-

zunun üzerinden Linus'a baktı, Gunther de onu takip etti.
"Yeni masa komşumun kim olacağını merak ediyorum," dedi Bay Tremblay.

Linus onu duymazdan geldi.

Fotoğrafa baktı.

Hemen önünde beyaz kumlu bir sahilin ve dünyanın en mavi okyanusunun solmuş bir resmi olan fare altlığı duruyordu.

Şöyle diyordu elbette, BURADA OLMAK İSTEMEZ MİY-
DİN?

Öğle yemeğine kadar dosyalar masasına yığılmıştı. Onlarcası, Linus en üsttekini açtı. Son notlar kendine aitti. Geçen ay boyunca hiç dokunulmamıştı. İçini çekip kapattı.

O gece saat dokuza gelirken çıktığında ofis boştu. Fotoğraflı çantasına koydu ve eve doğru yola çıktı.

Yağmur yağıyordu.

Otobüs geç kaldı.

Verandada postalarıyla dolu plastik bir torba duruyordu. Hepsi faturaydı. Üstte bir not vardı. Çiçek tarhını temizlettiği için parasını talep eden Bayan Klapper'ın makbuzu.

Fotoğraflı çantasından çıkardı ve yatağının yanındaki komodinin üstüne koydu.

Uyuyana kadar onu izledi.

Ertesi sabah sekize çeyrek kala Linus, asansördeki altın beş numaraya bastı.

İçerdeki herkes ona baktı.

Linus da onlara baktı.

Önce onlar bakışlarını kaçırdılar.

Asansör, bir tek o kalana kadar yavaş yavaş boşaldı.

AŞIRI ÜST YÖNETİM

YALNIZCA RANDEVULU GÖRÜŞMELER KABUL EDİLİR

Metal kepengin yanındaki düğmeye bastı.

Kepen, raylarının üstünde gıcırdayarak açıldı.

Bayan Sakız pembe bir balon şişirdi. Dişlerinin arasından geri çekerken balon güzelce patladı. "Yardım edebilir miyim?"

"Randevum var."

"Kiminle?"

Biliyor olmalıydı. "Aşırı Üst Yönetim. Ben, Linus Baker."

Kadın gözlerini kısarak ona baktı. "Sizi hatırladım."

"P-eki?"

"Öldüğünüzü falan sanmıştım."

"Yok. Henüz değil."

Tekrar ona dönmeden önce bilgisayarında birkaç tuşa bastı.

"Son rapor yanınızda mı?"

Linus çantasını açtı. Aradığını bulmaya çalışırken parmakları fotoğrafın çerçevesine dokundu. Dosyayı çıkardı ve camın altından kaydırды.

Bayan Sakız onu alırken kaşlarını çatı. "Bu mu?"

"Bu."

"Bir dakika bekleyin."

Metal kepenk geri kapandı.

"Yapabilirsin koca oğlan," diye fısıldadı.

Bayan Sakız'ın geri dönmesi bu sefer daha uzun sürdü. Hatta o kadar uzun sürdü ki Linus unutulduğuna emindi. Gitsem mi diye düşündü ama ayaklarını nasıl hareket ettireceğini bulamamıştı. Sanki oldukları yere kök salmışlardı.

Dakikalar geçti. En az yirmi tanesi.

Metal kepenk tıkırdayarak açıldığında dürtülerine yenilip çantasındaki fotoğrafa bakmak üzereydi.

Bayan Sakız kaşlarını çatıyordu. "Görüşmeye hazırlar."

Linus başını onaylayarak salladı.

“Pek... mutlu değiller.”

“Doğrudur, olmalarını beklemiyorum.”

Epey yüksek sesle bir balon patlattı. “Çok tuhaf bir adam-sınız.”

Bir zil sesi duyuldu ve ahşap kapılar açıldı.

Bayan Sakız onu çeşmenin yanından geçirip altın plakalı siyah kapiya götürürken konuşmadı. Kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Linus içeri girerken ona bakmadı. Kapı arkasından kapandı. Yerde yanan ışıklar ona yolu gösteriyordu. Bir daire oluşana kadar onları takip etti. Çemberin ortasında bir kürsü vardı. Üzerindeyse raporu. Sertçe yutkundu.

Üstündeki ışıklar canlandı.

Ve işte oradalar, taş duvarın tepesinden aşağıya bakan Aşırnı Üst Yönetim.

Kadın. Gıdılı. Gözlüklü. Ve Charles Werner.

“Bay Baker,” dedi ipek gibi pürüzsüz bir sesle. “Tekrar hoş geldiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Linus gergin bir şekilde kıpırdanarak.

“Raporlarınız... eh. Epey gündem oldular.”

“Öyle mi?”

Gıdılı ıslak bir şekilde öksürdü. “Tam anlamıyla.”

“Dolaylı ifadeler konusunda ne düşündüğümü biliyormusunuz,” dedi gözlüklü adam kaşlarını çatarak.

“Bay Baker,” dedi kadın. “Önünüzde duran şey nihai raporunuz mu?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Sandalyesine geri yaslandı. “Şaşırtıcı. Diğer raporlarınıza kıyasla eksik buldum. Gerçekten çok eksik.”

“Doğrudan konuya girdiğimi düşünüyorum,” diye karşı

çıktı Linus. "Sonuçta benden istediğiniz buydu. Bir aylık gözlemin ardından görüşümü sundum. Bu yüzden burada değil miyim?"

"Dikkatli olun, Bay Baker," dedi Gıdılı gözlerini kısarak. "Ses tonunuzdan hoşlanmadım."

Linus dilini ısırarak sert bir cevabı yuttu, birkaç hafta önce aklından bile asla geçirmeyeceği bir şeydi bu. "Özür dilerim. Ben sadece... benden isteneni yaptığımı inanıyorum."

Charles öne eğildi. "Neden bizim için okumuyorsunuz? Belki yüksek sesle duymak anlamını daha iyi kavramamızı sağlar."

Peki. Onların oyununu oynayacaktı öyleyse. Bunu yıllarca yapmış, hep itaatkâr çalışan olmuştu. Dosyayı açıp baktı. "Bu raporun içeriğinin doğru ve gerçek olduğuna yemin—"

Gözlüklü adam biraz sabırsızca, "Oralarını biliyoruz, Bay Baker," dedi. "Bütün raporlar aynı şekilde başlar. Bu, herkes için geçerlidir. Bizim ilgilendiğimiz kısım bir sonraki."

Linus onlara baktı. "Ne yazdığını biliyorsunuz."

Charles gülümsedi. "Okuyun, Bay Baker."

Linus okudu. "Tavsiyem, Marsyas Yetimhanesi'nin açık kalması ve söz konusu çocukların Arthur Parnassus'un vesayeti altında bulunmaya devam etmesi yönündedir."

Bu kadardı. Bütün yazdığı buydu. Dosyayı kapattı.

"Hmm," dedi Charles. "Yeni bir şey çıkaramadım. Çıkaran var mı?"

Gıdılı başını salladı.

Gözlüklü adam koltuğuna geri yaslandı. Kadın ellerini önünde kavuşturdu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Charles. "Bay Baker, belki siz açıklayabilirsiniz. Sizi bu sonuca ulaştıran nedir?"

"Çocuklar hakkındaki gözlemlerim ve birbirleriyle veya Arthur Parnassus'la olan etkileşim biçimleri."

"Belirsiz," dedi Gıdılı. "Daha fazlasını talep ediyorum."

"Neden?" diye sordu Linus. "Ne arıyorsunuz?"

Kadın sert bir sesle, "Buraya sizin sorularınızı yanıtlamaya gelmedik, Bay Baker," dedi. "Siz bize cevap vermek için buradasınız. Ayrıca sakın unutmayın ki bulunduğunuz—"

"Neyi? Konumumu mu?" Linus başını iki yana salladı. "Nasıl unutabilirim ki? Siz sürekli hatırlatırken? On yedi yıldır bu işi yapıyorum. Hiç daha fazlasını istemedim. Hiç daha fazlasını dilemedim. Benden istenen her şeyi şikâyet etmeden yaptım. Ve burada, önünüzde duruyorum ve siz benden daha fazlasını istiyorsunuz. Daha ne verebilirim?"

"Gerçeği," dedi gözlüklü adam. "Gözlemlerinizi ilgili gerçek—"

Linus ellerini kürsüye vurdu. Ses odada yankılanırken keskin ve düzdü. "Size gerçekleri zaten sundum. Haftalık raporlarımın her birinde gerçeklerden başka hiçbir şey okumadınız. Gönderildiğim her görevde bunu yapmak beni incitse bile dürüst oldum."

"Objektiflik," dedi Gıdılı. "KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'de yazıldığı üzere bir sosyal hizmet görevlisinin—"

"Biliyorum. Ve objektif yaklaştım da. Onları hatırlıyorum. Hepsini. Hepsinin adını hatırlıyorum. Gözlemlediğim yüzlerce çocuk. Ve hepsine karşı mesafemi korudum. Duvarlarımı ördüm. Siz yapabilir misiniz? Adadaki çocukların isimlerini sayabilir misiniz? Elinizdeki notlara bakmadan, isimleri nelerdi?"

Gıdılı öksürdü. "Bu, saçmalık. Elbette isimlerini biliyorsunuz. İşte Deccal çocuk..."

"Ona öyle deme," diye hırladı Linus. "Adı bu değil."

Charles'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Lucy. Gülünç bir isim, çocuğun ne olduğu düşünüldünce."

"Ve?" diye sordu Linus. "Diğer beşi?"

Sessizlik.

"Talia," diye bağırды Linus. "Bahçe yapmaya aşık bir gnom. Yaman, komik ve cesur. Huysuz biraz ama bir kere o duvarı aş-

uğunuzda altında nefesinizi kesecek bir sadakat var. Ve yaşadığı onca şeyden sonra, ondan alınan onca şeyden sonra, en küçük şeylerde bile neşe buluyor."

Kadın lafa girdi, "Bay Baker, sizden—"

"Phee! Orman perisi. Sert ve mesafeli bir kız ama tek istediği bir yuva. Türüne yardım edilmediği için *sefalet içinde* yaşamış. Bunu biliyor muydunuz? Raporunu okudunuz mu bari? Çünkü ben okudum. Annesi gözünün önünde açlıktan ölmüş, Phee'nin kendisi de ölmek üzereymiş, birkaç adam kaldıkları yere gelip onu annesinin bedeninden koparmaya çalışınca son gücüyle onları ağaca dönüştürmüş. Adadaki ormanlar onun sayesinde gür ve Phee, sevdiklerini korumak için her şeyi yapar. Bana kökleri ve nasıl gizlendiklerini, yeryüzüne çıkıp manzarayı değiştirmek için nasıl doğru anı beklediklerini öğretti."

Linus volta atmaya başlarken Aşırı Üst Yönetim sessizdi.

"Theodore! Bir wyvern, kalan birkaç tanesinden biri. Konuşabildiğini biliyor muydunuz? Bunu bileniniz var mı? Çünkü ben bilmiyordum. Hiç söylenmedi. Ama yapabiliyor. Ah, dilimizi konuşmuyor ama yine de iletişim kuruyor. Ve yeterince dinlerseniz, ona zaman verirsiniz, anlamaya başlıyorsunuz. O bir hayvan değil. Bir yırtıcı değil. Karmaşık düşünceleri, duyguları ve düğmeleri var. Bir sürü düğme!" Linus paltosunun cebine uzandı ve keskin dişlerin bıraktığı oyukları olan pirinç düğmeye dokundu.

"Chauncey! Ah... şey, kimse onun ne olduğunu bilmiyor ama önemli değil! Önemli değil çünkü hepimizden daha insan olabilir. Hayatı boyunca bir canavar olduğu söylenmiş. Yatakların altında saklanan türden bir canavar olduğu. Bir *kabus* olduğu. Bunun gerçeğe uzaktan yakından alakası yok. O, bir hayali olan, meraklı bir çocuk. Ve Tanrım, o kadar basit bir hayal ki. O kadar sevimli ki. Belboy olmak istiyor. Bir otelde çalışmak, insanları selamlamak ve bavullarını taşımak istiyor. Bu kadar. Ama herhangi biriniz buna izin verir mi? Herhangi biriniz ona bu fırsatı verir misiniz?"

Cevap vermediler.

"Sal," diye hırladı Linus. "İstismar edilmiş, ihmal edilmiş. Yapabildikleri yüzünden ne kadar iyi olduğu görmezden gelinerek oradan oraya sürülmüş. Evet, bir kadını ısırmış ve dönüşmesine sebep olmuş ama kadın ona vurmuş. Bir çocuğa vurmuş. Elinizi yeterince kaldırırsanız bir süre sonra sinmeye başlarlar elbette ama bir noktada karşılık vereceklerdir çünkü artık ellerinde kalan tek şey bu oluyor. Çok utangaç. Ve sessiz. Ve kendinden çok başkaları için endişeleniyor. Ve yazı yazıyor. Tanrım, öyle güzel şeyler yazıyor ki. Her biri şiir. Birer senfoni. Şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha etkileyiciler."

"Peki ya Dec... ya son çocuk?" diye sordu kadın sessizce.

"Lucy," dedi Linus. "Adı Lucy. Ve beyinde örümcekler var. Ölümün, ateşin ve yıkımın düşlerini görüyor ve bu onu paramparça ediyor. Ama ne öğrendim biliyor musunuz? Maceradan maceraya atılmayı seven altı yaşında bir çocuk olduğunu. Çılgın bir hayal gücüne sahip. Dans ediyor. Şarkı söylüyor. Müzik için yaşıyor ve sanki damarlarında akan kan müzikmişcesine zevk alıyor."

"Siz ister duymak isteyin ister istemeyin," dedi Gıdılı, "o hâlâ neyse o. Bu, asla değişmez."

"Değişmez mi?" diye karşılık verdi Linus. "Buna inanmayı reddediyorum. Kim olarak doğduğumuzla değil, hayatta yapmayı seçtiklerimizle olduğumuz kişiyiz. Bu, siyah-beyaza indirgenemez. Arada bu kadar çok renk varken değil. Arka planını anlamadan bir şeyin iyi mi kötü mü olduğunu söyleyemezsiniz."

"Çocuk kötü," dedi gözlüklü adam. "Belki böyle olmayı hiç istemiyordur ama öyle. Soyu bunu gerektiriyor. İçinde saf kötülük var. Kötülüğün tam tanımı o."

"Peki siz kim oluyorsunuz da buna karar verebiliyorsunuz?" dedi Linus sıkıdığı dişlerinin arasından. "Kimsin? Onunla hiç tanışmadın. Ahlak görecelidir. Bir şeyi tiksindirici bulman onun gerçekten öyle olduğu anlamına gelmez."

Kadın kaşlarını çatı. "Pek çok şey yaygın biçimde tiksindirici olarak kabul ediliyor. Rûyasında ne görüyor demiştiniz? Ölüm, ateş ve yıkım? Son raporunuzdan hatırladığım kadarıyla kabusları kendini gerçekleştirebiliyordu. Biri yaralanabilirdi."

"Yaralanabilirdi," diye onayladı Linus. "Ama yaralanmadı. Ve birini incitmek istediğinden de değil. O, karanlıktan gelen bir çocuk. Ama olduğu kişi olmak zorunda değil. Ve olmayacak. Yanındakiler buna izin vermez."

"Diğer çocukları onunla bırakır mısınız?" diye sordu Gıdili. "Denetleme olmayan kilitli bir odada?"

"Evet," dedi Linus hemen. "Hiç tereddüt etmeden. Ben onunla kilitli bir odada kalırım. Çünkü ona güveniyorum. Çünkü nereden geldiği önemli değil. Lucy'nin ona verdiğiniz bir isimden fazlası olduğunu biliyorum."

"Peki büyüdüğünde ne olacak?" diye sordu Charles. "Yetişkin bir adam olunca? Ya bu dünyanın istediği gibi olmadığına karar verirse? Babasının kim olduğunu biliyorsunuz."

"Evet," dedi Linus. "Babası Arthur Parnassus. Ve o, Lucy'nin sahip olduğu en iyi baba ve bana kalırsa tek baba."

Aşırı Üst Yönetim hep bir ağızdan nefeslerini tuttu.

Linus onları görmezden geldi. Daha yeni başlıyordu. "Ya Arthur'a ne demeli? Çünkü gerçekten bu yüzden burada olduğumu düşünüyorum, öyle değil mi? Onun olduğu şey yûzünden. Büyülü ya da değil, dünyadaki diğer tüm çocuklar gibi oldukları halde bu çocukları dördüncü seviye tehdit olarak sınıflandırdınız. Ama konu onlar değildi, değil mi? Konu her zaman Arthur'du."

"Dikkatli olun, Bay Baker," diye uyardı Charles. "Hayal kırıklığına uğratılmaktan hoşlanmadığımı ve beni hayal kırıklığına uğratmaya çok yakın olduğunuzu daha önce söylemiştim."

"Hayır," dedi Linus. "Dikkatli falan olmayacağım. Acı çekmesinin nedeni siz olmayabilirsiniz ama sizin idealleriniz buna neden oluyor. BÜGESİB'in idealleri. Kayıt sistemi. Onlara karşı beslenen önyargı. Orada oturan siz ve sizden önce-

kiler bunun daha kötü hâle gelmesine izin vermişsiniz. Bizden farklı oldukları için onları herkesten ayrı tutuyorsunuz. İnsanlar onlardan korkuyor çünkü onlara bu öğretiliyor. Bir şey görürseniz, bir şey söyleyin. Bunlar nefret uyandırıyor." Charles Werner'a bakarken gözlerini kıstı. "Onları kontrol edebileceğini sanıyorsun. Onu kontrol edebileceğini sanıyorsun. İstedigini elde etmek için kullanabileceğini sanıyorsun. Diğer küçük kirli sırlarınla saklamak için. Ama yanıyorsun. Hepiniz yanıyorsunuz."

"Bu kadarı yeter," dedi gözlüklü adam. "Çok ince bir buzda yürüyorsunuz, Bay Baker ve ayaklarınızın altındaki çatırtıyı duymuyor gibisiniz."

"Çok doğru," dedi kadın. "Ve endişeli bir vatandaştan Arthur Parnassus ile aralarında geçen bir çatışmaya dair rapor almış olmamızı—"

Linus dişlerini birbirine bastırdı. "Ah, endişelilerdi, öyle mi? Bana da anlatın lütfen. Endişelerini aktarırken kendilerinin ritiminde tam olarak ne yaptıklarını da açıkladılar mı? Planlarının ne olduğunu? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla saldırganlar onlardı. Eğer Arthur Parnassus müdahale etmemiş olsaydı neler olabileceğini hayal bile etmek istemiyorum. Kendisi ve çocuklar ne olursa olsun, ne tür güçleri olursa olsun, hiç kimsenin onlara zarar vermeye hakkı yok. Aksini düşünen yoktur sanıyorum?"

Sorusu sessizlikle karşılandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Linus elini son raporunun üstüne koyarak. "Tavsiyem hâlâ geçerli. Yetimhane açık kalmalı. Onların iyiliği için. Ve sizin. Bunun olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Beni kovabilirsiniz. Beni susturmayı deneyebilirsiniz. Ama durmayacağım. Değişim birkaç kişinin ses çıkarmasıyla başlar. Ben de o birkaç kişiden biri olacağım çünkü bana nasıl olacağımı öğrettiler. Ve yalnız olmadığımı da biliyorum." Durdu, derin bir nefes aldı. Sonra ekledi, "Ayrıca, kutsal olan her şeyin aşkına, dolaylı ifadelerden bahsetmişken, buralara yetimhane demeyi bırakın."

Hiç alakası olmayan bir şey ifade ediyor bu. Bunlar ev. Hep ev oldular. Ve bazıları iyi olmadı, o yüzden kapatılmalarını tavsiye ettim. Ama bu öyle değil. Kesinlikle değil. Bu çocukların bir eve ihtiyacı yok çünkü siz beğenseniz de beğenmeseniz de zaten bir evleri var."

"Ah," dedi Charles. "İşte. Hayal kırıklığı. Ne kadar da keskin. Ne kadar derin."

Linus başını iki yana salladı. "Bir keresinde bana bulacağım şeylerde kişisel bir menfaatiniz olacağını söylemişsiniz. O zaman size inandım ama korkudandı sanırım. Şimdi size inanmıyorum çünkü sadece duymak istediğinizi sandığınız şeyi duymak istiyorsunuz. Diğer şeyler sizin gözünüzde tatmin edici değil. Bunu düzeltemem. Yapabileceğim tek şey bu dünyanın, kurulmasına yardım ettiğiniz yolun rayından çıktığını size göstermek ve bir gün onun gerçekte ne olduğunu görebilmenizi ummak." Charles'a meydan okurcasına baktı. "Beklediğiniz gibi olmaması yanlış olduğu anlamına gelmez. İşler değişti, Bay Werner. Ve geri dönüşü olmadığını biliyorum. Ben değiştim. Ve bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. O adada bıraktığınız enkazda bulmayı umduğunuz şeyin benim için hiçbir anlamı yok. Onların neye dönüştüklerini ben biliyorum. Hepsinin kalplerini gördüm, üstelik sizden ya da başkalarından gördükleri onca kötülüğe rağmen olağanüstü bir şekilde çarpıyorlar." Bitirdiğinde nefes nefeseydi fakat zihni açıktı.

"Sanırım burada işimiz bitti, Bay Baker," dedi Charles soğukkanlılıkla. "Nerede durduğunuzu net bir şekilde anladığımıza inanıyorum. Haklıymışsınız, raporunuz her şeyi söylüyormuş."

Linus çok terlemesine rağmen üşüdüğünü hissetti. Bütün enerjisi tükenmişti sanki, geriye sadece yorgunluk kalmıştı. "Ben... ben sadece—"

"Yeter," dedi kadın. "Artık... yeter. Önerinizi dikkate alacağız ve önümüzdeki haftalarda son kararı vereceğiz. Çıkın, Bay Baker. Hemen."

Evrak çantasını aldı. İçindeki çerçevenin tıkırdadığını du-

yabiliyordu. Aşırı Üst Yönetim'e baktı ve ardından kaçarcasına çıktı.

Bayan Sakız odanın dışında onu bekliyordu. Gözleri kocaman olmuş, ağzı açık kalmıştı.

"Ne?" dedi Linus gergin bir şekilde.

"Hiçbir şey," demeyi başardı kadın. "Kesinlikle hiçbir şey yok. Siz çok... mmm. Sesliydiniz."

"Evet, bazen kalın kafalara bir şey sokmak için sesin yükselmesi gerekiyor."

"Vay canına," diye fısıldadı. "Benim gidip şeyi aramam lazım... neyse boşverin. Çıkış yolunu bulabilirsiniz, değil mi?"

Aceleyle uzaklaştı ve kabinine açılan kapının arkasında kayboldu.

Linus yavaşça döndü. Aşırı Üst Yönetim'in ofisinden çıkarken onun heyecanla konuştuğunu duydu fakat kelimeleri çıkaramadı.

Gitmeyi düşündü. Öylece... her şeyi geride bırakarak.

Gitmedi.

Masasına geri döndü.

Odaya girer girmez hiddetli fısıltılar kesildi. Herkes ona baktı.

Onları duymazdan gelerek L. Sırası, Masa 7'ye gitti. Geniş kalçaları bir şeye çarptığında özür bile dilemedi.

Attığı her adımı izleyen onlarca insanın bakışlarını hissedebiliyordu ama başını dik tuttu. Tüm yaşadıklarından, gördüğü ve yaptığı onca şeyden sonra meslektaşlarının onun hakkında ne düşündüklerinin en ufak bir önemi kalmamıştı.

Masasına vardığında oturdu ve evrak çantasını açtı.

Fotoğrafi çıkarıp masanın üstüne koydu.

Kimse tek kelime etmedi.

Bayan Jenkins ofisinin önünde durmuş, kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Gunther hışımlla bir şeyler karalıyordu. Linus çarpılarını alıp kışına sokabileceğini düşündü.

Yığının tepesinden bir dosya aldı ve işine döndü.

Üç hafta sonra pek değişen bir şey yoktu.

Ah, evet; okyanusu, beyaz kumlu sahilleri olan bir adayı düşünüyordu. Küçük bir evi saklayan bir bahçeyi ve ağaç korusunu. Yanmış bir mahzen kapısını, müziğin öldüğü günü ve Lucy'nin gülüşünü hayal ediyordu. Talia'nın Gnomca mırıldanışını. Sal'in o kadar büyükken kollarında küçücük hissettirini. Chauncey'nin aynanın karşısına geçip *Merhaba, efendim, hoş geldiniz, efendim, hoş geldiniz*, deyişini ve belboy şapkasına dokunuşunu. Phee'nin kanatlarının güneş ışığında parıldayışını. Düşmeleri ve Theodore adındaki wyvern'i. Zoe'yi ve arabasıyla kumlu yolları teperken rüzgârda hoplayan saçlarını.

Ve Arthur'u elbette. Daima Arthur'u. Yanan ateşini, turuncu ve altın renkli kanatlarını. Sessizce gülümseyerek başının keyifle yana yatışını.

Ah, nasıl da düşünüyordu.

Her sabah kendini yataktan çıkarmak daha da zorlaşıyordu. Hep yağmur yağıyordu. Gökyüzü her zaman metal griydi. Kendini bir kâğıt gibi hissetti. Kırılgan ve ince. Giyindi. İşe gitmek için otobüse bindi. Masasında oturdu, bir dosyayı daha gözden geçirdi. Öğle yemeğinde porsümlü marul yedi. İşe döndü. Otobüsle eve gitti. Koltuğuna oturdu, Bobby Darin'in denizin ötesinde bir yerde, onu bekleyen bir yerden bahseden şarkısını dinledi.

Yaşadığı hayatı düşündü. O hayatı nasıl yeterli bulmuş olabileceğini.

Şimdi düşünceleri tamamen gök maviydi.

Her gün işe gitti, kimsenin hakkında tek kelime edemediği masasındaki o fotoğrafa dokunmak için hep zaman ayırdı. Bayan Jenkins bile kendini tutuyordu ve Linus çarpı üstüne çarpı almasına rağmen (Gunther neşeyle çiziktiriyordu), tek kelime etmedi. Görmezden geliniyordu ve bu Linus'ın işine geliyordu. Bayan Sakız'la bir ilgisi olduğunu düşünüyordu, ah o dedikoducu şey.

Her şey yağmur ve bulutlardan ibaret değildi. Eski dosyalarını gözden geçiriyor, ziyaret ettiği yetimhaneler için yazdığı raporlara bakıyordu. Notlar alıyordu, erişebileceğinden bile emin olmadığı parlak bir geleceğe hazırlanıyordu. Yazdıklarının bir kısmına (kendine karşı dürüst olması gerekirse çoğuna) yüzünü buruşturdu ama bunun bir önemi olmadığını düşündü. Değişim, diye hatırlattı kendine, birkaç kişinin ses çıkarmasıyla başlar. Belki hiçbir anlamı olmazdı fakat denemedenden bilemezdi. En azından daha önce tanıştığı çocuklardan bazılarını bulabilir, şimdi nerede olduklarını öğrenebilirdi. Ve her şey umduğu gibi giderse geride bırakılmalarına, unutulmalarına izin vermeyecekti.

Bu yüzden gizlice raporları kaçırmaya başladı. Her gün birkaç tane daha alıyordu. Evrak çantasına koyana kadar her seferinde kan ter içinde kalıyordu; bir noktada birinin adını haykıracağından, ne yapacağını soracağından emindi, özellikle de diğer sosyal hizmet görevlileri dosyalarının peşine düştüğünde.

Ancak kimse yapmadı.

Kanunları çiğnediği için bu kadar heyecanlı hissetmemeliydi. Midesinin burulması, kalbinin yanması gerekirdi ve bir derece kadar da oluyordu. Ama kararlılığını bastırarak kadar değil. Gözleri açılmıştı ve geçmek bilmeyen bu günlere dayanmasını o küçük heyecan anları sağlıyordu.

Adadan dönüşünün yirmi üçüncü gününde bilgisayar u-

kırtıları ve insan fısıltıları bir kez daha sustu çünkü sosyal hizmet görevlilerinin ofisinin kapısında biri belirmişti.

Bayan Sakız sakızını patlatarak göğsüne bir dosya bastırıyordu.

Önündeki masalara baktı.

Linus koltuğuna iyice gömüldü. İşten atılmak üzereydi, biliyordu.

Onun Bayan Jenkins'in ofisine doğru gidişini izledi. Bayan Jenkins, kadını gördüğüne pek memnun olmuşa benzemiyordu ve Bayan Sakız'ın sorduğu bir soru üzerine kaşları daha da çatıldı. Cevap verdi ve masaları işaret etti.

Bayan Sakız dönüp çıktı ve kalçalarını keyifle sallayarak masaların arasından geçti. Erkekler arkasından baktı. Bazı kadınlar da öyle. O, hepsini görmezden geldi.

Linus masasının altına girmeyi düşündü.

Girmedi ama bu fikre çok yakındı.

"Bay Baker," dedi kadın sakince. "İşte buradasınız."

"Merhaba," dedi Linus titrediklerini görmesin diye ellerini kucağına alarak.

Kadın kaşlarını çatı. "Size hiç adımlı söylemiş miydim?"

Linus başını iki yana salladı.

"Doreen."

"Memnun oldum, Doreen."

Sakızını patlattı. "Neredeyse inanacağım. Size bir şey getirdim."

"Öyle mi?"

Dosyayı masasının üstüne bırakıp önüne itti. "Daha bu sabah geldi."

Linus ona baktı.

Doreen eğildi, dudakları kulağına çok yakındı. Tarçın kokuyordu. Tırnağıyla fare altlığına dokundu. "Burada olmak istemez miydin?" Linus parmağın fotoğrafa uzanıp çerçeve boyunca ilerleyişini izledi. "Hah. Vay be." Dönüp onu yanından öptü; yapışkan, tatlı ve sıcak bir öpücük.

Ve sonra uzaklaştı.
Linus güçlükle nefes alıyordu.
Dosyayı açtı.
İçinde son raporu vardı.
Ve altında dört imza.
CHARLES WERNER
AGNES GEORGE
JASPER PLUMB
MARTIN ROGERS
Ve onun da altında kırmızı bir damga.

TAVSIYE ONAYLANMIŞTIR.

Linus tekrar okudu.

Onaylanmıştır.

Onaylanmıştır.

Onaylanmıştır.

Bu...

O...

Planı için yeterince bilgi toplamış mıydı?

Topladığını düşünüyordu.

Sandalyesini beton zeminde gıcırdatarak itti ve masasından kalktı.

Herkes ona bakmak için dönmüştü.

Bayan Jenkins tekrar ofisinden çıktı, Gunther peşindeydi.

Onaylanmıştır.

Yetimhane olduğu gibi kalacaktı.

Okyanusu duyuyordu.

Burada olmak istemez miydin? diye fısıldıyordu.

Evet.

Evet isterdi.

Ama dileklerin garip yanı buydu. Bazen onları gerçeğe dönüştürmek için gereken tek şey ilk adımı atmaktı.

Başını kaldırdı.

Etrafına baktı.

"Biz ne yapıyoruz?" diye sordu, sesi odanın içinde gürültüyle yankılandı.

Kimse cevap vermedi ama önemli değildi. Cevap vermemelerini beklemiyordu.

"Bunu neden yapıyoruz? Amaç ne?"

Sessizlik.

"Yanlış yapıyoruz," dedi sesini yükselterek. "Her şeyi. Hepsi yanlış. Hepimizi yiyecek bir makine besliyoruz. Bunu gören bir tek ben olamam."

Görünüşe göre öyleydi.

Daha cesur bir adam olsaydı belki daha fazlasını söylerdi. Belki KURALLAR VE YÖNETMELİKLER'in kendi kopyasını alıp çöp kutusuna atar, tüm kuralları atmanın zamanının geldiğini görkemli bir şekilde ilan ederdi. Hem gerçek hem mecazi bir şekilde.

O zaman Bayan Jenkins sessiz olmasını isterdi. Ve eğer çok daha cesur bir adam olsaydı ona hayır derdi. Herkesin duyması için renkleri olan bir dünyanın neye benzediğini gördüğünü bağırırdı. İçinde mutluluk olan. Neşe olan. Burada yaşadıkları dünyanın asla öyle olmadığını ve aksini düşünen herkesin aptal olduğunu bağırırdı.

Daha cesur bir adam olsaydı masalara çıkar, adının Komutan Linus olduğunu ve bir maceraya çıkma zamanının geldiğini haykırırdı.

Üstüne gelirlerdi ama o masadan masaya atlardı ve Gunt her bacaklarını yakalamaya çalışsa da iskalayıp viyaklardı.

Kapının yanına inerdi bu cesur adam. Bayan Jenkins ona kovulduğunu bağırırdı ama Linus kahkaha atar ve onu kovalamayacağını çünkü istifa ettiğini haykırırdı.

Ama Linus Baker kalbi yuva özlemi duyan, yumuşak bir adamdı.

Ve geldiği gibi sessizce gitti.

Çantasını masasının üstüne koyup kapagını açtı. Fotoğ-

rafını sevgiyle içine yerleştirip kapattı. BÜGESİB'den kaçırması gereken başka dosya kalmamıştı. İhtiyacı olan her şeye sahipti.

Derin bir nefes aldı.

Ve koridordan çıkışa doğru yürümeye başladı.

Diğer sosyal hizmet görevlileri hararetli bir şekilde fısıldaşıyordu.

Başını dikleştirip onları duymazdan geldi. Hiçbir masaya çarpmadı.

Ve çıkışa ulaştığında Bayan Jenkins adını haykırdı.

Durdu ve omzunun üstünden baktı.

Yüzündeki ifade ürkütücüydü. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Eve," dedi basitçe. "Eve gidiyorum."

Ve Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim'den son kez ayrıldı.

Yağmur yağıyordu.

Şemsiyesini içeride unutmuştu.

Yüzünü gri gökyüzüne çevirdi ve güldü, güldü ve güldü.

İçeri daldığında Calliope onu gördüğüne şaşırılmış gibiydi. Mantıklıydı tabii, öğlen bile olmamıştı.

"Aklımı kaybetmiş olabilirim," dedi ona. "Harika değil mi?"

Calliope bir soru miyavladı, adadan ayrıldıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

"Evet," dedi. "Evet. Evet."

Hayat, Linus Baker'ın da bildiği üzere, onunla ne yaptığınıza bağlıydı. Her şey seçimlere dayanıyordu; büyük ve küçük seçimlere.

Ertesi sabahın erken saatlerinde -bir çarşamba gününde

anlaşılan— Linus bir başka hayatın peşinden koşmak üzere kapısını kapattı.

“Yine mi yolculuk?” diye sordu Bayan Klapper karşıdan.

“Yine yolculuk,” diye onayladı Linus.

“Bu sefer ne kadar sürecek?”

“Umarım sonsuza kadar. Eğer beni kabul ederlerse.”

Kadının gözleri kocaman açıldı. “Ne diyorsun?”

“Gidiyorum,” dedi ve bunca yıldır hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

“Ama... ama,” diye kekeledi kadın. “Ya evin? İşin?”

Linus ona sırtıttı. “İşi bıraktım. Eve gelince, şey. Belki torununuz ve sevgili nişanlısı sizin hemen yanınızda yaşamak ister. Düğün hediyesi olarak kabul edin. Ama şu an önemli değil. Sonra çaresine bakarım. Eve gitmek zorundayım.”

“Evdesin zaten seni kuş beyinli!”

Calliope’nin kafesini ve valizini kaldırırken başını iki yana salladı. “Henüz değil. Ama yakında olacağım.”

“Tüm bunlar... aklını mı kaçırdın sen? Ayrıca üstüne giydiğin şey de ne?”

Linus kendine baktı. Bej gömlek, bej şort, kahverengi çorap. Başının üstünde miğfer tarzı bir şapka vardı. Tekrar güldü. “Maceraya çıkarken böyle giyinilir. Komik görünüyor, değil mi? Ama yamyamlar, insan yiyen yılanlar ve derimin altına girip gözlerimi içten yiyen böceklerle karşılaşabilirim. Böyle şeylerle karşılaştığınızda giysileriniz de uygun olmalı. Hoşça kalın, Bayan Klapper. Birbirimizi tekrar görür müyüz bilmiyorum. Sincaplarınız artık huzura erecek. Ayçiçeklerim için sizi affediyorum.”

Verandadan yağmura çıktı ve 86 Hermes Yolu’nu geride bıraktı.

“Seyahate mi çıkıyorsunuz?” diye sordu tren görevlisi biletime bakarak. “Gördüğüm kadarıyla hattın son durağına. Biraz sezon dışı değil mi?”

Linus kompartımanın penceresinden dışarı baktı, yağmur camdan aşağı süzülüyordu. "Hayır," dedi. "Ait olduğum yere dönüyorum."

Dört saat sonra yağmur durdu.

Ve ondan da bir saat sonra bulutların arasından ilk maviyi gördü. İki saat sonra tuz kokusu aldığını düşündü.

Trenden inen tek kişi oydu. Mantıklıydı çünkü geriye sadece o kalmıştı.

"Amanın," dedi platformun yanındaki bomboş yola bakarak. "Bunu hesaba katmamış olabilirim." Başını iki yana salladı. "Olsun. Zaman kimseyi beklemez."

Valizini ve kafesi aldı ve tren hareket ederken kasabaya doğru yürümeye başladı.

İlk binaları gördüğünde terden sıırıslıklam olmuştu. Yüzü kıpkırmızıydı ve valizi sanki taş doluymuş gibiydi.

Kasabanın ana caddesindeki kaldırıma ulaştığında yere devrilmek üzere olduğundan emindi. Birinin adını söylediğini duyduğunda olduğu yere uzanmayı (muhtemelen kalıcı olarak) düşünüyordu.

Gözlerini kıstı.

Helen, elinde sulama kabıyla dükkânının önünde duruyordu.

"Merhaba," demeyi başardı. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Helen sulama kabını düşürdü, içindekileri yere dökülmüştü. Ona doğru koştuğunda Linus valizinin üstünde oturuyordu.

"Buraya kadar yürüdün mü?" diye sordu, omuzlarını kavradı ve elleri ıslanınca yüzünü buruşturdu.

"Doğaçlama hareket etmek güçlü yanımdır değilmiş," diye itiraz etti.

"Seni aptal adam," dedi. "Seni harika, aptal adam. Aklim başına geldi, değil mi?"

Linus onayladı. "Sanırım. Ya da komple başımdan gitti. Hangisi olduğundan henüz emin değilim."

"Geldiğini bilmiyorlar mı?"

"Hayır. Doğaçlama hareket etme yüzünden. Henüz pek iyi değilim ama umarım pratikle üstesinden geleceğim." Helen parmak uçlarıyla sırtını sıvazlayınca inledi.

"En azından iyi bir başlangıç yaptın diye düşünüyorum. Gerçi bu, Merle'ün de senin burada olduğunu bilmediği anlamına geliyor."

Linus yüzünü buruşturdu. "Ah. Doğru. Feribot. O da önemliydi, değil mi? Ada falan olunca."

Helen gözlerini devirdi. "Buraya kadar nasıl geldin şaşıyorum."

"Baloncuğumu patlattım," dedi ona anlamasını bekleyerek. "Beni güvende tutuyordu ama aynı zamanda yaşamamı da engelliyordu. Daha en başından bırakmalıydım onu."

Helen'in ifadesi yumuşadı. "Evet." Omuzlarını kaldırdı. "Ama şimdi buradasın ve önemli olan da bu. Şanslısın ki ben belediye başkanıyım. Bu da bir şeyin yapılmasını istediğimde yapılacağı anlamına geliyor. Sen burada kal. Ben bir yere telefon edeyim."

Aceleyle dükkânına geri döndü.

Linus gözlerini kapattı. Sadece bir anlığına kapattığını sanıyordu ama önünde bir korna gürleyince irkilerek uyandı.

Gözlerini açtı.

Eski, yeşil bir kamyonet kaldırımında duruyordu. Paslanmıştı ve beyaz çizgili lastikleri neredeyse tamamen aşınmıştı. Direksiyonun başında Helen oturuyordu. "Ee?" dedi açık pencereden. "Gecenin geri kalanında orada mı takılacaksın?"

Hayır. Hayır, takılmayacaktı.

Valizi kamyonetin arkasına kaldırdı. Kafesi içerdeki koltuğa koyarken Calliope mırıldadı. Linus kapıyı arkasından gıcırıtıyla kapattı.

"Çok incessin."

Helen güldü. "Sanırım sana bir iki iyilik borçluydum. Eşitlendik say."

Kamyonet kaldırımından uzaklaşırken inledi. Doris Day radyoda, ara sıra beni düşlemen için şarkı söylüyordu.

Merle rıhtımda bekliyor, her zamanki gibi tatsız görünüyordu. "Canın istediğinde her işimi bırakıp buraya gelemem," dedi kaşlarını çatarak. "Benim de... Bay Baker?"

"Merhaba, Merle. Seni görmek güzel." Bu, şaşırtıcı bir şekilde neredeyse doğrudu.

Merle'ün ağzı açık kalmıştı.

"Orada öylece durma," dedi Helen. "Kapıyı aç."

Merle kendine geldi. "Ücretimin dört katına çıktığını bilmenizi isterim ve—"

Helen gülümsedi. "Ah, hiç sanmıyorum. Bu, çok saçma olurdu. Ben delip içeri girmeden aç şu kapıyı!"

"Cesaret edemezsin."

Helen motoru çalıştırdı.

Merle feribotun içine koştu.

"Berbat bir adam," dedi Helen. "Bir gün feribotundan düşüp denize sürüklense umurumda olmazdı."

"Bu korkunç," dedi Linus. Sonra ekledi, "Bence gerçekleştirebiliriz."

Güldü, sesi şaşırmış gibiydi. "Bay Baker, senden böyle bir şey duyacağım hiç aklıma gelmezdi. Bunu sevdim. Hadi seni eve götürelim, ne dersin? Eminim söyleyeceklerin vardır."

Linus koltuğuna gömüldü.

Ada, tıpkı ayrıldığındaki gibi görünüyordu. Sadece haftalar geçmişti. Bir ömür gibi geliyordu.

Merle, Helen'in çabuk dönmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı ve Helen ne kadar durması gerekiyorsa o kadar duracağını ve tek kelime daha etmemesini söyledi. Merle dik dik kadına baktı fakat yavaşça başını onaylayarak salladı.

Güneş batmaya başladığında adanın arkasına doğru kıvrılan tanıdık toprak yola girdiler. "Sen gittikten sonra birkaç kez geldim."

Linus ona baktı. "Bahçe için mi?"

Omuz silkti. "Ve arkada bıraktıklarını görmek için."

Pencereye döndü. "Nasıllar... nasıldı?"

Helen uzanıp kolunu sıktı. "İyiler. Üzgünler tabii. Ama iyiler. Akşam yemeğine kaldım. Müzik vardı. Çok hoştu. Senden epey bahsettiler."

Linus boğazındaki yumruyu yuttu. "Ya."

"Burada olduğun zaman içinde insanlar üstünde epey etki bırakmışsın."

"Onlar da aynısını bana yaptı."

"Tuhaf, değil mi? En beklenmedik şeyleri hiç aramazken bulabiliyoruz."

Linus sadece başıyla onaylayabilirdi.

Ana binanın üst katında ışıklar yanıyordu.

Bahçedeki çardakta kâğıt fenerler ışıldıyordu.

Saat beş buçuktu ve bu da çocukların kişisel uğraşlarıyla ilgilendikleri anlamına geliyordu. Sal, diye düşündü, odasında yazıyor olmalıydı. Chauncey aynanın karşısında pratik yapıyordu. Phee ormanda, Zoe ile birlikteydi. Theodore büyük ihtimalle kanepenin altındaydı ve Talia bahçesindeydi. Lucy ile Arthur yukarıda, felsefe ve beyindeki örümcekler hakkında konuşuyor olmalılardı.

Haftalardır ilk kez nefes alabiliyordu.

Helen evin önünde durdu. Ona gülümsedi. "Sanırım şimdilik yollarımız burada ayrılıyor. Arthur'a cumartesi günü yine burada olacağımı söyle. Bir tür macera olacakmış sanırım."

"Her cumartesi olur," diye fısıldadı Linus.

"Valizini unutma."

Linus kadına baktı. "Ben... teşekkürler, Helen."

Helen başını onaylarcasına salladı. "Teşekkür eden ben ol-

malıym. Bazı şeyleri değıştirdin, istesen de istemesen de. Küçük bir başlangıç belki ama büyüyeceğini düşünüyorum. Ve ben bunu unutmayacağım. Hadi. Sanırım içerde seni görmek isteyen birileri vardır."

Linus gergince kıpırdandı. "Belki ikimiz—"

Güldü. "Kamyonetimden inme vakti, Bay Baker."

"Linus. Bana Linus de."

Helen hoş bir şekilde gülümsedi. "Kamyonetimden in artık, Linus."

Calliope'yi de alarak indi. Kamyonetin arkasına uzanıp valizini aldı. Helen el sallayarak uzaklaşırken tekerleklerinin altındaki çakıllar gıcırdıyordu.

Arka lambaları ağaçların arasında kaybolana kadar ardından baktı.

"Pekâlâ, koca oğlan," diye mırıldandı. "Yapabilirsin."

Calliope kafesinde miyavladı.

Eğilip kapağını açtı. "Uzağa gitme sakın..."

Bahçeye fırladı.

Linus içini çekti. "Elbette."

Onu takip etti.

Çiçekler açmıştı ve hatırladığından daha parlak görünüyorlardı. Birinin garip bir dilde mırıldandığını duyana kadar patika boyunca yürüdü. Çitin etrafından döndü ve küçük, sakallı bir gnomun toprağı kazdığını gördü.

Durdu.

"Merhaba," dedi sessizce.

Kazmaya devam etmeden önce omuzları sertleşti. Calliope yanında oturuyordu.

Linus ona doğru bir adım attı. "Yeni aletler iyi iş çıkarıyor sanırım?"

Cevap vermedi ancak etrafındaki toprak uçuşuyordu.

"Helen bana bahçenden çok etkilendiğini söyledi. Gördüğün en iyi bahçelerden biriymiş."

"Evet, şey," dedi Talia gergince, "Ben bir *gnomum*. Bu işte iyi olmam gerekir."

Linus güldü. "Öylesin tabii ki."

"Neden buradasın?"

Tereddüt etti ama sadece kısa bir an. "Çünkü ait olduğum yer burası. Ve gitmemem gerekirdi. Ama güvende olacağınızdan emin olmak için gittim. Hepinizin. Ve şimdi..."

Talia içini çekip küreğini yere sapladı ve ona döndü. Ağlıyordu.

Linus onu kollarına almakta bir an bile tereddüt etmedi.

Talia yüzünü boynuna gömdü, sakalı boğazını gıdıklıyordu. "Seni buraya gömeceğim," diye hıçkırdı. "Mezarını kazıyorum, haberin olsun."

"Biliyorum," dedi sırtını sıvazlayarak. "Senden de bunu beklerdim."

"Kimse seni bulamayacak! Ve bulurlarsa da çok geç olacak çünkü sadece kemiklerin kalacak!"

"Belki bunu erteleyebiliriz, en azından bir süreliğine. Size söylemem gereken önemli bir şey var."

Talia burnunu çekti. "Belki. Ama söyleyeceklerini beğenmezsem hemen geri geleceğiz ve bana zorluk çıkarmadan çukura gireceksin."

Linus vahşice ve coşkuyla güldü. "Anlaştık."

Talia önden koşuyor, Calliope peşinden gidiyordu. Linus etrafındaki bahçenin kokularını içine çekmek için biraz duraksadı. Dalgaları dinledi. Şu andan önce herhangi bir şüphesi vardiysa bile artık hepsi gitmişti. Tek istediği şey diğerlerinin de aynı şeyi hissetmesiydi.

Zamanı gelmişti.

Evin yan tarafından dolaşarak bahçeden çıktı. Onu bekleyen şeyi görünce durdu.

Evin önünde toplanmışlardı. Zoe çileden çıkmış görünse

de sevgiyle başını iki yana sallıyordu. Phee dik dik ona bakıyordu. Linus onu ağaca çevirmemesini umdu. Ya da çevirecekse de elma ağacı olmasındı en azından. Çiçek açtığında onu yemeleri fikri hoşuna gitmiyordu.

Chauncey gergin gergin kımıldanıyor, Linus'a koşmak istiyor da sadakat duygusu el vermiyormuş gibi görünüyordu. Sal kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Theodore ise onun omzunda, başını öne eğmişti.

Talia gözlerini siliyor ve gnomca mırıldanıyordu. Linus, onun hâlâ tombalak olduğu için mezarını genişletmesi gerektiğini söylediğini duyduğunu sandı.

Ve Lucy elbette. Hepsinin önünde duran Lucy'nin yüzünde garip bir ifade vardı. Linus kucaklanmak üzere mi yoksa kanı kaynayıp iç organlarını pişirmeye mi başlayacak bilemiyordu. Her ikisi de olabilirdi.

Arthur arkalarında duruyordu. Yüz ifadesi boştu ve elleri arkasında kenetlenmişti, Linus onun tetikte olduğunu biliyordu, omuzlarının gerginliğinden belliydi. Bunda payının olması kendini kötü hissetmesine neden oldu. Arthur asla bu kadar kararsız olacak biri değildi. Bu konuda değil.

Linus mesafesini korusa da Calliope'nin böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Sal'in bacağına sürünürken hayli yüksek sesle miyavladı, adaya geldiklerinden beri çenesi düşmüştü.

Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Burayı bırakıp gidebileceğini nasıl düşünebilmişti? Burası renkli, aydınlık ve sıcaktı, kalbi sonunda tekrar atmaya başlamış gibi hissediyordu. Kalbini burada bıraktığının farkında değildi. Bilmesi gerekirdi. Anlaması gerekirdi.

"Merhaba," dedi sessizce. "Hepinizi tekrar görmek çok güzel."

Konuşmadılar ama Chauncey seğirdi ve gözleri heyecanla zıpladı.

Linus boğazını temizledi. "Anlamanızı beklemiyorum. Ben

de anladığımı sanmıyorum. Hatalar yaptım, bazıları diğerlerinden daha büyük. Ama ben..." Derin bir nefes aldı. "Bir keresinde bir şey duymuştum. Önemli bir şey ama o zaman ne kadar önemli olduğunu anlamamışım sanırım. Bilge biri başkalarının önünde ayağa kalkmış ve çok gergin olmasına rağmen benim duyduğum en derin, en güzel şeyi söylemişti." Linus gülümsemeye çalıştı. "Ben bir kâğıdım. Kırılgan ve ince. Güneşe tutulurum ve o içimde parlar. Üzerime yazılır ve bir daha asla kullanılamam. Bir tarihtir tüm bu çizikler. Bir hikâye. Başkalarının okuması için bir şeyler söyler ama okuyanlar yalnızca sözcükleri görür, neyin üzerine yazıldıklarını değil. Ben bir kâğıdım ve benim gibi pek çokları olsa da hiçbirini benzemez bana. Kat yerlerim var benim. Oyuklarım var. Islatarsan eririm. Ateşe verersen yanarım. Sert ellere verersen buruşurum. Parçalanırım. Ben bir kâğıdım. Kırılgan ve ince." Sal'in gözleri kocaman açıldı.

"Sonradan anladım," diye devam etti Linus. "Ne kadar önemli olduğunu. Hepinizin ne kadar önemli olduğunu." Sesi çatladı ve başını iki yana salladı. "Büyülü Gençlerden Sorumlular Birim'den korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Burası sizin eviniz ve eviniz olmaya devam edecek. İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Ve eğer aklımdaki şeyi başarabilirsem sizin gibi başkaları da aynı huzuru bulabilecek."

Talia ve Phee nefeslerini içine çektiler. Chauncey'nin ağzı açık kaldı. Theodore kanatlarını açıp heyecanla küçük bir kükreme çıkardı. Lucy gülümserken Sal rahatlamış bir şekilde kollarını indirdi.

Zoe başını yana eğdi.

Arthur aynı şekilde duruyordu.

Yeterli değildi. Linus biliyordu.

Böylece içindeki her şeyi döktü. "Bence çok güzelsiniz. Hepiniz. Ve hayatımın çoğunu siz olmadan geçirmiş olsam da artık sızsiz bir dünya düşünemiyorum. Güneşle başladı ve hava sıcaktı. Sonra okyanus geldi, daha önce gördüğüm hiç-

bir şeye benzemiyordu. Sonra burası, bu ada, bu gizemli ve muhteşem ada. Ama asıl sizin bana verdiğiniz şey daha önce hiç sahip olmadığım kadar huzur ve neşeydi. Bana bir ses, bir amaç verdiniz. Siz olmasanız hiçbir şey değişmeyecekti. Beni dinlediklerine inanıyorum ama söyleyecek bir şeyim varsa sizin bana öğrettikleriniz sayesinde. Yalnız değiliz. Hiç olmadık. Birbirimize sahibiz. Bir daha gidecek olsam yine buraya dönmek isteyeceğim. Ama artık dilemek istemiyorum. Beni kabul ederseniz kalmak istiyorum. Sonsuza kadar."

Sessizlik.

Gergin bir şekilde ensesini ovuştururken söylemem gereken başka bir şey var mı diye düşündü.

"Bize biraz izin verin, Bay Baker," dedi Lucy. Diğerlerine döndü ve onları yanına çekti. Çocuklar başlarını eğip hiddetle fısıldaşmaya başladılar. Zoe elinin tersiyle güldüğünü gizliyordu.

Arthur gözlerini Linus'tan hiç ayırmamıştı.

Linus, parçası olmadığı bir konuşmayı dinlemeye çalışmanın kabalık olduğunu biliyordu ancak bu, denemesine engel olmadı. Ne yazık ki çocuklar kalp krizi geçirmek üzere olduğunu umursamıyor gibiydi. Toplantılarına devam ederken Linus onları izledi. Bir noktada Lucy parmağını boynuna götürüp gözlerini geriye yuvarlamış, dili dışarı sarkmıştı. Talia başıyla onaylıyordu. Linus, Chauncey'nin yamyamları beslemekle ilgili bir şeyler söylediğini sandı ama yanlış duymuş olabilirdi. Theodore çenesini şaklattı. Phee diğerlerine dönmeden önce omzunun üstünden Linus'a baktı. Sal bir şeyler mırıldandı ve çocuklar hayranlıkla ona baktılar.

"Öyleyse anlaştık?" dedi Lucy.

Çocuklar başlarını onaylayarak salladılar.

Tekrar ona döndüler.

Diğerlerinin adına konuşan Lucy oldu. "Burada olduğunuz bilen başka biri var mı?"

Linus başını iki yana salladı.

"Yani sizi öldürürsek kimsenin haberi olmayacak."

"Evet ama mümkünse bundan kaçınmak isterim."

"Elbette istersin," dedi Lucy. "Ama şartlarımız var."

"Bunu bekliyordum."

Talia, "Baharda bahçemde bana yardım edeceksin ve dediklerimi harfiyen yerine getireceksin," dedi.

Linus hiç tereddüt etmedi. "Kabul."

Phee, "Ayda bir gününü Zoe ve benimle ormanda geçireceksin," dedi.

"Tamam."

Chauncey, "Çamaşırlarını yıkamama izin vereceksin!" dedi.

Ah, kalbi nasıl da patlayacakmış gibi geliyordu. "Eğer istediğin buysa."

"Ve bana bahşiş vereceksin!"

"Tabii ki."

Theodore cıvıladı, dişlerini takırdattı ve kafası aşağı yukarı zıpladı.

"Bulabildiğim her düğmeyi," diye kabul etti Linus.

Sal, "Sana Linus dememize izin vereceksin," dedi.

Gözleri yanıyordu. "Çok isterim."

Lucy şeytanca sırıttı. "Ve benimle dans edeceksin ve kötü rüyalar gördüğümde gelip bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceksin."

"Evet. Evet. Hepsine evet. Her birinize. Sizin için her şeyi yaparım."

Lucy'nin gülümsemesi kayboldu. Çok ufak görünüyordu. "Neden gittin ki?"

Linus başını eğdi. "Bazen bir şeyi kaybetmeden değerini anlayamazsın. Ayrıca sizin sesiniz olmam gerekiyordu ki çok uzaktaki insanlar nasıl çocuklar olduğunuzu öğrensın."

"Çocuklar," dedi Arthur ilk kez konuşarak. "Lütfen içeri girip Zoe'ye akşam yemeği için yardım eder misiniz? Bay Baker'la konuşmam gerek."

Hemen şikâyetler yükseldi.

“Hemen.”

Lucy ellerini havaya kaldırdı. “Neden sadece onu öpüp konuyu kapatmıyor anlamıyorum. Yetişkinler ne aptal.”

Zoe bir kahkaha patlattı. “Hadi. O kısmını aptal yetişkinlere bırakalım. Biz şimdi içeri girip yemek yapmaya başlayacağız ve kesinlikle onları pencereden izlemeyeceğiz.”

“Haa,” dedi Talia. “Anladım. Evet, hadi gidip izleyelim... yani yemek yapalım.”

Evin merdivenlerini hızla çıktılar. Sal kapıyı arkasından kapatmadan önce onlara baktı.

Ve ânında pencerede, diğerlerinin yanında belirdi. Saklanmayı pek başaramasalar da hepsi perdenin arkasına dizilmişti. Zoe bile.

Linus onları öyle seviyordu ki.

Yıldızlar tepede belirmeye başladı. Gökyüzü turuncu, pembe ve mavi, mavi, maviydi. Deniz kuşları ötüşüyordu. Dalgalar kayalıklara çarpıyordu.

Ama şu anda önemli olan tek şey karşısındaki adamdı. Bu zarif adam.

Linus bekledi.

“Neden şimdi?” diye sordu Arthur sonunda. Sesi yorgun geliyordu.

“Zamanı gelmişti,” dedi Linus. “Ben... ben doğru olanın geri dönmek olduğunu düşünerek gittim. Yönetime raporumu sundum.” Durup düşündü. “Sunmak biraz dolaylı bir ifade olabilir. Dürüst olmak gerekirse epey inatçı davrandım.”

Arthur’un dudakları seğirdi. “Öyle mi?”

“İçimde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Neden öyle yaptın?”

Linus ellerini önüne açtı. “Çünkü ben... ben bazı şeyler gördüm. Burada yani. Daha önce bilmediğim şeyler öğrendim. Bu beni değiştirdi. Kaybedene kadar elimdeki ne kadar kıymetli olduğunu bilmiyordum. Uyanıp kahvaltı için eve gel-

menin. Onlara ders verişini dinlemenin. Felsefe hakkındaki gülünç fikirlerini tartışmanın. Cumartesi günleri saçma kıyafetler giyip korkunç ölümlerle tehdit edildiğim maceralara atılmanın."

"Bilemiyorum," dedi Arthur. "O giysileri giymeyi hiç de sorun etmiyor gibisin."

Linus gömleğini çekti. "Bana yakışıyorlar. Demek istediğim, gittim çünkü olabileceklerden korktum, olanlardan değil. Ama artık korkmuyorum."

Arthur başını onaylayarak salladı ve dişlerini sıkarak bakışlarını uzaklaştırdı. "Ya yetimhane?"

"Artık... biliyor musun, bana bir keresinde yetimhanenin buralar için yanlış bir isim olduğunu söylemiştin. Kimsenin evlat edinmek için buralara gelmediğini."

"Söyledim, değil mi?"

"Evet. Ve Aşırı Üst Yönetim'e de dediğim gibi burası bir yetimhane değil. Bir ev. Ve öyle kalacak."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ya diğerleri? Başkalarına da yardım edebileceğini düşündüğünü söyledin."

Linus ensesini kaşdı. "Bir şey yapmış olabilirim... yasadışı bir şey? Birkaç dosya çaldım. Belki birkaç tan biraz fazla. Bir fikrim var, gerçi biraz zaman alacak."

"Beni her seferinde şaşırtıyorsun, Linus Baker. Hırsızlık yaptın demek. Hiç uygun değil."

"Evet, şey," diye kekeleydi. "Suç tamamen sana ait. Beni bozdun."

Linus, Arthur'un gözlerinde bir ateş parıltısı gördüğünü sandı. "Gerçekten söylediklerinin hepsini yaptın mı?"

"Evet. Korkudan aklım çıktı ama doğru olan buydu." Duraksadı. Sonra ekledi, "Bir de istifa ettim."

Arthur şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

Linus omuz silkti. "Çünkü ait olduğum yer orası değildi."

"Nereye aitsin, Linus?"

Ve son cesaretiyle Linus Baker, "Buraya," dedi, "senin yanına. Eger beni kabul edersen. Tekrar sor. Lütfen, yalvarırım. Tekrar kalmamı iste."

Arthur sertçe başını onaylayarak salladı. Boğazını temizledi. "Linus," dediğinde sesi çatallanmıştı.

"Evet Arthur?"

"Kal. Burada. Bizimle. Benimle."

Linus güçlükle nefes alıyordu. "Kalacağım. Her zaman. Sonsuza kadar. Onlar için. Senin için. Bizim—"

Öpülüyordu. Arthur'un hareket ettiğini bile görmemişti. Bir an ağlamak üzere olduğunu sandı, sonraki an yüzü sıcak ellerin arasındaydı ve dudakları dudaklarına değiyordu. İçinden yanıyormuş gibi hissediyordu. Uzanıp ellerini Arthur'un ellerinin üstüne koyarak durdu. Bu anın bitmesini hiç istemiyordu. Dinlediği onca aşk şarkısına rağmen böyle bir hisse hiç hazır değildi.

Arthur çekildi ve Linus çılgınca çenesini, yanaklarını, burnunu ve alnını öpmeye başlayınca kahkahalara boğuldu. Ellerini indirdi ve kollarını Linus'a dolayarak sıkıca sarıldı. Batan güneşin ışığında salınırlarken Linus çocukların tezahüratlarını duyabiliyordu.

Linus, "Özür dilerim," diye fısıldadı Arthur'un boğazına doğru, bu anın bitmesini hiç istemiyordu.

Arthur ona daha sıkı sarıldı. "Aptal, güzel adam. Özür dileyecek bir şey yok. Bizim için savaştın. Bunun için sana asla kıyamazdım. Benim için çok değerlisin."

Linus kalbinin ferahladığını hissetti.

Sadece onların duyabildiği bir şarkıyla sallanmaya devam ederlerken güneş nihayet ufku altına sokuldu ve işte her şey dünyanın bu küçücük köşesinde gerçekleşti.

Burada olmak istemez miydin?

Sonsöz

Sıcak bir bahar perşembesi öğlen vaktinde eve giden yolu tırmanan eski bir kamyonetin sesi etrafı sardı.

Linus yabancı ot söktüğü yerden başını kaldırıp baktı, geride çamur lekesi bırakarak alnına sildi.

"Helen sanırım," dedi. "Seni görmeye mi gelecekti?"

Talia petunya yatağını sevgiyle okşarken başını kaldırmadı. "Duyduğum kadarıyla öyle değil. Çiçeklerimi görmek isteyen başka bir dergiden bahsediyordu ama önümüzdeki ay geleceklerini söylemişti. Geçen hafta sonu kasabadayken bir şey söylemedi."

Linus inleyerek ayağa kalktı. "Gidip ne istediğine baksam iyi olacak."

"Eğer hayranlarımsa onlara şu an kimseyi görmek için uygun olmadığımı ve habersiz gelmenin kabalık olduğunu söyle."

Alaycı şekilde güldü. "Söylerim."

Talia ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Bunun seni yabancı ot görevinden kurtaracağını da sanma."

Linus onun şapkasının üstünü okşadı. "Aklımdan bile geçirmedi. Sen devam et. Ben hemen dönerim."

Gnomca bir şeyler mırıldandı Talia.

Linus kendi kendine gülerek başını iki yana salladı. Tehditleri her geçen gün daha yaratıcı oluyordu. Sorumlusu tamamen Lucy'ydi.

Ellerini tişörtüne sildi ve bahçeden evin önüne çıktı. Bir yıl önceki Linus, bugünkü adamı asla tanıyamazdı. Cildi yanmış, soyulmuş, yanmış, soyulmuş ve ufak bir bronzluk olarak tanımlanabilecek hâle gelmişti. Şort giyiyordu (kendi isteğiyle!) ve dizleri son bir saattir bahçede diz çöktüğü için kirlenmişti. Hâlâ tombuldu ve Arthur bu hâlini begendiğini bildirdiğinden isteksizce kilosunu kabul etmişti. Saçları eskisinden bile seyrekti fakat böyle önemsiz şeylere ayıracak zamanı yoktu. Hayatında ilk kez kendi vücuduyla rahattı. Tansiyonu belki hâlâ birazcık yüksekti ama hayatı göbeğini ya da yastığın üstündeki saçlarını düşünmekten çok daha fazlasıydı.

Kamyonet sarsılarak yanaşıp aksıra tıksıra durduğunda Buddy Holly mırıldanıyordu.

Helen kamyonetten inerken Linus, "Pes etmek üzere gibi görünüyor," diye gözlemledi. Helen çimen lekeli bir tulum giymişti.

"Eh. İş görüyor." Ona gülümsedi. "Kirlenmişsin. Talia sözünü tutmanı sağlıyor, değil mi?"

Linus içini çekti. "Haftada üç güne zorla indirdim. Daha fazla pazarlık yapmaya cesaret edemiyorum. Mezarım olduğunu söylediği çukuru hâlâ doldurmadı. Bu kadar küçük birine göre oldukça etkili bir tehdit."

"Sana yakışmış," dedi omzuna vurarak. "Arthur içeride mi? İkinizle konuşmam gerekiyor. Ve J-Bone, Lucy'ye sipariş ettiği plakların geldiğini söylememi istedi."

"Her şey yolunda mı?"

Gülümsemesi soldu. "Bence yolunda. Ama ikinize de aynı anda söylemem en iyisi."

Linus ses tonundan hoşlanmamıştı. "Kasabada mı bir şey oldu? İşlerin iyiye gittiğini sanıyordum. Geçen hafta sonu oradayken sadece birkaç kişi dik dik baktı, o kadar."

Helen başını iki yana salladı. "Hayır... kasabayla ilgili değil. Ve kimmiş size o zor anları yaşatan?"

Omuz silkti. "Her zamanki tipler. Ama görmezden gelmek

kolaylaşıyor. Çocuklar gerektiğinde son derece uyumlu olabiliyorlar.”

Helen kaşlarını çattı. “Olmak zorunda kalmamalılar. Bir daha böyle bir şey olmaması için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verdim.”

“Ve harikalar yarattın,” diye temin etti onu Linus. “Ama bu işler zaman alır.”

Ve herkes bir şeylerin değişmesini istemiyordu ama bunu ona söylemesine gerek olduğunu sanmıyordu. Adada işlerin nasıl gittiğini görmek için gelen Helen, kasabayı herkes için güzel bir yer hâline getirmeyi kendine görev edinmişti. Önce BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, BİR ŞEY SÖYLEYİN posterleri indirildi. Sadece ufak bir dirençle karşılanmıştı. Fakat Marsyas Kasabası’nı herkes için, hem insanlar hem de büyülü varlıklar için bir tatil mekânı olarak duyurmak istediğini açıkladığında büyük patırtı kopmuştu. Daha fazla ziyaretçinin kasaba için daha fazla para demek olduğunu işletme sahiplerine hatırlatana kadar homurdanmalar devam etmişti. Linus paranın önyargıya baskın geldiğini görünce acı acı eğlendi, hele ada konusunda sessiz kalmaları için verilen ödenekler kesildikten sonra. Kasaba konseyi oyunu ziyaretçilerin gelmesinden yana kullanınca, ne kadar boş olursa olsun, Linus bunu bir zafer olarak kabul etti.

Bu da bir başlangıçtı.

Ve sonra, Noel’in ardından, bir dış soruşturma sonucu işlettikleri okulların ayrımcı bulunmasıyla Büyülü Gençlerden Sorumlu İdari Birim, Aşırı Üst Yönetim’inin hepsinin istifa ettiğine dair şaşırtıcı bir açıklama geldi. Soruşturma, BÜGESİB’in bünyesindeki çocuklara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıldığına ilişkin açık örnekler de dahil olmak üzere, büyü gücü olan gençleri içeren nahoş uygulamaları ana hatlarıyla anlatan isimsiz bir raporla ateşlenmişti. Yeni bir yönetim kurulu atanmıştı ve büyük, kapsamlı değişikliklerden söz ediliyordu; bürokrasinin çarkları yavaş dönüyordu, özellikle sesli direnişler-

le karşılaştıklarında. Onlarca yıllık önyargıları kırmak zaman alacaktı. Fakat BÜGESİB'le başlayabilirlerse zamanla diğer büyülu varlıklarla ilgilenen diğer bölümlere de sıçrayabilirdi.

Bir yerden başlamaları gerekiyordu.

Şubat ayında adaya bir kadın muhabir gelmişti, görünüşe göre Linus'ın BÜGESİB'den olaylı ayrılışını duyup izini sürmüştü. Hükûmette şok dalgaları yaratan isimsiz rapor hakkında bir şey bilip bilmediğini sordu. "Bir muhbir," dedi. "Büyülü Gençlerde Sorumlu İdari Birim'in çalışmaları hakkında içeriden bilgi sahibi biri."

Sonra tedirgince güldü. "Karmaşa yaratacak birine mi benziyorum?"

Muhabir aptal değildi. "Bir insanın neler yapabileceğine asla yalnızca görünüşüne bakarak karar vermem. İsminizi gizlerim."

"Yapar mısınız bunu?"

"Söz veriyorum. Kaynaklarımı tüm gücümle korurum."

Diğer çocukları düşündü, tıpkı Marsyas gibi yerlerdeki çocukları. Tanıştıklarını, çaldığı dosyalardan okuduğu fakat hiç tanışma memnuniyetine erişemediği binlerce çocuğu. Belki bu, ateşin olabildiğince parlak bir şekilde yanmaya devam etmesine yardımcı olurdu. Sessiz bir adam, evet, sessiz bir kalbi olan bir adam ama kanatları karanlık bir mahzende açılmış anka kuşunu düşündü, sonra tüm dünyanın göreceği bir rıhtımı. Eğer bu muhabir onu bulabildiyse başkalarının bulması da muhtemeldi. Ama Linus artık gölgelerde saklanma zamanının bittiğini düşündü. "Öyleyse iyi dinleyin çünkü sana anlatacağım hikâye, duyduğunuz hiçbir şeye benzemeyecek."

Kadın gülümsedi.

Beş saat sonra ayrıldığında gözleri parlıyordu ve aç görünüyordu. Bütün bir yazı dizisi için yeterli olduğunu ve basıma hazır olduğunda onlara haber vereceğini söyledi. Yaza kadar hazır olacağını düşünüyordu. "Bunun nelere sebep olacağını biliyor musunuz?" diye sordu kadın onlara evin önünde durarak. "Ne anlama geleceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sandığından da çok," dedi Arthur.

Kadın, başını onaylarcasına sallamadan önce uzun süre onu izledi. Arabasına doğru dönmüştü ki eli kapı kolundayken durdu. Tekrar onlara dönüp baktı. "Son bir soru."

"Ah şu muhabirler," diye mırıldandı Linus.

Kadın onu duymazdan gelerek Arthur'a döndü. "Bir kaynağım bana türünün tek örneği bir adamın, BÜGESİB gözetimi altında olma konusunda kendi deneyimlerini aktarmak için tanıklık etmeyi kabul ettiğini söyledi. Bununla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

"Türünün tek örneği," dedi Arthur. "Ne kadar merak uyandırıcı."

"Bu doğru mu?"

"Sanırım zaman gösterecek."

Muhabir başını iki yana salladı. Yüzünden Linus'ın tam olarak anlayamadığı bir ifade geçmişti. "Objektif kalmalıyım," dedi, "benim işim gerçekleri aktarmak, ötesi değil."

"Ama?" dedi Arthur.

"Ama bir insan olarak, bütün o karanlıkta bir ışık parlıtısı görmüş biri olarak ümit ediyorum ki umarım bu adam, söyleyeceği şeylerin dünyanın çok ihtiyaç duyduğu o değişimi getirmek üzere olduğuna bir sürü, bir sürü insanın inandığını biliyordur. İyi günler."

Sonra dönüp feribota doğru gitti.

Araba, toprak yolda kaybolurken verandadan izlediler, elleri aralarında birleşmişti.

Linus, "Sana söylemiştim," dedi.

Arthur gülümsedi. "Söylemiştin. Belki de haklıydın. Gerçekten dinleyeceklerini düşünüyor musun?"

Linus aptal değildi, BÜGESİB'in adanın diğer sakinleri kadar kendisini de izlediğini biliyordu. En ufak bir sihri olmasa da BÜGESİB'den ayrılmış ve artık bu bir nevi şaka olsa da tek-nik olarak hâlâ gizli sayılan bir yere gelmişti. Çocuklar kim olduklarını saklamıyordu. Ve hâlâ bazı anlaşmazlıklarla karşı-

laşşalar da istedikleri zaman kasabaya gidebiliyorlardı. Helen bunu başarmıştı.

Ah, her yerin böyle olacağını düşünecek kadar saf değildi. Büyük şehirlerde büyülu varlıklara karşı hâlâ öfke ve ithamlar vardı. Kontrol altına alınmaları için mitingler ve yürüyüşler düzenleniyordu ama hâlâ bazı şeylerin değişeceğini ümit edebilmesini sağlayan şey, daha kalabalık gruplar halinde toplanan *harşı-protestocuları*. Çoğunlukla genç insanlardı, büyü gücü olanlar da vardı olmayanlar da. Ve Linus tutucuların son dönemlerini yaşadığını biliyordu.

Bu sadece an meselesiydi.

"Evet," dedi. "Eninde sonunda dinleyecekler."

Arthur başını onaylarcasına salladı. "Bana inanıyorsun."

Linus gözlerini kırptırdı. "Elbette inanıyorum. Hepinize inanıyorum. Ama sen bir anka kuşusun, Arthur. Ateşi benden iyi biliyorsun. Her şeyi yakıp küllerinden neler doğacağını görmenin zamanı geldi."

"Kargaşa," dedi Arthur ve sessizce kıkırdadı. "Keşke neler yapabileceğimizi bilselerdi."

Linus gülümsedi. "Öğrenecekler."

BÜGESİB adaya yeni bir sosyal hizmetli gönderir mi diye bekliyordu, özellikle Arthur'un yakın zamanda sunduğu dilekçeden sonra. Helen gelmişti fakat hâlâ bir şey söylememişti. Belki de bir şeyler öğrenmiş, onları uyarmaya koşmuştu.

"Çalışmaya devam edeceğim," dedi.

Linus hafifçe gülümsedi. "Biliyoruz, Helen. Ve bunun için sana minnettarız."

Onu eve götürdü. Etraflarında mutluluk dolu bir evin seslerini duyabiliyordu. Eski ve iyi yaşanmış bir evin yapacağı gibi çatırdıyor ve gıcırđıyordu. Kanepenin altından neşeyle zıplayan bir kuyruğun ucu görünüyordu. Merdivenleri çıkarken daktilo tuşlarının heyecanlı tıkırtılarını ve neşeli, "Nasılsınız efendim?" seslerini duydular. İkincisi Chauncey'nin odasından

geliyordu. Bu günlerde daha fazla pratik yapıyordu, özellikle otel müdürü ayda bir gün belboylarıyla çalışmak isteyip istemediğini sordugundan beri. Görünüşe bakılırsa Chauncey'ye şapkasını veren adam yıllardır çalışıyordu ve yakında emekli olmayı planlıyordu. Chauncey soru kendisine sorulduğunda titreyen bir su birikintisine dönüşmüştü. Linus ve Arthur bunu yapabildiğini ilk defa görüyorlardı. Sonunda kendini toparladığında gözyaşları içinde teklifi kabul etti. Cumartesi günü ilk iş gününü orada geçirmişti.

Yatak odasının kapısına yaklaştıklarında Linus, Lucy'nin bağıra bağıra konuştuğunu duydu. Tek kaşını kaldıran Helen'e baktı. "Arthur'a olduğu şey hakkında bir şeyler söyleyen ilk kişi Lucy'ydi," dedi. "Diğer herkes zaten biliyormuş ama Lucy bu konuda daha açık sözlü olmaya karar verdi. Birkaç haftadır Arthur'dan bir şeyleri ateşe vermesini istiyor."

"Eyvah," dedi Helen.

Kapıyı iterek açtı.

"...bir düşün, Arthur! Yanan onca şeyi düşün! Kâğıt! Karton! Ağaçlar! Bekle. Hayır. Ağaçlar olmaz. Ağaçları yakarsak Phee beni öldürür. Ama isteseydik yapardık yani. İkimiz bir sürü şeyi ateşe verebiliriz... Merhaba, Linus!"

Linus başını iki yana salladı. "Lucy. Bunun hakkında konuşmuştuk."

Lucy kaşlarını çattı. "Biliyorum. Ama bana yeni şeyler öğrenmemizin tek yolunun denemek olduğunu söylemiştin."

Arthur gülümsedi. "Aynen öyle demişti, değil mi?"

"Bütün söylediklerime pişmanım," diye mırıldandı Linus.

"Yalan söylüyorsun," dedi Lucy. "Beni seviyorsun bir kere."

Gülümsemesi uğursuz bir hâl aldı. "Arthur'u sevdiiiiğiiiiin gibi."

Linus kızardığını hissetti ama ona karşı çıkmaya çalışmadı. Odadaki herkes onun yalan söylediğini anladı. "Öyle olsun. Bu arada sanırım mutfakta üstünde adın yazan bir tabak bisküvi var. Neden Sal ve Chauncey'ye sana katılıp katılamayacaklarını sormuyorsun?"

Lucy şüphesle ona baktı. "Beni benim hakkımda konuşmak için mi kovuyorsun? Çünkü eğer öyleyse yaptığımı düşündüğün şeyi yapmadım."

Linus'ın gözleri kısıldı. "Bilmem gereken bir şey mi yaptın?"

"Bisküvi!" diye bağırdı Lucy odadan koşarak çıkarak. "Merhaba, Helen! Hoşça kal, Helen!" Kapıyı arkasından kapatırken kardeşlerine bağırdı. Duvardaki tablolardan biri - Arthur'un açıklanamaz bir şekilde begendiği, şaşkınlık verici ölçüde müstehcen bir poz veren bir lemur resmi- çarpılmıştı.

"Küçük bir şeytan, değil mi?" dedi Helen kapalı kapıya bakarak.

"Tam anlamıyla," diye yanıtladı Arthur. "Helen, seni beklemiyorduk sanırım."

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Ben... konu bekleyemedi. Sizi görmem gerekiyordu." Linus'a baktı. "İkinizi de. Çok önemli."

"Elbette," dedi Arthur, Lucy'nin boşalttığı sandalyeyi başıyla işaret etti. Linus ayakta durmak için Arthur'un arkasına geçerken Helen sandalyeye oturdu. Arthur uzanıp elinin üstünü öptüğünde Linus daha da kızardı ama yine de geri çekilmedi.

"İyi gidiyorsunuz demek?" diye sordu Helen, gözlerinde Linus'ın hoşlanmadığı bir ışık vardı.

"Bir gün öyle bir gün böyle," dedi Linus gergince.

"Elbette. Anlıyorum. Talia geçen hafta sonu geldiğinde Noel'den beri konukevinde uyumadığını söyledi. Ve Zoe'nin evinde epeyce yatıya kalmışlar, gerçi nedenini tam olarak anlamadığını sanmıyorum."

Arthur, Linus inlediğinde güldü. "Küçük baş belaları."

"İyi gelmiş," dedi sessizce. "İkinize de. Birbirinizi bulduğunuza sevindim." Sonra toparlandı. "Bu konuyu bu yüzden biraz erteledim. Ve emin olmak istedim ama sanırım zamanı geldi."

Linus'ın kafası karışmıştı. Önce Arthur'a sonra Helen'e baktı. "Neyden bahsediyorsun?"

“Bir çocuk,” dedi Arthur. “Değil mi? Yeni bir çocuk buldun.”

Linus ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Helen başını onaylayarak salladı. “Kayıt dışı. Ama kimse yok. O... bazı arkadaşlarımla kalıyor. Güvendiğim insanlar ama yeterli yerleri yok ve geçici diye konuşmuştuk. Ve... ihtiyaçlarını düşünersek bunları sağlayamazlar.” Gülümsedi ama gülümsemesi titrekti. “Çok şey istediğimi biliyorum, isteyeceğinizden fazla dikkat çekeceğini de biliyorum ama gidecek başka yeri yok. Akrabalarını araştırdılar ancak bir şey çıkmadı. Sanırım o yalnız. Utangaç, korkmuş ve fazla konuşmuyor. Bana biraz Sal'i hatırlattı. Daha doğrusu eski hâlini. Ömründe son birkaç ayda konuştuğu kadar konuştuğunu hiç sanmıyorum.”

“Normal gevezelikler işte,” dedi Linus hafifçe. “İsmi ne?”

“Bu yüzden buranın onun için uygun bir yer olabileceğini biliyorum işte,” dedi Helen'in gülümsemesi genişleyerek. “Ne olduğunu sormadın çünkü, sadece kim olduğunu sordun. Kimsenin ona bu şekilde yaklaştığını sanmıyorum.” Tulumunun cebine uzandı ve bir fotoğraf çıkardı. Vermeden önce ona baktı. “Adı David. On bir yaşında. Ve o bir...”

“Yeti,” dedi Linus huşu içinde. Arthur'un elindeki fotoğrafa baktı. Gür, beyaz saçları olan, gülümseyen bir oğlan vardı. Ama Linus'ın dikkatini her şeyden çok gözleri çekmişti.

Gök mavisiydi.

“Alırız,” dedi Linus hemen. “Ne zaman hazır olursa. Gidelim alalım. Bugün alabilir miyiz? Nerede şimdi? Çok eşyası var mı? Ah, nerede yatacağını bulmamız gerekecek. Konukevi iş görebilir ama... bekle. Burada daha iyi olmaz mı? İyi de soğuğu sevmes mi? Bence bir şeyler ayarlayabiliriz. Onu rahat ettirmek için her—”

Arthur'un elini sıkıldığını hissetti.

Aşağı baktı. “Kendimi kaybettim, değil mi?”

“Ah seni güzel adam. Seni nasıl da seviyorum.”

Linus öksürdü. "Hmm. Evet. Ben de. Aynısı."

Helen onlara gülümsüyordu. "Biliyordum. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Ve evet, soğuğu seviyor, gerçi soğuk olmadan da hayatta kalabiliyormuş."

"Sadece hayatta kalmamalı," dedi Linus huzursuzca. "Yaşamak gerek."

"Mahzen," dedi Arthur. Linus ağzı açık ona baktı. "Bodrumu bir soğuk odaya dönüştürebiliriz. Sadece onun için."

"Emin misin?"

Arthur başını onaylarcasına salladı. "Evet. Bence zamanı geldi. Geçmiş geçmişte bırakmak gerek. Öfke ve üzüntü dolu bir şeyi alıp daha iyi bir şeye dönüştürmüş oluruz."

Linus Baker, Arthur Parnassus'u kelimelere dökemeyeceği kadar çok seviyordu.

"Diğerlerini evlat edinmek için verdiğiniz dilekçe açısından sorun yaratır mı?" diye sordu Helen, sesi endişeli geliyordu. "Bunun tehlikeye atılmasını istemiyorum."

Arthur başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. BÜGESİB yönergeleri gözden geçiriyor olsa bile, ya da bize öyle söylüyor olsalar da, burası hâlâ bir yetimhane olarak geçiyor. Ve o... sıradışı, tıpkı diğerleri gibi. Burayı sevdiğine karar verir ve kalmak isterse uygun yollarla elimizden geleni yaparız. İstemezse ait olabileceği bir yer buluruz."

Helen rahatlamış görünüyordu. "Daha çok var, biliyorsunuz. Çok daha fazla."

"Biliyoruz," dedi Linus. "Hepsine yardım edemesek de yolumuza çıkanlar için elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Helen, en kısa zamanda temasa geçeceğine söz vererek onları baş başa bıraktı. Yapılması gereken planlar vardı ve önce Arthur'la Linus'ın gidip David'le konuşmaları en iyisi olurdu, böylece diğerleri onu bunaltmadan görüşebilirlerdi.

Anlaştılar.

Linus yatak odasının penceresinden kamyoneti izledi. He-

len açık pencereden Zoe'yle konuşuyordu. İkisi de gülümsüyordu. Linus aralarında bir ilişkinin filizlendiğini başta görememişti. Helen'in neden adaya gittikçe daha sık uğradığını ancak öpüşüklerini görünce anladı.

Zoe uzaklaşmadan önce Helen'in elini öptü. Kamyonet döndü ve rıhtıma doğru giderken motoru gürledi. Beline iki kol dolandığında Linus hafifçe irkildi. Burnunu Arthur'un yanağına değirmek için hafifçe başını çevirdi.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı. "Getir onu. Mutlu et."

"Yapabiliriz," diye düzeltti Arthur nazikçe. "Çünkü bana olduğu kadar sana da ihtiyacı olacak. Sanırım hepimize ihtiyacı olacak. Ve biz hazır olacağız."

Linus dönüp Arthur'un burnunun ucunu öptü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için. Bütün bu renkler için."

Arthur ne demek istediğini biliyordu. "Gözleri, değil mi? İlk gördüğün buydu."

Linus başını onaylayarak salladı. "Bana okyanusu hatırlattılar. Bu bir işaret. O buraya ait. Ve bunu bilmesini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Sence çocuklara söylemeli miyiz?"

"David'i mi? Elbette. Onların da—"

Başını iki yana salladı. "Evlat edinme dilekçesini. Üstünde senin de isminin olduğunu."

Linus tereddüt etti. "Henüz değil. Sadece senin adının olacağını söylemek istemem, yani BÜGESİB sırf biz şeyiz diye reddederse, biliyorsun..." Kabaca öksürdü. "Biliyorsun yani."

Linus yerin dibine girebilmeyi diledi. Arthur'un bu kısmı duymazdan gelmesini umuyordu.

Gelmedi. "Evli olmadığımız için."

"Evet. Ondan." Ve hayır, Linus kesinlikle bunu hiç düşünmemişti. Azıcık bile. Nedense fikrin kendisi çok saçmaydı. Üstelik hem çok erkendi hem de—

“O zaman bunu değiştirmemiz gerekebilir.”

Arthur kapıya doğru uzaklaşırken Linus ağzı açık arkasından baktı. “Pardon?”

Arthur omzunun üzerinden ona döndü. “Geliyor musun, sevgili Linus?”

“Orada dur bakalım! Ortaya... ortaya böyle bir laf atıp öylece... Tanrı aşkına...”

Arthur yatak odasının kapısını açıp Linus’a elini uzattı.

Linus, tabii ki hâlâ kekeleyerek, uzatılan eli kabul etti.

Endişeye hiç gerek olmadığı ortaya çıktı. Merdivenlerin sonuna ulaştuklarında çocuklar ve Zoe mutfakta toplanmıştı ve Lucy şimdiden çılgın bir heyecanla Linus’ın da onların babası olacağını ve Arthur’la ikisinin evleneceklerini açıklamaya başlamıştı. Kulak misafirliği konusunda onunla tekrar konuşmaları gerekecekti.

Çocuklar ikisinin de üstüne atlayıp mutluluklarını epey bir gözyaşıyla haykırırken Linus hiç de tedirgin olmadığını fark etti.

Bazen gök mavi denizdeki bir evde istediğin hayatı seçebilirsin diye düşündü kendi kendine.

Ve eğer çok şanslıysan bazen o hayat da seni seçerdi.